MARY HOFFMAN

STRAVAGANZA

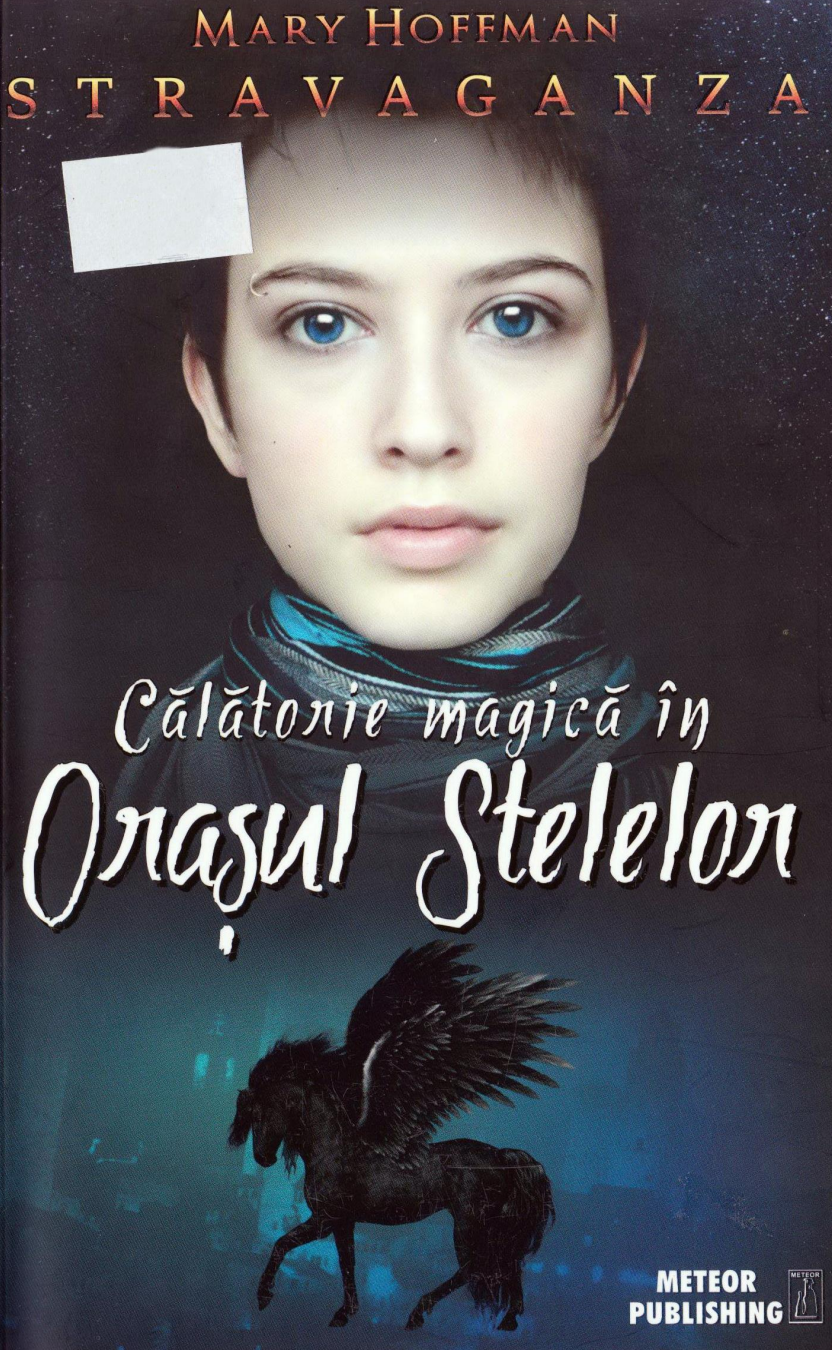

Călătorie magică în

Orașul Stelelor

METEOR PUBLISHING

S T R A V A G A N Z A

Mary Hoffman

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAŞUL STELELOR

Redactare: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactare: *Mariana Radu*
Copertă: *Luca Emil Cornel*

Titlul original: ***STRAVAGANZA. CITY OF STARS***

Copyright © Mary Hoffman 2003
This translation is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.
All rights reserved.

© 2017 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HOFFMAN, MARY
Stravaganza - Călătorie magică în orașul stelelor / Mary Hoffman ;
trad.: Mihaela Adina Eros. - București : Meteor Publishing, 2017
ISBN 978-606-910-042-4

I. Eros, Mihaela Adina (trad.)

821.111

STRAVAGANZA

Mary Hoffman

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAȘUL STELELOR

Traducere din limba engleză
de *Mihaela-Adina Eros*

METEOR PUBLISHING

Pentru Bexy – steaua oraşului

Mulţumiri

Mulţumesc consultanţilor mei italieni, Edgardo Zaghini de la Young Book Trust şi Carla Poesio din Florenţa. Le mulţumesc de asemenea şi Graziellei Rossi pentru ajutorul şi amabilitatea sa, lui Roberto Filiani pentru e-mailurile sale regulate referitoare la Palio, lui Reuben Wright pentru compania sa în Campo, în iulie, lui Frances Hardinge şi lui Saint Galgano pentru o plimbare neaşteptată în pădure şi pentru libelula neagră şi lui Eileen Walker pentru sursele suplimentare despre cursele de cai din august.

Cartea lui Alan Dundes şi Alessandro Falassi, *La Terra in Piazza*, a reprezentat o nepreţuită sursă de informare.

Mulţumesc şi profesorului Luigi Bernabei din Santa Chiara şi Giulianei şi lui Giorgio Citterio din Podere Vignali, pentru oferirea cadrelor perfecte în care să creez Remora secolului al XVI-lea.

„Au fost încheiate tratate şi alianţe ce fac imposibilă
câştigarea cursei de către cel mai bun cal. Pentru că aceasta
nu este o cursă oarecare. Este o bătălie. Şi dacă victoria
nu poate fi obţinută prin viteză şi forţă, trebuie
să fie cumpărată ori furată."
William Heywood, *Palio and Ponte*, 1904

„... Un sunet de aramă
din turn pogoară: parada merge mai departe...
Prezentul păleşte
şi linia de final e acolo: dincolo de pădurea de fanioane,
de bubuitul dezlănţuit în aer, nevăzută de vreun om..."
Eugenio Montale, *Palio*, 1939
(tradus de Jonathan Galassi, 1998)

'Nella vastità della casa mi aggiravo come in un bosco incantato. Bosco senza draghi nascosti, pieno di liete meraviglie.'
Giuseppe Tomasi di Lampedusa,
Ricordi d'infanzia, 1955
(„Mă plimbam prin imensa vastitate a palatului ca printr-o pădure fermecată. O pădure fără dragoni ascunşi, plină de minuni încântătoare.")

Cuprins

Mulţumiri *5*
Prolog: Calul înaripat 9
Genealogia familiei di Chimici 12

1 • Familii 13
2 • Un nou stravagante 29
3 • Un oraş divizat 39
4 • O fantomă 50
5 • Umbra îndoielii 62
6 • Mezinul familiei 73
7 •. În Santa Fina cântă o harpă 84
8 • Manoushii 96
9 • Scris în stele 109
10 • Povestea lui Luciano 122
11 • Sunetul tobelor 133
12 • Un cerc de cărţi 145
13 • Curte în stil mare 159
14 • Aripi 173
15 • O fantomă la palat 185

16 • Primul zbor 198
17 • Translatarea 214
18 • Rivali 231
19 • Se aşterne pământul 250
20 • Flamuri în vânt 267
21 • Du-te şi întoarce-te învingător 282
22 • Zburători printre stele 301
23 • Berbecul în sărbătoare 319
24 • Plase de aur 335
25 • Se aşterne umbra 352

Epilog: Al treisprezecelea călăreţ 366
O notă explicativă despre Stellata şi Palio 382
Mary Hoffman 383
Prologul volumului 3 – Călătorie magică în oraşul florilor 384

Prolog

Calul înaripat

Cesare nu se dezlipise de lângă grajduri zile întregi. Iapa lui preferată, Starlight, avea să nască un mânz, şi până năştea, locul lui era alături de ea. A dormit chiar în fân, în boxa goală de lângă ea, părul său castaniu ajungând blond din pricina prafului de paie, iar hainele provocându-i mâncărimi şi iritaţii.

Acum, după ce-şi înfulecase cina pe nerăsuflate înainte de a da fuga înapoi la grajduri, sughiţa în timp ce îngrijea de iapa cenuşie, fluierându-i încetişor printre dinţi. Coama iepei era argintie în amurg, şi-n timp ce o peria, animalul pufăi printre nări. Se foia fără încetare în boxa ei.

Nimic nu conta în afară de Starlight. Familia lui Cesare locuia lângă grajduri şi tatăl lui, Paolo, era maestru de cai al cartierului Berbecului. El îl însărcinase să se ocupe de Starlight şi Cesare era hotărât să nu-l dezamăgească.

– Nu mai e mult, frumoasa mea, îi şopti el, iar ea necheză uşor, părând a da din capul său bălan în grajdul întunecos.

Ceilalţi cai erau şi ei agitaţi. Toţi erau pe jumătate de rasă arabă, foarte nervoşi. Berbecul era interesat doar de cursele de cai. Într-o boxă din partea cealaltă, Arcangelo, tânărul roib castrat, se foia înăuntru şi dădea din urechi, de parcă visa la victorie.

Cesare se aşeză jos să doarmă în fân şi visele lui tot de victorie erau. Visa la acelaşi lucru zi şi noapte, să participe cu calul Berbecului la Cursa Stelelor şi s-o câştige.

O pisicuţă cenuşie se strecură pe uşa grajdului şi se îndreptă uşor spre locul unde dormea Cesare. Încetişor, cu grijă, se cuibări în curbura braţului lui şi începu să toarcă.

Chiar înainte de miezul nopţii, în grajd atmosfera se schimbă. Starlight era neliniştită. Atunci Cesare se trezi şi realiză că tatăl său se afla şi el acolo. Era deconcertant modul în care reuşea Paolo să facă asta. Ştia întotdeauna când şi unde era nevoie de el. Adusese o torţă pe care o vârâse într-un suport fixat sus în perete, astfel încât scânteile să nu aprindă paiele. Cesare sări uşor în picioare, stricându-i culcuşul pisicii îmbufnate, care s-a dus să se spele în uşă.

La lumina pâlpâitoare a torţei, tatăl şi fiul îngrijiră în tăcere iapa, căreia-i sosise sorocul. A avut o naştere uşoară, nefiind la prima. Dar când mânzul a alunecat în mâinile lui Cesare, el s-a dat înapoi, de parcă frigea.

– Ce este? şopti Paolo. Întreg grajdul părea să-şi ţină respiraţia.

– Nu ştiu, răspunse tot în şoaptă Cesare. Nu simţi asta? E ceva diferit la el. Când l-am prins, am simţit un şoc, ca un fulger pe cer.

Starlight îşi întoarse capul ei frumos să-şi lingă mânzul nou-născut. Acesta nu era închis la culoare doar pentru că era murdar de la placentă, ci era chiar negru de tot, ca noaptea de afară, unde clopotele bisericilor din oraş băteau miezul nopţii. Se clătină pe picioare, gura sa căutând orbeşte laptele mamei, ca orice nou-născut.

Uşa grajdului lăsată întredeschisă de Paolo a fost mişcată de o pală bruscă de vânt. O rază de lună s-a pogorât deasupra lui. Cesare a icnit. În lumina argintie a lunii şi în văpaia aurie a torţei, mânza ce abia se născuse era o făptură fabuloasă, de basm.

Micuţa iapă cu picioare lungi, ce trăgea de ţâţa mamei, se usca iute în aerul cald al nopţii. Pielea-i era de un negru lucios

şi avea să fie cu siguranţă un minunat cal de curse. Dar asta nu era tot. În timp ce-şi încerca muşchii, căpătând încredere în picioarele-i fusiforme, îşi arcui spatele şi-şi întinse două aripioare negre şi umede, ca ale unei lebede tinere.

– Dia! a exclamat Paolo, trăgând aer adânc în piept. S-a întâmplat. Aici, în Berbec, ni s-a născut un cal înaripat.

Chiar şi pisica cenuşie s-a apropiat pentru a privi mai de aproape. Cesare realiză brusc că toţi caii din grajd, chiar şi Arcangelo, erau treji şi se uitau la noul mânz. Un sentiment nebunesc puse stăpânire pe el. Nu ştia dacă să strige de bucurie sau să izbucnească în lacrimi. Ştia doar că se întâmplase ceva extraordinar şi de acum încolo viaţa sa n-avea să mai fie nicicând la fel.

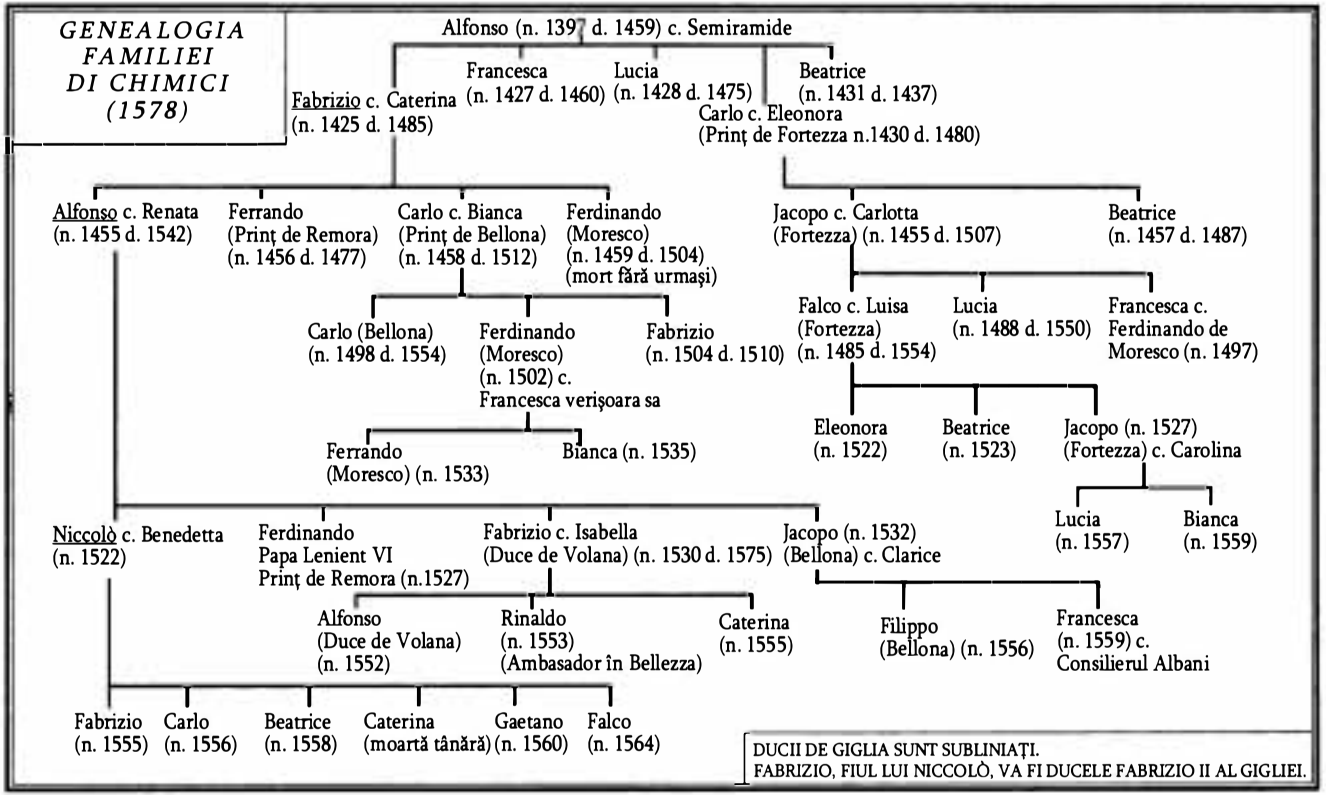
GENEALOGIA FAMILIEI DI CHIMICI (1578)
Alfonso (n. 139? d. 1459) c. Semiramide
Francesca (n. 1427 d. 1460)
Lucia (n. 1428 d. 1475)
Beatrice (n. 1431 d. 1437)
Fabrizio c. Caterina (n. 1425 d. 1485)
Carlo c. Eleonora (Prinț de Fortezza n.1430 d. 1480)
Alfonso c. Renata (n. 1455 d. 1542)
Ferrando (Prinț de Remora) (n. 1456 d. 1477)
Carlo c. Bianca (Prinț de Bellona) (n. 1458 d. 1512)
Ferdinando (Moresco) (n. 1459 d. 1504) (mort fără urmași)
Jacopo c. Carlotta (Fortezza) (n. 1455 d. 1507)
Beatrice (n. 1457 d. 1487)
Carlo (Bellona) (n. 1498 d. 1554)
Ferdinando (Moresco) (n. 1502) c. Francesca verișoara sa
Fabrizio (n. 1504 d. 1510)
Falco c. Luisa (Fortezza) (n. 1485 d. 1554)
Lucia (n. 1488 d. 1550)
Francesca c. Ferdinando de Moresco (n. 1497)
Ferrando (Moresco) (n. 1533)
Bianca (n. 1535)
Eleonora (n. 1522)
Beatrice (n. 1523)
Jacopo (n. 1527) (Fortezza) c. Carolina
Lucia (n. 1557)
Bianca (n. 1559)
Niccolò c. Benedetta (n. 1522)
Ferdinando Papa Lenient VI Prinț de Remora (n.1527)
Fabrizio c. Isabella (Duce de Volana) (n. 1530 d. 1575)
Jacopo (n. 1532) (Bellona) c. Clarice
Alfonso (Duce de Volana) (n. 1552)
Rinaldo (n. 1553) (Ambasador în Bellezza)
Caterina (n. 1555)
Filippo (Bellona) (n. 1556)
Francesca (n. 1559) c. Consilierul Albani
Fabrizio (n. 1555)
Carlo (n. 1556)
Beatrice (n. 1558)
Caterina (moartă tânără)
Gaetano (n. 1560)
Falco (n. 1564)
DUCII DE GIGLIA SUNT SUBLINIAȚI.
FABRIZIO, FIUL LUI NICCOLÒ, VA FI DUCELE FABRIZIO II AL GIGLIEI.

Capitolul 1

Familii

Calul înaripat era acoperit de un strat fin de praf. Se afla într-un colţ al vitrinei ticsite a micului magazin de antichităţi. De când îşi făcuse apariţia acolo, cu o lună înainte, Georgia se oprise în fiecare zi să-l admire în drumul ei spre casă de la şcoală. Şi economisise aproape destui bani pentru a plăti preţul de pe micuţa etichetă albă agăţată la gâtul lui.

Strângerea sumei îi luase ceva timp, pentru că o mare parte din banii ei de buzunar se duceau pe lecţii la şcoala de călărie, pe care şi le putea permite doar o dată la două săptămâni.

– De ce trebuie să aibă un hobby aşa de costisitor? o întrebase bombănind tatăl ei vitreg, Ralph, pe mama ei, când o echipaseră pentru prima dată cu joben şi pantaloni de călărie. De ce nu are şi ea aceleaşi pasiuni ca alte fete de vârsta ei?

– Şi crezi că alea sunt ieftine? replicase ironic mama Georgiei, într-unul dintre rarele momente când îi lua partea fiicei sale. Fii mulţumit că nu vrea haine noi în fiecare săptămână, cosmetice, telefoane mobile şi vopsea de păr. În plus, ea-şi plăteşte singură lecţiile.

Asta fusese cu doi ani în urmă, când Ralph şi Maura tocmai se căsătoriseră şi el îl adusese pe fiul lui, Russell, să locuiască împreună. Dar gândindu-se la Russell, Georgiei i se uscă gura şi simţi cum îi transpiră palmele. Repede, mai bine să se concentreze asupra calului înaripat.

Dacă ai putea găsi un asemenea cal în realitate, ar fi aşa de simplu să te ridici în văzduh pe spinarea lui şi să-ţi iei zborul

pentru totdeauna. Georgia închise ochii şi îşi imagină cum se mişca un cal sub ea, momentele când trecea de la mers la pas la trap şi apoi la galop şi pe urmă, da, de ce nu încă un salt? Ca şi cum ai simţi viteza maximă pe autostradă, ar mai fi doar o tranziţie lină şi apoi aripile-n zbor ar ridica şi calul, şi călăreţul deasupra pământului, apoi sus, unde n-ar mai putea nimeni să-i ajungă.

O bătaie în vitrină a făcut-o să deschidă ochii. Un chip cu păr cărunt şi ochelari o privea prin geam şi-i făcea semne. Georgia îl recunoscu pe proprietarul magazinului de antichităţi, domnul Goldsmith, dacă numele lui coincidea cu cel scris deasupra vitrinei magazinului. El îi făcea semne, iar ea a deschis uşa împingând-o.

Paolo ştia că mânza neagră trebuia mutată cât mai repede cu putinţă. Dacă se afla ceva despre naşterea ei miraculoasă, risca să fie răpită. Fusese un mare noroc că asta se întâmplase în cartierul lor, Berbecul, şi era un semn bun pentru Cursa Stelelor din acea vară, dar Paolo era convins că trebuia ţinută în secret.

– N-o putem lua la curse, îi zise lui Cesare. N-am fi lăsaţi să pornim cu un asemenea avantaj.

– Oricum n-am putea s-o folosim la curse în vara asta, zise Cesare. O să fie prea mică.

– Nu fi aşa de sigur de asta, replică Paolo. Caii ăştia înaripaţi se zice că n-ar fi ca toţi ceilalţi. Cresc într-un alt ritm.

Tatăl şi fiul au stat de gardă toată noaptea, ţesălând iapa şi mânza cu paie, pregătindu-le aşternut curat şi apă proaspătă. Era adevărat că mânza cea neagră părea puternică şi bine dezvoltată după doar câteva ore de la naştere, dar aşa sunt caii. Iar acesta era unul dintre lucrurile care-i plăceau lui Cesare, felul în care se ridicau mânjii şi luau viaţa-n piept. Nu ca

surioarele şi frăţiorii lui, care aveau nevoie de atâta atenţie din partea mamei lor şi le lua aşa de mult până ajungeau oameni în toată firea.

El prefera să stea la grajduri cu tatăl lui decât în casa lor aglomerată, care părea mereu înţesată de vase de spălat şi de unele pline cu griş cu lapte în clocot. În plus, acesta era şi singurul loc unde putea sta de vorbă cu Paolo despre minuni precum calul înaripat.

– Cam la o sută de ani o dată se întâmplă asta în Remora, i a explicat Paolo. E primul pe care-l văd eu şi a apărut în cartierul nostru. Jubila. E cel mai bun lucru care s-a întâmplat în Berbec de când sunt eu pe lume.

– Dar *cum* de se întâmplă? întrebă Cesare. Adică-l ştim pe tatăl ei. Starlight a fost însămânţată de armăsarul acela din Santa Fina. Cum îl chema? Alessandro. Nu are nimic special, nu? Un cal grozav, desigur, a şi câştigat Stellata în 1968, dar e doar un cal obişnuit, fără aripi.

– Nu aşa stau lucrurile, a răspuns Paolo încet, uitându-se gânditor la Cesare şi cântărindu-şi cuvintele cu grijă. N-ai cum să determini naşterea unui cal înaripat folosindu-te de un registru genealogic. Se întâmplă în vremuri tulburi, aşa cum sunt cu siguranţă şi acum. Şi e un semn bun pentru cartierul în care s-a născut mânza. Dar nu garantează şi succesul. Şi aduce odată cu sine şi primejdii inerente.

Au hotărât să le mute pe iapă şi pe mânza ei în noaptea următoare. Era mai sigur să le ducă la Santa Fina pe întuneric. Stăpânul lui Alessandro, Roderigo, era un om în care puteau avea încredere, iar mânza putea fi ţinută ascunsă cât timp creştea. Dacă se afla ceva despre existenţa ei, rivalii Berbecului, mai ales Gemenii şi Fecioara, ar fi mutat şi cerul şi pământul din loc pentru a pune mâna pe ea şi a jefui Berbecul de semnul lor purtător de noroc. Existenţa ei putea fi dezvăluită după încheierea cursei din acel an.

– Cum să-i spunem? întrebă Cesare.

– Merla, a răspuns tatăl lui hotărât. Mierla. Fie ca ea să zboare într-adevăr mereu.

Interiorul magazinului domnului Goldsmith era cel mai învălmăşit şi mai interesant loc pe care-l văzuse Georgia vreodată. Era o harababură desăvârşită, cu piese de mobilier, ornamente, haine, arme, cărţi, bijuterii şi tacâmuri, toate amestecate la un loc. Dezordinea era şi mai mare în spatele casei, unde un suport de alamă pentru umbrele adăpostea două săbii, o espingolă, o umbrelă de soare din mătase verde şi o pereche de cârje. Scaunul domnului Goldsmith era înghesuit între grămezi alandala de partituri muzicale şi cărţi roase, îmbrăcate în piele. O privi pe Georgia din fortăreaţa sa.

– Cu siguranţă că ţi-a picat cu tronc ceva de la mine din vitrină, zise el. Te-am văzut uitându-te în cea mai mare parte a zilelor, cam pe la ora asta. Deci, care-i problema? N-ai destui bani? Haide, băiete, spune!

Georgia simţi că începe să se îmbujoreze. Avea întotdeauna problema asta, din pricina părului ei foarte scurt şi în plus şi pentru că era plată ca o scândură în faţă. Era destul de stânjenită la ea în clasă, unde toate celelalte fete erau înzestrate din belşug. Se deprinsese să stea aplecată-n faţă şi să poarte pulovere largi. Şi în ultima vreme se folosea de imaginea ei de băieţoi drept scuză – de parcă nici *nu ţinea* să fie feminină. De aici şi tunsoarea. Şi inelul de argint din sprânceana dreaptă.

Domnul Goldsmith o privi întrebător.

– E vorba de cal, zise Georgia. Cel înaripat.

– Ah, dădu el din cap. Mica mea podoabă etruscă. O copie, bineînţeles. Probabil provenind din vreun magazin de suvenire dintr-un muzeu din Italia.

– Nu ştiţi? se miră Georgia.

– Nu sunt sigur, zise domnul Goldsmith. Lucrurile ajung aici pe tot soiul de căi. Ăsta cred că era din casa unei doamne în vârstă din Waverley Road. Avea doar o străneapoată care se grăbea să vândă tot şi să ia banii. A adus nişte cutii cu flecuşteţe. Din nefericire, nicio piesă de mobilier. Pentru asta a angajat un misit. Totuşi era şi o pereche foarte drăguţă de sfeşnice de argint, care mi-a adus un profit frumuşel.

Georgia îşi aduse aminte de sfeşnice. Le văzuse în vitrină când îşi făcuse apariţia şi calul înaripat. Ea nu se ducea niciodată direct acasă de la şcoală, trăgea de timp întotdeauna şi căsca gura la vitrine, făcând ocoluri lungi. Nu voia cu niciun chip să fie singură cu Russell, înainte de a ajunge mama ei acasă de la lucru.

– E frumos, zise ea repede, pentru a-şi alunga gândurile. Pare vechi.

– Dar tu nu eşti nici pe departe băiat, nu-i aşa? remarcă domnul Goldsmith brusc. A fost rândul lui să se înroşească. Scuze. Nu prea pot ţine pasul cu moda asta a voastră, a tinerilor.

– E OK, zise Georgia. Ar fi trebuit să fi spus de la început. Mă numesc Georgia O'Grady. Merg la şcoala Barnsbury Comprehensive, din Waverley Road. Cred că ştiu casa la care vă referiţi.

– Iar eu sunt Mortimer Goldsmith, zise bătrânul, întinzându-i mâna. Păi, acum că am făcut cunoştinţă aşa cum se cuvine, hai să scoatem calul ăla din vitrină.

Se întinse şi-i puse Georgiei în palmă căluţul negru. Era cald de la soarele ce bătea în vitrină, ca şi cum ar fi fost viu. Ea luă un şerveţel din buzunarul de la blugi şi-l şterse uşor de praf. Domnul Goldsmith se uita la ea.

– Cât ai la tine? întrebă el încet, şi când Georgia îi spuse o sumă cu două lire mai mică decât cea de pe etichetă, el luă calul şi începu să-l împacheteze. E foarte bine, zise el. Şi din acel moment, Georgia ştiu că dăduse peste un prieten.

Atunci când ajunse acasă, Russell era deja acolo şi asculta muzică rock dată la maximum, în camera lui. Aşa că Georgia a putut să se furişeze până-n camera ei fără a fi observată. A încuiat uşa imediat ce a intrat şi a scos un oftat de uşurare. Acela era cel mai delicat moment al zilei. De fiecare dată când se afla Russell acolo, nu era niciodată sigură dacă avea să reuşească să ajungă în sanctuarul ei înainte ca el să realizeze că se întorsese şi să se ia de ea.

Lunea era bine pentru că el juca fotbal după ore, iar marţea avea ea meditaţii la matematică. Vinerea ea se ducea la lecţiile de vioară, dar tot mai rămâneau miercurea şi joia două ore întregi până se întorceau părinţii lor acasă, timp în care trebuia să-l evite pe Russell.

Era cu doi ani mai mare ca ea şi cu două clase înaintea ei la Barnsbury. Nu s-au putut suferi din clipa în care s-au întâlnit prima dată.

– Dacă-ţi închipui c-am s-o las pe nesuferita de maică-ta să pună gheara pe tata, te înşeli amarnic, îi şuierase el în spatele părinţilor.

Dar nu reuşise să-l împiedice pe Ralph să se însoare cu Maura şi n-a avut niciun cuvânt de spus când părinţii lor şi-au vândut apartamentele şi şi-au cumpărat o casă împreună. N-a contat că Georgia şi Russell erau practic doar nişte copii. Russell avea o soră mai mare, Liz, care plecase cu mama lui când ea îi părăsise pe el şi pe tatăl lui. Şi de atunci, el îşi închipuise că erau doar ei doi împotriva restului lumii.

Acum era doar el împotriva Georgiei. Russell o suporta pe Maura pentru că tatăl lui se afla într-o dispoziţie mult mai bună acum decât fusese de unul singur. Dar n-o putea suferi pentru că le stricase relaţia lor în doi, şi, pentru că nu reuşea să fie obraznic cu ea, îşi vărsa tot năduful pe Georgia.

Georgiei i-ar fi plăcut să aibă un frate mai mare, unul cu adevărat. Avusese unul mai mic cândva, dar murise când avea

doar câteva zile. Nu mult după aceea, propriul ei tată plecase. Georgia era foarte mică pe atunci şi nu-şi aducea bine aminte de niciunul dintre ei. Îşi amintea doar vag de mama ei, că era mereu plânsă.

Dar, într-o zi, Maura îşi ştersese ochii şi spusese:

– Asta este, deci. O să trebuiască să ne descurcăm pe cont propriu.

Şi aşa au şi făcut până a apărut Ralph. Georgiei nu-i era chiar aşa de nesuferit. El o iubea pe mama ei şi putea fi chiar nostim când era în toane bune. Dar îşi făcea atâtea griji în privinţa banilor. Şi-l mai adusese şi pe Russell cu el.

Georgia despachetă căluţul înaripat şi-l puse pe comodă. Apoi se duse la computer şi se logă. Scrise drept motor de căutare – etrusc+cal înaripat.

Computerul îi oferi 987 de articole pe acea temă. Dar Georgia era expertă în căutarea pe internet şi le trecu în revistă doar pe primele 100. Printre cele mai bune site-uri era unul american ce prezenta un obiect ornamental micuţ, de bronz, ce fusese oferit la o licitaţie cu trei ani înainte, dar nu fusese vândut. Avea doar câţiva centimetri lungime şi semăna cu cel cumpărat de ea, dar preţul său de pornire era între 2000 şi 3000 de dolari, mult mai mult decât plătise ea.

Un alt site bun vorbea de un vas de bronz din Monteleone, unde o mai fi fost şi asta, cu un car tras de cai înaripaţi. Din păcate nu existau şi ilustraţii, dar Georgiei i s-a părut că şi-l putea imagina.

În cartierul Gemenilor, Riccardo, maestrul de cai, aştepta un oaspete ilustru: pe Niccolò, duce de Giglia şi capul puternicei familii di Chimici. Ducele stătea cu fratele lui mai mic, Ferdinando, care era papă şi prinţ de Remora. Deşi Remora era

centrul oficial al republicii în expansiune a clanului di Chimici, adevăratul nucleu de putere se concentra în nord, în Giglia, în jurul ducelui şi al moştenitorilor lui.

Niccolò, strănepot al fondatorului dinastiei di Chimici, avea cinci copii în viaţă, dintre care patru fii, şi era cel mai ambiţios om din întreaga Talie. Sub comanda lui, familia di Chimici se răspândise în toate oraşele importante din nordul ţării şi acum deţinea puterea în mare parte dintre ele. Doar plicticosul oraş-stat Bellezza, de pe coasta de nord-est, se ţinuse departe de orice alianţe cu el sau familia lui. Niccolò avea un plan şi în privinţa acestuia.

Dar aici, în Remora, poziţia lui era una sigură. În timp ce străbătu cele câteva sute de metri de la palatul papal la grajdurile Gemenilor, trebui să se oprească de nenumărate ori pentru a schimba amabilităţi cu negustorii bogaţi sau pentru a accepta omagiile cetăţenilor mai săraci, care doreau să-i sărute mâna. Niccolò ajunse la grajduri într-o dispoziţie de zile mari.

Riccardo, maestrul de cai al Gemenilor, se umfla în pene de mândrie. Papa făcuse o vizită cu o zi înainte şi acum iată că venise să inspecteze caii şi ducele de Giglia, cunoscut drept cel mai bogat om din Talia. Îl păstrase pe cel mai bun dintre ei pentru final.

– Şi acesta, Înălţimea Voastră, este calul cu care vom concura la Stellata.

Niccolò se uită la armăsarul voinic, bălţat, care-şi umflă nările şi se ridică-n două picioare în boxa lui. Îl mângâie pe nas cu mâna înmănuşată şi-i vorbi blând, apoi se întoarse spre maestrul de cai.

– Cum e concursul de anul acesta?

– Păi, Înălţimea Voastră, ştiţi cât de secretoşi sunt toţi din oraş când vine vorba de caii lor, începu Riccardo un pic cam nervos.

Niccolò di Chimici îi aruncă o privire de gheaţă.

– Dar tu nu eşti plătit doar să ai grijă de cai, ci să afli şi asemenea secrete, nu? zise el.

– Da, Înălţimea Voastră, îngăimă maestrul de cai. Şi va fi mai uşor acum, pentru că am angajat un nou grăjdar. A venit cu recomandare specială din partea nepotului Înălţimii Voastre, ambasadorul din Bellezza. Signor Rinaldo îmi spune că acest om i-a făcut lui un serviciu foarte mare şi e recunoscut pentru iscusinţa lui în a dibui secrete.

Niccolò zâmbi. Auzise el ceva despre serviciul făcut de acest om în Bellezza. Dacă era acelaşi, el scăpase familia di Chimici de cel mai aprig adversar al său. Şi cu toate că nepotul ducelui, Rinaldo, nu reuşise să o înlocuiască cu o ducesă marionetă, cu siguranţă că noua suverană a oraşului, o simplă fetişcană, avea să fie mai uşor de influenţat.

– Ştie ceva despre cai? a fost tot ce i-a zis el maestrului de cai.

Gaetano di Chimici n-avea stare. Stătea în palatul papal al unchiului său, în timp ce tatăl lui vizita oraşul şi habar n-avea ce căuta el acolo. Mai bine s-ar fi aflat în Giglia, continuându-şi studiile la universitate. Şi-l apăsa tot mai mult sentimentul că tatăl lui avea un plan pe care nu i-l împărtăşise.

Gaetano oftă. Era greu să faci parte din cea mai importantă familie din Talia. Tatăl lui se afla în centrul atâtor comploturi, punând mereu câte ceva la cale pentru a deveni mai bogat şi mai puternic. Dar Gaetano nu era interesat în realitate de nimic din toate astea. Voia să fie lăsat cu cărţile şi cu prietenii lui, care erau pasionaţi ca şi el de pictură, sculptură şi muzică; nu să fie implicat în planuri de finanţare a unor războaie meschine între facţiunile unor oraşe sau de încheiere a unor alianţe cu alte familii nobile şi mercantile.

Ar fi putut fi altfel, dacă el ar fi fost unul dintre fiii mai mari, însă doar Falco era mai mic ca el, iar bietul Falco nu prea conta, oricât îl iubeau el şi familia lor. Fabrizio, fratele cel mai mare, urma să moştenească ducatul Giglia. Carlo avea să fie prinţ de Remora, pentru că unchiul Ferdinando, fiind papă, nu avea copii. Beatrice urma să fie căsătorită, fără îndoială, cu unul dintre verii lor – poate cu Alfonso, ca să devină ducesă de Volana, acum că unchiul Fabrizio murise.

Şi lui ce-i mai rămânea atunci? La un moment dat se gândise că poate planurile tatălui său erau să-l însoare cu una dintre verişoare, poate cu sora lui Alfonso, Caterina. Pe când era copil, Gaetano fusese mai apropiat de o altă verişoară de-a lor, Francesca, al cărei tată era prinţ al Bellonei; dar auzise nişte zvonuri recente că ea fusese măritată cu un bătrân din Bellezza, ca urmare a unuia dintre planurile dinastice ale familiei lor.

Gaetano îşi scutură capul. Ce familie! Şi acum era îngrijorat că planul tatălui său putea avea legătură cu biserica. Unchiul Ferdinando n-avea să trăiască o veşnicie şi Niccolò trebuie să fi hotărât cine avea să-i fie succesor. Carlo dăduse limpede de înţeles că el n-avea de gând să intre în sânul bisericii şi atunci mai rămânea doar el, Gaetano.

Ei bine, n-am s-o fac, se hotărî el. Biserica ar trebui să reprezinte o vocaţie, nu un aranjament politic. De ce nu se poate să mă lase să-mi văd de studii?

Dar ştia răspunsul. Toţi cei din familia lor trebuiau să se sacrifice pentru succesul dinastiei lor. Chiar şi fetele trebuiau să fie gata să se mărite cu cine decidea capul familiei. Opiniile şi preferinţele lor nu contau. Şi nu era nicio diferenţă nici în ce-i privea pe băieţi. Primeşte principatul ăsta, însoară-te cu prinţesa asta, primeşte ambasada din oraşul ăsta, lasă-te hirotonit, toate erau la fel.

Gaetano se întreba dacă putea fi el primul di Chimici din cinci generaţii care să spună nu.

„Familii", se gândi Georgia. „De ce n-o exista şi alt mod de a convieţui împreună?" Cina la ei era întotdeauna tensionată şi Georgia nu înţelegea de ce-şi mai bătea capul mama ei. Dar Maura, care era asistent social, se opunea vehement ronţăitului, mâncatului pe fugă sau în faţa televizorului, cu farfuria în poală.

– E singurul moment al zilei când putem şi noi să stăm împreună la masă ca o familie, insista ea, şi să ne punem în temă unii pe alţii cu ceea ce-am mai făcut între timp.

Greşea în două privinţe, se gândi Georgia. În primul rând, ei nu formau o familie şi n-aveau să fie una niciodată. Chiar dacă ajunsese să-l recunoască pe Ralph ca tată, n-avea să-l accepte niciodată pe Russell ca frate. Şi-n al doilea rând, mama ei era o bucătăreasă îngrozitoare. Ralph nu era nici el mai grozav. Şi deseori atât de importanta masă în familie era doar o pizza de la supermarket încălzită, ori peşte şi cartofi prăjiţi luaţi de pe drum.

Maura nu ţinea cont de nimic din toate astea. Oprea radioul şi televizorul, Georgia şi Russell trebuiau să pună tacâmuri la masă, chiar şi pentru mâncarea pe care o mâncai cu mâna, şi luau loc toţi patru la masă timp de douăzeci de minute, pline de politeţuri forţate şi indigestie.

Conversaţia consta în întrebări puse de cei mari şi răspunsuri date de cei mici. Georgia şi Russell nu-şi vorbeau niciodată direct unul altuia la cină. De fapt, Georgia realiză că ei nu-şi vorbeau niciodată când erau părinţii lor prin preajmă.

Când erau singuri – situaţie pe care ea o evita cât putea de mult – Russell era mult mai comunicativ. Era un soi de terorist. Uneori, Georgia şi-ar fi dorit ca el să fi fost mai puţin inteligent, dar mai violent. Dacă ar fi lovit-o vreodată, i-ar fi fost într-un

fel mai uşor. Dacă ar fi avut vânătăi pe corp pe care să i le arate mamei sale, nu s-ar mai fi ţinut el de aşa ceva.

Dar o hărţuia cu răutatea lui, care nu lăsa urme vizibile, în schimb o rănea lăuntric.

Îi dibuise cele mai adânci temeri şi nesiguranţe ale ei şi le scotea la iveală îndreptându-şi tot sarcasmul împotriva lor.

„Potaie" era cel mai blând epitet pe care-l folosea la adresa ei. Îi analiza în detaliu lipsa de atractivitate, de feminitate, obsesia ei pentru cai. „Toţi ştim despre ce-i vorba, nu? E ceva clasic, un substitut pentru sex, cu toată forţa aia musculară dintre picioare. Toate călăreţele sunt fete bătrâne şi potăi ca tine."

Îşi revărsa permanent otrava verbală şi Georgia n-avea cum să se apere. Bineînţeles că se plânsese mamei ei de câteva ori şi vorbise chiar şi cu Ralph. Dar lor li se părea că exagera, că trebuia să se aştepte să fie tachinată un pic de un frate mai mare şi că era prea sensibilă. După care Russell era şi mai rău, râzând de ea că era slabă şi fugea după fusta mamei.

Georgia se retrăgea şi mai mult în ea însăşi, ascunzându-şi vulnerabilitatea, încovoindu-şi umerii şi mai tare şi vorbind doar monosilabic, incapabilă să înţeleagă de ce-i inspira atâta ură cuiva pe care nu ea-l alesese ca frate. La urma urmei, avea şi ea tot atât de multe motive – sau de puţine – să-l urască.

Ziua în care a apărut căluţul înaripat în viaţa ei s-a sfârşit prost. Deşi scăpase de Russell după şcoală, a fost îngrozită să afle la cină (o plăcintă ciobănească Sainsbury, cu mazăre congelată) că Maura şi Ralph se duceau la cinema. Asta se întâmpla cam o dată pe lună şi pentru că lor le plăceau filmele de artă, deseori alb-negru, renunţaseră să-i mai întrebe pe ea şi pe Russell dacă voiau să meargă şi ei. Şi la cincisprezece şi şaptesprezece ani nici nu se punea problema să cheme o dădacă pentru a sta cu ei.

Georgia s-a dus la ea în cameră înainte ca părinţii lor să iasă pe uşă. În scurt timp se cufundă în tema de la biologie. Dar

o trădă propria ei biologie. A trebuit să se ducă la toaletă. Russell era pe palier, tolănit nonşalant în faţa uşii de la baie, masiv şi ameninţător. Georgiei îi trecu prin minte că ar fi fost în stare să-i blocheze accesul până făcea pe ea. Asta i-ar fi oferit şi mai multe motive pentru a râde de ea. Tocmai se gândea să se furişeze până-n toaleta mică a Maurei şi a lui Ralph, când el se urni din uşă, iar ea profită de ocazie.

Când a ieşit din baie, el era tot acolo şi s-a ţinut după ea până în camera ei. N-a fost suficient de iute încât să-i închidă uşa în nas. Acum se pricopsise cu el în cameră până avea de gând să-şi ia tălpăşiţa – unul dintre cele mai rele scenarii. Nu i-a zis nimic ceva vreme şi apoi brusc şi-a văzut camera prin ochii lui. Nu semăna cu camerele altor fete de vârsta ei. Nu avea afişe cu vedete pop sau de cinema, nici măcar cu vreun fotbalist atrăgător.

Singurul afiş era unul vechi, cu Everest Milton la spectacolul „Calul anului", la care o dusese Maura pe când ea avea şapte ani. În imagine erau doi cai, unul negru şi altul alb, ce galopau pe lângă un râu înspumat. Georgia ştia că nu era un afiş frumos, dar ei îi plăcea oricum. Calul înaripat era pe comodă.

– Eşti retardată rău, să ştii, i-a spus Russell cu chef de vorbă, aproape agreabil. Fetele de vârsta ta depăşesc chestia asta cu caii. Cu excepţia celor lipite de grajduri. Şi astea sunt toate nişte lesbiene.

Georgia nu s-a putut abţine.

– Tu n-ai fost niciodată la grajduri. Nu ştii nimic despre oamenii de acolo!

Era întotdeauna o greşeală să-l înfrunţi pe Russell, care râse dezagreabil.

– Ba uite că ştiu. Pariez că de-asta te şi duci tu acolo. Probabil că au început să se dea la tine. Şi ţie pesemne că-ţi şi place. La urma urmei, niciun tip nu s-ar uita vreodată la tine. Doar dacă ar fi beat şi ar fi făcut vreun rămăşag.

Se plimba prin camera ei, lua câte un lucru de-al ei şi îl trântea neglijent. Georgia se mişcă din loc până ce ajunse cu spatele la comodă, ascunzând calul înaripat de privirea lui. Trebuia să-l ascundă. Era prea preţios pentru a-l lăsa pe Russell să pună mâna pe el.

– De fapt, nu-i o idee rea, continuă el. De ce nu pui nişte bani deoparte pentru a-l agăţa pe vreunul dintre amicii mei? Şi pentru un rămăşag, să-ţi dau eu pe vreunul? O să-ţi placă mai mult decât călăria.

Georgia îşi încleştă mâinile. Clocotea de mânie în sinea ei şi ar fi vrut să se repeadă la el şi să-l lovească cu pumnii, deşi ştia că ar fi arătat ridicol la cât era el de masiv.

Chiar atunci sună telefonul şi Russell s-a dus să răspundă. Auzi tonul amical, degajat pe care-l adopta când vorbea cu prietenii săi. Georgia se repezi să încuie uşa. Mâinile îi tremurau. Sub nicio formă nu mai intenţiona să iasă din cameră ca să se spele pe dinţi în acea seară; avea să se ducă la culcare aşa şi să rişte să se aleagă cu placă dentară.

Cesare îşi luă prânzul în faţa grajdului, eliberându-l pe Paolo de tura de gardă. Îi mângâie nasul Merlei şi-i vorbi blând mamei ei:

– Nu-ţi face griji, zise el. În curând o să fiţi în siguranţă. N-o să-ţi ia nimeni mânza.

Se sprijini cu spatele de un stâlp şi îşi întinse picioarele în fân. Pisica cenuşie îşi făcu şi ea apariţia din senin şi veni să se cuibărească la el în poală, torcând şi împingându-şi capul tronconic spre mâna în care el ţinea brânza şi pâinea.

Georgia stătea pe spate în întuneric, lacrimile ţâşnindu-i din colţul ochilor şi alunecându-i în urechi. Strângea în mână

căluţul înaripat. Nu mai fusese nicicând aşa de nefericită. Nici măcar atunci când frăţiorul ei mai mic murise şi tatăl ei plecase de acasă şi mama ei plângea întruna nu se simţise aşa de mizerabil. Pe atunci era mică şi mai preocupată să se întrebe dacă avea să primească prăjituri la ceai sau ce nume să-i pună noii păpuşi pe care i-o dăduse mama ei când se născuse Ben.

Dar acum viaţa ei era un coşmar. La şcoală avea puţine prietene. Majoritatea fetelor pe care le cunoştea din şcoala primară păreau să-şi vadă de vieţile lor. Era doar o fată nouă, Alice, care ar fi putut să-i devină prietenă adevărată. Russell avea dreptate într-un fel – Georgia era retardată din punct de vedere social. Nu era invitată la petreceri şi ştia că gaşca din clasa ei frecventa cluburile şi puburile în weekenduri, locuri în care ea nu ar fi ajuns niciodată. Nici măcar machiată, cu fustă scurtă şi tocuri şi cu un tricou din care să i se vadă buricul. Georgia reuşi să zâmbească un pic pe întuneric la acest gând.

Viaţa ei se transformase într-un şir de strategii pentru a-l evita pe Russell. Dar acum nu mai era suficient doar să-l evite. El o vâna asiduu, nefiind mulţumit până n-o chinuia. Iar ea pur şi simplu nu mai putea suporta aşa ceva. Dacă mama ei nu-i sărea în ajutor, trebuia să fugă.

Adormi cu căluţul înaripat în mână, dorindu-şi să fi putut da de un loc unde caii aveau aripi, iar ea ar fi putut zbura departe de necazurile ei pentru totdeauna.

Cesare moţăia. Pisica a fost cea care l-a trezit. S-a arcuit brusc la el în poală, stând ţeapănă, cu blana zburlită în toate direcţiile şi hârâindu-şi gâtul într-un miorlăit.

A văzut imediat ce-o alarmase. În colţ era ghemuit un băiat cu ochii mari şi speriaţi. Cesare sări în picioare, uimit. Nu crezuse cu adevărat că vreunul dintre inamicii Berbecului ar fi trimis pe cineva s-o răpească pe Merla – cu atât mai puţin

pe un băiat slăbănog, ca un iepure speriat. Dar poate că era doar o iscoadă?

Cesare înaintă şi-şi ridică pumnii.

– Ce vrei? întrebă el aspru. N-ai ce căuta aici! Afară cu tine!

Georgia nu înţelegea nimic, decât că se afla într-un grajd. Doar căldura şi mirosul familiar, liniştitor al cailor au făcut-o să nu ţipe. Habar n-avea cum ajunsese ea acolo sau cine mai era şi băiatul ăla furios, cu păr castaniu. Părea să ascundă deliberat ceva din spatele lui. Ceva din atitudinea lui îi aminti de ea însăşi cum ascunsese căluţul înaripat de Russell. Îşi desfăcu încet mâna în care-l ţinea.

Băiatul rămase cu gura căscată. Şi, apropiindu-se pentru a vedea mai bine, ea zări în spatele lui o creatură miraculoasă, ce ar fi putut fi modelul căluţului din mâna ei. Un mânz frumos, negru ca tăciunele, cu două aripi mici, cu pene strânse la umeri.

Capitolul 2

Un nou stravagante

Cele două făpturi din grajd împietriseră, fiecare dintre ei holbându-se la câte un cal înaripat. Cesare se mai destinse puțin. Acel băiat ciudat, ce nu prea părea o amenințare, fusese evident surprins la vederea tinerei iepe negre. Dar cum de avea la el o reproducere a ei?

– De unde ai asta? întrebă el.

– Unde mă aflu? întrebă Georgia în același timp.

Era o întrebare așa de ciudată, încât Cesare uită de a sa. Îl privi mai de aproape pe băiat. Era într-adevăr tare ciudat. Ce era interesant era că hainele lui erau făcute dintr-un material așa de fin, cum numai un negustor bogat ar fi purtat în Remora, dar erau lăbărțate, fără nicio finețe a designului ori ornamentelor, parcă erau peticite de cel mai sărman țăran. Totuși purta cercei de argint în urechi și-n sprânceană ca un tânăr prinț – așa cum Cesare nu mai văzuse niciodată în Talia. Totul era un mister. Mai ales că nu știa nici unde se afla.

– Cum ai ajuns aici dacă nu știi unde te afli? întrebă Cesare.

Georgia dădu din cap.

– Nu știu, spuse ea. Acum un minut eram la mine-n pat, în Londra, și-n minutul următor m-am trezit aici, în grajdul ăsta. Dar nu seamănă cu baza hipică unde mă duc eu. Nu-i cunosc pe niciunul dintre caii ăștia. Mai ales pe acela. Dar e o adevărată minune, nu?

Cesare recunoscu pe cineva care-i împărtășea pasiunea pentru cai. O lăsă pe Georgia să se apropie de micuța iapă.

Cu siguranţă că băiatul ăla ciudat, căruia îi plăceau caii, n-avea să-i facă niciun rău.

– Şi, totuşi, tu ai o copie a ei, zise el. E în mod sigur o coincidenţă prea mare să ajungi în cartierul Berbecului, la doar câteva ore după ce s-a născut ea, dacă nu ştiai că se află aici.

– Dar eu chiar n-am ştiut, repetă Georgia. Cum aş fi putut? Vreau să zic că aceşti cai înaripaţi nu sunt reali. Aşa ceva nu există.

– Ba în Remora există, zise Cesare cu mândrie. Nu se putea abţine. Doar o dată la un secol sau cam aşa ceva – şi de data asta onoarea i-a revenit Berbecului.

– Îmi pare rău, zise Georgia. Nu ştiu ce vrei să zici cu Berbecul.

– Nu eşti din Remora? întrebă Cesare.

– Nu. Ţi-am şi spus. Locuiesc la Londra, în Islington.

Apoi, pentru că băiatul o privea nedumerit, adăugă:

– În Anglia, ştii, Europa, planeta pământ, sistemul solar, univers, aşa cum obişnuia ea să scrie în caietele ei de şcoală.

– Anglia, întrebă băiatul? Dar acum eşti în Talia. În Remora, cel mai important oraş. Cum ai putut ajunge aici fără să ştii asta?

Se uită mai bine la băiat să vadă dacă mintea. Apoi observă ochii lui umflaţi de plâns şi dârele de lacrimi de pe faţă şi se simţi ruşinat. Ceva îl făcuse pe băiatul acela teribil de nefericit. Era cu aproape un an mai mic decât el, dar Cesare nu-şi amintea să fi fost vreodată aşa de nefericit încât să plângă în halul acela.

– E ceva în neregulă? întrebă el jenat. Te-a rănit cineva?

Şi atunci pe Georgia o năpădiră toate amintirile grămadă. Cum o hărţuia Russell, sentimentul că era prizonieră în propria ei cameră, dorinţa ei de a-şi afla scăparea într-o lume unde caii puteau zbura. Poate că se întorsese în timp acolo unde trăiau etruscii? Cum se numea oare acel loc? Etruria? Dar băiatul spusese că era Remora, în Talia, şi ea nu auzise de locurile alea. Închise ochii obosită. Poate că atunci când îi deschidea iar aveau să dispară şi el, şi mânza, şi întreg grajdul?

Ceea ce s-a întâmplat însă a fost că un bărbat cu păr grizonant, ce semăna aşa de bine la faţă cu băiatul încât pesemne că era tatăl lui, veni în grajd şi se uită la ea uimit.

– Cine mai e şi ăsta, Cesare? întrebă el direct, dar blând.

– Nu ştiu, răspunse Cesare cu sinceritate. Pur şi simplu a aterizat aici.

– Sunt Georgia O'Grady, se prezentă ea, realizând că Cesare nu-şi dăduse seama că era fată.

– Giorgio Gredi, zise bărbatul. Şi Georgia realiză că fusese iar luată drept băiat. Dar acum nu mai era nicio şansă să îndrepte lucrurile.

– Eu sunt Paolo Montalbano, maestru de cai al Berbecului, zise bărbatul formal. Şi se pare că pe băiatul meu, Cesare, l-ai cunoscut deja. Acum spune-mi te rog ce cauţi aici.

În alt grajd din oraş, la mai puţin de un kilometru şi jumătate distanţă, un grăjdar nou făcea cunoştinţă cu caii de care urma să se ocupe.

– Şi acesta, zise Riccardo, e Benvenuto, alegerea noastră pentru Stellata.

Noul grăjdar îl cântări pe bidiviu din priviri. Îl scărpină între urechi. Îi plăcea să se afle iar printre aceste animale. În Bellezza fusese aşa de nefiresc să nu poată călări. De fapt, se bucura că scăpase de întreg oraşul acela plin de fumuri, cu stilul său de viaţă sofisticat şi dragostea nebună faţă de suverana sa.

Enrico era sătul de femei. Cai să-i fi dat în fiecare zi. Singura lui relaţie serioasă dusese la dezastru: logodnica lui dispăruse în condiţii misterioase, fugind cu alt bărbat, după cum suspecta el acum. Dar tatăl ei îi dăduse oricum jumătate din zestrea ei, iar fostul lui angajator, Rinaldo di Chimici, îl plătise frumuşel pentru serviciile aduse în Bellezza. Enrico chiar n-avea nevoie de slujba asta din Remora.

Dar avea-n sânge meseria de spion. Şi ajunsese mai aproape de inima familiei di Chimici. Noul lui angajator era papa, unchiul lui Rinaldo, membru al ramurii mai în vârstă a familiei. Iar slujba lui ce presupunea formal să muncească la grajdurile Gemenilor era în realitate să se asigure că acel cal al lor avea să câştige Stellata prin orice mijloace.

– *Siamo a cavallo*, îi zise el încet lui Benvenuto. Suntem pe cai mari. Iar calul îi răspunse nechezând.

Abia pe la jumătatea povestirii Georgiei, cei doi Montalbani, tatăl şi fiul, realizară că intrusul era fată.

– Dar de ce te îmbraci ca un băiat? întrebă Paolo.

Georgia se uită la ceea ce avea pe ea – pantaloni largi de trening gri şi un tricou lăbărţat, ţinuta ei obişnuită de noapte. Dădu din umeri.

– În lumea de unde vin eu şi fetele, şi băieţii poartă genul ăsta de lucruri.

– Fetele poartă pantaloni? întrebă Cesare, nevenindu-i să creadă. Şi se tund aşa?

– Nu toate, admise Georgia, trecându-şi mâna prin părul ei ţepos. Dar toate poartă pantaloni. De obicei blugi în timpul zilei, colanţi sau pantaloni de trening noaptea.

Apoi îi trecu ceva prin minte.

– Aici nu-i noapte, nu-i aşa?

Drept răspuns, Paolo deschise larg uşa grajdului şi soarele strălucitor năvăli înăuntru. Pisica se duse în dreptul uşii şi se apucă să se cureţe în urechi, la soare.

Cesare a făcut ochii mari. Georgia a văzut că el şi tatăl lui o priveau amândoi cu gurile căscate, mirându-se iar de ea.

– Ce-i? întrebă ea, ruşinoasă.

Cesare arătă în spatele ei.

– N-ai umbră, zise el.

După vizita lui de curtoazie la grajdurile Gemenilor, Niccolò di Chimici traversă oraşul spre cartierul Fecioarei. Drumul îl purtă spre teritoriul nimănui din Strada delle Stelle, ce se întindea de la Poarta Soarelui, din nordul oraşului, până la Poarta Lunii din sud. Era o arteră vastă, suficient de largă încât să treacă pe acolo două trăsuri trase de câte doi cai. La mijlocul drumului, în centrul oraşului aproape circular, se întindea Il Campo delle Stelle, spaţioasa piaţă rotundă a stelelor, divizată în paisprezece secţiuni, unde se ţinea cursa anuală de cai, Stellata.

Niccolò se opri la marginea ei, uitându-se la forfota din Campo. În centrul inert se afla fântâna cu parapetul ei circular de piatră, ce oferea cea mai bună panoramă a cursei. Răsărind din fântână, înconjurată de peştii ei ca zvârlugile şi de nimfele de marmură, cu vase din care curgea apa, se afla o coloană ceva mai înaltă ca un stâlp, zveltă, pe care se afla Remus, întemeietorul oraşului, ce sugea la sânul leoaicei împreună cu fratele lui geamăn, Romulus, ce se dusese mai spre sud şi întemeiase oraşul rival, Romula.

Casele din jurul pieţei şi marele palat papal, unde trăia fratele lui Niccolò, Ferdinando, aveau toate balcoane elegante ce dădeau spre pista de curse. În câteva săptămâni, fiecare balcon avea să fie drapat în culorile pe care le susţineau ai casei: alb şi roz pentru Gemeni, la balconul papal, verde şi violet pentru Fecioară, roşu şi galben pentru Berbec. Niccolò scrâşni din dinţi gândindu-se la Berbec.

– Doriţi ceva răcoritor, Înălţimea Voastră? întrebă un tarabagiu venind la duce cu o stacană de sorbetto rece ca gheaţa, cu lămâie.

Era o întrerupere bine-venită şi Niccolò bău cu nesaţ, dându-i omului mai mulţi arginţi decât costa băutura. Apoi se opri întrebându-se dacă era cazul să fie aşa de nepăsător. El în mod obişnuit nu bea şi nu mânca nimic în afara palatelor familiei sale, unde aveau degustători care se asigurau că mâncarea nu

fusese otrăvită. Devenise mai neglijent la bătrâneţe. Dar în acea zi era norocos. Era doar o limonadă şi atât.

Traversă Campo şi se afundă într-unul dintre pasajele înguste din partea cealaltă, care ducea spre strada principală din cartierul Fecioarei.

– Iar sunt neatent, murmură el, uitându-se peste umăr.

Dar nu-l urmărea niciun asasin, şi ducele o apucă pe Via della Donna, spre piaţa principală din acea zonă, trecând de mai multe statui cu Fecioara, care în unele locuri semăna cu o zeiţă a Răsăritului, în altele arăta ca blânda maică a pruncului ce se născuse spre a fi stăpânul lumii. Pe Niccolò discrepanţa nu-l deranja. Era un talian adevărat şi obişnuia să creadă în două religii în acelaşi timp, sau cel puţin le recunoştea de formă.

Se simţea mult mai acasă în cartierul Fecioarei decât oriunde în altă parte în Remora. Acesta era vasal Gigliei, aşa cum fiecare dintre cele douăsprezece cartiere era vasal câte unuia dintre oraşele-state ale ţării. Astfel că el reprezenta o părticică din Oraşul Florilor, aici, în Oraşul Stelelor. Niccolò şi-ar fi pariat banii pe calul Fecioarei, deşi casa fratelui său avea să ţină bineînţeles cu cel al Gemenilor. Benvenuto al lor era un animal arătos. Venise vremea să viziteze grajdurile Fecioarei, să vadă cu ce aveau să mai concureze oamenii lui.

Paolo strecură restul de bere rămas de la prânzul lui Cesare în gura Georgiei. Se albise la chip foarte tare şi se trântise în fân brusc când văzuse că n-avea umbră.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea atunci. Înseamnă că-n realitate eu nu mă aflu aici?

– Într-un fel, zise Paolo grav. Înseamnă că eşti o *stravagante*.

Asta Georgiei nu-i spunea chiar nimic, dar îl văzu pe Cesare făcându-şi un semn ce semăna cu cel al crucii, de parcă aflase că era vrăjitoare ori diavolul.

– Ce ne facem? întrebă el. N-o putem preda autorităţilor.

– Bineînţeles că nu, zise Paolo calm. O să luăm pur şi simplu legătura cu un alt *stravagante*.

– Cum o să facem asta? întrebă Cesare, în mod clar foarte îngrijorat. Aceştia nu sunt nişte magicieni puternici şi periculoşi din locuri precum Bellona?

– Nu neapărat, răspunse tatăl lui zâmbind. De pildă, eu însumi sunt unul.

A fost rândul lui Cesare să se aşeze brusc jos.

Georgia habar n-avea ce însemna un *stravagante* ori cum de ea şi acel bărbat spătos puteau fi amândoi aşa ceva, mai ales când era evident că el avea umbră. Dar a văzut că ceea ce spusese Paolo fusese un şoc pentru Cesare.

– Haide, zise Paolo. E timpul să ştii. Mă tot gândesc de ceva vreme să-ţi spun. Doi confraţi de-ai mei vor veni în vizită în oraş într-o zi ori două şi ei ne vor sfătui ce să facem în privinţa tinerei Georgia. Între timp, trebuie să-i găsim nişte haine care s-o facă să nu mai bată aşa la ochi.

Se întoarse spre Georgia.

– Dar, din pricina părului, mă tem că trebuie să porţi haine băieţeşti. Şi ai face mai bine să continui să fii Giorgio cât te afli aici.

– E OK, zise Georgia repede.

Îi era teamă să se gândească ce purtau fetele în acel loc din vremuri de demult în care aterizase ea – poate robe, cu siguranţă corsete.

Cesare plecă la rugămintea tatălui său să-i găsească nişte haine şi Georgia se duse să se uite mai de aproape la mânza înaripată. Îi arătă lui Paolo căluţul ei.

– E ciudat, nu-i aşa? se miră ea. Trebuie să aibă ceva de-a face cu motivul pentru care mă aflu aici.

– Aşa este, recunoscu Paolo. E un talisman. Toţi *stravaganti* au aşa ceva. Ele reprezintă cheia cu ajutorul căreia se poate călători între lumile noastre. Dar în locul tău l-aş ţine ascuns.

Mai ales aici, în Remora. Oraşul este un bastion al familiei di Chimici. Şi ei sunt foarte interesaţi de *stravagantizare*.

– Îmi pare rău, zise Georgia. Vă închipuiţi probabil că sunt foarte ignorantă. Dar puteţi să vă întoarceţi un pic la ceea ce-aţi spus? Nu ştiu ce înseamnă *stravaganti* sau de ce credeţi că asta are ceva de-a face cu faptul că eu mă aflu aici, sau cine sunt aceşti tipi *kimmy*. Şi cât o să stau aici? Mama o să înnebunească dacă n-am să fiu acasă mâine dimineaţă. Se opri. Sau o fi dimineaţă şi acolo?

Paolo dădu din cap.

– N-am răspuns la toate întrebările tale, preciză el. Dar îţi spun ce ştiu şi ce presupun. *Stravaganti* reprezintă o grupare a unor savanţi răspândiţi în toate oraşele Taliei. Eu sunt singurul din Remora. Este o îndeletnicire primejdioasă, aşa că-mi camuflez apartenenţa la ea ocupându-mă de cai. Nici măcar familia mea nu ştie că sunt un *stravagante*. Cel puţin n-au ştiut până nu i-am spus acum lui Cesare.

– Părea îngrozit, zise Georgia. De ce-i periculos să fii aşa ceva?

– Primul *stravagante* a venit în Talia din lumea voastră printr-un accident, îi explică Paolo. El a fost întemeietorul frăţiei noastre. A venit aici din Anglia. Era un filozof naturalist, un alchimist, cum li se mai spune lor, şi a ajuns aici din cauza unei explozii în laboratorul lui, din pricina unui accident alchimic.

– Cum îl chema? întrebă Georgia, punându-şi în gând să-l caute pe internet.

– William Dethridge, zise Paolo. Cel puţin ăsta era numele lui atunci. A venit prima oară în Talia acum douăzeci şi cinci de ani, când cei din familia di Chimici îşi întetiseră presiunea asupra întregii ţări. De atunci a tot instruit talieni să folosească talismane pe care le-a adus din lumea lui pentru a călători şi ei într-acolo. Mai mult de atât, ei au dus alte talismane din Talia în Anglia voastră, pentru a-i face şi pe alţii din lumea voastră să călătorească în lumea noastră.

– Talismane? se interesă Georgia. Vreţi să spuneţi cum e calul meu înaripat? El e din Talia?

– Da, răspunse Paolo. Eu însumi l-am adus.

A fost rândul Georgiei să scuture din cap, ca un cățel ce-şi scutura apa din urechi, astfel încât să poată înţelege ce-i spune stăpânul lui.

– Aţi fost în Anglia? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. În lumea mea? Când? Şi cum? Domnul Goldsmith mi-a vândut calul în magazinul lui de antichităţi. Zicea că provenea din casa unei văduve în vârstă de pe Waverley Road.

– Acum câteva luni, zise Paolo, lucrurile se înrăutăţiseră între di Chimici şi *stravaganti*. Îşi trecu mâinile în grabă prin părul grizonant. Sunt atâtea lucruri de explicat, pe care trebuie să le înţelegi. Sosirea unui nou-venit ca tine e ca a unui miel în mijlocul lupilor, mai ales fiindcă ai fost adusă chiar într-unul dintre centrele de putere ale familiei di Chimici.

– Tot repetaţi numele ăsta, zise Georgia. Cine sunt ei şi de ce reprezintă o ameninţare pentru *stravaganti*?

– Sunt o familie puternică, explică Paolo. Cea mai puternică din Talia. Membrii ei, duci şi prinţi, stăpânesc majoritatea oraşelor-state din nordul Taliei. În locurile în care nu deţin puterea, au alianţe cu suveranii de acolo. Aici, în Remora, care a fost capitala Imperiului Reman, papa, care e şi prinţul nostru, este al doilea fiu al generaţiei actuale a familiei lor. Sunt extrem de bogaţi şi ambiţia lor nu cunoaşte limite. Vor să pună stăpânire pe toată Talia. Au repurtat mare succes în nord – cu o singură excepţie – şi acum şi-au întors atenţia asupra oraşelor Romula şi Cittanuova din sud. Odată ce toate cele douăsprezece oraşe-state s-ar alătura republicii lor, poţi fi sigură că republica ar deveni regat. Şi poţi ghici din ce dinastie ar fi primul rege.

Se uită la Georgia, aşteptând. Ea răspunse încet:

– Di Chimici? Scuzaţi-mă, dar nu înţeleg deloc ce-are asta de-a face cu mine. Eu nu mă pricep la politică, iar asta de aici pare atât de diferită de cea de la noi. Adică, în ce secol trăiţi?

În lumea Georgiei aşa ceva ar fi constituit o insultă ce n-ar mai fi necesitat niciun răspuns. Dar ea chiar voia să afle.

– Secolul al XVI-lea, preciză Paolo. *Cinquecento*. Ştiu că tu vii dintr-o lume care e cu mai bine de patru sute de ani înaintea noastră. Ţine cont c-am fost în lumea voastră chiar în timpul în care trăieşti tu.

– Asta-i altceva, zise Georgia încruntată. Talia asta a voastră pare a fi o versiune a Italiei, după toate numele voastre. Şi cu toate că n-am luat lecţii de italiană în viaţa mea, pot înţelege ce spuneţi.

– *Stravaganti* pot înţelege întotdeauna limba ţării în care călătoresc, îi explică Paolo. Deşi portalul de acces a fost doar între Talia şi Anglia voastră.

– Atunci de ce aici sunteţi cu sute de ani în urmă? întrebă Georgia. Adică, pentru mine? Îmi pare rău, sunt încă atâtea pe care nu le înţeleg. Spuneţi că am fost adusă aici. Dar de ce? Eu sunt doar un copil, mai mică decât Cesare, după cum arată el. Ce pot eu face pentru a-i ajuta pe *stravaganti* împotriva unei familii bogate şi puternice? Eu n-o pot scoate la capăt nici măcar cu un singur membru al propriei mele familii.

În acel moment, Cesare intră grăbit, cu braţul plin de haine.

– Scuze că a durat atât, spuse el abia răsuflând. Ne-a sosit un oaspete. L-am rugat să bea nişte vin cu Teresa, dar trebuie s-o ascundem pe Georgia, să n-o vadă. Şi nu numai pe ea. Vrea să vadă caii.

– Cine? întrebară Paolo şi Georgia în acelaşi timp.

– Ducele Niccolò, zise Cesare. Niccolò di Chimici se află la noi în bucătărie. Şi o să vină încoace dintr-o clipă-n alta.

Capitolul 3

Un oraş divizat

Ducele Niccolò fusese impresionat de iapa Zarina, cu care participa Fecioara la cursă. Era un cal roib, focos, în vârstă de trei ani, gata să dea totul în Stellata. Dar în străfundurile minţii lui avea un gând legat de Berbec, care nu-i dădea pace, aşa că se decise pe loc să viziteze şi grajdurile lor.

Aşa cum Fecioara era asociată cu Giglia şi Gemenii cu Remora, Berbecul era loial Bellezzei şi ducele ţinea foarte mult ca ei să nu facă nicio ispravă cu calul lor la cursă. Dar bineînţeles că nu şi-ar fi dat sentimentele în vileag. Era o cinste pentru acei grăjdari simpli să fie vizitaţi de marele duce de Giglia, iar el era politeţea întruchipată, aşa cum se şi cădea să se poarte un nobil cu cei inferiori lui.

Şi maestrul de cai şi fiul lui chiar s-au arătat mişcaţi de acea onoare. Erau chiar tulburaţi de prezenţa lui în grajdurile lor şi nerăbdători să-i arate calul lor vedetă, idioţii. Dacă ar fi avut puţină minte, i-ar fi spus că urmau să concureze cu alt cal! Era cu siguranţă un animal frumos acel Arcangelo al lor.

– Splendid, splendid! a exclamat el din toată inima, fiind amabilitatea întruchipată. O să-i dea de furcă Fecioarei, ca să-l învingă, deşi şi noi avem un cal bun.

– Păi, Înălţimea Voastră, acum e încă devreme. Multe se mai pot întâmpla până-n ziua cursei şi chiar şi-n acea zi.

– Foarte adevărat, zise ducele.

Era obosit acum şi dornic să se întoarcă la confortul din palatul papal. Dar în drum spre ieşire, se opri să se uite la iapa cenuşie cu mânzul ei negru, acoperit cu o pătură.

– Ce-are micuţul? întrebă el.

– O uşoară febră, Înălţimea Voastră, îi răspunse Paolo. Suntem precauţi, pentru că abia s-a născut azi-noapte.

Niccolò dădu din cap.

– E cel mai bine să-ţi iei toate măsurile de siguranţă, zise el şi le făcu un vag semn cu mâna în timp ce părăsea grajdul, aplecându-se uşor, deoarece aproape că ajungea până la pragul de sus al uşii.

Paolo îl conduse pentru a-l vedea plecat odată. Imediat ce cei doi au ieşit, un strănut puternic de deasupra capului îl făcu pe Cesare să urce scara în podul de fân, într-o clipită.

Georgia văzuse totul printr-o crăpătură din scândurile duşumelei.

– Bine că n-ai strănutat cât a fost ducele aici, zise Cesare şi au început amândoi să chicotească, simţindu-se nespus de uşuraţi că vizitatorul nu le văzuse nici pe Georgia, nici pe micuţa mânză.

Adică *văzuse* el mânza, dar nu ştiuse la ce se uita.

Capul grizonant al lui Paolo îşi făcu apariţia în dreptul chepengului.

– Suntem în siguranţă. Am scăpat, zise el, dar ca prin urechile acului. Cu cât mai repede o ducem pe Merla la Santa Fina, cu atât mai bine.

– Le ducem pe ea şi pe Starlight în afara oraşului, îi explică Cesare Georgiei. Tata crede că vor fi mai în siguranţă. Cei din celelalte cartiere ar fi invidioşi dacă ar şti ce s-a întâmplat aici, în Berbec. Şi ar putea încerca s-o răpească.

Georgia îşi trăsese pe ea hainele băieţeşti cât timp fusese acolo ducele. Ea şi Cesare erau aproape de aceeaşi mărime. Fie era el prea scund pentru vârsta lui, fie băieţii talieni nu erau la fel de înalţi ca englezii din vremea noastră. Paolo o examină pe Georgia cu ochi critici.

– Acum aduci mai mult cu un localnic, zise el. Deşi lumea s-ar putea mira de podoabele tale de argint, când eşti îmbrăcată ca un grăjdar.

– Păi, eu nu sunt remorană, se apără Georgia, şi tot nu înţeleg încă nimic în privinţa oraşului vostru şi a cursei ăsteia, ce pare aşa de importantă. Şi nu mi-aţi povestit până la sfârşit despre *stravaganti*.

– O să fie timp pentru asta mai târziu, zise Paolo. Dar trebuie să te familiarizezi cu oraşul. Dacă *stravagantizarea* ta seamănă cu ultima din lumea ta, trebuie să te întorci acasă la căderea nopţii. Mai ai încă vreo câteva ceasuri. Cred că Cesare ar trebui să te scoată în oraş, să faceţi un tur al Remorei. O să-ţi povestească el totul despre Stellata.

În palatul său, papa îşi scosese cu grijă mantia din brocart argintiu. Acum rămăsese în sutana lui roz de mătase, fiind o apariţie impresionantă, deşi nu era chiar aşa de înalt ca fratele lui, ducele. Ferdinando nu era nici aşa de ambiţios ca el. Îi plăceau traiul bun, vinurile alese şi mâncărurile rafinate, patul moale şi biblioteca sa cu manuscrise rare. Nu-l deranja că n-avea soţie şi copii. Flacăra pasiunii pâlpâise doar puţin, în tinereţe, şi mai degrabă ar fi băut un pahar de vin roşu, bellezzan, şi ar fi purtat o discuţie teologică cu cardinalii lui decât să suporte corvoada de a trebui să facă fericită o femeie.

Singurele femei pe care le cunoştea acum erau cumnatele şi nepoatele lui. Di Chimici era o familie în care predominau bărbaţii. Singurul lucru care-l deranja pe Ferdinando în privinţa acestei stări de lucruri era succesiunea. Cel de-al doilea nepot al lui, Carlo, avea să fie prinţ al Remorei, dar cine urma să-i succeadă lui ca papă? Era de neconceput ca un asemenea rol să revină acum cuiva din afara familiei lor. Sperase ca vizita celui de-al treilea nepot al lui, Gaetano, să prevestească un interes faţă de biserică, dar, până în prezent, băiatul păruse posac şi stânjenit în palatul său.

Ceea ce-l făcea pe Ferdinando să nu se simtă tocmai bine. În mare parte a timpului era în stare să ignore faptul că el era

conducător doar cu numele, o marionetă manevrată de fratele lui mai mare, mai isteț și mai crud. Bineînțeles că fusese ideea lui Niccolò ca el să intre în sânul bisericii și banii lui îi asiguraseră o ascensiune rapidă la poziția de cardinal și apoi de papă. Îi venea să intre-n pământ de ruşine amintindu-și că fostul papă, Augustus al II-lea, murise exact la țanc. Fusese totuși un om în vârstă. Ferdinando își mută repede gândurile de la predecesorul său.

Faptul că era prinț al celui mai important oraș al țării și cap al bisericii îi asigura confort, lux chiar, respect, cel puțin de suprafață. Când mergea pe stradă, oamenii cădeau în genunchi la trecerea lui. Dar nu putea uita întotdeauna că el nu era ca papii din trecut, când Imperiul Reman era la apogeul lui, iar privirea limpede a tânărului Gaetano i-a reamintit asta.

– Cina e servită, Sanctitatea Voastră, îl anunță servitorul lui.

Ferdinando își urni trupul masiv de pe scaun și se îndreptă spre masă. Ochii îi străluciră la vederea tacâmurilor și cupelor lui de argint, masa fiind iluminată de tot atâtea lumânări cât sfântul altar din Domul din Remora. La cină nu erau decât el, Niccolò și Gaetano, care se așezară înaintea feței albe de masă, dar și o mulțime de servitori care să le satisfacă orice dorință.

După o scurtă rugăciune rostită în talică, vechea limbă din Remora și din toată Talia, cei trei se apucară să mănânce. Ferdinando mânca încet, savurând fiecare fel de mâncare preparat cu grijă. Niccolò mânca puțin și bea mult. Iar Gaetano devora tot ce-avea în față, cât de repede îi îngăduiau bunele maniere, de parcă era după o zi grea de muncă la câmp, nu după tândăleala lui prin palat, tânjind după prietenii și cărțile lui.

– Cum ți-ai petrecut ziua, frate? întrebă Ferdinando.

– Foarte profitabil, răspunse Niccolò. L-am văzut pe minunatul tău Benvenuto, i-am făcut o vizită Zarinei mele și apoi am trecut și pe la Berbec.

Ferdinando ridică din sprâncene.

– Şi cu ce cal concurează ei anul acesta?

– Cu un armăsar roib grozav, pe nume Arcangelo, răspunse Niccolò. Un cal bine făcut, vioi. Aş zice că ar avea şanse bune.

Gaetano pufni, şi apoi pretinse că înghiţise strâmb.

– Ar fi trebuit să vii cu mine, Gaetano, îi zise tatăl său blând. Ţi-ar fi plăcut.

Era adevărat că lui Gaetano îi plăceau caii. Era unul dintre cei mai buni călăreţi din familie. Poate era din pricina vinului, însă simţi că supărarea faţă de tatăl lui şi Remora dispăruseră.

– Poate că ar trebui, zise el încântat. Ai de gând să vizitezi toate grajdurile? Mi-ar plăcea să vin cu tine mâine.

– Da, poate că aşa am să fac, se gândi Niccolò, care n-avusese nicio intenţie de felul acesta cu o clipă înainte. N-are ce să strice să vedem concurenţa şi noi nu dorim să neglijăm celelalte cartiere, nu?

În timp ce mergeau pe străzile din Remora, Georgia rămase cu gura căscată. Una era să-i spună Paolo că se aflau în secolul al XVI-lea şi alta să hoinărească prin oraşul cu străzi pietruite, fără maşini, cu case aşa de apropiate unele de altele încât frânghiile de rufe erau întinse peste drum între ele, iar pisicile săreau de pe un acoperiş pe altul.

Pretutindeni în ceea ce Georgia învăţa să recunoască drept cartierul Berbecului, existau semne şi simboluri ale acelui animal. La fiecare răspântie se afla câte o statuie a lui, cu coarnele curbate, unele case erau drapate cu bannere în roşu şi galben, pe care era un berbec cambrat, cu o coroană de argint, şi cam la fiecare câţiva metri erau mici inele de fier, sub forma capului de berbec, cu picioarele din faţă ridicate.

– Ce sunt astea? întrebă Georgia arătând spre unul dintre ele.

– Dispozitive de prindere pentru cai, îi explică Cesare. Şi uită-te-n sus!

Georgia ridică privirea şi, la câţiva metri deasupra pământului, văzu şi mai multe inele.

– Pentru caii zburători, şopti Cesare. Sunt în toate cartierele. Pentru orice eventualitate.

O conduse într-o mică piaţă. În partea de nord era o biserică mare, impresionantă, şi în mijloc o fântână. Soarele strălucea puternic deasupra apei, transformând fântâna într-un evantai sclipitor. Apa ţâşnea prin gura unui berbec uriaş ale cărui coarne erau din argint. Şi încă şi mai mult argint poleia tridentele tritonilor ce înconjurau bazinul.

– Asta e Fonte d'Argento, Fântâna de Argint, îi explică Cesare. Berbecul e aliat cu breasla argintarilor şi ei ne-au împodobit-o aşa. Fiecare cartier este aliat cu una dintre breslele din oraş. Cea a Fecioarei sunt pictorii, a Gemenilor sunt bancherii. Râse. Ar putea fi şi invers. Di Chimici sunt bancheri şi Giglia, oraşul Fecioarei, este cartierul lor general. Dar ei sunt renumiţi şi pentru patronajul artelor, aşa că pictorii li se potrivesc.

– Am pierdut şirul, zise Georgia. Am crezut că Fecioara este un alt district al *acestui* oraş. Cum poate să aparţină altuia?

Se aşezară pe balustrada fântânii de piatră şi Cesare îi explică răbdător.

– Fiecare cartier al Remorei datorează vasalitate unuia dintre oraşele-state ale Taliei. Doar Gemenii susţin Remora. Fecioara ţine de Giglia, iar Berbecul de Bellezza.

– Cum se numesc celelalte cartiere? întrebă Georgia. Te-am auzit amintind doar de acestea trei.

– Taurul, Racul, Leoaica, Balanţa, Scorpionul, Săgetătorul, Capricornul, Vărsătorul şi Peştii, recită Cesare, numărând pe degete.

Georgia se gândi o clipă. Apoi exclamă:

– M-am prins! zise ea triumfător. E zodiacul, nu? Astrologie? Dar stai puţin. De ce Leoaica? În lumea mea e Leul – Leo.

– Doar o leoaică i-a putut alăpta pe gemeni, zise Cesare pragmatic. Ştii, Romulus şi Remus.

– În lumea mea e vorba de o lupoaică, zise Georgia. Dar de ce cartierul acela nu este aliat cu Remora?

– Acela e pentru Romula, zise Cesare.

Georgia dădu din cap. Ar fi durat o veşnicie să descifreze toate astea.

– Hai să mergem în Campo, propuse Cesare ridicându-se. Acolo o să fie mai uşor să-ţi explic.

Au străbătut o străduţă îngustă şi s-au trezit în cel mai luminos loc pe care-l văzuse Georgia vreodată. Să păşeşti în Campo era ca şi cum ai fi scăpat dintr-o închisoare sau te-ai fi ivit pe lume după un lung travaliu. Georgiei îi veni să strige cu toată puterea.

Spaţiul era un cerc uriaş, scăldat în lumina soarelui, cu clădiri grandioase de jur împrejur. În centru se găsea o fântână măiestrit făcută, cu un pilastru zvelt, ce răsărea din ea. Şi spaţiul era pietruit cu cărămizi, în formă de os de hering, fiind împărţit în secţiuni egale de nişte linii drepte. Arăta ca o portocală tăiată pe jumătate, pe orizontală. Fiecare segment avea o stea în centru.

– Vezi, zise Cesare. Douăsprezece secţiuni, câte una pentru fiecare cartier. Şi drumul spre fiecare dintre ele de aici începe. Noi stăm în zona Berbecului.

Georgia numără.

– Dar sunt paisprezece sectoare, nu douăsprezece, obiectă ea.

– Cele două în plus duc în Strada delle Stelle, îi explică Cesare. E un fel de teritoriu neutru, ce se întinde de la Poarta Soarelui până la Poarta Lunii. Vezi semnele Soarelui şi Lunii în acele segmente. Pe strada aceea poate merge oricine, oricând.

– Şi pe celelalte drumuri nu se poate? întrebă Georgia, nevenindu-i să creadă.

– Depinde de cartierul din care eşti, zise Cesare. Berbecul este aliat cu Leoaica şi Săgetătorul, dar în vrăjmăşie cu Peştii. Cartierul lor este situat lângă noi, în partea de sud-vest, şi e foarte periculos pentru noi să ne plimbăm pe acolo.

– Dar ei de unde ar şti? întrebă Georgia.

– Datorită culorilor, zise Cesare simplu, arătându-i eşarfa pe care o purta el la gât.

Era tot cu roşu şi galben, ca şi bannerele pe care le văzuse Georgia pe străzile Berbecului. Realiză că purta şi ea una, un alt semn de loialitate. Dădu din cap. Semănau cu găştile de cartier din Los Angeles.

– Nu poţi fi independent? întrebă ea. Adică să nu aparţii niciunui cartier?

– Să nu aparţii niciunui cartier? se miră Cesare.

Georgiei îi aminti de modul în care spunea Russell „nu se ia în considerare" despre orice nu înţelegea el.

– Toată lumea din Remora e născută într-un cartier, explică Cesare. Chiar dacă un copil se naşte pe neaşteptate în timp ce o femeie se află în altă parte a oraşului, are la ea un săculeţ cu pământ din cartierul ei, pe care-l împrăştie sub pat, astfel încât copilul să se poată naşte pe pământul natal.

Până în acel moment, Georgia îşi imaginase oraşul ca pe o adunătură de suporteri fanatici de cluburi de fotbal, dar acum începea să înţeleagă că era mai mult de atât.

– OK, zise ea. Aveţi doi aliaţi apropiaţi şi un inamic. Şi cum e cu ceilalţi opt?

– Oh, e destul de sigur să mergi prin acele cartiere, zise Cesare. Vrei să vizităm vreunul?

Au traversat Campo, care era plin de tarabe ce vindeau mâncare şi băuturi şi bannere în toate culorile curcubeului. Georgia alese unele în culorile Berbecului, roşu şi galben.

Începu să observe că toţi trecătorii purtau eşarfe sau alt însemn colorat. Alţi oameni mai bine îmbrăcaţi purtau ostentativ panglici de satin.

Albastru şi violet, verde şi galben, roşu şi negru. Cesare i le arătă şi-i spuse automat ale cui erau: Scorpion, Capricorn, Leoaică. Apoi au trecut pe lângă nişte tineri ce purtau panglici roz şi albastre. Imediat au început să-i arate cu degetul şi să-i ia în râs pe Cesare şi pe Georgia.

– Repede, o îndemnă Cesare. Peştii! O trase într-o alee din capătul celălalt al Campo-ului. Ăsta e teritoriul Săgetătorului. N-or să vină ei după noi aici.

Băieţii din Peşti s-au îndreptat tropăind spre o alee învecinată.

– Ei s-au dus în cartierul Scorpionului, zise Cesare. Sunt aliaţii lor, bineînţeles.

– Bineînţeles, adăugă Georgia sarcastic.

Cesare o privi serios.

– Ăsta nu-i un joc, zise el. Trebuie să înveţi aceste reguli dacă vrei să fii în siguranţă în Remora.

Georgia observă că şi cartierul Săgetătorului era aranjat într-un mod asemănător cu cel al Berbecului. Erau aceleaşi statui peste tot, doar că acestea erau ale unui centaur cu arc şi săgeţi, aceeaşi piaţă cu fântână în centru, în faţa unei biserici. Aceea se numea Fonte Dolorosa, îi spusese Cesare. Îi arătă nişte băieţi ce treceau purtând culorile roşu şi violet şi ei le făcură cu mâna.

– Săgetători, îi şopti el.

– Dolorosa, zise Georgia, rostind silabele rar şi accentuat. Sună aşa de trist. De ce?

Cesare dădu din umeri.

– Nu ştiu. Biserica se numeşte San Sebastian. Poate că-i trist din pricina săgeţilor.

– Stai puţin, zise Georgia. Aveţi toate bisericile astea în toate cartierele şi sfinţi şi tot restul, dar toate sunt aranjate

conform semnelor zodiacului. Asta nu-i o problemă? Vreau să spun că în lumea mea biserica se opune astrologiei, care e idolatrie curată. Şi ţine cont că necredincioşii, care reprezintă majoritatea, cred că şi biserica tot idolatrie ar fi.

Şi-a dat seama că Cesare habar n-avea despre ce vorbea ea. Aşa că renunţă şi-l întrebă:

– Cu ce breaslă este înfrăţit Săgetătorul?

– A îngrijitorilor de cai, răspunse Cesare fericit. Avem noroc cu aşa aliaţi, nu?

– Fiecare cartier are câte un grajd al lui? întrebă Georgia. Şi simţi brusc că era în stare să prindă drag de oraşul acela.

– Bineînţeles, zise Cesare. Fiecare cartier are grajdurile lui şi maestrul său de cai. Ei sunt responsabili de calul cu care concurează în Stellata.

– Asta-i cursa de cai de care pomenea tatăl tău, nu? întrebă Georgia.

– Da, Cursa Stelelor, răspunse Cesare. Noi o să concurăm cu Arcangelo anul acesta.

– Roibul acela mare? se interesă Georgia. E grozav. Nu m-ar deranja deloc să-l călăresc. Cine o să fie jocheul?

– Sper că eu voi fi, zise Cesare cu modestie, dar Georgia văzu că era mândru ca un păun.

– Cursa se desfăşoară în Campo, continuă el. În Campo delle Stelle.

– În spaţiul acela circular prin care-am trecut noi? întrebă Georgia. Dar e aşa de mic! Adică-i mare pentru o piaţă, dar nu pentru o cursă de cai. Cât durează cursa?

Cesare părea ofensat.

– Cel puţin un minut şi jumătate, zise el.

Georgia realiză că nu era cazul să râdă. Cesare nu glumea. Cursa asta, care era aşa de importantă în oraşul acela extraordinar, dura mai puţin decât îi lua ei să scrie un SMS. Dar dacă avea să mai vină, trebuia să înveţe să respecte obiceiurile

locului. Şi realitatea era că voia într-adevăr să revină. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândul, Cesare se uită înspre cer.

– Într-un ceas se întunecă, zise el. Mai bine să ne întoarcem în Berbec.

Georgia se trezi în pat cu o tresărire. Era transpirată şi mama ei bătea de zor la uşă.

– Georgia, grăbeşte-te, o să întârzii la şcoală, strigă Maura. Aş prefera să nu mai încui uşa.

– Ce s-a întâmplat? se întrebă Georgia năucă.

Îi luă ceva timp să se obişnuiască cu faptul că revenise la viaţa ei obişnuită. Perspectiva unei zile petrecute la şcoală i se păru brusc insuportabil de plicticoasă.

Se culcase pe o saltea aspră în podul de fân al lui Paolo şi adormise cu căluţul înaripat în mână. Ultimul lucru de care-şi amintea era că Paolo şi Cesare se pregăteau să o ducă pe Merla în adăpostul din Santa Fina, unde-o mai fi fost şi asta.

– Trebuie să nu uit să întreb, îngăimă ea îndreptându-se spre duş.

Şi atunci realiză că încă mai ţinea căluţul etrusc în mână. Îl băgă repede în buzunarul de la pantalonii de trening. Nu voia să-l vadă Russell.

Indiferent ce însemna totul şi indiferent unde se afla Remora, căluţul acela înaripat era cheia întoarcerii ei acolo.

Capitolul 4

O fantomă

În faţa casei maestrului de cai din cartierul Berbecului s-a oprit o trăsură. Au coborât doi pasageri, unul înţepenit, mişcându-şi membrele anevoie. Celălalt, mult mai tânăr, a sărit uşor jos şi i-a oferit braţul bărbatului în vârstă, să se sprijine de el. Între ei exista o evidentă afecţiune. Un privitor ar fi zis că erau tată şi fiu, dar nu semănau deloc la înfăţişare. Băiatul era zvelt, cu o claie de păr negru, cârlionţat, lăsat lung, după moda italiană, şi legat la spate cu o panglică violet. Hainele lui arătau că era înstărit, dar nu extravagant.

Bărbatul în vârstă era corpolent şi părea viguros, în ciuda înţepenelii. Avea părul alb şi o înfăţişare distinsă. Putea fi profesor la vreo universitate, dar avea mâinile bătătorite ale cuiva obişnuit cu munca fizică.

Cei doi stăteau acum pe pavajul din Remora, în aerul proaspăt al dimineţii, uitându-se în jurul lor cu evidentă curiozitate.

– Un alt oraş frumos, Lucian, zise bătrânul. Dar ce-ar zice ei de-ar şti de cât de departe venim noi?

Tânărul n-a apucat să răspundă pentru că uşa casei s-a deschis şi un bărbat spătos, grizonant, le-a ieşit în întâmpinare.

– Maestro, zise el, luminându-i-se ochii. Bine aţi venit! Mă bucur să vă văd! Şi pe fiul dumneavoastră aşijderea.

Cei doi bărbaţi s-au îmbrăţişat ca fraţii, apoi maestrul de cai l-a luat şi pe tânăr în braţele-i vânjoase.

– Trebuie să-l cunoşti pe Cesare al meu. Sunteţi cam de aceeaşi vârstă. Intraţi, intraţi amândoi. Teresa o să vă ofere un mic dejun consistent.

Georgia şi-a petrecut mare parte din zi într-o stare de confuzie. Nici n-a remarcat când Russell a făcut-o „adormită" la micul dejun. Pentru prima oară în atâţia ani avea ceva la care să se gândească şi care să-i distragă atenţia de la el.

Ştiuse chiar şi când se aflase acolo că Oraşul Stelelor avea să i se pară un vis după ce se întorcea în lumea ei. Dar ştia că nu fusese un vis. Poate că n-avea ea umbră acolo, dar fusese prezentă în carne şi oase, băuse bere şi mâncase pâine cu măsline înainte să se culce în fân. Crezuse c-o să dureze o veşnicie până îşi lua zborul, mai ales când ştia că Cesare şi Paolo urmau să mute calul înaripat şi pe mama sa în timpul nopţii.

I-ar fi plăcut să stea şi să participe la aventură, dar Paolo îi explicase că dacă rămânea în Talia peste noapte, corpul ei ar fi fost găsit în stare de inconştienţă dimineaţa în lumea ei.

– Părinţii tăi s-ar speria, îi zisese el. Şi-ar închipui că eşti bolnavă. Trebuie să te duci înapoi şi asta o să se şi întâmple de îndată ce adormi, dacă ţii talismanul în mână.

Şi avusese dreptate. Fie că era din pricina berii ori a faptului că trăise două zile într-una singură, Georgia căzu într-un somn adânc.

Îi veni tare greu să se trezească în camera sa. Totul părea aşa de zgomotos, radioul strident ce dădea ştirile şi vremea, bârâitul prăjitorului de pâine şi al ceainicului ce-şi îndeplineau datoria matinală şi mama ei, care verifica dacă fiecare avea tot ce-i trebuia în acea zi. Când sună şi telefonul mobil al lui Ralph, Georgia aproape că sări de pe scaun.

Dar în ciuda zgomotului şi a agitaţiei, lumea ei i se păru brusc o harababură fără noimă de evenimente şi îndeletniciri

fără scop. Georgia realiză că stilul oficial şi numeroasele reguli din Remora, cât şi pasiunea locuitorilor pentru cai o făceau să se simtă, în chip ciudat, ca acasă, aşa cum nu se mai simţea şi-n propria ei lume.

„E ridicol", se gândi ea. „Am petrecut o după-amiază acolo şi nu ştiu dacă voi mai fi în stare să mă întorc." Şi totuşi nu se putea opri să nu se gândească la acel loc, la cele douăsprezece cartiere, la Campo delle Stelle, la calul înaripat, la Cesare. Era ca şi cum s-ar fi îndrăgostit, dar nu de o persoană, ci de un oraş întreg. Asta o izbi puternic. Îi plăcuse Cesare. Era un băiat drăguţ, cu doar doi ani mai mare ca ea. Teoretic, ar fi trebuit să se îndrăgostească la nebunie de el, oricât de absurd ar fi fost – ca şi cum s-ar fi îndrăgostit de un tânăr dintr-o pictură renascentistă – dar nu era cazul.

Fusese doar nespus de plăcut să petreacă timp cu un băiat care n-o ura. Realiză şocată că asta însemna să ai un frate bun. Şi pentru prima oară îndrăzni să se gândească la faptul că problemele cu Russell erau ale lui, nu ale ei.

Îşi petrecu pauza de prânz la bibliotecă, folosind computerul şcolii pentru a căuta informaţii despre *Talia*, *Remora*, *di Chimici* şi *Stellata*. Nu a găsit nimic despre niciunul dintre aceste cuvinte, deşi le-a scris în mai multe feluri. A renunţat la computer şi a încercat cu un dicţionar de mitologie greco-romană, din care a aflat că Romulus şi Remus fuseseră fiii gemeni ai preotesei Rhea Silvia şi ai zeului Marte.

Naşterea lor a constituit o taină ruşinoasă şi unchiul lor i-a aruncat într-un râu şi i-a furat regatul bunicului lor. După ce au fost hrăniţi de o lupoaică – acea părticică a poveştii pe care o ştia deja şi Georgia – fuseseră crescuţi de nişte ciobani, iar când s-au făcut mari şi şi-au reintrat în drepturi, s-au hotărât să construiască o cetate. N-au putut cădea de acord în privinţa locului, aşa că fiecare dintre ei s-a apucat să-şi construiască propriul oraş. Când Romulus a construit un zid înconjurător

un pic mai înalt, Remus a sărit la el, luându-l peste picior pe fratele său, care l-a ucis, înfuriat.

Existau mult mai multe informaţii despre Romulus, printre care şi faptul interesant că nimeni n-a aflat ce s-a întâmplat cu corpul lui după moartea sa, aşa că fusese făcut zeu. Dar ce i-a atras atenţia Georgiei era o mică notă de subsol, care spunea că gemenii se contraziseseră în privinţa numelui pe care să-l dea oraşului, oscilând între Roma şi Remora. Georgia se lăsă pe spate, surprinsă. Deci în Talia lupta decursese în sens invers şi Remus întemeiase oraşul pe care-l vizitase ea şi care ajunsese să joace în istoria Taliei rolul pe care-l avea Roma în istoria Italiei.

Asta însemna că Romulus *nu-l* ucisese pe Remus în Talia, se gândi ea.

După şcoală, a trecut pe la magazinul domnului Goldsmith. El a fost încântat s-o vadă.

– Te-ai întors aşa de curând? o întrebă el. Sper că nu vrei să returnezi calul?

– Nu, nici pomeneală de aşa ceva, zise Georgia, care-l mutase în buzunarul de la blugi. Îmi place. De fapt, voiam să vă întreb mai multe despre el.

– Întreabă, o invită domnul Goldsmith. Dar mai întâi, lasă-mă să fac nişte ceai pentru amândoi.

– OK, zise Georgia, deşi n-am să pot sta mult. Am lecţie de vioară.

Gaetano şi tatăl lui au făcut turul grajdurilor din Remora. Oriunde se duceau, remoranii, deşi surprinşi, erau onoraţi de vizită. Grajdurile îşi etalară, unul după altul, caii lor de curse – cei suri şi roibii, murgii şi cei de culoarea fânului, cei bălţaţi şi dereşii.

Au lăsat la sfârşit vizita la Balanţă. Era o tactică dibace. Fecioara şi Balanţa erau adversare. Fusese deja puţin cam

ciudat în cartierul Taurului, pentru că, deşi Niccolò şi fiul lui erau lorzi de Giglia, oraşul Fecioarei, aceştia erau mână-n mână cu Remora, iar Gemenii erau adversari declaraţi ai Taurului. Aceste rivalităţi şi alianţe erau vechi în Remora, datând de sute de ani.

Maestrul de cai al Balanţei, Giacomo, îi salută destul de cordial pe duce şi pe tânărul prinţ. La urma urmei, deşi Fecioara era adversara lor, Gemenii erau unii dintre aliaţii Balanţei, a căror breaslă, în mod cam ciudat, era cea a chimiştilor – *di Chimici*. Totuşi, pe Giacomo îl deranja să vadă panglicile verde cu violet în grajdurile lui şi a fost nevoie de toate rezervele de politeţe de care dispunea pentru a-şi stăpâni mânia din glas.

– Acesta e calul nostru pentru Stellata, Înălţimea Voastră, zise el, cât putea de neutru. Il Corvo.

Gaetano simţi o simpatie imediată pentru calul negru. Era înalt şi bine făcut, ca toţi caii remani de cea mai bună rasă, dar era şi frumos, cu linii puternice şi ferme. Lui Gaetano i-ar fi plăcut să-l călărească.

Dar nici nu intra în discuţie, aşa că ducele puse punct vizitei la grajdurile Balanţei cât de repede şi de decent a putut.

– Asta e, deci, îi zise el fiului său. Datorie îndeplinită. Acum le-am vizitat pe toate. Ce crezi despre calul acela?

– O adevărată frumuseţe, recunoscu Gaetano. Păcat că n-o să câştige.

Niccolò îi aruncă o privire întrebătoare.

– Asta-i o profeţie, nu? Nu există niciun câştigător până nu se ţine cursa – nu-i asta una dintre cele mai vechi zicale din Remora?

– Da. Şi poate că ăsta era şi adevărul atunci când a fost spusă. Atunci când Stellata era o competiţie corectă şi onestă, înainte să fie totul aranjat în favoarea familiei noastre.

Au ajuns înapoi în Campo şi au traversat drumul spre cartierul Fecioarei. Nici măcar ducele Gigliei n-ar fi dorit să zăbovească în teritoriul inamic mai mult decât era cazul.

Niccolò se încruntă. Acela nu era genul de conversaţie pe care-şi dorea s-o aibă în plină zi, mai ales atât de aproape de Balanţă.

– Hai să mergem într-un loc neutru, sugeră el şi-l conduse pe Gaetano pe Strada delle Stelle. Mergeau pe partea străzii ce revenea Capricornului, spre o piaţetă de lângă Porta della Luna, unde se afla un mic han liniştit.

– Aici nu sunt aşa de cunoscut, zise Niccolò, aşa că putem purta o conversaţie în linişte.

Hangiul le aduse un vin verzui şi o farfurie mare, cu prăjituri pudrate cu zahăr, pentru care a avut ochi doar Gaetano.

– Te preocupă cu siguranţă ceva, îl interogă Niccolò, uitându-se la fiul său cum savura cu privirea prăjiturile. Vrei să-mi spui ce este?

– Este oraşul ăsta, răspunse Gaetano evaziv, cu gura plină. E aşa de fals. Totul e divizat atât de precis şi e condus conform regulilor. Şi, totuşi, când vine vorba de nepreţuita cursă de cai, toate regulile sunt încălcate. Cartierul care-şi poate permite să mituiască mai mult e cel care câştigă.

Ducele se uită prudent în jur. Chiar şi pe teritoriu neutru existau lucruri pe care era mai indicat să le rosteşti în şoaptă, sau mai bine deloc.

– Ştii cât de tare crede oraşul ăsta în semne şi minuni, zise el încet. Dacă nu câştig, nu e vorba de Fecioară ori de Gemeni, ei o iau ca pe un semn că puterea noastră scade.

– Ar putea fi şi Taurul, Scorpionul ori Capricornul, tot aia e, zise Gaetano. Familia noastră conduce toate oraşele lor. Sau chiar Balanţa, de vreme ce Bellona este tot a noastră.

Niccolò oftă. Era desigur supărător că Remora adăpostea aceste loialităţi străvechi, feudale, în interiorul său. Dar tradiţia ca fiecare cartier să datoreze loialitate unuia dintre cele douăsprezece oraşe-state data de mult mai multe secole decât familia lor. Aşa ceva nu se putea schimba peste noapte. Bineînţeles că toţi cetăţenii remorani rămâneau loiali oraşului lor chiar şi când se aflau în afara lui. Într-un oraş străin doi remorani ar fi stat şi ar fi băut împreună, chiar dacă se trăgeau din cartiere rivale.

Dar în oraş stăpânea un soi de nebunie tot anul, de la o Stellata la alta, mai ales în săptămâna din ajunul cursei, şi străzile erau cu atât mai primejdioase cu cât erau mai aproape de Campo, unde se desfăşura şi cursa. Afară, la porţile oraşului, unde se aflau grajdurile, lumea din cele douăsprezece cartiere era relaxată. Dar planul divizat al oraşului circular presupunea că în fiecare cartier exista un punct de răscruce, în inima Campo-ului. Era sinucidere curată să te aventurezi în afara graniţelor cartierului tău în ziua Stellatei.

Un papă fusese cel care decisese replanificarea oraşului după zodiac, în încercarea de a intra în graţiile unei populaţii mult mai interesate de astrologie decât de biserică. Durase decenii să redenumească toate străzile şi pieţele şi să dezvolte simboluri, mottouri şi bannere pentru fiecare cartier şi la acea dată neinspiratul papă era mort de mult. Dar remoranii se obişnuiseră cu noul sistem ca raţele cu apa. Oraşul fusese divizat în douăsprezece părţi încă din vechime şi loialităţile orăşeneşti datau şi ele de multă vreme. Tot ce a avut de făcut următorul papă, Benedict, a fost să construiască vastul bulevard neutru şi faimosul Campo, cetăţenii îngrijindu-se de tot restul.

Aşa că poate un alt papă ar putea modifica iar oraşul? Niccolò medită la şederea confortabilă a fratelui lui în palatul papal, în cartierul Gemenilor, din Campo delle Stelle. Ar putea cu timpul să promulge legi care să interzică afişarea excesivă a loialităţii faţă de alte oraşe, în afară de Remora. Niccolò se trezi

privindu-l în ochi pe fiul lui, care golise tot platoul de prăjituri. Un tic nervos îi apăru în treacăt pe chipul cu trăsături aristocratice. Poate că biserica ar fi reprezentat cariera potrivită pentru acest nesătul fiu al său? În timp, burta lui ar putea să rivalizeze cu cea a lui Ferdinando.

Dar ducele Niccolò ştia să-şi ascundă emoţiile.

– Scuze, zise el cu voce tare. Mă gândeam la ceea ce-ai spus.

– Dar adevărata problemă e că nu ştiu de ce m-ai adus aici, mormăi Gaetano în defensivă. N-ar fi timpul să-mi spui ce-ai de gând?

– Cum să nu, răspunse Niccolò. Ce-ai zice să te însori cu tânăra ducesă a Bellezzei?

– Nu ştiu eu aşa de multe despre etrusci, recunoscu Mortimer Goldsmith, de deasupra unei ceşti de ceai Earl Grey. Mai degrabă arheologii şi antropologii se pricep la asta. Pe mine mă preocupă mai mult istoria ceva mai recentă – Chippendale şi Sèvres ţin mai mult de domeniul meu. Mai vrei ceai?

– Nu mulţumesc, refuză Georgia, care se gândea că ceaiul mirosea a aftershave şi avea gust de lături. Erau un fel de strămoşi ai italienilor, nu?

– Oh, da, asta-i cert. Deşi cred că asta-i şi singura certitudine. Nu există lucrări de referinţă, doar câteva inscripţii acolo.

– Şi modele de cai zburători, adăugă Georgia.

– Da. Şi câteva urne şi artefacte. Există una la British Museum dacă mă ajută memoria, zise el. Ori o fi V&A? Cu siguranţă că am văzut eu una pe undeva.

Georgia petrecuse multe duminici în locurile despre care vorbea el.

– British Museum e sigur, ori e cel din South Kensington? întrebă ea.

– Sunt aproape sigur că e British Museum, confirmă domnul Goldsmith în cele din urmă. Figurine dintr-o urnă de bronz, ceva cam de prin secolul al VI-lea î.Hr. Caii ăia însă n-aveau aripi, erau doar nişte exemplare ale unei rase barbare ce călărea fără şa.

Georgia îşi propuse să se ducă la British Museum să verifice şi să-l întrebe pe Paolo dacă la Stellata se călărea fără şei.

– Îmi pare rău, trebuie să plec, zise ea ridicându-se. Mulţumesc pentru ceai. A fost o plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră.

– Plăcerea a fost a mea, zise domnul Goldsmith, făcând o plecăciune formală. O să iau nişte Darjeeling pentru data viitoare, adăugă el observând ceaşca ei aproape plină. Şi nişte biscuiţi cu ciocolată. N-am prea des musafiri aşa de tineri pe care să-i întreţin.

Georgia a trebuit să fugă tot drumul pentru lecţia ei de vioară, cutia cu vioara bălăngănindu-i-se pe lângă picior. Nu şi-a interpretat prea bine bucata sa muzicală, pentru că îi era aşa de greu să se concentreze. Abia aştepta să ajungă acasă.

– Nu pot să cred, zise Luciano. Un alt *stravagante*? Aşa de curând? Trebuie să-i spunem lui Rodolfo. *Dottore*, mai aveţi încă oglinjoara?

– Sigur, răspunse Dethridge. E în săculeţul meu. Dar lasă-l pe signor Paolo să ne spună mai multe.

– Fiul meu a petrecut mai multă vreme cu ea, pentru că este vorba de o fată de această dată, preciză Paolo.

Se aflau în confortabila sufragerie a casei lui Paolo şi a Teresei, din vestul oraşului, de lângă Poarta Berbecului. Oaspeţii luaseră într-adevăr un mic dejun consistent, cu chifle proaspete şi gem de smochine şi boluri mari de cafea cu lapte. Copiii cei mici se jucau în curte sub supravegherea

Teresei, care dădea de mâncare găinilor şi aduna ouă pentru *frittata* de la prânz.

După o atitudine iniţială mai rigidă, Cesare şi Luciano începuseră să se acomodeze unul cu celălalt. Şi acum că Luciano ştia că Cesare întâlnise pe cineva din lumea lui, toată încordarea dispăruse. Asta îl făcea să se simtă tare ciudat. Era adevărat că trăia acum în Talia, dar n-avea cum să uite că el era un băiat din secolul al XXI-lea şi ideea că putea să întâlnească pe cineva din lumea lui era una cât se poate de răvăşitoare. Chiar şi doctorul Dethridge, tatăl lui adoptiv, care părăsise aceeaşi lume cu multe secole înainte, era tulburat de această ştire.

– Se întoarce înapoi? întrebă Luciano.

– Sunt sigur c-o va face dacă poate, zise Cesare. Era aşa de interesată de calul zburător.

Existau acum mai multe întrebări decât răspunsuri şi cei doi maeştri de cai au fost nevoiţi să povestească totul despre mânza neagră, vizita ducelui Niccolò şi expediţia lor nocturnă la Santa Fina pentru a le ascunde pe Merla şi pe mama ei.

– Nu-mi place deloc că un asemenea individ se află în oraş, zise doctorul Dethridge. Ducele n-are gânduri bune deloc, sunt sigur.

– Oficial, îl vizitează pe fratele său, papa, zise Paolo. Dar se foloseşte de acest prilej şi ca să viziteze grajdurile rivalilor săi.

– Totuşi, nu-i decât un spectacol, nu? întrebă Luciano. Rodolfo ne-a spus că această cursă e aranjată în fiecare an, în aşa fel încât să câştige unul dintre favoriţii clanului di Chimici.

– Aşa se întâmplă de obicei, admise Paolo. Dar, de obicei, nu se întâmplă s-avem cal înaripat în oraş. Eu sper ca asta să însemne victorie pentru Berbec.

– Ducesa Bellezzei? întrebă Gaetano prosteşte. Era prea surprins pentru a se mai abţine. De ce?

Tatăl lui oftă.

– Îmi va lua mult să scot un diplomat din tine, zise el. Ca să devii duce, bineînțeles, și să aduci Bellezza în turma noastră.

– În familie, vrei să zici, a spus Gaetano, încercând să tragă de timp. Dar nu-i displăcea ideea. Cu siguranță, ca duce al Bellezzei ar fi avut timp pentru cărțile și muzica lui? Cum arată? întrebă el.

– Foarte frumușică, zise Niccolò sec. Și cred că e cam tot atât de ușor de strunit ca Zarina.

Gaetano a avut nevoie de câteva clipe pentru a-și aminti că Zarina era iapa sură, focoasă, a Fecioarei.

Cina consta din pește și cartofi prăjiți, iar ca desert, înghețată. De obicei erau și felurile preferate ale Georgiei, pentru că Maura și Ralph n-aveau cum să le strice. Numai că în acea seară ei nu-i era foame. Voia să-și facă repede temele și să se culce devreme. Nici Russell n-o tulbură prea tare.

– Temă vinerea seara? a fost tot ce-a reușit el să-i șuiere. Te transformi într-o adevărată tocilară și ai luat-o și razna.

Nu i-a mai adus aminte că a doua zi era sâmbăta în care se ducea ea la călărie. Voia doar să stea cu capul în pământ și să nu atragă atenția. Dar seara se scurse anevoie. Mate, engleză, franceză, apoi la culcare. Și ajunsă în pat, nici gând să adoarmă. Avea căluțul înaripat în buzunarul de la trening și se gândea insistent la podul de fân din Remora, dar somnul refuza să vină. Poate pentru că era nerăbdătoare să ajungă acolo, ori poate că de vină era muzica heavy metal a lui Russell, ce duduia puternic din camera alăturată.

– Te rog, își dori ea din tot sufletul. Lasă-mă să ajung în Orașul Stelelor.

Lucien străbătea tulburat camera în sus şi-n jos.

– Pariez că asta are legătură cu vizita Ariannei aici, zise el. Nu ştiu cât de multe ştiţi despre *stravagantizarea* mea aici, dar Rodolfo crede că am fost adus în Bellezza pentru a o salva pe fosta ducesă. Poate că de fata asta din lumea mea e nevoie din pricina vreunui complot împotriva Ariannei. Ştiţi că noi de-asta ne şi aflăm aici, pentru că ea a fost invitată la Stellata?

– Da, trebuie să aflăm tot ce putem despre oraş, confirmă Dethridge, şi despre tot ce se petrece în timpul acestei curse de o asemenea importanţă.

– Şi pariez că ducele pune el ceva la cale, adăugă Lucien. E prea mare coincidenţa că se află aici în acelaşi timp cu noi.

Se auzi o uşoară bătaie în uşă. Paolo se duse s-o deschidă, în timp ce Lucien continua să se plimbe prin cameră.

– Chiar nu cred că-i sigur pentru ea să vină aici, zise el. Tot ce ştim despre oraş îl face să pară un cuib al infamiilor, vreau să zic că e centrul lumii clanului di Chimici, nu?

Tot mergând aşa, ajunsese în partea cealaltă a camerei. Rămase cu gura căscată când o văzu pe fata slabă, cu păr scurt şi cercel în sprânceană. Şi efectul asupra Georgiei n-a fost nici el unul mai prejos. Îl recunoscu pe acel băiat brunet. Se zgâise la poza lui chiar cu câteva ore înainte, acasă la profesoara ei de vioară.

– Ţi-am promis alţi doi *stravaganti*, Georgia, zise Cesare.

– Lucien, exclamă Georgia, şi dispăru.

Capitolul 5

Umbra îndoielii

Georgia se trezi brusc în patul său de acasă, de la Londra, cu inima bătându-i nebuneşte, dar nu se făcuse încă dimineaţă. În casă era linişte şi întuneric. Se simţea de-a dreptul buimacă. Să viseze la un oraş cu cai înaripaţi era un lucru, chiar dacă reieşise că nu era un vis şi oraşul era real. Dar să se trezească nas în nas cu cineva din propria ei lume, despre care ştia că murise – asta era cu totul altceva.

Stătea lungită în întuneric, ţinând strâns căluţul înaripat şi aşteptând ca inima să i se domolească şi gândurile să i se aşeze. O parte a fiinţei ei ţinea să se întoarcă înapoi în Remora imediat, dar cealaltă parte era încă speriată. Lucien fusese cu siguranţă cel pe care-l văzuse în casa lui Paolo. Nici gând să-l confunde, chiar dacă era în veşminte taliene din secolul al XVI-lea. Georgia ştia totul în ce-l privea pe Lucien.

Era cu un an mai mare ca ea atunci când venise ea la şcoala Barnsbury Comprehensive şi-l văzuse de câteva ori acasă la el, unde ea se ducea după ore, să ia lecţii de vioară de la mama lui. Dar abia în clasa a X-a începuse să simtă altceva pentru el. Russell n-avea deloc dreptate în privinţa ei. O *preocupau* băieţii – cel puţin unul în mod sigur. Dar era timidă şi nefericită şi îşi dezvoltase imaginea ei băieţoasă pentru a-şi proteja sentimentele.

Dacă Lucien era conştient de aceste sentimente, n-o arăta niciodată. Amândoi cântau în orchestra şcolii şi ironia de a fi vioara a doua pentru Lucien nu era chiar lipsită de sens pentru ea. Dar intrarea ei în orchestră nu numai că-i oferise mai multe şanse de a-l vedea, însemna şi că atunci când se întâlneau la el

acasă stătea de vorbă cu ea. Treptat realizase că şi el era timid. N-avea nicio prietenă; putea considera asta un noroc.

Dar tocmai când începuse să spere că ar fi putut fi prieteni şi poate într-o zi el avea să-i împărtăşească sentimentele, Lucien se îmbolnăvise. Stând acolo pe întuneric, Georgia retrăi agonia din ultimul an, când aflase că Lucien era grav bolnav, că trebuia să lipsească de la şcoală săptămâni întregi pentru chimioterapie şi că-şi pierduse frumosul lui păr. Mama lui încetă să mai predea şi Georgia nu mai avea nicio veste despre el decât din ceea ce putea afla de la maşina de produs bârfe a şcolii.

Timp de câteva săptămâni, cu o vară în urmă, crezuse că el îşi mai revenise şi că avea să se întoarcă la şcoală în toamnă vindecat. Chiar îl şi revăzuse când ea-şi reluase lecţiile de vioară. Părea ceva mai matur şi mai distant, dar nu neprietenos, doar preocupat. Se hotărâse să-i spună cât de mult îl plăcea, dar apoi aflase teribila veste ce a pus capăt planurilor ei: Lucien era în spital, în comă, şi apoi s-a stins.

S-a dus la funeralii ca o zombi, nevenindu-i să creadă că îl pierduse pentru totdeauna pe singurul băiat de care îi plăcuse vreodată. Dar văzându-i pe părinţii lui îndureraţi şi auzind cum i se frânsese vocea celui mai bun prieten al lui, Tom, în timp ce citea un poem, a ajuns să creadă că Lucien murise cu adevărat.

Şi acum iată-l făcându-şi apariţia în Talia, arătând fabulos şi părând tot atât de sănătos ca atunci când stătea în faţa ei în orchestră şi ea se uita la părul lui ondulat, ce-i ajungea până la gulerul cămăşii. Ce putea să mai însemne şi asta? Acum începuse să se întrebe dacă nu cumva Talia era doar o lume a închipuirii, creată de inconştientul ei pentru a evada în acel tărâm. Caii, chiar unii înaripaţi, şi acum şi reapariţia unui băiat de care ea fusese aşa de îndrăgostită – totul era prea greu de redat în cuvinte.

Dar ce să facă? Să-l vadă pe Lucien avea să fie ceva dureros – o privire rapidă o convinsese de asta – dar cum să renunţe să se mai ducă în Talia? Georgia se uită la căluţul negru din mâna

ei. Trebuie să fi însemnat el ceva, din modul în care pătrunsese în viaţa ei. Trebuie să fi existat ceva ce avea ea de făcut în Talia, altminteri nu s-ar fi *stravagantizat* acolo. Asta făcuse şi Lucien, oare? De ce se afla el acolo şi avea acest lucru vreo legătură cu motivul din pricina căruia murise?

Se simţi tare speriată. În scurta ei experienţă în Remora fusese asemeni unui spectator, asistând la desfăşurarea unei poveşti. Dar văzându-l pe Lucien acolo se simţise parcă trasă sus pe scenă şi împinsă să participe la acţiune. De acum înainte, dacă se mai întorcea în Talia, ştia că urma să aibă un rol activ în piesa care se juca acolo, oricare o fi fost ea. Şi realiză că era şi primejdios.

La Paolo acasă domnea haosul. Lucien se albise ca varul, Cesare era nespus de speriat şi atât Paolo, cât şi Dethridge îşi pierduseră capul.

– O cunoşti? întrebă Paolo, şi abia apucase Lucien să răspundă afirmativ, că Georgia se şi întorsese.

Lucien era singurul care înţelegea ce se întâmplase. O conduse pe Georgia spre un scaun şi-l rugă pe Paolo să-i aducă ceva de băut. Georgia rămase tăcută, abia sorbind nişte vin roşu şi lăsându-se în grija lor, încântată să aibă parte de atenţia lui Lucien îndreptată cu totul asupra sa, pentru prima oară.

Se simţea un pic cam ameţită şi nu înţelegea cum de reintrase pe scena pe care tocmai o părăsise precipitată. Îi luase ore întregi să adoarmă – ceea ce Paolo îi explicase că trebuia să facă pentru a se întoarce în Talia. Trebuia să se culce ţinând talismanul în mână şi gândindu-se la Remora. Fusese mult mai uşor mai devreme, înainte de a se speria că-l văzuse pe Lucien.

Revenirea în Talia a fost ca şi cum cineva apăsase pe butonul *pause* şi scena ar fi rămas pe loc din clipa în care ea dispăruse.

– Dacă te *stravagantizezi* de două ori în aceeaşi perioadă de timp, i-a explicat Lucien, în aceeaşi zi ori noapte, revii în Talia la doar câteva momente după ce ai plecat.

– Dar de ce a plecat? întrebă Cesare, uitându-se speriat la Georgia, de parcă ar fi fost o fantomă.

– Cred că a leşinat când m-a văzut pe mine, răspunse Lucien. Şi pesemne că a ţinut şi talismanul în mână. Dacă-ţi pierzi cunoştinţa în Talia şi ai talismanul în mână, chiar dacă nu te gândeşti să ajungi acasă, acolo ajungi. E un fel de setare implicită.

Acum i se adresa direct Georgiei, care încuviinţă dând din cap. Avea sens, oarecum.

– Georgia vine din acelaşi loc ca şi mine, continuă Lucien. Am mers amândoi la aceeaşi şcoală. Ea ştia că am murit. Bănuiesc că te-ai gândit că ai văzut o fantomă, zise el, uitându-se drept la ea.

Georgia încuviinţă din cap, incapabilă să spună ceva.

– Pot să văd talismanul tău? întrebă Lucien blând.

Ea îşi descleştă degetele de la mâna dreaptă. Aripile îi lăsaseră urme roşii în palmă, atât de tare îl strânsese. Îl lăsă pe Lucien să ia căluţul şi să se uite la el.

– Seamănă cu Merla noastră, exclamă Cesare.

– E în siguranţă? întrebă Georgia. Aţi dus-o de-aici?

– Da, răspunse Paolo. Ea şi Starlight sunt în Santa Fina. Credem că di Chimici n-o vor găsi acolo, deşi există şi un risc. Din nefericire, ei au un palat de vară şi în Santa Fina, dar nu-l folosesc când se află în oraş. Şi putem avea încredere în Roderigo.

– Aş putea merge s-o văd? întrebă Georgia.

– Sigur că poţi, zise Paolo. Nu e departe. Te poţi duce până acolo şi în câteva ceasuri poţi să te şi întorci.

Lucien îi dădu înapoi talismanul.

– Păstrează-l bine, o sfătui el. Di Chimici ar fi la fel de interesaţi de calul tău înaripat ca şi de cel real.

– Şi chiar de domnişoara în persoană, dacă asta e, zise Dethridge, care se uitase şocat la hainele de grăjdar ale Georgiei.

– În Talia e băiat, zise Paolo, chiar dacă în locul de unde vine e fată.

– Ah, zise Dethridge. E o deghizare. Înţeleg. Noi folosim asemenea trucuri în multe piese de la teatrele din oraş.

– De ce vorbeşte aşa? îl întrebă Georgia pe Lucien în şoaptă.

El zâmbi.

– Şi tu îţi dai seama de asta? Pentru că el vine din lumea noastră, dar din Anglia elisabetană, de acum patru secole şi jumătate. Să ţi-l prezint pe doctorul William Dethridge, fondatorul frăţiei *stravagantilor*. Dar aici, în Talia, numele lui e Guglielmo Crinamorte şi e un personaj important în Bellezza.

Dethridge se înclină.

– Numele meu pare să fie Giorgio aici, zise Georgia.

– Şi mie mi s-a dat un alt nume, zise Lucien. Acum sunt Luciano, Luciano Crinamorte. Doctorul Dethridge şi soţia lui, Leonora, sunt părinţii mei adoptivi. Şi se uită repede în altă parte.

Dar ea mai observase ceva.

– E ceva ce nu înţeleg, zise ea. Sunt un *stravagante* din altă lume, sau aşa-mi spune Paolo, şi el şi-a dat seama de asta pentru că n-am umbră. Dar tu şi doctorul Dethridge aveţi umbre. Şi totuşi veniţi din aceeaşi lume ca şi mine, chiar dacă el e din alt veac. Vrea cineva să-mi explice toate astea?

Rinaldo di Chimici era nespus de bucuros că revenise în Remora. Sejurul lui în Bellezza fusese incomod şi de multe ori înspăimântător, iar el nu era un om curajos. Nu suporta oraşul acela cu canalele lui puturoase şi veselia iraţională a locuitorilor lui. Şi fără cai era aşa de ciudat. Dar mai presus de orice, o urâse pe ducesa lor, aşa de inteligentă, de frumoasă şi mult mai iscusită într-ale diplomaţiei decât el şi care-l făcuse să se simtă ca un băietan nătărău.

Totuşi reuşise să se răzbune pe ea. Formidabila ducesă a Bellezzei nu mai exista, şi chiar dacă nu reuşise el s-o înlocuiască cu cineva din familia lui, fiica ei, care-i luase locul, era doar o copilă şi cu siguranţă că nu reprezenta nicio piedică pentru unchiul lui, Niccolò.

Rinaldo se îndreptă spre grajdurile Gemenilor. Habar n-avea încotro avea să-l poarte cariera lui, dar între timp nu-şi dorea nimic altceva decât să facă o plimbare călare, pe un bidiviu vioi.

De la moartea tatălui său, cu doi ani înainte, când fratele lui mai mare devenise duce de Volana, Rinaldo nu prea mai avea ce face. N-avea ce titlu să mai moştenească şi nici ce activitate să desfăşoare, aşa că aterizase în Remora şi se stabilise într-una dintre numeroasele camere ale palatului unchiului Ferdinando, până când ducele Niccolò îl trimisese la Bellezza, ca ambasador.

Rinaldo se simţea ca acasă în cartierul Gemenilor, aşa cum nu fusese în castelul posomorât al familiei lui din Volana, la mulţi kilometri distanţă spre nord-est. Se oprise acolo la întoarcerea din Bellezza, pentru a-i vizita pe Alfonso şi pe Caterina, sora lor mai mică, dar nu mai simţea că aparţine acelui loc. Fratele lui era preocupat de ideea de a se însura, întrebându-se dacă ducele se gândise la cineva pentru el. Rinaldo urma să afle asta.

Se întrebase dacă să i-o sugereze pe verişoara lor, Francesca, candidata cu care dăduse greş la ocuparea scaunului de ducesă a Bellezzei. Di Chimici ţineau destul de mult la mariajele în sânul familiei, aşa că Niccolò poate că ar fi primit ideea cu bunăvoinţă. Una dintre misiunile actuale ale lui Rinaldo în Remora era să-l facă pe unchiul Ferdinando să anuleze prima căsătorie a Francescăi cu un consilier bellezzan bătrân, pe care el i-o aranjase în pripă, ca să poată candida la titlul de ducesă a oraşului.

– Bună dimineaţa, Excelenţă, zise maestrul de cai al Gemenilor. Am un bidiviu gata înşeuat pentru Înălţimea Voastră. Bacio, iapa bălţată.

– Excelent, zise Rinaldo, uitându-se cu afecţiune la iapă. Ea era calul lui preferat din grajdurile Gemenilor. Nu era o câştigătoare de curse, dar era un cal uşor de strunit şi un animal frumos.

– E în formă bună, nu? remarcă o voce familiară din spate, şi Rinaldo sări în sus auzind-o.

Se înfioră când văzu cine vorbise. În Bellezza, pe Enrico îl considerase un soi de miasmă de care nu putea scăpa. Dar niciunul dintre ei nu-şi mai dorise să mai rămână acolo după asasinarea ducesei. Familia Di Chimici şi oricine era asociat cu ei deveniseră suspecţi după explozie, chiar dacă nu existase nicio dovadă a vreunei legături a lor cu crima.

Rinaldo fusese obligat să-i asigure lui Enrico o slujbă în Remora, aşa că-l recomandase ambilor săi unchi: papei drept un grăjdar experimentat şi ducelui Niccolò drept o iscoadă fără scrupule. Dar simpla vedere a acelui om îl scotea din sărite. Săvârşise o crimă cu sânge rece, poate chiar mai multe, şi cu toate că cea mai recentă fusese la ordinele lui, el îl privea pe asasin cu oroare, ştiind că era în stare să-i taie şi lui gâtul dacă era bine plătit.

– Ah, cum eşti tratat aici? îl întrebă el pe Enrico nervos, nerăbdător să scape de el şi să iasă în afara oraşului la o plimbare călare pe coline.

– Foarte bine, răspunse Enrico. E bine să te întorci printre cai. Sunt mai de încredere ca oamenii, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

Rinaldo se gândi că ştia. Acel spion zdrenţăros era stăpânit de obidă. Frumoasa lui logodnică dispăruse şi omul avea impresia că el ştia ceva despre asta. Rinaldo o întâlnise pe fată doar o dată şi habar n-avea ce soartă avusese, aceasta fiind, de fapt, foarte diferită de ceea ce-şi închipuia Enrico. Ambasadorul n-avea timp de femei, fie ele frumoase ori nu. Îi erau aproape străine, cu excepţia surorii şi verişoarelor lui. Şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca Enrico să prindă pică pe el. Îi putea face tare mult rău, şi nu numai fizic.

– Excelent, excelent, zise el vag. Anunţă-mă când ai nevoie de ceva. Şi o scoase pe Bacio afară, în curte, Enrico urmărindu-l cu privirea.

– De unde să încep? întrebă Luciano.

El, Cesare şi Georgia îi lăsaseră pe Paolo şi pe doctorul Dethridge închişi între patru pereţi amândoi, şi o apucaseră pe drumul dinspre vest, de dincolo de zidurile oraşului, ieşind pe Poarta Berbecului. Fuseseră trimişi cu instrucţiunea de a-şi petrece ziua continuând s-o pună în temă pe Georgia în privinţa Remorei şi să facă schimb de informaţii.

– Cum ai ajuns aici, pentru început? întrebă Georgia. Stăteau cocoţaţi pe zidul jos al unei ferme chiar din vecinătatea oraşului.

– Azi am ajuns cu trăsura, răspunse Luciano zâmbind. Dar cred că nu asta vrei tu să afli. Am venit din Bellezza. Acesta e oraşul în care am aterizat eu prima dată, în mai, anul trecut. Zâmbetul îi pieri. Acolo locuiesc eu acum. Acolo e casa mea.

Cei trei tineri au rămas tăcuţi pentru o vreme. Cesare se minuna de tânărul acela elegant, care era cu un an mai mic decât el şi care totuşi trăise asemenea aventuri. Luciano era un *stravagante*, dar Cesare încă nu era sigur ce însemna asta. Aflase că era ucenicul lui signor Rodolfo, cel mai distins *stravagante* din Talia, şi că locuia în Bellezza cu doctorul Crinamorte, care întemeiase frăţia. Şi acum reieşea că el nu numai că era dintr-o altă lume, dar era şi prieten cu propriul lui *stravagante*, fata misterioasă, cu părul tuns băieţeşte şi care n-avea umbră.

– În lumea noastră nu există niciun oraş ca Bellezza, continuă Luciano în cele din urmă. Seamănă cu Veneţia, doar că tot ce e de aur în Veneţia în Belleza e de argint. Ei nu pun preţ pe aur, argintul e cel mai valoros metal. Bellezza e un oraş vizitat de toată lumea, nu doar de talieni, pentru că este de-o frumuseţe incredibilă. Şi imediat ce-am ajuns acolo, m-am simţit bine din nou. Mi-am recăpătat podoaba capilară şi am redevenit tot atât de puternic pe cât eram înainte de a mă îmbolnăvi.

Se opri şi trase adânc aer în piept, apoi îşi reluă istorisirea:

– Nu vă pot povesti totul într-o zi. Am petrecut luni de zile ca ucenic al lui Rodolfo – care e un om minunat, cel mai inteligent şi mai fermecător personaj. Şi el m-a învăţat ce

înseamnă să fii un *stravagante*. Mă aştepta, pentru că el adusese talismanul meu în lumea noastră.

– Ce talisman ai avut? întrebă Georgia curioasă.

Pe chipul lui se întipări fugitiv durerea. Georgia observase că acest nou Luciano nu era chiar aşa cum şi-l amintea ea. Părea mai matur şi parcă speriat de experienţă. Spusese că în Talia nu fusese bolnav şi totuşi arăta ca şi cum ar fi suferit de o boală gravă şi s-ar fi refăcut trupeşte, dar nu şi sufleteşte.

– Era un caiet din Bellezza, zise Luciano. Dar nu-l mai pot folosi deloc. Se ridică şi se plimbă în sus şi-n jos, în faţa zidului. Aşa cum vezi, acum am umbră. Sunt încă un *stravagante*, dar numai din lumea asta spre a noastră. Am făcut această călătorie, dar numai de câteva ori, şi îmi este foarte greu.

– Din pricina a ceea ce s-a întâmplat în lumea noastră când erai bolnav? întrebă Georgia, simţindu-se prost şi lipsită de tact chiar atunci când puse întrebarea, dar trebuia să ştie.

– Da, mărturisi Luciano. Aşa cum ştii, în lumea ta, din care eu acum nu mai fac parte, am murit.

Cesare îl privi şocat. Îl auzise el pe Luciano spunând că murise în lumea lui, dar tot nu-i venea să creadă aşa ceva.

– Asta s-a întâmplat şi cu doctorul Dethridge? întrebă Georgia repede, pentru a risipi încordarea.

– Într-un fel, zise Luciano. El s-a *stravagantizat* în Bellona pentru a scăpa de o condamnare la moarte în Anglia. Şi, mai târziu, a observat că avea umbră şi a realizat că pesemne murise în cealaltă lume.

– De ce-ai avut impresia că *dottore* vorbea caraghios? o întrebă Cesare pe Georgia. Mie mi s-a părut foarte normal.

– Nouă ni se pare demodat, răspunse Georgia. Şi se uită la Luciano după o explicaţie, dar el dădu din umeri.

– Dar ţi se pare că noi vorbim normal? îl întrebă el pe Cesare. Pentru că nu vorbim nici italiana, nici taliana, dar le putem înţelege şi ne putem face înţeleşi aici.

Georgia încercă o altă stratagemă.

– Ce-ai mai făcut în Bellezza, întrebă ea, în afară de faptul că ai învăţat despre *stravagantizare*?

– Mai întâi am fost ales de ducesă să fiu mandolier. Acesta este echivalentul unui gondolier din Veneţia, îi explică el. Dar Rodolfo m-a luat de acolo. Am învăţat să fac artificii. Am vizitat insulele, am plonjat în canal, m-am luptat cu un asasin, am primit o mulţime de arginţi, a fost emis un mandat de arestare împotriva mea, m-am îmbătat, am fost răpit, am ajutat la alegerea unei noi ducese, am dansat cu ea la carnaval...

Expresia i se schimbă din nou şi Georgia simţi cum i se strânge inima.

– Câţi ani are noua ducesă? întrebă ea.

– E cam de vârsta mea, răspunse Luciano. Cam cu o lună mai mare.

Tonul lui, care părea aşa de nepăsător, îi era cunoscut Georgiei. Era acelaşi ton pe care-l avea ea când o întreba pe Vicky Mulholland cum se simte Lucien, când se ducea la lecţiile de vioară.

– Ce palpitant! exclamă Cesare. Câte aventuri ai avut tu faţă de mine. Şi eu sunt cu aproape un an mai mare ca tine. Dar n-am făcut nimic altceva decât să călăresc cai şi să-l ajut pe tata la grajduri. Şi tu le-ai cunoscut pe ambele ducese ale Bellezzei. Prin comparaţie, viaţa mea de aici pare tare anostă.

– Am impresia că n-o să mai fie aşa, zise Luciano încruntat. Nu ai cum să fii fiul unui *stravagante*, într-unul dintre principalele centre ale clanului di Chimici, şi să nu fii în primejdie.

– Până ieri nici n-am ştiut că e un *stravagante*. Şi tot habar n-am ce înseamnă asta.

– Nici tu, nici eu, completă Georgia. Şi se presupune că sunt eu însămi o *stravagante*!

– E un călător între două lumi, explică Luciano. Cel puţin, între lumea Georgiei şi a noastră. Se întoarse spre Cesare,

identificându-se deliberat cu el, nu cu Georgia. Călătoria poate fi întreprinsă în ambele direcţii, dar talismanul – obiectul care-l ajută pe *stravagante* să întreprindă această călătorie – provine din lumea care lui îi este străină.

– Dar spui că tu te-ai mai dus în lumea cealaltă, zise Georgia. Ai acum un talisman de acolo?

– Da, zise Luciano, dar nu mai adăugă nimic.

– De ce credeţi că aţi fost aleşi voi doi? întrebă Cesare stânjenit. Trebuie să fiţi speciali, într-un sens anume.

Luciano şi Georgia pufniră la unison.

– Ba eu nu sunt deloc, zise Luciano.

– Nici eu nu sunt, zise şi Georgia.

– Numai dacă nu... zise Luciano şi apoi se opri confuz.

– Ce este? întrebă Georgia.

– Am avut o groază de timp să mă tot gândesc la asta, continuă el şovăielnic. M-am tot întrebat dacă nu cumva talismanul a ajuns la mine pentru că eu eram condamnat în lumea mea oricum. Adică, deşi am rămas naufragiat aici pentru că di Chimici m-a răpit şi n-am mai putut să mă *stravagantizez* înapoi, pentru că nu mai aveam talismanul, cred că aş fi murit oricum în lumea mea. Boala recidivase.

Georgia dădu din cap.

– Aşa că mă întreb dacă nu era cumva legat de... faptul că pentru că eu aş fi murit oricum. Şi acum mă întreb, nu-mi face nicio plăcere să te întreb, dar... tu eşti sănătoasă în lumea din care vii?

Capitolul 6

Mezinul familiei

– Eşti sigură că te simţi bine? întrebă Maura atunci când Georgia căscă pentru a patra oară la micul dejun.

– Da, mamă, sunt bine, pe cuvânt, zise ea. Doar că n-am dormit destul azi-noapte.

Şi asta era cam adevărat. Lucien o prevenise în această privinţă. „Eu eram tot timpul frânt de oboseală acasă atunci când mă *stravagantizam* noapte de noapte", îi povestise el. „Dar cel puţin eu aveam scuza că eram bolnav."

Se gândise că putea să-l asigure şi pe el – şi să se asigure şi pe sine – în acea privinţă. Era foarte sigură că nu avea nicio boală gravă.

– Poate că n-ar trebui să te mai duci azi la călărie? sugerase Russell simulând grija frăţească.

Georgia îi aruncă o privire otrăvită.

– Poate că tu n-ar trebui să mai asculţi muzică în toiul nopţii, replică ea. M-a ţinut trează.

– Haide, haide, nu vă mai ciondăniţi atâta! zise Ralph. Nu putea suferi discuţiile în contradictoriu la vremea mesei.

Georgia era deja îmbrăcată cu pantalonii şi cizmele de călărie. Uneori, când era foarte norocoasă, Ralph ori Maura o duceau cu maşina până la baza hipică, dar era un drum lung şi le acapara toată dimineaţa, pentru că trebuiau s-o şi aştepte. Aşa că, în majoritatea săptămânilor, ca şi în acea zi, trebuia să ia metroul până la capătul liniei, cărându-şi jobenul şi cravaşa. Pentru că acestea erau nişte accesorii greu de mascat, câte un glumeţ ţinea morţiş s-o întrebe în timpul călătoriei:

– Şi calul unde-i?

Şi râdea în hohote de gluma lui. În ziua aceea nu luă în seamă aşa ceva, dar le ţinu socoteala din obişnuinţă.

– Doar trei, murmură ea, în timp ce lua autobuzul din staţie spre baza hipică. Pesemne că am pierdut legătura.

Mirosul familiar de grajd a făcut-o să se gândească imediat la Remora, unde caii erau trataţi ca nişte zei, chiar şi când n-aveau aripi. Îşi petrecuse o mare parte a nopţii – sau a zilei de dinainte, dacă te gândeai la Talia – discutând cu Luciano şi Cesare despre di Chimici, Bellezza, *stravagantizare* şi magie italiană. Acum abia aştepta să se ducă înapoi şi să afle mai multe despre cursa de cai ce părea să fie preocuparea de căpetenie a oraşului. Şi ca să-l revadă pe Lucien.

El pusese capăt conversaţiei lor sugerându-i că n-ar fi trebuit să se *stravagantizeze* în fiecare noapte, altminteri ar fi fost prea obosită. Apoi o avertizase că portalul dinspre lumea ei era extrem de instabil. El, Dethridge şi misteriosul Rodolfo, care era după părerea lui Lucien un adevărat erou, lucrau la nişte metode de a-l stabiliza, însă chiar dacă ea lipsea o săptămână, în Talia se putea trezi că trecuse doar o singură zi.

Dar cum să piardă şansa de a-l revedea? Raţiunea îi spunea că avea tot atâtea şanse de a fi împreună cu Lucien ca şi în cazul în care el ar fi murit cu adevărat. Şi la urma urmei, asta se şi întâmplase în lumea ei. Şi chiar dacă ea s-ar fi dus în Talia şi ar fi rămas acolo permanent – ceea ce cu siguranţă că n-avea de gând – nu credea că el i-ar fi fost mai mult decât un amic. Aducându-şi aminte ce mină avusese când vorbise de tânăra ducesă a Bellezzei, Georgia se întristă teribil.

Ducesa se numea Arianna, din câte se părea. Şi existase un secret în privinţa naşterii ei – era în realitate fiica fostei ducese şi a lui Rodolfo. Lucien fusese prieten cu ea înainte de a afla ea cine îi erau părinţii, de pe vremea când era doar o simplă fetişcană de pe una dintre insulele din laguna Bellezzei. Apoi mama ei fusese asasinată şi adevărul ieşise la iveală.

– Georgia, strigă o voce, trezind-o din reverie. Ai de gând să şi călăreşti azi ori doar să stai în curte toată dimineaţa?

Era Jean, care conducea grajdurile şi era una dintre persoanele preferate deGeorgia.

– Scuze, eram foarte departe, zise Georgia cu sinceritate.

Falco di Chimici era singur, doar cu servitorii. Avea la dispoziţie întreg palatul, să-l colinde-n sus şi-n jos. Reşedinţa de vară a familiei di Chimici din Santa Fina, situată cam la şaisprezece kilometri de Remora, era cel mai somptuos palat al ducilor de Giglia. Fusese construită de al doilea duce, Alfonso, bunicul lui Falco, care fusese aşa de preocupat să facă bani, încât se însurase la şaizeci şi cinci de ani. În ciuda vârstei lui, reuşise să aibă patru fii, pe cel mai mare, Niccolò, când avea şaizeci şi şapte de ani, şi pe cel mai tânăr, Jacopo, acum prinţ al Bellonei, zece ani mai târziu. Ducele Alfonso murise la vârsta de optzeci şi şapte de ani, cu mai bine de douăzeci de ani înainte să se nască Falco, lăsându-l pe Niccolò succesor al lui ca duce, când acesta avea doar douăzeci de ani. Soţia lui Alfonso, Renata, era mult mai tânără ca el, şi Falco abia îşi putea aminti de ea – o persoană mărunţică, cu păr alb, şontâcăind în jurul palatului cu un baston, cu ochi strălucitori şi mândră nevoie mare de frumoşii săi fii şi nepoţi.

Chiar şi de el, se gândi Falco, în timp ce mergea anevoie, şchiopătând încet din cameră în cameră, folosindu-se de două cârje de lemn. Dar asemenea gânduri nu-i stăteau lui în fire. Falco nu suporta să-şi plângă de milă.

Fusese cel mai iubit fiu al familiei sale bogate şi influente şi cel mai chipeş. Tatăl lui, ducele Niccolò, îl luase în braţe la câteva minute după ce se născuse şi visa să cucerească ori să cumpere noi principate, pentru ca acel copil frumos al lui să poarte un titlu vrednic de el.

Falco avea trei fraţi mai mari, care erau toţi înzestraţi, fiecare în felul lui. Fabrizio şi Carlo erau amândoi frumoşi şi inteligenţi, Fabrizio fiind şi cel mai potrivit pentru a-i succeda tatălui lor, deoarece era interesat de politică şi diplomaţie şi îşi petrecea ore în şir zilnic între patru ochi cu ducele. Carlo avea mai degrabă înclinaţii spre afaceri, ca şi întemeietorul dinastiei lor. Chiar când era mic, şi construia castele din plăcuţe de lemn, voia să îşi taxeze fraţii pentru a-i folosi soldaţii de jucărie.

Fratele la care ţinea Falco cel mai mult era Gaetano, cel mai apropiat de vârsta lui şi care nu era arătos deloc. De fapt, era chiar urât de-a binelea, cu un ditamai nasul şi o gură mare şi strâmbă. Se presupunea că semăna cu bunicul lui, Alfonso, cel care construise marele palat de la Santa Fina. Dar el era cel mai inteligent dintre ei, cel mai interesat de bibliotecile din Santa Fina şi de la palatul papal al unchiului lor.

Era şi cel mai amuzant dintre ei. Gaetano ştia să călărească, să se dueleze şi să născocească cele mai minunate jocuri. Falco îşi petrecuse cele mai fericite momente din copilăria lui cu Gaetano, la Santa Fina, dând viaţă pieselor inventate de el, cu cavaleri, fantome, comori ascunse, secrete de familie despre nebuni şi testamente şi hărţi ascunse. Sora lor mai mare, Beatrice, putea fi uneori convinsă să interpreteze rolul fecioarelor abandonate sau al reginelor războinice create de imaginaţia lui Gaetano, dar deseori chiar Falco, cu trăsăturile lui delicate şi ochii lui mari şi întunecaţi, trebuia să accepte să fie înfăşurat în bucăţi de muselină ori brocart, pentru a juca rolurile feminine.

Piesele lui preferate însă fuseseră cele cu dueluri. El şi fratele lui începuseră cu arme de jucărie din lemn, dar trecuseră la cele din metal când Falco avea 10 ani. Se luptau coborând şi urcând toate scările palatului, de la cea mare, de marmură, până la cea de lemn, ramificată, din spaţiul rezervat servitorilor. Se duelaseră sub candelabrele grele din sala de bal,

reflectați la infinit de oglinzile de pe pereți, dar chiar și în bucătăriile palatului, răsturnând tigăile și băgând servitoarele în sperieți. Deși Gaetano era cu patru ani mai mare decât el, erau la fel de iscusiți și întotdeauna sfârșeau abia respirând și râzând în același timp.

Fusese extraordinar. Dar totul se sfârșise cu doi ani în urmă, când Gaetano împlinise cincisprezece ani. Se ducea la universitate în Giglia și profesorul băieților, Ignazio, rămânea cu un singur elev. Ar mai fi avut încă lungile vacanțe de vară pentru a-și continua duelurile și piesele de teatru, dacă nu s-ar fi întâmplat accidentul lui Falco.

Acum se gândea la el în timp ce urca anevoie scările pe care altădată le escaladase așa de ușor. Ajunse în logia mare cu arcade, ce dădea spre intrarea principală a palatului, și se odihni, respirând cu greu, sprijinit de parapet și uitându-se la peisaj.

De acolo nu se puteau zări grajdurile și lui îi părea bine. De la accident nu mai călărise, nu mai dorise, nici nu știa dacă mai putea din punct de vedere fizic. Nu era în stare să suporte umilința de a fi tras în chip ciudat pe spinarea animalelor pe care altădată sărea așa de ușor, fără ajutor. Falco avea și el mândria lui.

Gaetano primise un cal nou când împlinise cincisprezece ani – un armăsar sur, de rasă nobilă, nărăvaș, pe nume Caino. Falco îl rugase să-l lase să-i călărească bidiviul. Și fratele lui, în mod neobișnuit, îl refuzase.

– E prea mare pentru tine, Falconcino, îi zisese Gaetano. Așteaptă să mai crești.

Cei mari au râs și Falco clocotise de furie. Lui nu-i fusese refuzat nimic pe motiv că era prea mic și necopt. Și tocmai Gaetano dintre toți ar fi trebuit să știe ce puternic și iscusit era. Nu-l făcuse el în dimineața aceea pe fratele lui să se predea, în timp ce se duelau înconjurând masa lungă de șase metri din marea sală de banchet?

Aşteptase până după marele dineu aniversar ce fusese servit chiar acolo. Toată lumea mâncase şi băuse peste măsură, cu excepţia lui Falco, care era prea supărat. După ce masa a fost strânsă, oaspeţii s-au dus toţi în diferite camere mai răcoroase de la etajele superioare ale palatului, pentru siestă. Chiar şi Gaetano s-a dus să tragă un pui de somn peste manuscrisele lui din bibliotecă.

Falco s-a dus la grajduri şi l-a înşeuat pe Caino. Fusese o adevărată nebunie. Grăjdarii erau şi ei la masă, caii moţăiau în zăduful după-amiezii şi armăsarul sur nu-l cunoştea pe băiatul acela care-l scotea afară din grajd. Totuşi îl lăsase să-l încalece, dându-şi doar un pic urechile pe spate şi părând liniştit de mâinile sigure ale călăreţului.

Dar Caino n-avea chef să stea afară, în soarele arzător, şi în scurtă vreme a devenit nervos. Se dădea afectat în lături pentru a evita pietrele de pe drum care nu-i plăceau cum arătau, apoi încetinise ca după dric, şi, când Falco l-a împins cu pintenii, a plecat la galop şi a gonit peste câmp în plină viteză. Falco s-a speriat. Ştia că Gaetano se va supăra pe el dacă îi suprasolicita bidiviul cel nou. În chip ciudat, nu se temea deloc pentru sine.

Caino a zărit un zid înalt în drum şi s-a ridicat pe picioarele din spate să-l sară. Mai-mai că a şi făcut-o. Dar o pasăre şi-a luat zborul şi l-a speriat în momentul crucial, iar el a căzut pe spate, zdrobindu-şi călăreţul.

A trecut doar o jumătate de ceas până ce un băiat de la grajduri a observat că surul lipsea. Grăjdarul şef l-a alertat pe Niccolò, care s-a trezit iritat din somn.

– Ce prostie din partea băiatului să-l scoată afară pe căldura asta, a mormăit el. Dar cred că era nerăbdător să-şi încerce cadoul.

– Nu, Înălţimea Voastră, zise grăjdarul. Servitorul dumneavoastră zice că master Gaetano se află în bibliotecă.

Le-a luat câteva ore până să-l găsească. La acel moment calul era deja mort, cu ochii daţi pe spate şi capul lui frumos

plin de sânge şi de spumă. Gâtul îi era rupt. A fost nevoie de cinci oameni pentru a-l ridica de deasupra băiatului. Unul dintre ei era ducele disperat, care a insistat să care el însuşi trupul fără vlagă al mezinului său înapoi la palat. Acesta părea să respire slab.

Au trimis pe cineva la doctorul din Santa Fina, care l-a găsit pe băiat într-o stare îngrozitoare. Timp de trei zile Falco s-a zbătut între viaţă şi moarte. Îşi putea aminti asta – o senzaţie de plutire deasupra familiei lui îndurerate, asemeni heruvimilor pictaţi pe tavanul înalt din dormitorul lui. Şi el, ca şi ei, nu avea sentimente. Era plăsmuit din lumină, căldură şi spirit. Şi apoi, în a patra zi, sufletul i s-a întors în trupul zdrobit şi şi-a început noua-i viaţă de chin.

Coastele lui rupte, tăieturile şi vânătăile s-au vindecat în timp, deşi i-a rămas pe vecie o cicatrice pe obraz. Dar piciorul lui drept era făcut praf, şi, cu toată iscusinţa doctorilor, cu toate atelele şi bandajele, n-au reuşit să-i redea uşurinţa în mişcare. Îi luase doi ani să meargă cum mergea acum cu cârjele lui, dar orice pas însemna efort şi durere. Stătea sprijinit de parapet, cu bărbia odihnindu-i-se în mâna-i slabă, aducându-şi aminte cât de afectaţi fuseseră părinţii lui. Mama lui murise de febră cu un an înainte, Falco având acum încă o durere în plus de suportat. Tatăl lui îl iubea în continuare, ştia asta. Dar era o dragoste pe care el nu putea s-o accepte pe deplin. Se simţea aşa de ruşinat din pricina trupul lui infirm.

Gaetano fusese chinuit de atâtea remuşcări, încât abia putea să se uite la fratele lui. Nu-şi putea stăpâni sentimentul că accidentul n-ar fi avut loc niciodată dacă el nu-i refuza rugămintea lui Falco. Dar Falco nu-l învinuise pe el. Nimeni n-o făcea. Falco ştia că el era singurul vinovat. Nu se putea ierta pentru moartea frumosului bidiviu şi simţea că-şi merita propriile răni. Uneori îşi spunea că şi pierderea plăcutei companii a lui Gaetano era o pedeapsă în plus pe care trebuia s-o suporte, dar era greu.

„Mă întreb unde o fi Gaetano acum?", se gândi el.

Şi, ca prin farmec, pe drumul prăfuit dinspre Remora îşi făcu apariţia un călăreţ. Falco ştiu imediat că era Gaetano – nimeni nu mai stătea aşa ca el călare pe un cal. În vremurile de altădată ar fi alergat jos la intrare să-l îmbrăţişeze. Dar acum nu mai putea, chiar şi dacă ar fi vrut. A rămas unde se afla, întrebându-se ce-l adusese pe fratele lui acolo în aşa o grabă.

Georgia se simţi mult mai pregătită pentru cursa ei. Nu mai era obosită, ci fericită. Era tânără, sănătoasă, în formă, şi în acea seară urma să-l revadă pe Lucien. Putea să-şi petreacă toată dimineaţa în pat dacă era nevoie. Nici măcar chipul batjocoritor al lui Russell aşteptând-o acasă nu-i mai putea strica buna dispoziţie.

De îndată ce s-a întors acasă, şi-a făcut o baie foarte fierbinte, cu spumă cu parfum de jojoba. Îl putea auzi pe Russell bombănind de undeva din spatele uşii de la baie, dar aceea era una dintre regulile de fier ale Maurei, ca Georgia să facă o baie fierbinte după călărie. A stat în apă până s-a răcit, reîncălzind-o de la robinet şi visând cu ochii deschişi la Remora.

Realiză tresărind că era pe cale să adoarmă. Ieşi repede din cadă şi se frecă bine cu prosopul. Îşi puse halatul peste lenjerie şi aruncă pantalonii de călărie în coşul pentru rufe murdare, scoţând mai întâi căluţul înaripat din buzunar. Era împachetat în folie de plastic cu bule. Oricât de ciudat fusese să-l ia la ea, la călărie, nu l-ar fi lăsat deloc din mână. Nu cu Russell la pândă.

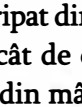

Gaetano urcă scările, câte două deodată. Servitorul de la uşă îi spuse unde era Falco. Nu ezită. Alergă la el şi-l luă în braţe, aşa cum nu mai făcuse de doi ani.

– Frate, spuse el abia respirând. Trebuia să te văd. Tata vrea să mă însoare!

Falco era mişcat. Asta era ca-n zilele lor bune, când cei doi fraţi îşi spuneau totul unul altuia. Îl îmbrăţişă şi el pe Gaetano cu afecţiune, uitându-se la chipul lui îngrijorat.

– Cine e? întrebă el. Nu pari prea fericit în privinţa asta.

– Oh, în privinţa asta nu-mi pasă, zise Gaetano, chiar cu mai multă amărăciune decât ar fi sugerat cuvintele lui. Nu m-am aşteptat niciodată să am vreun cuvânt de spus în privinţa asta. Dar începusem să cred că tata voia să intru în sânul bisericii.

– Şi eşti dezamăgit? întrebă Falco surprins.

– Nu, nu, zise Gaetano plimbându-se neliniştit prin logia. Nu înţelegi. Nu-i vorba doar de mine. Se pare că tata a hotărât ca tu să fii următorul papă din familie!

Falco era uluit. Mintea lui ascuţită pricepu totul, la fel ca şi fratele lui. El nu mai era mezinul cel frumos, potrivit să poarte coroană ori să se însoare cu cineva din vreo familie princiară a Taliei. Era de aşteptat să nu se mai uite nicio femeie la el. Aşa că putea fi exilat în sânul bisericii ai cărei preoţi nu se căsătoreau. Avea să îmbătrânească fără a cunoaşte atingerea vreunei alte femei în afară de mama şi sora lui. Şi când avea să moară unchiul lui, Ferdinando, Falco urma să fie eligibil pentru a deveni papă.

Falco îşi iubea tatăl, dar nu-şi făcea iluzii în privinţa lui. Niccolò avea să aranjeze totul şi, dacă el murea înaintea lui Ferdinando, s-ar fi asigurat ca succesorul lui, Fabrizio, să-i ducă planul la îndeplinire. Falco simţi că întreg viitorul îi fusese deja pecetluit de la vârsta de treisprezece ani. O părticică a minţii lui nici nu era deranjată de acest lucru. Putea deveni un mare cleric erudit, să scrie tratate de filozofie, să devină expert în vinuri fine. Putea vizualiza toate astea. Dar el era doar un copil, chiar dacă unul foarte inteligent, şi nu prea avea cum să accepte că viaţa lui activă luase sfârşit.

Gaetano părea cuprins de spaimă.

– Nu pot îngădui să ţi se întâmple aşa ceva. Trebuie să găsim noi o altă cale. Persoana cu care ar urma să mă căsătoresc este noua ducesă a Bellezzei. E doar o fetişcană, mai mică decât mine. Tata mi-a arătat portretul ei. E foarte frumoasă.

– Toate sunt aşa în tablouri, nu? zise Falco. Îţi aminteşti de povestea prinţesei Rosa Miranda?

Gaetano zâmbi cu toată gura lui strâmbă. Povestea cu prinţesa aceea fusese una dintre cele mai reuşite creaţii dramatice ale lui. Durase o vară întreagă. O poveste complicată cu iubiri trădate şi discordii familiale, cu multe dueluri palpitante. Lui Gaetano i se strânse inima amintindu-şi de vremea aceea când Falco sărea şi el fericit din treaptă în treaptă, ca baronul de Moresco, ori înfăşurat într-o draperie veche, albastră, de catifea, întruchipând-o pe frumoasa prinţesă.

– Auzi, zise Gaetano, cât despre această ducesă, tatăl ei şi regentul Bellezzei este Rodolfo Rosi, un mare magician. Tata mi-a spus că e un *stravagante*.

Falco făcu ochii mari de tot.

– Ce mai e şi asta?

Gaetano ezită.

- Nu ştiu exact. Dar ştiu că tata şi alţii sunt foarte impresionaţi de ei. Ştiu o mulţime de secrete. Există însă o vrajbă între ei şi familia noastră. Tata nu le-ar cere niciodată ajutorul.

– În ce privinţă? întrebă Falco.

– În privinţa ta, răspunse Gaetano. Dacă accept şi mă căsătoresc cu fata, o să-l rog pe tatăl ei să te ajute. Sunt sigur că ştie el cum să te facă bine. Şi atunci n-ar mai trebui să mai fii papă. Ai putea face orice ai vrea.

Ochii lui Falco se umplură de lacrimi. Nu pentru că ar fi crezut că acel *stravagante* din Bellezza l-ar fi putut vindeca. Nu credea aşa ceva deloc. Dar pentru că Gaetano redevenise prietenul său.

De această dată, Georgia era aşteptată în grajdurile Berbecului. Fusese înşeuat un cal pentru ea. Cesare îi zâmbi.

– Mergem s-o vedem pe Merla, zise el. Să te ajut să încaleci?

„Să călăresc zi şi noapte", se gândi Georgia dând din cap. „O să fac nişte muşchi ca Schwarzenegger."

– Unde-i Luciano? întrebă ea când Cesare se urcă şi el pe calul lui.

– O să ne întâlnim cu el acolo, zise Cesare.

Cei doi şi-au condus caii pe drumul pietruit ce ducea spre Poarta Berbecului pe unde au şi ieşit. Au mers la trap pe lângă zidul oraşului, trecând de Poarta Taurului şi de cea a Gemenilor, până ce-au ajuns la drumul mare, ce ducea spre nord, de la Poarta Soarelui. Au iuţit pasul când au trecut prin zona Gemenilor, dar pe poarta de acolo se furişă afară o umbră călare, care se luă după ei. Nu chiar în spatele lor, bineînţeles. Lăsă câteva căruţe şi călăreţi să se interpună între ei. Enrico era un spion mult prea versat pentru a se da de gol.

Capitolul 7

În Santa Fina cântă o harpă

Santa Fina a reprezentat o revelaţie pentru Georgia. Ea crezuse că Remora, cu străzile sale înguste, pietruite şi pieţele însorite, era cel mai uluitor loc pe care-l văzuse. Dar Santa Fina părea înţesată de biserici şi turnuri.

Biserica principală din piaţă, după cum îi spusese Cesare, era construită ca o fortăreaţă, cu un şir de trepte mari la intrare. Treptele nu erau niciodată goale, acolo era un continuu du-te-vino de preoţi, pelerini şi turişti. Georgia şi-a dat seama că acel orăşel colinar era mai vechi decât Remora. „Medieval" a fost cuvântul care i-a venit în minte, totuşi nu părea el chiar aşa de vechi pe cât sugera termenul. „Probabil că e aşa din pricină că mă aflu aici în secolul al XVI-lea", se gândi ea. „Aşa că Evul Mediu nu este prea îndepărtat."

– Ce părere ai? întrebă Cesare în timp ce stăteau în piaţă, înconjuraţi de freamătul vieţii cotidiene a locului.

– E ca un cadru de film, răspunse Georgia. Nici nu-mi vine să cred că-i real.

– Nu ştiu ce înseamnă asta, zise Cesare, ridicând din sprânceană. Dar ştiu ce vrei să spui că nu pare real. Lumea are acest sentiment în privinţa oraşului Santa Fina.

Au apucat-o pe o stradă lăturalnică şi şi-au mânat caii pe jos, printr-un labirint de ulicioare, în cele din urmă ieşind din oraş pe la apus, unde se afla un vast complex de grajduri, mult mai mari şi mai impresionante decât cele din cartierul Berbecului. Luciano îi aştepta în curte. Părea un pic cam stânjenit.

– Eu am venit cu trăsura. Nu ştiu să călăresc. O privi pe Georgia cu admiraţie şi ea simţi cum începe să se îmbujoreze.

– E uşor, zise ea repede. Aş putea să te învăţ.

Luciano se dădu puţin înapoi, părând speriat.

– Nu cred, zise el. Nu-mi prea plac caii. Mă sperie.

Cesare râse. Iată în sfârşit ceva ce el putea face şi chipeşul tânăr *stravagante*, nu. Sări uşor jos de pe calul lui şi o conduse pe Georgia spre grajdurile unde se simţea ca acasă. Roderigo, maestrul de cai din Santa Fina, era un om corpolent şi jovial, care-i întâmpină călduros şi le arătă unde-şi puteau adăposti caii. De îndată ce i-au legat în staul şi le-au dat nutreţ şi apă, Roderigo i-a dus pe Cesare, Georgia şi Luciano în spatele curţii. Era clar că-şi închipuia că toţi trei erau băieţi şi era tare amuzat de lipsa de experienţă a lui Luciano cu caii.

– Avem noi unul aici care n-are cum să te sperie, nu-i aşa, Cesare? zise el, bătându-l pe Luciano pe umăr. Mai las-o vreo câteva săptămâni şi o să poată să te ducă oriunde. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa săritului peste ziduri ori garduri. Pe urmă ai putea trece şi la un cal obişnuit. Un tânăr ca tine are nevoie de un cal. Altfel, cum ai să te ţii după trăsura iubitei tale? Sau cum ai să-i aduci comori din oraşe îndepărtate?

– Locuiesc în Bellezza, preciză Luciano. Acolo n-avem cai.

– Oh, asta explică totul, zise Roderigo. Să vii în Remora din Oraşul Măştilor e ca şi cum un băiat de la ţară s-ar duce pe mare. Nu durează mult până ai să-ţi găseşti nişte picioare noi. O să te urcăm noi pe cal şi o să te facem să călăreşti înainte să te trimitem înapoi.

Au trecut pe lângă o fermă, unde era clar că locuia Roderigo, şi s-au dus în spatele ei, spre ceea ce arăta ca un hambar vechi. Unul dintre grăjdarii lui Roderigo stătea afară pe un stog de fân, cioplind o bucată de lemn cu cuţitul.

– E totul în regulă, Diego? întrebă Roderigo în timp ce păşeau înăuntru.

– Da, e linişte, îl asigură grăjdarul.

Era clar că păzea ceva şi, ca toţi paznicii, era plictisit de slujba aia a lui.

În hambar era întuneric şi praf. Un cal necheză din spate, din întuneric. Georgia se îndreptă într-acolo. Când îşi obişnui ochii cu întunericul, distinse o iapă frumoasă, sură.

– Hello, Starlight, zise Cesare cu afecţiune, şi iapa dădu din cap în semn de recunoaştere.

– E splendidă, se entuziasmă Georgia, care n-o privise prea atent pe iapă în noaptea în care o văzuse pe mânza înaripată.

Chiar şi Luciano a fost în stare să-şi dea seama că era un animal grozav.

– Dar aşteaptă s-o vezi pe mânză, zise Roderigo mândru. Haide, fetiţo. Poţi să ai încredere în noi.

Georgia a avut impresia că iapa avusese parcă o ezitare, uitându-se cu atenţie la ea şi la Luciano, ca şi cum ar fi verificat dacă erau prieteni. Dar era evident obişnuită cu Cesare şi cu Roderigo. Se dădu un pic la o parte şi Georgiei i se tăie răsuflarea. Atât ea, cât şi Luciano ştiuseră ce veniseră să vadă, dar ceea ce vedeau era uluitor, chiar dacă pentru Georgia era a doua oară. Lui Luciano nu-i venea să creadă şi rămăsese ca vrăjit.

Mânza neagră era minunat de bine făcută, cu contururile indecise ale unui animal tânăr, încă în creştere. Dar pe spate avea o pereche de aripi negre, lucioase, strânse, aşa cum se ştie doar din legende. Chiar şi Cesare era, pentru a doua oară, impresionat.

– Ce-a mai crescut, exclamă el. Tata avea dreptate. A zis că ăştia înaripaţi cresc mai repede decât caii obişnuiţi.

Aripile crescuseră exact cât trebuia. Erau un pic mai deschise la culoare decât fuseseră atunci când se născuse şi, în timp ce se uitau la ea, Merla şi le ridică şi le întinse, la fel de firesc cum îşi arcuia şi gâtul. Era o încântare s-o priveşti.

– Cât mai e până o să poată zbura? întrebă Cesare.

– Nu mai e mult deloc, zise Roderigo. Dar n-o putem scoate afară decât noaptea. Nu putem risca să fie văzută.

– Te scot afară, zise Gaetano. Ai stat închis în palat prea multă vreme.

– Dar cum? întrebă Falco. Nu pot călări. Şi se îndepărtă câţiva paşi, şontâcăind, pentru ca fratele lui să nu-i vadă expresia de pe chip.

– Poţi sta în faţa mea, zise Gaetano blând. Sigur nu te-ar deranja, nu? Ne-am putea duce în oraş şi aş cumpăra nişte granita pentru amândoi.

Falco simţi brusc dorinţa de a vedea ceva din afara somptuosului palat. Speranţele lui, tot atât de zdrobite cum îi fusese şi trupul în accident, renăşteau, fără voia lui. Poate că într-o zi avea să ducă iar o viaţă aproape normală? Cel puţin putea face primul pas ieşind în oraş cu fratele său mai mare.

– Bine, zise el. Şi a fost răsplătit cu unul dintre zâmbetele largi şi strâmbe ale lui Gaetano.

Enrico îşi lăsă calul să hoinărească pe străzile lăturalnice din Santa Fina. Văzuse încotro se îndreptaseră tinerii din cartierul Berbecului şi n-avea nicio îndoială că o să-i fie destul de uşor să le dea de urmă. Mintea lui fără astâmpăr era preocupată doar pe jumătate de treaba din acea zi. Slujba lui pentru papă implica spionarea rivalilor Gemenilor şi se hotărâse să înceapă cu Berbecul, dar nu se aştepta la niciun rezultat imediat.

Enrico era minuţios. După Berbec, care era inamicul Gemenilor din pricina rivalităţii dintre oraşele Remora şi Bellezza, urma să-i spioneze pe cei din Taur, care erau adversarii tradiţionali ai Gemenilor. Apoi urma să vadă ce putea afla de la grajdurile Balanţei, care în mod obişnuit era la cuţite cu Fecioara. Şi bineînţeles că avea să fie cu ochii chiar şi pe Fecioară. Putea fi el angajatul papei şi al ducelui, dar existau întotdeauna şi alte

oportunităţi de angajare ca spion, şi Enrico era chiar obişnuit să slujească mai mulţi stăpâni odată.

În Remora se afla în elementul lui. Ca şi vechiului său stăpân, Rinaldo, şi lui îi displăcea să trăiască într-un oraş fără cai. Şi ura locul în care-i fusese răpită logodnica. Dar asta nu era totul. Îi plăcea modul în care oraşul acela se învârtea în jurul unor adversităţi şi alianţe străvechi. Şi aprecia iscusinţa în aranjarea marii curse anuale. Acela era genul de lucruri la care se pricepea el.

Se trezi în afara oraşului, având înaintea ochilor nişte grajduri mari. „Interesant", se gândi Enrico. „Cred că bidiviul meu are nevoie de odihnă."

Georgia şi cei doi băieţi au părăsit grajdurile uluiţi. Urmau să exploreze oraşul şi să se întoarcă mai târziu după cai. Georgia era tăcută, gândindu-se la ceea ce văzuse, şi, până să-şi dea seama, se trezi înapoi în piaţa cu biserica cea mare.

Acum a putut observa că şi Luciano era la fel de intrigat de Santa Fina cum fusese şi ea. Trăsura lui din Remora înconjurase doar oraşul, pentru că nu putea să se strecoare pe străduţele înguste, aşa că nu văzuse încântătoarea piaţă. Chiar dacă el era acum talian, nu se putea abţine să nu privească Santa Fina cu ochii cuiva din secolul al XXI-lea. Faptul că era şi Georgia cu el îi intensifică senzaţia. Acum vedea Talia din punctul de vedere al unui nou *stravagante*, aşa cum o făcuse şi cu mai bine de un an în urmă.

– Ce părere ai? întrebă Georgia.

– Îmi aminteşte de Montemurato, zise Luciano. Locul în care l-am întâlnit prima oară pe doctorul Dethridge. Şi acolo există o sumedenie de turnuri, dar sunt amplasate în jurul oraşului. El lucra acolo la un grajd.

Erau atâtea lucruri pe care Georgia nu le ştia despre noua lui viaţă. Voia să-l întrebe despre toate în amănunt, dar îi era ruşine de Cesare.

– Ar trebui să vedeţi interiorul bisericii, îi îndemnă Cesare atunci. E faimoasă pentru picturile ei.

Cei trei tineri au escaladat treptele abrupte, până la faţada nedecorată a edificiului. Au trecut de la lumina strălucitoare a soarelui la un întuneric la fel de dens ca şi cel din hambarul lui Roderigo. Doar că întunericul de acolo era unul rece şi nu mirosea familiar a cai, ci a tămâie, iar biserica era slab luminată în capătul altarului cu lumânări mari.

Imediat ce ochii li s-au acomodat cu întunericul, au putut vedea că pereţii erau acoperiţi de picturi. Georgia a putut recunoaşte scene din viaţa lui Iisus. Dar brusc a descoperit o capelă laterală cu altfel de picturi pe pereţi – Leda şi lebăda, Andromeda şi şarpele de mare şi Pegas zburând printre nori. Li-l arătă şi celor doi băieţi.

Pe podea era un mozaic circular, din marmură, ce semăna puţin cu Campo delle Stelle. Înfăţişa toate semnele zodiacale pe margine şi era divizat ca şi marea Piazza, numai că nu apăreau şi segmentele cu soarele şi luna. „Într-o biserică din Anglia ar fi părut atât de nepotrivit", se gândi Georgia. Dar în Santa Fina era ceva firesc.

Au fost toţi foarte tăcuţi în biserică, puţin copleşiţi de atmosferă. Dar în cele din urmă au ieşit printre nişte arcade răcoroase, ce înconjurau o piaţă năpădită de iarbă, cu o fântână în mijloc. Şi de dincolo de arcade, Georgia a putut distinge limpede sunetul unei harpe.

Călătoria nu fusese aşa de rea cum se temuse Falco. Îl lăsase pe Gaetano să-l ridice în braţele lui puternice şi să-l pună pe şa în faţă, unde s-a agăţat de coama calului. Piciorul lui drept se

bălăbănea fără rost, dar genunchiul stâng se ridică şi apăsă instinctiv coastele calului. Îşi îngropă faţa în părul aspru al coamei şi respiră, era bine să fie iar călare. Gaetano se urcă imediat în spatele lui, petrecându-şi mâinile pe după mijlocul lui, pentru a prinde frâiele. Legă cârjele fratelui său în spatele şeii.

Şi aşa au străbătut la pas Santa Fina. Oraşul era plin de viaţă: tarabagiii îşi făceau o reclamă zgomotoasă la mărfurile lor în piaţă, clienţii se tocmeau în gura mare, câinii lătrau, păsările zburau roată în jurul numeroaselor turnuri, din biserica somptuoasă se auzea sunet de psalmodii.

Şi-au croit drum pe la marginea pieţei şi în afara ei, printr-o arcadă de pe cealaltă parte. Se îndreptară spre un loc ce fusese unul dintre preferatele lor în anii trecuţi, micuţa prăvălie din spatele bisericii, unde o femeie pe nume La Mandragola prepara nişte granita delicioasă. Gaetano descălecă şi îşi legă calul de un inel de fier din perete. Apoi îl ajută pe Falco să coboare şi el de pe cal şi-l propti bine până îi dădu cârjele.

În timp ce şedeau în faţa magazinului de îngheţată, amestecând cristalele reci, de caise şi pepene îngheţate, sunetele unei harpe răsunară în valuri prin aerul cald şi liniştit.

– Parcă mă aflu în rai, îi zise Falco fratelui său. Şi-i pot auzi pe îngeri.

Enrico a ajuns să se simtă imediat ca acasă în grajdul lui Roderigo. Ochii lui iscodiră peste tot. Recunoscuse uşor caii pe care-i urmărise şi pe cei doi de trăsură, cu rozetele bellezzane pe harnaşament, ce stăteau în boxe. Modul lui degajat de a fi şi familiaritatea cu caii au făcut ca grăjdarii să fie prietenoşi cu el. Dar atunci când unul dintre ei a plecat şi şi-a făcut apariţia un altul din spatele fermei, lui Enrico i s-a activat al şaselea simţ.

„Asta seamănă cu o schimbare de paznic", se gândi el, chiar dacă glumi cu alţi doi grăjdari şi se duse să-l salute cordial pe noul venit, care se numea Diego.

– Arăţi ca şi cum ai fi avut o dimineaţă grea, zise el în cele din urmă. Lasă-mă să-ţi ofer ceva de băut.

Într-o mică piaţă din spatele arcadelor bisericii stătea un tânăr ce cânta la harpă. Avea păr negru, drept, ce-i cădea peste umeri, şi o expresie de concentrare profundă. Cânta fără nicio legătură cu vreo partitură scrisă şi în jurul lui se adună ceva lume, atrasă de puritatea melodiei. O tânără stătea lângă el şi imediat ce reverberaţia ultimei cascade de note s-a încheiat şi au început aplauzele, ea s-a mişcat iute printre ascultători, ţinând o pălărie veche, de catifea verde, care se umplu în curând cu arginţi.

Trei tineri de pe margine, toţi purtând însemnele cromatice roşu şi galben ale Berbecului reman, se căutau prin buzunare. În cealaltă parte a pieţei, alţi doi tineri, mult mai bine îmbrăcaţi, care tocmai sosiseră, au întrebat-o pe femeie dacă harpistul voia să mai cânte. Cel mai tânăr dintre aceştia avea un picior strâmb şi se sprijinea în două cârje.

Fata s-a dus şi s-a aplecat deasupra însoţitorului său, care stătea cu ochii închişi, ignorând oamenii adunaţi în jurul lui.

– Aurelio, şopti ea. Vrei să mai cânţi ceva? E un băiat infirm, care vrea să te asculte.

Tânărul a dat din cap, şi-a deschis ochii şi a atins iar harpa cu mâinile. Toată lumea din piaţă a tăcut, chiar şi cei doi bărbaţi care beau în faţa unui bar din cel mai îndepărtat colţ.

Aurelio s-a oprit o clipă şi apoi a cântat o bucată muzicală încă şi mai frumoasă. Toţi spectatorii din piaţă erau fermecaţi. Cesare începu să viseze că îl conducea pe Arcangelo spre victorie, purtând bannerul Stellatei în ovaţiile susţinătorilor

săi. Lui Luciano muzica îi trezi amintiri cu mama sa şi serile lungi din copilăria lui. Pe Georgia o năpădiră gânduri legate de poveşti de dragoste neîmpărtăşite şi idile pierdute.

Lui Gaetano îi evocă viziunea unei frumuseţi feminine – un amestec între verişoara Francesca pe care şi-o amintea şi ducesa bellezzană, aşa cum şi-o imagina el. Pentru Falco a fost ca şi cum ar fi fost purtat spre o existenţă superioară. Era o zi pe care avea să şi-o amintească toată viaţa. Fratele său se întorsese la el, călărise iarăşi un cal, gustase din nou *granita* Mandragolei şi acum asculta muzica paradisului. După doi ani, începuse din nou să trăiască.

Nici măcar Enrico nu rămase stană de piatră.

– Îmi aminteşte de Giuliana mea, îi şopti el lui Diego, ştergându-şi ochii cu mâneca. Pe care am pierdut-o pentru totdeauna.

Chiar şi Diego deveni sentimental. El n-avea nicio iubită, dar dacă ar fi avut, la ea s-ar fi gândit în acele clipe.

Vraja dură un minut întreg după ce Aurelio încetă să mai cânte. De această dată, pălăria s-a umplut cu şi mai multe monede. Gaetano vorbi cu tânăra, care-l duse la harpistul ce stătea acum nemişcat, cu braţele atârnându-i în lături. Văzând că muzica încetase, majoritatea oamenilor au început să plece.

Dar cei trei „Berbeci" au rămas locului, ca fermecaţi.

– A fost sublim, zise Gaetano. Sper că vei veni să cânţi pentru unchiul meu. Luă un inel cu pecete de pe deget şi i-l dădu tăcutului muzicant. Prezintă-l la palatul papal din Remora oricând şi o să am grijă să fiţi trataţi ca nişte prinţi.

Cesare îl prinse pe Luciano de braţ.

– Di Chimici, şuieră el. Vraja se rupsese.

– Ori, dacă preferi, vino la palatul ducelui din Giglia, la vară, îl invită Gaetano. E tatăl meu şi ar putea să te facă celebru.

– Poate că ai prefera să vii la Bellezza în loc de asta, zise Luciano păşind înainte.

Georgia era surprinsă. El nu mai era băiatul cu ochi visători pe care-l ştia ea, ci un curtean bogat, gata să se ia la întrecere cu unul dintre teribilii di Chimici.

– Ducesa ar fi încântată să-ţi asculte muzica, sunt sigur, continuă Luciano. Eu sunt ucenic al tatălui şi regentului ei, senatorul Rossi, şi sunt sigur că şi el ar fi de acord cu invitaţia mea.

Harpistul se ridică în picioare şi tânăra îi luă inelul. Era foarte înalt.

– Vă mulţumesc amândurora, le zise el lui Luciano şi lui Gaetano. Dar eu nu cânt decât pentru mine însumi. Nu mă interesează reputaţia şi banii.

Cesare se uită ostentativ la pălăria de catifea, dar Aurelio nu-l văzu. După expresia pe care o avea, înţeleseră că ochii lui albaştri erau orbi. O luă de mână pe tânără, care se pregătea să-l scoată din piaţă. Ea observase privirea lui Cesare şi îşi duse degetul la buze.

Georgia pricepu imediat că Aurelio habar n-avea de banii strânşi şi că tânăra – sora lui? prietena lui? – nu voia ca el să ştie.

– Nu pleca, îl rugă Gaetano. N-am vrut să te jignesc. Vrei să vii cu noi la palat să-ţi oferim o mică trataţie, cel puţin?

Aurelio tăcea, dar îşi întorsese capul spre tânără, ca şi cum ar fi aşteptat să vadă ce gândea ea.

– Putem merge undeva mai aproape, interveni Luciano ferm. Aş fi onorat dacă aţi vrea să fiţi oaspeţii mei. Nu ştia de ce era aşa de atras de muzicantul acela, dar n-avea de gând să stea să vadă cum era luat pe sus de di Chimici.

Luciano şi Gaetano se priviră unul pe celălalt lângă muzicantul orb şi însoţitoarea lui. Împreună cu Georgia şi Cesare, tinerii formau chiar un grup strâns în centrul pieţei.

– Mi-ar prinde bine nişte mâncare şi băutură, Raffaella, zise Aurelio.

Raffaella transferă arginţii şi inelul cu pecete într-o pungă de la brâu şi apoi îi puse pălăria lui Aurelio în mână.

– Atunci lasă-l pe unul dintre aceşti domni de treabă să-ţi facă cinste, îl îndemnă ea.

– Aş fi mai bucuros dacă ar face-o amândoi, propuse Aurelio. Când doi concurenţi sunt privaţi de acelaşi premiu, ei pot deveni prieteni. Îşi îndesă pălăria pe cap, ignorând efectul creat de vorbele lui.

– Aşa ceva poţi vedea doar când moare un papă, îi zise Enrico noului său amic. Din an în Paşte.

– Ce anume? întrebă Diego.

– Trei reprezentanţi ai Berbecului şi doi ai Fecioarei mergând împreună, explică Enrico. Deşi, ca să fiu sincer, nu par prea încântaţi de asta!

– Asta-i muzica, zise Diego. Dar Berbecul şi Fecioara nu sunt adversari?

Enrico pufni.

– Se vede că nu locuieşti în oraş! Peştii şi Balanţa sunt inamicii lor oficiali, dar Bellezza şi Fecioara nu se amestecă între ei, şi aceia sunt bellezzani. Pe tânărul cu păr ondulat l-am văzut eu însumi în oraş, este unul dintre preferaţii noii ducese.

– Păi, zise Diego, ca să nu rămână mai prejos, cei din Fecioară sunt di Chimici, chiar fiii marelui duce în persoană!

A fost răsplătit de o tresărire a lui Enrico.

– Într-adevăr? întrebă el iute, venindu-şi în fire. Ce coincidenţă! Chiar pentru duce lucrez şi eu! Care dintre prinţi sunt aceştia?

– Aceştia doi nu sunt prinţi adevăraţi şi nici nu prea au şanse să fie. Cel puţin, nu unii cu principate. Ei au doar titluri simbolice. Gaetano e student la universitatea din Giglia şi micuţul Falco, bietul de el, păi, cine ştie ce-o să fie el acum? Acum doi ani putea fi orice.

– E acela cu cârjele? întrebă Enrico. Ce-a păţit? Ascultă, ce-ar fi să mai comand încă un rând de băutură?

Unul dintre marile talente ale lui Enrico ca spion era să ştie când să se oprească din urmărirea unei prăzi şi să stea să culeagă informaţii pe care le putea folosi mai târziu.

Dacă ar fi putut vedea grupul din taverna de lângă muzeul oraşului ar fi fost sigur că luase decizia cea mai bună. Niciunul nu mai spunea nimic. Luciano şi Gaetano s-au întrecut comandând mâncare şi băutură pentru grupul lor şi acum aşteptau în linişte să le fie adusă. Aurelio stătea calm în mijlocul lor, harpa fiind pusă acum într-un sac şi sprijinită de perete. Aparent nu era conştient de tensiunile din jurul lui.

– Aş vrea să ştiu cine sunt gazdele mele, zise el. Nu poziţia lor în societate, adăugă el. Doar numele lor.

Gaetano se simţi nătâng.

– Bineînţeles, zise el. Eu sunt Gaetano di Chimici şi acesta este fratele meu mai mic, Falco.

Aurelio îşi întoarse faţa în direcţia unde se afla băiatul.

– Tu eşti cel rănit, zise el încet.

– Iar eu sunt Luciano Crinamorte, interveni Luciano. Sunt însoţit de prietenii mei Cesare şi Giorgio. Se poticni un pic rostind numele lui Giorgio, dar reuşi să-l pronunţe ca nume de băiat.

– Eu sunt Aurelio Vivoide, se prezentă muzicantul. Şi ea e Raffaella. Noi suntem *manoushi*.

Toată lumea făcu ochii mari. Dar Aurelio nu mai adăugă altceva. Părea mulţumit să stea şi să aştepte mâncarea. Apoi Gaetano păru că luase o hotărâre. Se întoarse spre Luciano şi spuse:

– Ai spus cumva că lucrezi pentru senatorul Rossi? Este adevărat că e un *stravagante*?

Georgia nu se mai putu abţine. Se săturase să fie ignorată.

– Nu trebuie să te duci până în Bellezza să dai de unul, zise ea. Şi eu sunt un *stravagante*.

Capitolul 8

Manoushii

– Georgia, exclamă Luciano, uitând că ea trebuia să pară băiat, aşa de îngrozit era de mărturisirea ei nesăbuită.

– Cuvântul acesta n-ar trebui folosit cu aşa o uşurinţă, zise Aurelio. Nici măcar pomenit oricum, doar între patru ochi, între prieteni de încredere. Pe mine nu mă cunoşti. Dacă ceea ce spui e adevărat, eu aş putea reprezenta o mare primejdie pentru tine. Şi aceşti tineri la fel.

Era adevărat. Georgia ştia că fusese mai mult decât nesăbuită. Cine ştie ce primejdie a abătut asupra lui Luciano şi a prietenilor lui? Se simţea mizerabil. Dar îi veni ajutor de la cine nu se aştepta.

– Nu fi aşa de aspru cu el, zise Gaetano, care evident nu observase scăparea lui Luciano. Ştiu că familia mea este angrenată într-o dispută cu... cei pe care i-ai amintit. Dar eu nu sunt interesat de aşa ceva. Tata nu mi-a spus nimic despre asta. Nu sunt îndeajuns de important pentru politică. Singurul motiv pentru care vreau să întâlnesc un... ştii tu ce, e ca să văd dacă ei pot face ceva pentru fratele meu.

Lui Luciano îi trecu prin minte că Gaetano putea fi un tip de treabă, chiar dacă era un di Chimici. Crezuse ceea ce spusese acesta. Era evident foarte ataşat de fratele lui mai mic. Şi Falco era un băiat frumos, cu o expresie inteligentă şi, evident, foarte nefericit. Luciano înţelese care era dezavantajul de a trăi în secolul al XVI-lea. Nici măcar o familie aşa de înstărită cum era di Chimici nu-şi putea vindeca fiul iubit, dacă fusese rănit

atât de grav precum se pare că se întâmplase cu Falco. Şi Luciano ştia ce însemna să nu te poţi vindeca.

În acea clipă, sosiră nişte chelneri cu tăvi încărcate. Tuturor le era foame şi orice discuţie a încetat, cu excepţia strictului necesar legat de faptul că luau masa împreună. Şi, aparent ciudat, pe măsură ce foamea li s-a potolit, s-a risipit şi animozitatea dintre ei. Doar Georgia se simţea încă prost din pricina gafei comise.

– Spune-ne şi nouă despre *manoushi*, îi ceru ea lui Aurelio. Ai dreptate, nu ştiu nimic despre tine. Sunt atâtea lucruri pe care nu le ştiu despre Talia.

– Pentru început, noi nu suntem talieni, preciză Aurelio.

Raffaella dădu din cap. Semăna foarte mult la înfăţişare cu harpistul. Era înaltă, avea tot părul lung şi negru, doar că al ei era împletit cu mare artă şi legat cu panglici colorate. Amândoi purtau veşminte lungi şi largi, peticite, dar brodate cu mătase ce fusese cândva strălucitoare. Raffaella avea chiar nişte oglinjoare prinse în jurul tivului şi pe la mâneci. Erau mai oacheşi decât Cesare şi di Chimici şi eşarfele lor unduitoare şi tunicile brodate le dădeau un aer exotic. Georgia nu observase asta de la început, pentru că toţi talienii i se păreau exotici, dar Aurelio şi Raffaella erau diferiţi.

– Noi venim din Orient, zise femeia. Dar n-avem nicio ţară. Suntem nomazi. Călătorim din loc în loc. În privinţa asta semănăm foarte mult cu cei pe care am fost de acord să nu-i pomenim.

– Sunt mulţi ca voi? întrebă Falco.

– Mulţi, zise Aurelio. La fel de mulţi ca firele de nisip de pe ţărm.

– Dar nu suntem aşa de mulţi în Talia, adăugă Raffaella. Noi suntem în drum spre Oraşul Stelelor. Acolo, în următoarele săptămâni, vor veni mai mulţi de-ai noştri.

– Pentru noi e loc de pelerinaj, completă Aurelio. Sărbătorim viaţa zeiţei noastre, deşi nu se ştie că e ceea ce e.

– Acum ştiu cine sunteţi! exclamă Cesare. Noi vă spunem *zinti*, nomazii. Veniţi pentru Stellata. V-am văzut acolo.

– Pe noi nu ne interesează cursa voastră de cai, zise Aurelio, dar n-o spusese cu grosolănie. E doar o întâmplare că ea coincide cu sărbătoarea noastră străveche. Oraşul vostru nu este singurul unde se sărbătoreşte ziua aceasta, dar unii dintre noi îl preferă altor oraşe. Nouă ni se pare potrivit.

Îşi întoarse faţa spre Georgia.

– N-ai de ce să-ţi faci griji. Pe noi nu ne interesează politica din Talia ori din vreo altă ţară. Neavând o ţară a noastră, nu ne interesează disputele pentru stăpânirea vreunui petic de pământ, nici măcar a acelora unde sunt construite mari oraşe. Dar fiind nomazi, suntem interesaţi de alţi călători, indiferent din ce loc ori timp ar veni ei. Întâlnim mulţi oameni în peregrinările noastre şi încercăm să învăţăm câte ceva de la ei. În ultimul loc în care am fost, eu şi Raffaella ne-am împrietenit cu cineva din acelaşi ordin menţionat de signor Gaetano. Era în Bellona şi omul era un înţelept, un învăţat.

– Exact, zise Gaetano. Asta am auzit şi eu. Dar am fost educat în aşa fel încât să cred că ei sunt puternici şi periculoşi şi că deţin cheia unei taine deosebite, ce ar putea ajuta Talia, dar ei refuză să o folosească spre binele tuturor.

Luciano era gata să-l întrerupă, dar Gaetano îi făcu semn să aştepte.

– Ştiu, ştiu. Nu mai cred că ar fi adevărat.

Se întoarse spre Falco.

– Mă doare s-o spun, dar cred că tata a lansat ideea asta, pentru ca el să poată intra în posesia acelei taine – oricare ar fi ea. Şi nu cred că are de gând s-o folosească pentru a ajuta oamenii din Talia.

În jurul mesei se aşternu liniştea. Tânărul di Chimici crescuse în ochii lui Luciano. Îşi putea imagina ce greu îi era lui Gaetano să recunoască faptul că avea asemenea bănuieli.

Falco se lupta cu propriile lui sentimente. Îşi iubea tatăl, dar ştia cât de autoritar putea fi Niccolò. Nu auzise el tocmai atunci că propria sa soartă avea să fie aranjată de duce, fără a ţine cont deloc de dorinţele lui personale?

Cesare avea şi el sentimente confuze. Era dificil să fii în acelaşi timp şi remoran, şi Berbec. Toţi locuitorii se confruntau cu problema loialităţii împărţite. Fiind în mod tradiţional legaţi de Bellezza, cei din Berbec nu aveau încredere în di Chimici. Dar asta era prima oară când întâlnea pe cineva din familia lor. Băieţii de la grajduri, chiar şi atunci când erau fiii unor respectabili maeştri de cai, nu socializau în mod normal cu odraslele de duci.

Georgia se simţea pur şi simplu copleşită. Habar n-avea cine erau di Chimici sau de ce erau ei la cuţite cu *stravaganti*. Şi nu ştia ce să înţeleagă despre misterioşii *manoushi*. Aurelio spusese că ei nu erau de partea nimănui, dar putea fi oare aşa ceva posibil? Toată lumea din Remora părea să ştie aşa de bine care-i era apartenenţa şi cui datora loialitate.

– Crede-mă, continuă Gaetano, nu încerc să aflu ceva care să ajute familia mea în vreun complot de-al ei. Singurul lucru pe care vreau să-l ştiu e dacă taina deţinută de senatorul Rossi l-ar putea ajuta pe fratele meu.

Luciano îşi aduse aminte de prima lui întâlnire cu Rodolfo, pe terasa acestuia din Bellezza. „Di Chimici nu vor decât să se ajute pe ei înşişi", îi zisese el. Discutaseră despre familia domnitoare din nordul Taliei, ce dorea să folosească ştiinţa *stravagantizării* pentru a afla secretele medicinei şi armelor moderne. Atunci părea mult mai sinistru decât acum, când îl auzise pe acel tânăr onest, ce dorea doar un leac care să-i vindece fratele.

– Nu pot discuta despre secretele lui Rodolfo, zise Luciano. N-ai cum să te aştepţi la aşa ceva de la mine. Dar el este unul dintre cei mai inteligenţi şi mai puternici oameni pe care-i

cunosc şi are să vină încoace în câteva săptămâni. Eu şi tatăl meu adoptiv am venit din Bellezza să vizităm cartierul Berbecului, pentru a ne convinge că ei vor fi în siguranţă în Remora. Iartă-mă dacă-ţi reamintesc că mama ducesei a fost asasinată în propriul ei oraş, aşa că trebuie să fim foarte precauţi în ce priveşte sosirea ei într-un loc condus de... de adversarii ei.

Gaetano se abţinu. Avea nevoie de ajutorul acestui tânăr bellezzan arogant.

– Sunt sigur că Înălţimea Sa va fi în la fel de mare siguranţă aici ca oriunde în altă parte a Taliei, replică el înţepat. Şi noi nu suntem adversarii ei. Nu ştim nimic despre asasinarea mamei ei şi am fost la fel de şocaţi de asta ca tot restul ţării. Tata o să mă trimită s-o însoţesc până aici şi te pot asigura că o să acord întreaga atenţie securităţii şi confortului ei.

Asta era o noutate pentru Luciano şi nu era sigur că-i făcea plăcere. Îl crezuse pe Gaetano când spusese că nu ştia nimic despre asasinat, dar se întreba cum ar fi reacţionat tânărul acesta urât, dar agreabil, dacă ar fi aflat că ducesa nu fusese ucisă şi locuia în realitate foarte confortabil în Padavia, veghind asupra fiicei şi oraşului ei de la o distanţă sigură. Dar tot ce-a spus a fost:

– Atunci o să-l întâlneşti personal pe maestrul meu. Poţi să-i vorbeşti direct despre fratele tău.

Gaetano nu se mulţumi aşa, cu una cu două. Se uită la Georgia.

– Dar tu? întrebă el. Dacă eşti ceea ce spui că eşti şi nu te lauzi doar, poate că ai avea ceva să ne spui?

În curtea unei case confortabile de lângă catedrala din Padavia, stătea o femeie între două vârste, bine îmbrăcată. Rochia ei verde de satin era una amplă, în stil bellezzan, iar părul îi era savant coafat. Se juca absentă cu şiragul de rubine din jurul gâtului, aşteptând pe cineva în vizită.

Un servitor înalt, roşcovan, o conduse pe o altă femeie afară, în grădina din curte. Aceasta era puţin mai în vârstă ca prima şi mai plinuţă, dar arăta la fel de înfloritor. Cele două femei se îmbrăţişară ca nişte vechi prietene, deşi se cunoşteau doar de un an şi ceva.

– Silvia, zise musafira. Eşti la fel de frumoasă şi de tânără ca întotdeauna.

Cealaltă femeie râse.

– Asta a fost întotdeauna specialitatea mea, dacă-ţi aminteşti. Doar că aici trebuie să mă îngrijesc de asta singură. Guido, spune-i Susannei să aducă răcoritoarele aici, te rog.

S-au aşezat la o masă de piatră de sub viţă. Grădina plină de flori era liniştită, având aerul unui sanctuar. Cele două femei erau conştiente de asta. Trecuseră amândouă prin nişte perioade primejdioase, incitante, în Bellezza, şi acum Silvia era la adăpost. Dar era o supravieţuitoare ori o exilată? Musafira sa îi rosti gândul cu voce tare.

– Nu ajungi să te plictiseşti niciodată aici?

– Ce vrei să spui, Leonora? întrebă Silvia râzând. Mă ocup de broderie şi de activităţile mele de caritate şi mai am şi o grădină de care să mă îngrijesc. Chiar mă gândesc să cumpăr o plantaţie de măslini – nu ţi-a spus Rodolfo? Sunt tot timpul ocupată.

Prietena sa n-a mai fost nevoită să răspundă pentru că sosise servitoarea, Susanna, cu o tavă cu limonadă cu gheaţă şi prăjituri. Servitorul, Guido, o urmă şi se postă lângă poartă. Era clar că nu-şi părăsea stăpâna pentru prea multă vreme.

Cele două femei îşi continuară conversaţia, fără a fi deranjate de prezenţa servitorilor. Susanna îşi servise stăpâna vreme îndelungată, iar Guido, deşi o întâlnise prima oară atunci când încercase s-o ucidă, acum era sclavul ei devotat. Silvia cheltuise chiar din banii săi pentru a se îngriji de tatăl lui bolnav, deşi Guido fusese angajat s-o asasineze. Bătrânul murise în pace, în

somn, cu o lună în urmă, dar nu dusese lipsă de doctori sau de confort în ultimul lui an de viaţă.

– Ce veşti ai din oraş? întrebă Silvia. Cum se descurcă noua ducesă?

– Vă face cinste amândurora, răspunse Leonora. Şi mie, deşi eu îi sunt doar o mătuşă onorifică.

Silvia dădu din cap satisfăcută.

– Şi soţul tău, bunul nostru doctor?

– Din câte ştiu, e bine. Dar momentan este plecat cu Luciano în călătoriile lui. Ce minune de băiat e Luciano!

– Şi ce mângâiere pentru tine să ai un copil pe care să-l iubeşti, la o vârstă aşa de înaintată, zise Silvia.

Vorbea din suflet, ea însăşi trăind departe de fiica sa timp de cincisprezece ani şi regăsind-o abia de puţin timp.

– Ştiu că nu-i putem înlocui pe adevăraţii săi părinţi, zise Leonora încet. Suferă aşa de mult de dorul lor. Dar îl iubim. Sper să fie în siguranţă în Remora, adăugă ea neliniştită.

– Sunt sigură c-o să fie, zise Silvia. Şi o să aibă grijă şi de Arianna. Ai de gând să te duci şi tu la curse?

– Nu, eu... Leonora se opri văzând licărirea din ochii prieteni sale. Silvia! Doar n-ai de gând să... E prea primejdios.

– De ce? întrebă Silvia. Acolo vor fi patru *stravaganti* care să mă apere, ca să nu-l mai pun la socoteală şi pe Guido.

– Dar în oraş o să mişune familia di Chimici, protestă Leonora. E posibil să fii recunoscută.

– Nu văd de ce, o linişti Silvia, ridicându-se în picioare şi plimbându-se de colo colo pe terasă. Nimeni n-are cum să mă recunoască fără mască. Ştii cât de des am fost în Bellezza în ultimele câteva luni. Şi dacă cei de acolo nu mă recunosc, cu atât mai puţin o vor face cei din Remora.

– Ambasadorul o să te recunoască, sunt sigură, zise Leonora. Şi ducele.

– Atunci trebuie să-i evit doar pe duce şi pe ambasador, nu? a fost tot ce a spus Silvia.

Într-o cameră din vârful palatului înalt, cu vedere spre canal, un bărbat îmbrăcat în negru se uita într-o oglindă. Dar nu din vanitate. În oglindă nu-şi vedea chipul său brăzdat de riduri şi părul cărunt, ci pe acela mult mai bătrân, cu păr alb, al vechiului său prieten şi maestru, William Dethridge.

– Salutări, maistre Rudolphe! zise Dethridge. Ce mă bucur că vă funcţionează oglinda bine aici, în Remora.

– N-am fost aici în ultimele două zile, zise Rodolfo. E o uşurare să ştiu că sunteţi în siguranţă. Şi băiatul?

– Şi el e la fel, zise elisabetanul. Dar mai am şi altele să vă spun.

Rodolfo se aşează pe scaun să-l asculte.

– A sosit noul *stravagante*, îl înştiinţă Dethridge. Şi e o fată.

– O fată? întrebă Rodolfo. Şi a venit la signor Paolo?

– Da. De trei ori până acum. Şi azi e cu fiul lui, Cesare, în Santa Fina. Lucian s-a dus şi el cu ei.

– Ea e în siguranţă? Îşi dă seama de primejdii? Cum o cheamă?

– E în siguranţă atât cât poate fi în cuibul ăsta de vipere, zise Dethridge coborându-şi glasul. Tânărul Cesare şi Lucian o învaţă şi ei ce pot în privinţa primejdiilor. Numele ei e George sau ceva cam pe-acolo. Băiatul meu o cunoaşte de dinainte.

– Şi ce spune Paolo de oraş? întrebă Rodolfo. Crede că Arianna ar trebui să accepte invitaţia la Stellata?

– El zice că ar fi o greşeală să nu vină, pentru că di Chimici ar folosi asta drept pretext ca să se pornească împotriva ei.

– Şi dumneavoastră ce credeţi?

– N-am avut încă prea mult timp pentru investigaţii, zise Dethridge. Mai lăsaţi-ne încă puţin timp şi apoi o să vă spun.

– Bine, încuviinţă Rodolfo. Dar va trebui să-i trimit în curând un răspuns ducelui. Aş fi vrut să fi fost şi eu acolo cu voi în Remora. Aş vrea s-o cunosc pe fată.

– Arată mai degrabă ca un băiat, trebuie să vă spun, adăugă Dethridge. Un băiat căruia îi plac caii.

Părea dificil să i se pună capăt reuniunii din Santa Fina. Gaetano voia ca *manoushii* să vină la palatul unchiului său, Luciano voia să-i ia la Paolo, iar Falco voia să plece din palatul de vară pustiu şi să se ducă cu fratele lui şi cu străinii în Remora.

– Noi nu dormim între patru pereţi, mulţumim, zise Aurelio. *Manoushii* dorm sub cerul liber. Dar dacă veniţi cu noi să ne luăm lucrurile, o să vă însoţim spre oraş. Asta e şi destinaţia noastră. Şi dacă o să putem poposi în curtea unuia dintre voi, fie că e la Berbec ori la papă, asta ne va fi îndeajuns.

Georgia se întreba dacă Raffaella ţinea şi ea la fel de mult la acel *„manoushii nu fac aşa"* ca însoţitorul ei. Îşi aminti cum tânăra înaltă vârâse pe furiş în buzunar toţi banii strânşi la recitalul lui Aurelio şi se gândi că probabil ea avea mai mult simţ practic decât el. Luciano şi Gaetano erau acum angajaţi în negocieri aprige în privinţa locului în care ar fi trebuit să meargă şi cu ce mijloace.

Georgia căscă. Era greu de crezut că în acelaşi timp ea era şi acasă, în lumea ei, dormind în patul său. Slavă Domnului că îşi ţinea uşa încuiată întotdeauna. Mama ei nu putea suferi asta, dar Ralph îi luase apărarea:

– E adolescentă. Nu-ţi aduci aminte cum era pe atunci? Şi avusese grijă să instaleze zăvorul.

În cele din urmă au căzut cu toţii de acord să se întâlnească la grajdurile lui Roderigo după un ceas. Gaetano urma să se ducă cu Falco la palat, să ia nişte haine şi să le spună servitorilor

că se duceau în vizită la unchiul lor, la papă. Apoi urma să-şi ducă fratele la grajduri, unde el avea să fie transferat în trăsura lui Luciano, pentru a-i face călătoria spre Remora cât mai comodă. Gaetano se ducea înainte în Remora, să aranjeze lucrurile cu unchiul lui.

Manoushii urmau să călătorească tot cu Luciano, spre surprinderea Georgiei. Ea crezuse că le displăcea confortul, dar Aurelio acceptă uşor invitaţia. Se părea că orice era de folos era permis în călătorie, deşi ei mergeau pe jos de obicei.

Cu cât trecea mai mult timp de când era ducesă, Arianna dobândea tot mai mult respect faţă de mama sa. Era muncă, nu glumă. Mai întâi ritualul îmbrăcatului, ajutată de servitoare, şi cel al schimbării hainelor de câteva ori pe zi. Pe vremea când era doar o fetişcană obişnuită care trăia pe insula Torrone, nu schimba într-o lună atâtea rochii câte trebuia să schimbe acum într-o zi.

Acum trebuia să accepte o lenjerie sofisticată, cu mai multe zorzoane de dantelă şi închizători decât văzuse ea vreodată şi încă şi mai sofisticate coafuri, prinse cu agrafe şi deseori împodobite cu flori şi nestemate. Pe măsură ce se scurgea ziua, coafurile şi măştile deveneau din ce în ce mai elaborate şi mai somptuoase. Pe Arianna o deranjau mai ales măştile, dar acum, că avea şaisprezece ani, trebuia să le poarte chiar şi dacă n-ar fi fost ducesa unui oraş aşa de mare.

Libertatea de mişcare de care se bucurase cât trăise pe insulă era pierdută pentru totdeauna. Ca urmare, îşi intrase mai bine în rol. Mişcările îi erau împiedicate de jacheta scorţoasă şi de rochiile grele şi nici nu se punea problema să se simtă în largul ei în nişte corsete de dantelă aşa de bine strânse. Tânăra ducesă îşi câştigă o adevărată reputaţie în ce

priveşte graţia, demnitatea şi frumuseţea, ceea ce i-ar fi surprins tare mult pe cei ce o cunoscuseră înainte.

În timp ce se obişnuia cu limitarea mişcărilor, Arianna a trebuit să înveţe şi diplomaţie, şi atâtea lucruri despre politica internă şi externă cât nu dorise niciodată să ştie. Rodolfo era un profesor exigent, chiar dacă era un părinte afectuos, a cărui viaţă se schimbase de când aflase că avea o fată. Era însă şi regent al Bellezzei, şi era de datoria lui să se asigure că Arianna se ridica la înălţimea rolului pe care şi-l asumase.

Era şi o parte a înţelegerii lor. Arianna fusese de acord să candideze la alegerile pentru poziţia de ducesă după ce se gândise şi discutase îndelung cu fosta sa familie. Se gândise că ştia la ce se înhăma. Dar, în ultimele luni, se întrebase de multe ori dacă ar mai fi acceptat în cazul în care ar fi ştiut cu adevărat ce însemna să fie ducesă.

Acum o înţelegea mult mai bine pe mama ei. Îşi imagina cum se plictisise ea probabil de prezidarea permanentă a întrunirilor Consiliului şi Senatului şi de ascultarea petiţiilor individuale în ziua de audienţe populare, o dată pe lună. Cât şi-ar fi dorit să fi scăpat de numeroasele ei apariţii publice folosindu-se de o dublură. Dar Arianna se hotărâse să nu facă acest lucru niciodată.

Cu două luni în urmă participase la prima sa Cununie cu Marea, lăsând să fie coborâtă în apa murdară a canalului până când aceasta îi atinsese mijlocul şi lumea strigase *sposati!* Sărbătoarea durase toată noaptea. Bellezza trecuse cu bine de doliul după fosta ducesă şi era de-a dreptul cucerită de cea nouă, care tocmai asigurase prosperitatea oraşului pentru încă un an. Şi tot timpul Arianna s-a gândit la Cununia cu Marea din urmă cu un an, pe care atunci o urmărise din barca de pescuit a fraţilor ei.

Apoi plănuise să se facă mandolieră şi îşi petrecuse noaptea ascunsă în logia marii bazilici de argint a Sfintei Maddalena.

În acest an apăruse în aceeaşi logie, stând între cele două perechi de berbeci de bronz şi făcându-le cu mâna supuşilor săi de jos, din Piazza, înainte de a se întoarce la palatul său pentru o petrecere minunată.

Cu un an în urmă, Arianna îl găsise pe Luciano stând în Piazza aceea, părând năucit şi pierdut. Anul acesta el îi stătuse alături, înveşmântat în catifele şi argint. Cu un an în urmă, credea că părinţii ei erau un simplu curator de muzeu şi o gospodină cumsecade. Acum ştia că părinţii ei erau fosta ducesă şi actualul regent, care-i stătea alături de cealaltă parte, instruind-o în privinţa formalităţilor legate de acest eveniment.

Astăzi vizitase o şcoală pentru fete orfane, primise petiţii ale locuitorilor, referitoare la probleme ce variau de la o dispută legată de oferirea de făină până la un contract de căsătorie între veri, luase masa cu un prinţ străin din Europa răsăriteană şi primise o solie din Anglia, pentru discutarea unui tratat comercial. Se întâlnise şi cu amiralul flotei bellezzane, care suspecta că ţările ce înconjurau malurile răsăritene ale lagunei puneau la cale un atac...

Acum era vremea să fie dezbrăcată de cameriste şi să se întindă în patul ei confortabil. Camerista sa personală, Barbara, îi pieptăna părul când se auzi o bătaie în uşă. Era Rodolfo.

– Scuză-mă că te deranjez, draga mea, dar n-am avut nicio clipă la dispoziţie toată ziua pentru a sta de vorbă amândoi. Eşti prea obosită să mai zăboveşti un pic?

– Sigur că nu, zise Arianna, concediindu-şi camerista.

Era întotdeauna o uşurare să fie singură cu tatăl ei, departe de grijile statului.

El stătea pe unul dintre scăunelele tapisate ce-i aparţinuseră mamei Ariannei, Silvia, fosta ducesă. Rodolfo obişnuia s-o viziteze în camera ei prin intermediul unui pasaj secret de la palatul lui, care se învecina cu al ei. Acum, acel drum era şi mai tainic, dar nu închis. Putea fi iar de folos în caz de urgenţă.

Atât el, cât şi Arianna erau permanent conştienţi de faptul că despre Silvia se ştia că fusese asasinată, chiar dacă ea trăia în siguranţă la Padavia, şi asta era o taină bine ascunsă. O femeie murise în explozia aceea şi pe orice ducesă o păşteau primejdiile.

– Am două veşti, o anunţă Rodolfo, în timp ce Arianna îşi pieptăna în continuare părul, singură.

– Bine, zise ea. Şi una dintre ele e despre Luciano?

– Bineînţeles, răspunse tatăl ei zâmbind. Doctorul Dethridge a luat legătura cu mine prin intermediul oglinzilor mele. Au ajuns amândoi cu bine în Remora şi au deja nişte aventuri.

– Aventuri? se miră Arianna. Apoi chipul i se întunecă. Dar nu sunt în primejdie, nu?

– Nu mai mult decât ar fi oricare dintre noi într-un fief al clanului di Chimici, zise Rodolfo. Şi cu asta am ajuns la cea de-a doua veste a mea, pe care nu cred că vei fi la fel de încântată s-o auzi. Azi am primit o solie din partea ducelui Niccolò.

– Oh, în privinţa Stellatei, presupun, zise Arianna.

Amânaseră să-i răspundă papei la invitaţia de a participa la cursă până ce Luciano şi Dethridge verificau dacă putea accepta în siguranţă.

– Nu de data asta, draga mea, zise Rodolfo. Scopul acestei solii a fost să-mi ceară mâna ta pentru fiul ducelui. Se pare că Gaetano di Chimici ar vrea să se însoare cu tine.

Capitolul 9

Scris în stele

Zăboviseră multă vreme în Santa Fina şi când ajungeau ei în Remora avea să fie târziu. Georgia ştia că trebuia să se ducă acasă în mai puţin de un ceas. Ea şi Cesare mergeau cu Gaetano, deşi observaseră că Luciano nu era prea încântat de asta. Ştia de ce erau în stare di Chimici şi, cu toate că începuse să-i placă pe cei doi fraţi, se gândea că era prea devreme să aibă încredere în ei. Ei nu ştiau că şi el, şi Dethridge, şi maestrul de cai erau tot *stravaganti*, dar Gaetano cu siguranţă că nu uitase izbucnirea Georgiei şi avea s-o tragă de limbă pentru a afla informaţii.

Înainte ca grupul lor să se despartă la grajduri, Luciano îl luă pe Cesare deoparte.

– Să fii atent, i-a zis. Şi dacă el aduce iar vorba despre *stravaganti*, n-o lăsa pe Georgia să mai spună ceva.

Cesare dădu din cap. N-avea de gând să-şi pună tatăl în primejdie.

– Îi cunosc eu pe di Chimici, l-a asigurat el. Ai încredere în mine.

Cei trei călăreţi s-au simţit bine călătorind spre Remora. Fiecare dintre ei era cu gândul acasă şi se bucura de senzaţia plăcută a exerciţiului fizic. N-au mai avut prilejul să stea de vorbă până ce n-au ajuns în faţa Porţii Soarelui, aşteptându-şi rândul să intre în oraş prin acel loc aglomerat. Gaetano îşi mână calul aproape de Georgia.

– Aş vrea să-ţi fac o vizită mâine. Stai în cartierul Berbecului?

Georgia îşi învăţase lecţia şi s-a întors spre Cesare, parcă pentru a-i cere sfatul. El dădu din umeri. Tânărul prinţ avea

oricum să vină să-i vadă pe *manoushi*, se înţeleseseră deja în privinţa asta. Şi Georgia putea hotărî să nu se afle acolo. Dar n-avea cum să-l evite mereu dacă voia să mai vină în oraş. Şi se părea că ea asta şi intenţiona să facă.

– Da, a răspuns ea după o pauză. Ne poţi găsi pe mine şi pe Luciano acasă la maestrul de cai. Dar nu cred că pot face nimic pentru a te ajuta.

– Crede-mă, pe mine nu mă interesează secretele frăţiei voastre, zise Gaetano apropiindu-se şi mai mult, ca să nu-l mai poată auzi Cesare. Vreau doar să-l ajut pe fratele meu. Asta e tot.

– Tare urât mai e, nu? întrebă Arianna, mult mai calmă decât se simţea în realitate. Se uita la portretul în miniatură al lui Gaetano di Chimici, ce-i fusese adus din Remora de un curier. Şi poate că e încă şi mai urât decât se vede aici, adăugă ea. Bănuiesc că pictorul curţii a încercat să-l facă să arate cât mai bine.

Rodolfo se uită la ea.

– Nu suntem în mod serios dispuşi să acceptăm această propunere, zise el.

– Dar cum o să procedăm în privinţa asta? întrebă Arianna. N-o putem ignora şi nici nu-i putem ofensa printr-un refuz direct.

– Acum gândeşti ca o ducesă, zise Rodolfo zâmbind. E o situaţie delicată, dar o să ieşim noi din ea. Va fi trimis aici pentru a te însoţi la Stellata.

Arianna făcu ochii mari.

– Vor să aveţi ocazia să vă cunoaşteţi, o linişti Rodolfo. Şi tu trebuie să accepţi.

Ducele Niccolò era încântat să-l vadă pe fiul lui cel mic fericit şi se bucura că cei doi fraţi erau iar apropiaţi. Cei doi băieţi mai mari şi fiica sa se aflau în Giglia. Îşi iubea copiii. Era mai ales încântat de Gaetano, care nu avusese nicio obiecţie în privinţa planului de căsătorie cu ducesa Bellezzei şi acum i-l adusese şi pe mezin, preferatul lui. Niccolò sperase ca Falco să vină cu el la palatul papal de când sosiseră din Giglia, dar probabil că din pricina înstrăinării de Gaetano sau poate datorită ataşamentului său faţă de vastul palat pustiu de la Santa Fina, mezinul insistase să fie lăsat acolo.

Bineînţeles că Niccolò i-ar fi putut refuza dorinţele lui Falco. Era doar un copil. Dar, de la accident, ducele fusese aşa de covârşit de durere, încât nu-i refuzase nicio plăcere băiatului. Şi acum iată-l acolo, împăcat cu fratele lui şi surâzător. Niccolò se simţi de parcă o iarnă îndelungată se apropia de sfârşit, deşi primăvara putea să nu aducă nicio speranţă reală de îmbunătăţire a stării lui Falco.

– Trebuie să-l auzi pe Aurelio, tată, a zis Gaetano. Am încercat să-l conving să vină aici, dar a spus că el nu cântă pentru bani. Totuşi, sunt convins că o să cânte şi trebuie să-l auzi. O să te facă să te simţi ca în rai.

– Da, tată, chiar să încerci să-l asculţi, a zis şi Falco, chipul lui delicat îmbujorându-se de plăcere amintindu-şi. Cântă chiar ca un înger.

– Îmi pare rău, băieţi, zise Niccolò întorcându-şi iar atenţia asupra a ceea ce spuneau ei. Mai spuneţi-mi încă o dată cine e muzicantul ăsta.

– Îl cheamă Aurelio, zise Falco înţelegător. Şi el, şi sora lui sunt *manoushi*. N-o să vină încoace pentru că nu le place să doarmă între patru pereţi. Dar îi putem vizita în cartierul Berbecului.

Berbecul! Totul părea să-i îndrepte gândurile lui Niccolò în direcţia aceea. Avea bănuiala că-i scăpase ceva important când fusese ultima oară acolo. Trebuia să-l pună pe spionul lui

Ferdinando să facă săpături mai adânci. Şi-l indispunea să afle că Berbecul avea legături cu *zinti*. Lui Niccolò nu-i plăceau nomazii aceia. Nu se conformau filozofiei familiei lui, bazată pe expansiune şi înavuţire. Trebuia să fie ceva în neregulă cu oamenii care dispreţuiau averile şi nu deţineau pământ. Dar cu voce tare spuse:

– Asta pentru că toţi *zinti* trebuie să fie zămisliţi la lumina stelelor. Nici măcar femeile lor nemăritate nu dorm în casă, pentru că şi o întâlnire întâmplătoare poate duce la zămislirea vreunui copil. O prostie dusă la extrem, de vreme ce e posibil chiar să fie violată, ceea ce nu s-ar întâmpla dacă ar sta la adăpost într-o casă.

Falco părea şocat, iar Niccolò se întrebă dacă acela era un moment bun pentru a-şi duce la îndeplinire planurile legate de mezin. Mai bine să accepte o viaţă de celibat înainte să fi cunoscut forţa dorinţei.

Georgia îşi petrecu mare parte a duminicii în pat.

– Ţi-am spus eu că are ea ceva, zise Russell cu voce joasă, ori e ceva în neregulă.

– N-are rost să vă faceţi griji, îi zise Georgia mamei sale. Mă simt bine. Doar că am avut o noapte proastă. O să-mi iau cărţile de şcoală în pat şi o să-mi văd de teme.

Dar cu toate că se sprijinea de o grămadă de perne şi perniţe şi era înconjurată de cărţi şi dosare, şi-a petrecut aproape toată dimineaţa încercând să schiţeze un plan al Remorei. Desenă un cerc pe blocnotes şi îl împărţi în două. „Strada delle Stelle", a scris ea: „Drumul Stelelor". Puse Poarta Soarelui la nord şi pe cea a Lunii la sud şi desenă un cerculeţ la jumătatea marii artere, pentru a reprezenta Campo-ul pe care-l traversase cu Cesare.

Trasă nişte linii în interiorul cercului mai mare, până îl împărţi în douăsprezece segmente. Ştia unde se afla cartierul

Berbecului şi cel al Gemenilor şi mai vag unde scăpaseră de Peşti, în cartierul Săgetătorului. Dar completarea celorlalte secţiuni a fost mai dificilă.

Îngână o veche poezioară pe care şi-o amintea din copilărie:

Berbecul, Taurul şi Gemenii se-ntind pe spaţiul ceresc
Şi lângă Rac, Leul, Fecioara şi Balanţa strălucesc
Scorpionul, Săgetătorul, Capricornul, Vărsătorul şi
Peştii cu cozi scânteietoare de te orbesc.

Singura diferenţă dintre semnele zodiacale taliene şi cele pe care le ştia Georgia era că Leul reman era de fapt o leoaică şi că remoranii îi spuneau Fecioarei „Donna" După ce completă tot, a reieşit clar că Remora era împărţită ca o hartă astrologică anuală, cu cartierul Berbecului în centru-stânga, în vestul oraşului.

„Bun. Ar trebui să fiu în stare să-mi amintesc asta", se gândi Georgia. Paolo îi spusese că nu trebuia să aducă nimic cu sine în Talia, cu excepţia talismanului şi a hainelor pe care le purta în timpul *stravagantizării.* La sosire se trezea întotdeauna îmbrăcată în hainele ei taliene băieţeşti, dar ele erau peste îmbrăcămintea ei de noapte, aşa cum şi le pusese prima dată.

N-avea cum să ia harta cu ea, dar se simţea mai bine acum că o desenase. Pe o altă foaie notă ce ştia ea despre fiecare dintre cartiere, dar existau multe spaţii goale. Ştia mai multe despre Berbec decât despre oricare altul. „Adversarii lor sunt Peştii şi aliaţii lor sunt Săgetătorul şi Leoaica", scrise ea.

Brusc înţelese de ce. Georgia nu credea în astrologie, dar îşi citea horoscopul din ziar zilnic, ca toţi ceilalţi membri ai familiei ei. Şi îşi aminti că Maura îi spusese cândva că fiecare semn zodiacal era legat de Pământ, Foc, Apă sau Aer, câte trei semne pentru fiecare element.

– Noi suntem amândouă semne de aer, îi spusese ea Georgiei. Tu eşti în Gemeni, eu în Balanţă.

„Oh, nu", îşi zise atunci Georgia. „Sunt în Gemeni." Acelaşi semn cu di Chimici! Dar, gândindu-se o clipă, realiză că la mijloc trebuie să fie o greşeală. Oricât de tare se simţeau remoranii legaţi de cartierul lor, ei n-aveau cum să facă în aşa fel încât copiii lor să se nască toţi sub acelaşi semn, corespunzător acestuia.

Totuşi, avea dreptate în privinţa tipului lor de alianţe. De îndată ce-şi aminti că Berbecul, Leul şi Săgetătorul erau semne de foc, înţelese de ce Leoaica şi Săgetătorul erau aliaţi cu Berbecul. Doar într-un sfert de ceas a stabilit cu cine erau aliaţi şi cei din celelalte cartiere. Cu adversarii era mai dificil, dar îşi aminti ce spusese Cesare despre Gemeni şi Fecioară.

„Adversarul tău e ceea ce-ţi e opus ţie, aşa cum sunt Apa şi Focul", şopti ea, „aşa că Pământul şi Aerul trebuie să fie celelalte semne aflate în opoziţie. Şi adversarul tău pare a fi cel care e poziţionat cel mai aproape de tine – Berbec şi Peşti, Taur şi Gemeni, Rac şi Leu."

– Nu poţi să taci în timp ce lucrezi? strigă Russell, bătând în uşa ei când trecu pe acolo.

„Adversari!", şopti Georgia. Asta erau ea şi Russell, fără îndoială. Remora avea o istorie veche de sute de ani, dar Georgia şi Russell adunaseră atâta ostilitate în ultimii patru ani, cât pentru secole întregi.

„Dar cine sunt aliaţii mei?", se gândi Georgia. Şi-i veni în minte imaginea lui Mortimer Goldsmith, cu ochelarii lui în formă de semilună, făcând-o să zâmbească. Nici nu voia să-şi închipuie ce şanse ar fi avut el într-o dispută cu fratele ei vitreg.

Adversităţile şi alianţele din Remora erau complicate din pricina loialităţii ridicole a fiecărui cartier faţă de un alt oraş, ceea ce Georgia nu prea înţelegea. Cum să poţi trăi într-un oraş şi să fii aliat cu altul? Era ca şi cum ai fi trăit la Londra, dar te-ai fi considerat din Liverpool. Totuşi, puteai locui la Londra şi să fii suporter al echipei de fotbal din Liverpool sau Manchester

sau Aston Villa. Îşi aminti la ce se gândise prima oară, că toate cartierele remorane erau precum nişte cluburi de fotbal rivale.

Dar era ceva mult mai serios de atât. Văzuse teama lui Cesare când fuseseră urmăriţi de Peşti şi el nu era un laş. Şi văzuse pumnalul de la cingătoarea lui Gaetano. Şi Luciano avea unul, deşi el era cel mai puţin agresiv băiat pe care-l ştia ea. Talia era un loc periculos, dintr-un timp la fel de periculos, iar Remora părea să fie cel mai periculos oraş dintre toate. Iar tensiunea probabil că avea să crească în timpul Stellatei. Cu toate acestea, prefera pericolele din oraşul talian decât să stea în aceeaşi casă cu Russell.

Manoushii şi-au desfăcut aşternuturile în curtea principală a casei maestrului de cai al Berbecului şi s-au instalat la fel de confortabil ca şi cum ar fi stat pe saltele de puf, nu pe pietre. Ospitaliera Teresa era şocată de faptul că pernele şi păturile le-au fost acceptate politicos, dar n-au fost folosite.

Georgia a dispărut în podul de fân chiar înainte de asfinţit, aşa că a pierdut ocazia să-i vadă pe tânărul înalt şi orb şi pe însoţitoarea lui întinzându-şi braţele în semn de rămas-bun spre miazănoapte, în timp ce soarele roşu apunea dincolo de zidul oraşului, undeva prin spatele Berbecului. Au rostit încet nişte incantaţii în limba lor. Mai târziu, toţi cei din casă au adormit în acordurile dulci ale harpei.

Cesare se trezi devreme şi-i văzu la scurt timp după ce se sculaseră întorcându-şi de această dată chipurile spre răsărit, spre zona Fecioarei şi a Balanţei, îngenunchind şi rostind incantaţii ce păreau a fi ca un salut adresat unui călător pribeag reîntors. Nu ştia ce spuneau ei acolo, dar era evidentă bucuria de pe feţele lor. Ei nu foloseau niciodată cuvântul „soare", se refereau la el doar ca la partenerul zeiţei. Acei *zinti* erau un popor ciudat, aşa cum şi auzise vorbindu-se despre ei, dar era

tare mândru că se aflau în cartierul lor, acasă la ei, chiar dacă doar în curtea lor.

Dar Aurelio n-a avut nicio obiecție să ia micul dejun în casă și Teresa era dornică să le demonstreze cum erau tratați musafirii în casa ei. Era încântată să-i aibă la masă pe *manoushi*, alături de vizitatorii din Bellezza. Raffaella se oferi s-o ajute, și, în scurt timp, era ocupată să-i îndoape pe cei mici cu griș. Cesare avea trei surori mai mici ca el și doi frățiori gemeni, care mergeau de-a bușilea peste tot, inclusiv peste picioarele harpistului orb, care nu le dădu mai multă atenție decât le-ar fi dat dacă ar fi fost niște câini de casă.

Cesare îl scoase pe unul dintre gemeni de sub masă și îl puse pe genunchi. Acesta era Antonio, cel mai năstrușnic dintre cei mici, care își întinse brațele dolofane spre fața lui Cesare, gângurind încântat. Cesare îi zâmbi și el. Antonio și ceilalți nu-i erau frați buni decât pe jumătate. Doar el rămăsese din prima căsătorie a lui Paolo. Mama lui murise când el era foarte mic, și Paolo se căsătorise cu Teresa cu zece ani în urmă. Celălalt geamăn, Arsenio, începu să urle cât îl ținea gura, pentru că se împotmolise într-un colț. Teresa se aplecă să-l ridice, dar asta o supără pe una dintre fetițe, care-și întinsese deja brațele spre ea. În scurtă vreme, toți cei mici se puseră pe plâns. În astfel de momente, Cesare prefera să se ducă la grajduri.

Aurelio își întoarse capul în direcția de unde se auzea gălăgia.

– Vreți să cânt? I-ar liniști pe copii? întrebă el.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, Raffaella îi aduse harpa și susurul încântător al notelor ei umplu în curând bucătăria, așa că nu mai era loc pentru nicio supărare. Gemenii stăteau cu ochii mari în poală la Paolo, cu degetele în gură, și fetițele își răsuciră părul și se repeziră la Cesare, Luciano și Dethridge, în timp ce suspinele li se domoliseră. Teresa și Raffaella terminaseră de adus mâncarea. Acasă la maestrul de cai al Berbecului domnea liniștea.

Georgia auzi harpa imediat ce ateriză în podul de fân. Ultimele sunete pe care le auzise înainte să adoarmă la Londra fuseseră cele ale beat-ului zgomotos preferat de Russell, cu chitara dată la maximum. Nu era vorba doar de faptul că ea nu agrea genul acela de muzică, dar ştia că lui Russell îi făcea tot atâta plăcere s-o asculte, cât să-i deranjeze ei somnul. Prin contrast, doar după sunetul harpei ştiu că Aurelio cânta doar de dragul muzicii.

Când Georgia se strecură încet pe uşa de la bucătărie, văzu că toţi cei mici păreau a fi în lumea viselor. Cesare îi zâmbi de dincolo de căpşorul ciufulit al micuţei Emilia şi ea-i zâmbi la rândul ei. Cu toţii formau o adevărată familie. Văzu gândul ei reflectându-i-se în ochi lui Luciano, în timp ce o mângâia pe bucle pe dolofana Marta. Şi o expresie identică şi pe chipul lui Dethridge, care o ţinea pe Stella. Se întrebă iar dacă avea să afle vreodată întreaga lor poveste, cu tot ce li se întâmplase, şi la ce renunţaseră ei pentru a trăi în permanenţă în Talia.

Muzica încetă şi vraja se risipi, dar era linişte. Paolo o văzu pe Georgia şi se ridică să-i aducă o farfurie şi o cană, cu câte unul dintre gemeni sub fiecare braţ.

– Bună dimineaţa, o întâmpină Aurelio.

Era greu de acceptat că el n-o putea vedea, că ochii lui aşa de limpezi şi de albaştri erau orbi.

– Ai dormit bine? îl întrebă Georgia.

– Foarte bine, răspunse Aurelio. Întotdeauna dorm bine când nu mă separă nimic de lună şi de stele. Tu ai dormit bine?

Georgia se întrebă dacă el ştia că atunci când ea se urcase în podul de fân o făcuse pentru a se *stravagantiza* înapoi în altă lume. Părea să ştie ceva despre *stravaganti*, dar ar fi ghicit asta oare în ce-o privea, dacă ea n-ar fi dezvăluit acest lucru cu o zi înainte? Şi ştia că în cameră mai erau încă trei *stravaganti*?

– Nu tocmai, răspunse ea sincer.

Gemenii adormiră în curând pe genunchii lui Paolo, iar fetiţele au fost liniştite cu mâncare şi muzică. Ceilalţi au luat

micul dejun în tăcere. Georgia se întrebă dacă avea să se îngraşe mâncând chifle cu gem aşa de curând după cina de la ea de acasă. Teresa era o bucătăreasă mai bună ca Maura. Chiar şi cea mai simplă masă pregătită de ea era proaspătă şi făcută în casă. Georgia se gândise îndelung dacă să se mai *stravagantizeze* înapoi în acea noapte – nu putea să-şi petreacă lunea recuperând orele de somn. Dar era atrasă de Remora. Viaţa simplă de familie de acasă de la maestrul de cai, grajdurile şi faptul că putea călări oricând dorea, prietenia ei cu Cesare şi şansa de a-l revedea pe Luciano erau mult prea atrăgătoare pentru a rezista. Şcoala trebuia să mai aştepte.

O bătaie hotărâtă în uşă puse capăt armoniei reuniunii. Paolo îi puse pe gemeni în pătuţul lor şi deschise uşa. În prag stăteau ducele de Giglia, Gaetano şi Falco. O trăsură mare, cu blazonul familiei lor, îi aştepta în spate, în curte.

– Salutări, *capitano*, zise Niccolò folosind apelativul atribuit lui Paolo doar în săptămâna Stellatei. Era un semn de favoare. Părea să fie în toane foarte bune. Şi încântătoarei stăpâne a casei, adăugă el, făcându-i o bezea Teresei. Mii de scuze că vă vizitez iar aşa de curând, dar fiii mei mi-au vorbit de musafirii voştri şi ţineam tare mult să-i întâlnesc şi eu.

Privirea i se plimbă în jurul mesei. Era limpede care erau *zinti*, cu hainele lor exotice, în culori ţipătoare. O ignoră pe Georgia, luând-o drept unul dintre angajaţii lui Paolo. Dar nu ştia cine erau Dethridge şi Luciano. Hainele lor îi spuneau că nu erau de la grajduri.

– Îmi daţi voie să vi-i prezint pe oaspeţii mei, zise Paolo. Aţi fost fără îndoială atras de muzica celor doi *zinti*, ori *manoushi*, cum preferă ei să fie numiţi – Raffaella şi Aurelio Vivoide.

Cei doi se înclinară înaintea ducelui în semn de supunere, iar el le făcu semn cordial să se aşeze.

– Şi aici sunt doi distinşi oaspeţi din Bellezza, continuă Paolo degajat. Doctor Guglielmo Crinamorte şi fiul lui, Luciano.

Urmă o serie de reverenţe, apoi ducele îi prezentă pe cei doi fii ai săi. Mintea lui încerca să realizeze cu repeziciune ce căutau cei doi bellezzani în grajdurile Berbecului. Numele lor de familie nu-i era cunoscut, dar era ceva în privinţa lor ce-i rezona în memorie, şi, ca de atâtea ori, simţi că acolo se petrecea ceva ce trebuia să afle.

În timpul prezentărilor, Falco se sprijinise de cârjele lui şi se uitase cu jind la familia aceea, cam tot aşa cum făcuse şi Georgia mai înainte. Nefericirea lui evidentă o impresionă. Familia lui era cea mai importantă din Talia, cu toate acestea nu reuşiseră să-i redea sănătatea. Şi se îndoia că la mesele din palatele lor era o atmosferă caldă şi plăcută.

Falco reuşi să se aşeze pe o banchetă lângă Aurelio.

– Vrei să cânţi din nou? şopti el. I-am povestit tatălui meu atâtea despre tine.

Aurelio se încruntă şi Georgia a putut vedea că era pe cale să-l refuze, dar Raffaella îi şopti ceva şi se răzgândi.

– N-am să vin la palatul vostru, îi zise el politicos lui Niccolò. Nu vreau să fiu lipsit de respect, dar noi nu suntem un neam de trubaduri. Noi cântăm pentru propria noastră plăcere. Însă ne plac iubitorii de muzică, iar fiul Alteţei Voastre este unul dintre ei. Dacă signor Paolo îngăduie, o să cânt afară şi voi sunteţi bineveniţi să ascultaţi.

Niccolò nu era prea încântat, dar ştia că n-avea rost să comenteze. Di Chimici au ieşit afară, în curte, unde Cesare şi Teresa au găsit scaune şi banchete pentru toţi şi recitalul a început, în cartierul Berbecului nemaiauzindu-se niciodată o asemenea muzică. În timpul acesta, Luciano le-a făcut semn lui Cesare şi Georgiei şi s-au dus toţi trei la grajduri.

– Ce credeţi acum despre di Chimici? întrebă el.

– Eu cred că cei doi tineri sunt foarte diferiţi de tatăl lor, răspunse Cesare.

– Mă întreb dacă putem avea încredere în ei, zise Luciano. Par ei de treabă, dar ducele Niccolò, tatăl lor, e cel ce a poruncit

asasinarea mamei Ariannei. Sunt sigur că el a făcut-o. Mâinile îi sunt pătate de sânge.

– N-ar fi pentru prima oară, comentă Cesare. În Remora auzim tot timpul despre asemenea poveşti.

– Dar nu strică să-i prezentăm lui Rodolfo al tău, nu? întrebă Georgia. Vreau să zic că poate oricum n-o să fie în stare să facă nimic pentru Falco.

– Vă spun un lucru, zise Luciano. Dacă există ceva ce poate face Rodolfo, el n-o să refuze asta doar pentru că Falco e un di Chimici.

Niciunul dintre numeroşii trecători care s-au oprit în cartierul Berbecului să asculte cântecul harpei n-a acordat vreo atenţie unei siluete scunde, într-o mantie albastră, murdară. Enrico îi urmărise bineînţeles pe Niccolò şi pe fiii lui de la palatul papal şi acum era un bun prilej să arunce o privire mai de aproape grajdurilor Berbecului. Se strecură printre ascultători în curte şi de acolo până în spatele clădirii, dorind să se uite la cai, în timp ce toată lumea era ocupată.

Şi-a lipit ochiul de o crăpătură din lemnul uşii. Şi iată-i pe tinerii Berbeci aflaţi într-o discuţie aprinsă – băieţii pe care-i urmărise el până în Santa Fina şi un al treilea care trebuie să fi fost cu ei în piaţă când se întâlniseră prima oară cu muzicantul. Era ucenicul senatorului Rodolfo din Bellezza, pe care Enrico îl cunoştea bine, dar văzându-l aşa de aproape îi trezi nişte amintiri neplăcute.

Îşi făcu iute semnul norocului, ducându-şi mâna dreaptă la sprânceană şi la piept cu cele trei degete din mijloc împreunate. Talienii îşi făceau acest semn pentru a îndepărta răul. „Dia!", şopti el. Şi-l apucară toate transpiraţiile. Era ceva ciudat în privinţa acelui băiat. Chiar dacă Enrico îl avusese în gheare şi ştia că era făcut din carne şi oase, ceva inexplicabil

plutea în jurul lui. Nu avusese umbră şi apoi, tocmai când el şi fostul lui stăpân erau pe punctul de a da asta în vileag, i-a apărut şi umbra. Îşi aminti ce interesat fusese fostul lui stăpân, Rinaldo di Chimici, de acest fenomen.

Enrico nu ştia ce însemna şi asta îl deranja. Era spion şi meseria lui era să afle mai multe despre victima lui decât oricine altcineva şi, dacă era posibil, şi despre stăpânul lui. Şi Luciano îi jucase o festă. Lui Enrico nu-i plăcea să dea greş şi nici să i se amintească de aşa ceva. Făcu legătura în mintea lui între băiat şi celălalt mister care-l irita – ceea ce i se întâmplase logodnicei lui, Giuliana. Îşi dezlipi ochiul de crăpătură şi îşi lipi urechea. Vorbeau de senatorul Rodolfo şi asta era ceva interesant în sine. De ce ar fi vorbit ucenicul preferat al acestuia despre el cu nişte simpli grăjdari? Păreau a fi prieteni tare apropiaţi.

– Ducele pare să-şi facă un obicei din a ne vizita, comenta unul dintre ei atunci.

– Slavă Domnului că Merla e în siguranţă în Santa Fina, zise o altă voce, mai subţire.

– Ce n-ar da să ştie de ea? zise vocea pe care Enrico o recunoscu ca fiind a lui Luciano.

– Nu ne-ar mai lăsa o clipă în pace, dacă ar şti el ce s-a petrecut aici, completă băiatul mai mare.

Enrico nu ascultă mai departe. Auzise destul. Instinctele îi spuseseră că în Santa Fina se ascundea o taină. Şi se părea că avusese dreptate. Era vremea să-i facă o vizită noului său amic, Diego.

Capitolul 10

Povestea lui Luciano

Toţi au răsuflat uşuraţi când ducele Niccolò a părăsit grajdurile Berbecului. Dar dorea ca fiii lui să mai rămână.

– Dacă nu vă deranjează, signor Paolo, îi zisese el gazdei sale, care, evident, nu se afla în poziţia în care să obiecteze.

– Nu-mi place să-i văd pe aceşti fii ai inamicului nostru stând împreună cu tinerii noştri, îi zisese Dethridge lui Paolo după ce plecase ducele. El îşi lăsase trăsura pentru Falco şi se dusese în oraş pe jos, la treburile lui.

Paolo dădu din cap.

– Poate că aşa va fi în viitor, zise el. Poate că vechile adversităţi vor înceta. Eu n-am auzit nimic împotriva acestor doi tineri.

– Poate că se conformează dorinţei tatălui lor, îşi dădu Dethridge cu părerea, şi vor să afle mai multe decât ar trebui să ştie de la tinerii noştri?

Manoushii îşi strânseseră lucrurile şi se pregăteau să plece şi ei.

– Vă mulţumim pentru ospitalitate, le zise Aurelio formal lui Paolo şi Teresei. Dar acum trebuie să ne vedem de drum. Vrem să vizităm nişte prieteni vechi din oraş.

S-au înclinat amândoi, atingându-şi frunţile cu mâinile împreunate. Apoi au vorbit în propria lor limbă, care s-ar traduce prin: „Pacea să se pogoare asupra casei şi familiei voastre, vouă să vă fie bine şi duşmanii voştri să se întristeze."

Şi apoi au plecat asemeni unor păsări strălucitoare zburând spre sud.

– Ciudaţi oameni, zise Teresa, dar mi-au plăcut.

– *Manoushii* sunt întotdeauna bineveniţi aici, zise Paolo. Ne aduc aminte de timpuri mai vechi şi mai bune.

Ducele încercase să-l răsplătească pe Aurelio pentru muzică, dar Gaetano îi şoptise ceva şi argintul i-a fost dat pe tăcute Raffaellei. Pe Georgia a surprins-o faptul că şi tânărul prinţ observase cine ţinea băierile pungii în acel cuplu. Şi apoi şi-a amintit că tot nu ştia dacă ei formau un cuplu. *Manoushii* păreau destul de deschişi în relaţiile lor cu alţi oameni, dar acum, că plecaseră, era greu să spui ceva despre ei.

Luciano nu era surprins că cei doi fraţi di Chimici voiau să rămână. Ştia că Gaetano era hotărât să afle mai multe despre *stravaganti*. Dar i se părea ciudat acest aparent început de prietenie între fiii puternicei familii şi cei din cartierul Berbecului.

– Vino cu noi la o plimbare, Cesare, zise Gaetano atunci, dacă te lasă tatăl tău. Avem trăsura la dispoziţie, şi pentru fratele meu e mai uşor dacă poate să stea confortabil.

Paolo îşi dădu consimţământul şi cei cinci tineri s-au urcat în trăsura familiei di Chimici, cu caii săi cu pene şi tapiserie din catifea. Luciano se simţea tare ciudat, într-adevăr, să se plimbe în trăsura unor oameni pe care fusese învăţat să-i considere duşmanii săi. Şi Cesare fusese crescut de mic să se teamă de ei şi să nu le acorde încredere.

Georgia n-avea asemenea griji. Toată lumea din Talia îi spusese că di Chimici erau răi şi periculoşi, şi era chiar şi ea convinsă că ducele nu era cineva pe care să-ţi fi dorit să-l întâlneşti într-o noapte întunecată.

Dar, odată ce priveai dincolo de hainele lor elegante şi de manierele lor rafinate, Gaetano şi Falco erau doar nişte băieţi şi ei, şi atât. Erau oricum mult mai drăguţi decât Russell şi amicii lui.

– Ia-o pe drumul spre sud, porunci Gaetano, şi trăsura porni la drum pe străzile pietruite ale Berbecului, traversă Campo-ul şi se îndreptă spre sud pe vastul Drum al Stelelor, spre Poarta Lunii.

Gaetano se aplecă în faţă pentru a vorbi cu Georgia.

– Avem nevoie de ajutorul tău, zise el, trecând direct la subiect. Dacă fratele meu nu poate fi vindecat, o să fie obligat să intre în sânul bisericii. Nu a spus de către cine, dar asta era evident.

– Şi nu vrei să faci asta? îl întrebă Georgia pe Falco, ca să câştige timp.

Băiatul mai mic părea gânditor.

– Nu tocmai, răspunse el rar, nu, dacă aş putea să aleg. Aş prefera să merg la universitate ca fratele meu şi să studiez filozofia, pictura şi muzica.

Georgia încercă să-şi imagineze cum putea fi universitatea din Talia secolului al XVI-lea. Falco nu avea scaun cu rotile, aşa că probabil talienii habar n-aveau de aşa ceva ori de rampe şi alte lucruri. Dacă nu putea merge bine, trebuia cărat la cursuri.

– Există oare ceva ce sunt în stare *stravaganti* să facă şi l-ar ajuta pe fratele meu? o întrebă Gaetano pe Georgia. A avut cei mai buni doctori din Talia şi ei nu pot face mai mult. Doar un meşteşug superior, cum e cel pe care-l cunosc filozofii tăi naturalişti, i-ar putea da şansa de a se vindeca.

Georgia se pierdu. Ea nu era nici pe departe vreun filozof, însă acel tânăr nobil o trata ca pe cine ştie ce învăţat. Era aproape sigură că misteriosul Rodolfo putea fi un astfel de om, ori doctorul elisabetan sau chiar Paolo, care avea un aer de autoritate înnăscută. Poate chiar şi Luciano, de vreme ce naufragiase acolo în acea lume, avea multe puteri extraordinare, pe care ea nu i le bănuise niciodată. Dar ea era doar o

elevă slăbănoagă de clasa a X-a, a cărei singură putere era să poată călători dintr-o lume în alta. Cum putea să-l ajute pe băiatul cu ochii mari şi negri şi cu piciorul zdrobit?

Falco se uită la ea şi brusc se întoarse spre fratele lui zicând:

– Nu cred că ea poate face ceva pentru mine.

Atmosfera din trăsură a devenit încărcată şi Georgia a simţit cum începe să se îmbujoreze.

– Ea? se miră Gaetano? *Stravagante* e o fată?

Luciano îi sări în ajutor.

– Trebuie să fie sub acoperire aici in Talia. Noi, *stravaganti*, nu vrem să atragem atenţia asupra noastră.

Cu siguranţă că le sustrase atenţia de la Georgia. Amândoi fraţii di Chimici se întoarseră spre el, dornici să îi pună întrebări.

– Şi tu eşti un *stravagante*? întrebă Gaetano. Deci asta e ceea ce înveţi de la regent!

– Te rog, zise Falco. Dacă e ceva ce ştii, spune-ne şi nouă. Ceea ce fac *stravaganti* poate vindeca trupurile?

Când ducele plecase din cartierul Berbecului fusese urmărit de un bărbat într-o mantie albastră. Când a ajuns în Campo delle Stelle s-a întors spre stânga, surprinzându-şi urmăritorul, şi s-a relaxat când a văzut cine era.

– Sper că de obicei eşti mai discret, îl apostrofă Niccolò pe Enrico. Altminteri nu prea valorezi mare lucru ca spion.

– Cu siguranţă, Excelenţă, zise Enrico uşor. Bineînţeles că nu o urmăream pe Înălţimea Voastră – nici nu aş avea de ce. Vă urmam doar pentru a vă raporta nişte noutăţi.

Ducele Niccolò ridică din sprânceană. Nu-şi făcea iluzii în privinţa lui Enrico. Nepotul său îi spusese tot ce avea nevoie să ştie despre acest om.

– Cei din Berbec au o taină pe care o ţin ascunsă de Înălţimea Voastră, continuă Enrico.

Acum captase întreaga atenţie a ducelui; ştiuse el că se petrecea ceva acolo în Berbec, cu toată politeţea lor.

– Ceva ce îi va ajuta la cursă? întrebă el.

– Mai mult ca sigur, răspunse Enrico. Secretul e în Santa Fina. Acum mă îndrept într-acolo, să încerc să aflu mai mult.

– Să mă anunţi imediat ce o faci, îi ceru ducele. Şi dacă ai nevoie de vreun ajutor în Santa Fina sau în altă parte unde să stai ferit, foloseşte-te de palatul meu de vară de acolo.

Mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie.

– Dă-i asta majordomului meu. O să se îngrijească el să ai tot ce-ţi trebuie.

Luciano se hotărâse.

– Dacă vă spun ce mi s-a întâmplat, trebuie să juraţi amândoi că n-o să spuneţi nimănui, în niciun caz tatălui vostru.

Urmă o scurtă tăcere, în timp ce Gaetano se luptă cu sentimentele sale legate de familia lui. Cei doi fraţi s-au privit în ochi, unul fiind aşa de urât, dar zdravăn, şi celălalt aşa de frumos, dar beteag. Au dat din cap în acelaşi timp.

– Jurăm, au zis ei, spre surprinderea celorlalţi.

Gaetano opri trăsura, astfel încât să poată îngenunchea amândoi în faţa lui Luciano, şi i-au oferit pumnalele lor. Falco nu era în stare să îngenuncheze bine, dar se aplecă în faţă şi îşi înclină piciorul sănătos, chipul crispându-i-se de durere.

Amândoi rostiră într-un glas:

La casa din a florilor cetate,
În veci puterea-i neclintită să rămână
Făgăduinţă facem întru eternitate
De n-o ţinem, viaţa ia-ne cu a ta mână.

L-au îndemnat pe Luciano să ia pumnalele lor şi să le facă o crestătură mică la încheietură.

„Au de gând să se facă fraţi de cruce", se gândi Georgia, dar nu despre asta era vorba. Cei doi tineri prinţi îi întinseră mâinile lui Luciano, fiecare având câteva picături de sânge purpuriu, şi îl îndemnară să-şi lipească buzele de ele. Georgia se înfioră, dar Luciano nu a avut nicio ezitare. După ce a gustat din sângele oferit voluntar de cei doi fraţi, Georgia simţi că Cesare se destinse lângă ea şi realiză că fusese la fel de încordat ca o coardă de vioară bine strânsă.

Întreaga atmosferă din trăsură se schimbase.

– Porneşte, porunci Gaetano, punându-şi la loc pumnalul pe care i-l înapoiase Luciano, şi vizitiul îşi îndemnă caii la drum. Acum ieşeau pe Poarta Lunii şi se îndreptau spre sud, dar nimeni din trăsură nu era atent încotro se îndreptau.

Nimeni nu mai avea acum vreun dubiu că di Chimici aveau să păstreze doar pentru ei înşişi ceea ce li se spunea. Georgia realiză că urma să audă pentru prima dată ce i se întâmplase în realitate lui Luciano. Îi era clar că avea să fie o versiune înflorită a poveştii lui, dar, chiar şi aşa, era impresionantă.

– Eu eram un *stravagante* din altă lume, ca Georgia, începu el. În lumea aceea eram tare bolnav, nu aşa cum e Falco, ci suferind de o maladie ce îţi distruge încet corpul.

Gaetano dădu din cap.

– Ştim şi noi de boala asta. Îi spunem boala racului, pentru că prinde ca în cleşti organele corpului şi le distruge.

– Atunci când am venit aici prima oară, în Bellezza, m-am simţit ca nou. Lui Falco i se aprinseră ochii şi lui Gaetano i se tăie respiraţia.

– Asta înseamnă că dacă Falco s-ar duce în lumea voastră s-ar vindeca?

– Nu cred, zise Luciano. Poate se va simţi mai bine, dar nu cred că oasele lui rupte se vor vindeca. Cel mult, o să se

simtă mai în putere. Dar asta n-o să fie valabil şi când se va întoarce aici.

Făcu o pauză.

– Deşi mă simţeam întotdeauna bine în Talia, în lumea mea am ajuns să mă simt tot mai rău. Şi apoi am fost răpit în Bellezza. Atunci când te *stravagantizezi* şi în lumea ta e zi, în cealaltă lume e noapte. Dacă vreunul dintre noi rămâne în Talia şi noaptea, în lumea lui va fi descoperit ziua dormind, dar nu va putea fi trezit. Eu n-am putut să mă întorc în lumea mea cât am fost captiv şi în acel timp corpul meu părea a fi în comă, ştiţi cum e când cineva încă respiră, dar altminteri pare mort?

– Da, zise Gaetano. Noi îi zicem *„morte vivenda"*, moarte vie. Asta se întâmplă uneori şi după un accident de călărie. Dar asemenea victime aproape întotdeauna mor într-adevăr la scurt timp după aceea. Luciano dădu din cap.

– Pentru mine aşa a şi fost. În scurt timp, trupul meu din cealaltă lume nu mai putea nici măcar să respire de unul singur.

– Aşa că ai murit? întrebă Falco, ochii lui mari şi întunecaţi părând să-şi iasă din orbite.

Luciano ezită.

– Eu vin dintr-un viitor foarte îndepărtat, zise el alegându-şi cuvintele cu grijă. Doctorii îi pot menţine pe oameni în viaţă un timp cu ajutorul aparatelor. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat cu mine, dar cred că am fost ţinut conectat la aparate o vreme pentru a respira, şi apoi doctorii au crezut că sunt în moarte cerebrală şi le-au deconectat.

În trăsură se lăsă o tăcere adâncă, şi Georgia realiză că-şi ţinea respiraţia. Luciano arăta teribil.

– Oricum, continuă el în grabă, într-un anumit moment am ştiut brusc că aici în Talia eram în viaţă, dar în lumea mea murisem. Din acea zi, de acum aproape un an, trăiesc în Talia sub protecţia maestrului meu, regentul, şi locuiesc cu părinţii mei adoptivi, doctorul Dethridge şi soţia lui.

– Şi nu te mai poţi duce înapoi? întrebă Falco.

– Permanent nu, zise Luciano. Asta e singura viaţă pe care pot s-o mai am acum.

– Şi aceşti doctori din viitor, se interesă Gaetano, concentrându-se asupra a ceea ce era cel mai important lucru pentru el şi familia lui, l-ar putea ajuta pe fratele meu?

– Nu ştiu, răspunse Luciano. Tu ce crezi, Georgia?

– Nu ştiu multe despre medicină, zise ea cu sinceritate. L-ar putea opera pentru a-l face să meargă mai uşor, şi chiar dacă n-ar putea face asta, ar avea un scaun electric cu rotile şi s-ar mişca mult mai uşor. Se opri. Nu prea are vreun rost să-ţi spun asta, zise ea.

– Îi poţi aduce aici pe doctori? întrebă Gaetano.

Luciano şi Georgia au dat amândoi din cap în semn că nu.

– N-ar fi de prea mare folos ei înşişi, zise Luciano, chiar dacă i-am putea aduce.

– Ar avea nevoie de toată aparatura lor, le explică Georgia. Mese de operaţie, electroencefalograf, anestezice, instrumentar şi medicamente.

– Atunci rămâne doar un singur lucru de făcut, zise Falco calm. Trebuie să mă ajutaţi să mă *stravagantizez*.

Maeştrii de cai din Remora se întâlneau să discute pactele ce aveau să fie făcute în timpul Stellatei. Aceasta era o întrunire a aliaţilor, unde cartierele se întâlneau în funcţie de compatibilităţile elementelor lor. Foc cu Foc, Aer cu Aer. Aşa că Paolo prezida în cartierul Berbecului întrunirea celor trei semne de foc, stând într-o tavernă cu reprezentanţii Săgetătorului şi Leoaicei.

În alte taverne din Remora se desfăşurau întruniri similare. Ricardo, maestrul de cai al Gemenilor, prezida întrunirea semnelor de aer – Balanţă şi Vărsător –, Emiliano, maestrul de

cai al Fecioarei, prezida reuniunea semnelor de pământ – Taurul şi Capricornul –, iar Giovanni, maestrul de cai al Scorpionilor, le făcea cinste semnelor de apă – Peştii şi Racul. Aceste întruniri se bazau pe nişte tradiţii străvechi de rivalitate. Primul lucru avut în vedere era ca adversarii să-şi blocheze unul altuia jocheul la Stellata. Adică toţi jocheii semnelor de apă aveau să-i blocheze pe cei de foc, iar cei de pământ, pe cei de aer. Dar pe lângă această rivalitate generală, fiecare călăreţ urma să se opună unui adversar anume, cum erau Berbecul cu Peştii, sau Gemenii cu Taurul.

Apoi mai erau şi alianţele cu diferite oraşe ce-i opuneau pe Gemeni şi pe Fecioară contra Berbecului. Una peste alta, erau puţini caii care să fie priviţi neutru de călăreţii din apropiere. Odată cursa pornită, toţi călăreţii purtau culorile distinctive ale cartierului lor, dar era nevoie de o minte ageră pentru a lua în seamă toate stratagemele, în timp ce caleidoscopul năucitor al cursei de mare viteză dădea ocol Campo-ului.

Planificările nu puteau merge mai departe de atât. Ordinea în care aveau să-şi ocupe poziţiile caii la start era stabilită definitiv chiar înaintea cursei. Până atunci însă, aliaţii aveau să pună la cale tactici şi să facă săpături pentru a afla informaţii ce s-ar fi putut dovedi utile despre caii adversarilor şi jocheii acestora. Şi în acea zi subiectul de discuţie a trei dintre cele patru grupuri era arma secretă a Berbecului. Paolo avea încredere deplină în aliaţii săi, Leoaica şi Săgetătorul. Ei se bucurau de orice avantaj ar fi avut vreunul dintre cele trei semne de foc. Aşa că le-a spus de Merla.

– Zeiţa fie lăudată, a fost răspunsul celorlalţi doi maeştri de cai.

Ştiau de legenda calului zburător, bineînţeles. Toată Remora ştie că asemenea creaturi erau reale, chiar dacă rare. Nu văzuseră vreunul, dar toţi ştiau pe câte cineva care văzuse

aşa ceva, chiar dacă era vorba de prietenul cine ştie cărui străbunic. Şi toţi credeau în puterea unui semn de bun augur ca acela.

Poate că n-ar mai fi fost ei aşa de încrezători dacă ar fi ştiut că Riccardo şi Emilio le spuneau semnelor de aer şi de pământ că Berbecul avea un secret.

Tocmai aflaseră de la Enrico, spionul care lucra în grajdurile Gemenilor, dar care le împărtăşise informaţia atât oamenilor papei, cât şi ducelui. Nu ştia încă exact care era secretul, dar ştia că răspunsul se afla în Santa Fina şi era sigur că avea să-l afle în scurtă vreme.

Semnele de apă încă nu aflaseră de el, dar era doar o chestiune de timp. Cineva din Gemeni sau Fecioară, din pricina adversităţii lor faţă de Bellezza, urma să divulge informaţia unuia dintre cele trei semne de apă, preferabil Peştilor. Aşa că Stellata din acel an avea să fie una extrem de grea pentru Berbec, cu trei sferturi din oraş complotând împotriva lor pentru un motiv ori altul.

Cesare, care aştepta să fie confirmat drept jocheul anului pentru Berbec, habar n-avea de pericolele ce-l păşteau. Era aşa de uluit de anunţul lui Falco, încât nu se mai gândea deloc la propriul lui viitor.

Luciano se lupta cu propriile lui sentimente. Ştia că Falco nu-şi dădea seama ce spunea, că habar n-avea de riscurile *stravagantizării*. Chiar dacă doctorii din fosta lui lume îl puteau vindeca, asta nu se putea doar într-o singură incursiune. Nu era posibil ca planul lui Falco să reuşească decât dacă el renunţa la viaţa lui din Talia de bunăvoie. Şi dintre toţi tinerii din trăsură doar Luciano ştia ce însemna asta. Toată lumea se uita la el să vadă ce avea să spună. El îi aruncă o privire fugară

Georgiei, sperând că ea avea să înţeleagă mai bine decât ceilalţi, dar fata era încă o novice în materie de *stravagantizare*. Însă cel care a vorbit a fost Falco. S-a întors spre fratele lui şi a zis:

– Gaetano, există doar o singură cale pentru a face asta. O să fie foarte greu, mai greu ca moartea, dar e alegerea mea. O să mă duc în lumea din viitor şi o să-mi construiesc o viaţă acolo.

Fratele lui mai mare l-a strâns în braţe şi ceilalţi au văzut că avea lacrimi în ochi.

– Nu, a zis el. N-am să te las. Nu poţi să ne părăseşti. Ce-ai să te faci fără familia ta? Fără mine?

Vocea lui Falco era gâtuită de îmbrăţişarea fratelui său.

– Aş prefera să-mi trăiesc întreaga viaţă în altă parte, chiar dacă trebuie să fie fără tine, frate, decât să-mi duc zilele ca un invalid, cum mi-e sortit să fiu.

Apoi se întoarse spre Luciano şi Georgia.

– Am ales, a zis el. Acum ce trebuie să fac?

Capitolul 11

Sunetul tobelor

Pentru Georgia ziua de luni a trecut în mare parte ca în vis. Ajunsese într-un punct în care viaţa ei obişnuită începuse să i se pară ireală şi gândul ei era tot timpul la Remora, cu diviziunile şi intrigile ei. Faptul că dormise foarte puţin n-o ajuta deloc, deşi nu-şi petrecuse chiar toată noaptea de duminică în acel oraş.

După anunţul făcut de Falco în trăsură şi opoziţia vehementă a lui Gaetano faţă de planul lui, Luciano le-a lăsat tuturor timp, spunându-le că trebuiau să se mai gândească la acel lucru. Georgia respirase uşurată pentru că se simţise complet depăşită de situaţie şi atmosfera devenise foarte tensionată. Trăsura s-a oprit, lăsându-i într-un loc numit Belle Vigne. Era o colină înverzită, la poalele căreia se afla un mic sat. În vârf, după cum spunea Gaetano, erau ruinele unei aşezări rassenane. Georgia înţelese în cele din urmă că asta însemna „etruscă", şi i-ar fi plăcut s-o vadă, dar chiar şi panta aceea lină până sus era prea abruptă pentru Falco.

S-au aşezat pe iarbă şi au început să discute despre lucruri mai puţin serioase.

– Cum e în Bellezza? l-a întrebat Gaetano pe Luciano. Trebuie să mă duc acolo în curând s-o aduc pe tânăra ducesă.

– E cel mai frumos oraş din lume, răspunse Luciano simplu.

– Ah, dar tu n-ai fost în Giglia, nu-i aşa, Falco? zise Gaetano.

Falco dădu din cap şi Cesare interveni.

– Dar oraşul meu ce-are? Cu siguranţă că nu mai e nicăieri ca-n Remora, nu?

– Toţi trebuie să ţinem la oraşul în care trăim, zise Luciano diplomat.

Şi Georgia încercă să-şi imagineze cum era să simtă acelaşi lucru faţă de Londra.

– Bellezza este poleită toată cu argint şi pluteşte pe apă, continuă Luciano. Oraşul e brăzdat de canale micuţe – o adevărată salbă de peste o sută de insulițe. Şi oamenii se bucură să locuiască acolo. Încing câte o petrecere din te miri ce şi îşi iubesc ducesa. Au fost tare afectaţi când a murit cea de dinainte.

Se opri. Era un subiect prea sensibil pentru a-l discuta cu doi di Chimici.

– Cum este noua ducesă? întrebă Falco, şi Georgia îl văzu pe Gaetano ducându-şi degetul la buze.

– Este foarte tânără, răspunse Luciano, care nu observase gestul lui. Este încă o fetişcană, cam de aceeaşi vârstă cu mine. Dar seamănă din ce în ce mai mult cu mama ei. Şi e tare mândră de oraşul ei.

– Este la fel de frumoasă cum se credea că era mama ei? întrebă Gaetano simplu, şi Georgia se ciupi de ureche.

Dar Luciano spuse sec:

– Da.

Şi nu mai adăugă nimic.

La scurt timp după aceea, Gaetano observă că fratele lui părea istovit şi se întoarseră cu toţii în Remora. N-au mai vorbit pe drumul de întoarcere, dar când i-au lăsat pe cei trei la grajdurile Berbecului, Falco le reaminti:

– Nu uitaţi ce v-am spus. O să veniţi să mă vedeţi mâine?

Şi nu puteai să-l refuzi.

Paolo era plecat la întâlnirea lui cu ceilalţi maeştri de cai şi Cesare avea treburi de făcut. Ar fi fost o ocazie perfectă

pentru Georgia să-şi petreacă timpul singură cu Luciano. Voia să discute cu el despre povestea lui, să afle ce roţ jucase talismanul lui în ceea ce se întâmplase, dar el o privise de aproape şi-i spusese că trebuia să se ducă acasă devreme, să nu zăbovească în Remora tot restul după-amiezii.

– Îmi pot aminti cum era, zise el cu un zâmbet care o tulbură. Ştiu că spui că eşti bine, dar chiar şi cea mai sănătoasă persoană are nevoie să doarmă.

Aşa că ea se întoarse acasă, fiind, pentru scurtă vreme, trează în miez de noapte şi ascultând micile zgomote din casa adormită, înainte să cadă într-un somn adânc.

A fost trezită mult prea devreme de mama ei, care a zorit-o să se pregătească pentru şcoală. Restul zilei a cam fost un fiasco. Georgia n-a fost în stare să se concentreze la ore. Nici măcar la engleză, care fusese întotdeauna materia ei preferată, n-a putut să răspundă la o întrebare extrem de simplă.

Din fericire, Alice, eleva cea nouă, a scos-o din încurcătură. Cele două fete au luat masa împreună şi Georgia a aflat, spre încântarea ei, că Alice era şi ea îndrăgostită de cai – chiar avea unul al său, acasă la tatăl ei, în Devon. La sfârşitul zilei se împrieteniseră la cataramă. Georgia ar fi vrut să-i poată povesti şi ei de Remora, dar era o mângâiere chiar şi să vorbească cu ea despre cai.

Chiar dacă lunea Russell se ducea la fotbal, Georgia nu s-a îndreptat direct spre casă, hotărându-se să-i mai facă o vizită domnului Goldsmith. El a fost încântat s-o vadă şi i-a făcut un ceai mai bun ca ultima dată. Georgia mâncă patru biscuiţi cu ciocolată înainte să-şi dea seama.

– Scuzaţi-mă, zise ea. N-am dormit prea mult azi-noapte şi sunt întotdeauna flămândă când sunt obosită.

– Mă gândeam că arăţi cam dărâmată, zise domnul Goldsmith. Nu vreau să fiu indiscret, dar e totul în ordine?

Georgia îşi aduse aminte că domnul Goldsmith era aliatul ei şi se hotărî să vorbească despre Russell cu el.

– Dumneavoastră aveţi inamici? îl întrebă ea.

– Ce întrebare ciudată, se miră el. Nu, nu tocmai inamici. Aş zice totuşi că am nişte rivali. Ştii, genul de oameni care licitează contra mea, alţi negustori. E o rivalitate amiabilă – suntem în relaţii chiar bune când ne întâlnim.

Asta era diferenţa – se gândi Georgia – între Talia şi Londra. Cartierele din Remora erau mai degrabă inamice, deşi vorbeau de adversitate. Pe de altă parte, Niccolò di Chimici chiar părea să fie inamic al oamenilor pe care ea îi considera de partea ei. Şi al *stravagantilor*. Dar Gaetano şi fratele lui? Ei erau mai degrabă prieteni. Cu siguranţă, cu mult mai mult decât aşa-zisul ei frate vitreg. Scoase un oftat adânc.

– Oh, Doamne. zise domnul Goldsmith. Mai bine ai mai lua încă un biscuit.

Asta o făcu pe Georgia să zâmbească.

– Eu n-am mulţi prieteni, se confesă ea. Cel puţin nu aici.

– Nici eu, zise domnul Goldsmith. Dar nici nu ai nevoie de mulţi, ştii, atâta vreme cât cei pe care-i ai sunt prieteni buni.

Georgia se hotărî să-i acorde şi mai multă încredere.

– Ştiţi vreun oraş italian unde se desfăşoară o cursă de cai specială în fiecare an? întrebă ea.

Spre surprinderea ei, el chiar ştia.

– Vrei să spui Siena? întrebă el. Au o cursă de cai anuală în fiecare vară, căreia îi spun Palio, de fapt cred că e de două ori, acolo există aşa nişte rivalităţi ca nicăieri în altă parte.

– Continuaţi, îl îndemnă Georgia curioasă. Povestiţi-mi despre Palio.

– Păi, Siena e în Toscana, nu departe de locul din care trebuie să se fi tras originalul căluţului tău. Oraşul este împărţit într-o sumedenie de districte. Cred că şaptesprezece – şi ei organizează cursa de cai în jurul unei pieţe din centrul oraşului.

Este o tradiție ce datează de secole întregi, și orașul însuși pare medieval. Au puține mașini, străzi înguste, aproape nicio clădire modernă, cel puțin nu în centru.

„Asta e", își zise Georgia. „Dacă Bellezza lui Luciano e Veneția noastră, Remora trebuie să fie Siena."

– Ați văzut-o? întrebă ea.

– Cursa de cai? Nu, răspunse domnul Goldsmith. Dar am fost în Siena de mai multe ori. E un loc încântător. Și ție ți-ar plăcea dacă iubești caii.

În curând discutară despre călărie și Georgia îi povesti de grajdurile lui Jean. Era într-o dispoziție mult mai bună când plecă de la magazin, așa că atunci când el îi spuse: „La revedere și noroc cu inamicii", ei îi trebui o clipă să-și amintească cum începuse conversația. Și apoi, când ajunse aproape de casă, își aminti că de fapt nu spusese că avea ea însăși un inamic. Zâmbi. Domnul Goldsmith era cu siguranță un prieten.

Diego era încântat să-l revadă pe noul lui amic, Enrico. Îndatoririle lui în acea vreme erau chiar plicticoase. El era obișnuit să-și petreacă toată ziua în picioare, de preferință în aer liber, îngrijind de cai, călărindu-i și uneori ducându-i în altă parte a orașului sau afară, spre pășuni mai îndepărtate. Dar acum își petrecea aproape toată ziua păzind-o pe micuța minune. Nu era vina ei, bineînțeles. Era la fel de atașat de mânza neagră ca oricine. Și era o minune, nu încăpea îndoială. Dar nu putea înțelege de ce trebuia ținută în așa un secret.

Diego nu era din Remora. Se născuse și crescuse în Santa Fina. Văzuse Stellata de câteva ori când era copil, dar nu-l interesa politica orașului. Lui îi plăceau cursele mai lungi, care se desfășurau în linie dreaptă, unde puteai paria pe un cal având șansa de a câștiga. N-avea timp pentru stilul reman de a

organiza lucrurile. Să facă târguri şi să fixeze rezultate – asta slăbea şansele de câştig ale unui parior obişnuit.

Enrico a fost de acord.

– Toţi sunt nişte nebuni acolo în oraş, îi zise el pe un ton amical, aşezându-se comod pe stogul de fân de lângă Diego. Şi sunt şi secretoşi, a adăugat el, aruncându-i o privire grăbită grăjdarului.

– Aşa-s remanii, spuse Diego aprobator. Şi-ar ţine chiar şi mamele în secret dacă ar putea, în caz că rivalii lor ar avea vreun profit dintr-o asemenea informaţie.

– Crezi că toţi sunt la fel de răi? întrebă Enrico. Sau sunt unii mai răi ca alţii? Cum sunt cei din Berbec, de pildă?

– Ah, Berbecul! zise Diego misterios, bătându-se peste nas. Ţi-aş putea spune ceva despre ei.

– Chiar aş vrea să-mi spui, îl îmbie Enrico. Aş scăpa şi eu de stăpânul meu de pe cap. El e sigur că Berbecii au un as în mânecă pentru Stellata de anul acesta.

Diego ezită. Apoi dădu din umeri. Mânza ascunsă nu putea avea nimic de-a face cu cursa. Deşi creştea mai repede ca orice mânz obişnuit şi ar fi fost suficient de dezvoltată încât să fie călărită atunci, jocheului Berbecului nu i s-ar fi îngăduit niciodată să călărească un cal înaripat. Aşa că ce rău făcea dacă îi spunea noului său amic de ea?

– Au într-adevăr un as în mânecă, admise el.

Când Georgia se întoarse iar la grajdurile Berbecului, nu era nici urmă de Cesare ori de Luciano, dar Paolo o aştepta.

– Trebuie să discutăm despre motivul pentru care te afli tu aici, zise el conducând-o în casă. Şi despre frăţia noastră. Cum te descurci în Remora?

– Bine, mulţumesc, zise Georgia. Adică, sunt încă multe lucruri pe care tot nu le înţeleg. Dar Cesare mi-a explicat bine

totul şi acasă mi-am făcut un fel de hartă pentru a reţine cele douăsprezece cartiere. E un oraş tare complicat, nu?

– Complex, cu siguranţă, recunoscu Paolo, şi nu doar în privinţa modului în care e împărţit. Sunt sigur că Cesare ţi-a povestit despre toate rivalităţile dintre cartiere.

– Da, zise Georgia. Încerc să le reţin şi pe astea pe toate.

– Di Chimici exploatează aceste rivalităţi, ştii, zise Paolo.

Erau singuri în bucătăria primitoare. Georgia se întrebă unde se afla toată familia, dar Paolo îi spuse că Teresa îi luase pe copii s-o viziteze pe mama sa în cartierul Leoaicei. Părea nefiresc de linişte fără ei, şi Georgia era prea timidă pentru a întreba de vizitatorii din Bellezza.

– Ieri spuneai că poate e timpul să fie lăsată la o parte vechea ostilitate, zise ea atunci. Crezi că e în regulă dacă ne împrietenim cu prinţii di Chimici?

– Da, este, încuviinţă Paolo. Nu cred că vor încerca să vă exploateze.

El o privi cu subînţeles şi ea realiză că omul acela masiv, puternic, cu mâinile lui dibace şi mirosind a grajd, era probabil la fel de inteligent ca ducele Niccolò.

– Trebuie să-ţi spun ceva, zise Georgia. Cei doi, Gaetano şi Falco, ştiu de mine şi de Luciano. El le-a povestit. Dar asta pentru că am fost o fraieră şi m-a luat gura pe dinainte când nu trebuia, adăugă ea sincer.

Paolo părea gânditor.

– Şi ce crezi că vor face ei cu aceste informaţii? întrebă el.

– Sunt sigură că nu-i vor spune tatălui lor, zise ea imediat. Au făcut un jurământ solemn în privinţa asta. Au jurat pe pumnalele lor şi i-au dat lui Luciano să guste din sângele lor. Şi se înfioră uşor amintindu-şi.

– Atunci sunt sigur că ai dreptate, zise Paolo. Rămâne totuşi de văzut ce altceva vor face cu informaţiile.

Ceva o opri pe Georgia să-i spună că Falco plănuia să le folosească pentru a ajunge în lumea ei. Şi în zilele ce urmară se întrebă deseori dacă ar fi fost mai bine să-i fi spus. Dar atunci simţea că era prea devreme. Nu fusese nimic hotărât în mod clar.

Dar Paolo voia să discute despre altceva.

– Lucrurile au ajuns într-un punct limită cu di Chimici, zise el. Au câştigat puterea în aproape toate oraşele din nord. Bellezza le opune rezistenţă, după cum ştii, şi ăsta e unul dintre motivele pentru care ducele a invitat-o pe tânăra ducesă la Stellata. Nu ştim exact ce are el de gând să facă şi ea o să fie oricum apărată de prietenii săi, dar noi trebuie să fim toţi în gardă. Probabil că are de gând s-o influenţeze, considerând-o tânără şi uşor de convins în privinţa justeţei unirii forţelor cu familia lui.

– Şi ea nu-i o tânără uşor de convins? întrebă Georgia. Asta era şansa ei de a afla mai multe despre fata care îi era rivală, atunci când Luciano nu era prin preajmă.

– Nu prea, zise el zâmbind. Cred că e prea puţin probabil ca fiica Silviei, ducesă a Bellezzei timp de un sfert de veac, şi a lui Rodolfo, unul dintre cei mai importanţi oameni ai frăţiei noastre, să fie altfel decât încăpăţânată şi vicleană.

– O cunoaşteţi? întrebă Georgia.

– Nu, dar îi cunosc pe ambii ei părinţi, răspunse Paolo. Şi aşchia nu sare departe de trunchi, cum zicem noi în Talia.

– Şi noi spunem la fel, zise Georgia, gândindu-se pentru prima oară la semnificaţia acelei expresii.

Nu obţii caise din meri, presupuse ea. Copiii erau făcuţi să le semene părinţilor lor. Dar ea nu simţea să aibă prea multe în comun cu Maura. În primul rând, Maurei nu prea-i plăceau caii. Poate că Georgia moştenise pasiunea pentru cai de la tatăl ei, pe care nici nu-l cunoscuse bine. Ce să mai zici de Russell? Tatăl lui era o persoană destul de drăguţă – poate că mama lui

fusese una îngrozitoare. Dar poate că asta avea de-a face cu modul în care fusese tratat.

Georgia se simți brusc confuză. Remora, cu divergențele și distincțiile ei rigide, era într-un fel mai ușor de înțeles.

– De ce crezi că mă aflu aici? întrebă ea.

– Nu știu, răspunse Paolo. Nu știm niciodată la cine ajunge un talisman când ducem unul în cealaltă lume și nu știm niciodată care-i menirea lor aici. Rodolfo a crezut că poate Luciano a fost adus aici pentru a o salva pe ducesă, dar prețul pe care l-a plătit a fost scump, după cum cred că știi.

Georgia dădu din cap în semn afirmativ.

– Dar am crezut că n-a putut s-o salveze pe ducesă în cele din urmă. Di Chimici au ucis-o oricum, nu?

Se lăsă tăcerea, și apoi Georgia auzi un sunet vag de bubuituri din stradă.

– Ce-i asta? întrebă ea.

– La unele dintre întrebările tale e mai ușor de răspuns decât la altele. Sunetul acesta este al toboșarilor Berbecului, care repetă pentru Stellata. O să-i auzi des acum până începe cursa. Hai să mergem la o plimbare și o să-i vezi.

Sunetul tobelor se auzi mai tare imediat ce ieșiră din casă. Georgia recunoscu strada pietruită ce ducea în piața cu fântâna din argint. I se opri răsuflarea când ajunseră acolo. Piazza del Fuoco era înțesată de bannere galbene cu roșu fluturând, pe care era emblema unui berbec cu o coroană de argint.

Doi flăcăi viguroși își fluturau bannerele în fel și chip, în ritmul bătăilor de tobă insistente.

În următoarele câteva săptămâni, când toboșarii și suporterii obișnuiți ai tuturor celor douăsprezece cartiere aveau să repete zi și noapte, sunetul acelor tobe avea să i se imprime în minte, astfel că-l auzea oriunde s-ar fi aflat, fie că era în Remora ori la Londra, în pat ori la școală, că dormea ori mergea. Era sunetul Stellatei.

Fiecare cartier avea o trupă a sa de tineri care urmau să organizeze un spectacol splendid în procesiunea ce avea să defileze în jurul Campo-ului înainte de cursă. Toboşarii şi stegarii se aflau în fruntea fiecărui grup, îi explică Paolo Georgiei, şi era o mare onoare să faci parte din rândurile lor.

– Cesare nu se numără şi el printre ei? întrebă ea, gândindu-se că asta ar fi explicat absenţa lui de acasă.

– Nu, zise Paolo. Cesare e jocheul nostru în acest an, pentru prima dată. Dar a participat la paradă anul trecut.

Steagurile şi tobele au ieşit din piaţă şi au apucat-o pe străduţele înguste ale cartierului, sunetul lor fiind amplificat sau estompat în timp ce străbăteau căile şerpuitoare din Berbec. Copiii alergau după ei atraşi de zgomot şi culoare, dar Paolo şi Georgia rămaseră pe marginea de piatră a fântânii.

Era o scenă idilică. Soarele puternic, cerul albastru, sunetul apei ce susura încetişor şi pitoreştile străzi din jur îi aminteau Georgiei de o emisiune de turism de la televizor. Dar ştia că Remora ascundea multe alte lucruri şi că aparenţele erau înşelătoare. Era încă greu de conceput că ea putea fi unul dintre actorii importanţi din complexa competiţie pentru acapararea puterii politice din Talia. Parcă i s-ar fi dat un joc de calculator fără a cunoaşte regulile lui! Cesare era pe post de manual, dar nici el, nici ea nu ştiau ce arme deţinea ea.

– Tot aminteşti într-una de „Frăţie" şi toţi *stravaganti* de care am auzit eu, cu excepţia mea, sunt bărbaţi, zise ea atunci. Tu, senatorul Rodolfo, doctorul Dethridge, chiar şi Luciano. Şi eu sunt singura de sex feminin?

– Nu, o corectă Paolo. În Giglia există o *stravagante* extraordinară, Giuditta Miele. E sculptoriţă, şi mai e una în Bellona, dar nu ştiu cum o cheamă. Dar tu eşti prima *stravagante* de sex feminin care vine din lumea ta în a noastră. Recunosc că am fost surprins la început, mai ales că – şi te rog să mă ierţi – arăţi mai degrabă ca un băiat. Dar talismanele

nu fac alegeri la întâmplare. Ele ne aduc întotdeauna exact persoana de care e nevoie.

„Măcar de-aş şti pentru ce", se gândi Georgia.

Manoushii erau în cartierul Leoaicei. Nu la grajduri, ci într-o casă din apropiere, unde locuia o femeie bătrână, pe nume Grazia. În mod neobişnuit, ea se măritase cu un remoran şi renunţase la tradiţiile tribului ei. Era adevărat că tot mai saluta în zori soarele cu faţa întoarsă spre el şi îşi lua rămas-bun de la el la apus, în fiecare seară. Dar lăsase în urmă convingerile lor, într-atât încât locuia într-o casă şi renunţase la peregrinări.

Grazia, acum o văduvă cu păr alb încă înaltă şi frumoasă, dormea, la începuturile căsătoriei ei, împreună cu soţul său într-un hamac în logia casei lor, pentru a fi sigură că odraslele lor aveau să fie zămislite la lumina stelelor. Acei copii – patru fii şi trei fiice – erau acum toţi mari, având ei înşişi copii, şi toţi, cu excepţia unei singure fiice, se întorseseră la stilul de viaţă nomad. Sub o astfel de stea se născuseră.

Aurelio şi Raffaella îi aduceau veşti Graziei de la copiii ei din numeroase locuri din Talia, aşa că erau bine primiţi în casa ei oricând veneau în Remora. Cartierul Leoaicei era aliat cu Romula, oraşul din sudul Taliei unde tentaculele clanului di Chimici nu ajunseseră încă. Acolo-l întâlnise Grazia pe soţul ei, pe când amândoi vizitau Romula. În Oraşul Dragonului, tânăra şi frumoasa *manoush* şi vizitatorul din cartierul Leoaicei se îndrăgostiseră. O dragoste îndeajuns de puternică încât s-o ţină sub acoperişul casei bărbatului ei chiar şi după moartea lui.

Grazia dormea de multă vreme într-un dormitor din casa ei. Dar încă mai participa la marile festivaluri ale neamului ei şi la sărbătoarea zeiţei ce urma să aibă loc şi care era cea mai mare dintre toate. Stellata pentru ea nu însemna aproape

nimic, deşi saluta echipa cartierului în acea zi şi spera ca victoria să fie de partea lor. Dar până atunci, pentru ea şi oaspeţii din neamul ei sărbătoarea avea să se încheie. Urmau să stea treji toată noaptea pentru a o venera pe zeiţa ce stăpânea peste cerul înstelat. Şi aveau să aştepte răsăritul soarelui în acea dimineaţă în Campo, unde urmau să-l salute în timp ce primele lui raze atingeau cerul şi-l scăldau în lumina zorilor.

– Fantastic, zise Enrico, şi era sincer.

Era mai ataşat de cai decât de orice altceva, şi, când Diego i-o arătă pe miraculoasa mânză neagră, se gândi iniţial doar la frumuseţea şi delicateţea ei şi la însuşirile ei incredibile. Dar instinctele lui primitive au prevalat, şi gândul îi zbură la recompensa pe care avea s-o primească atunci când ducele Niccolò urma să afle de minunăţia aceea.

Şi de încă şi mai marea recompensă de care ar fi avut parte odată ce o răpea pentru Fecioară. Ori pentru Gemeni, pentru oricare oferea mai mulţi arginţi.

Capitolul 12

Un cerc de cărți

Georgia află unde fusese Cesare toată dimineața. El se întoarse acasă într-o stare de exaltare: îl călărise pe Arcangelo pe pista de antrenament din afara Remorei.

– E într-o formă grozavă, spuse el, frecând calul cu paie. Cred că avem într-adevăr o șansă.

– Cum o vrea zeița, zise Paolo repede, făcându-și acel semn pe care Georgia îl mai văzuse și care semăna puțin cu cel al crucii.

– De ce vă puneți credința în zeiță? întrebă ea. Vreau să spun că aveți câte o biserică în fiecare cartier și sărbătoriți zilele sfinților, dar toți oamenii pe care i-am întâlnit în Remora par a crede într-o religie mai veche, nu doar *manoushii*.

– Talienii sunt superstițioși din fire, îi explică Paolo. Suntem atașați de trecut, când toate popoarele Mării de Mijloc venerau o zeiță atotstăpânitoare. Când a apărut noua religie, cu Maica Domnului și Fiul ei, a fost foarte firesc pentru noi să le punem pe amândouă la un loc. Femeia înconjurată de stele, asta e ea. Poartă de grijă orașului nostru și nu contează cum o numim noi.

Georgia nu se simți cu nimic mai edificată. Se întoarse la ceva ce înțelegea mai bine.

– Spuneți-mi mai multe despre cursă, zise ea. Cum se desfășoară? Nu e vorba doar ca bidiviul cel mai bun să câștige, nu?

– Nu, și nici cel mai bun jocheu, o lămuri Cesare, deși bineînțeles că fiecare cartier aspiră la amândouă. Nu uita că la

noi se organizează Stellata într-o formă ori alta cam de trei sute de ani, precizează Paolo. Şi n-avem niciun motiv să credem că n-o să continuăm s-o ţinem încă tot pe atât.

Georgia se gândi la ceea ce-i spusese domnul Goldsmith despre Palio. Dacă Remora era într-adevăr echivalentul Sienei, atunci cursa aceea nebună de cai avea să se desfăşoare cel puţin patru veacuri de-acum încolo.

– Toate cartierele au grajdurile lor, după cum ştii, confirmă Paolo. Şi îşi aleg calul ce urmează să participe la Stellata. Poate fi unul crescut chiar de ei ori cumpărat, dar e cel mai bun cal pe care şi-l pot permite. Apoi fiecare cartier îşi alege şi jocheul.

– Nu este întotdeauna un membru al cartierului, ca mine, interveni Cesare pentru a o asigura pe Georgia că el nu fusese ales doar pentru că era fiul maestrului de cai. E cel mai bun călăreţ pe care-l pot găsi.

– În câteva săptămâni se va aşterne pământul în Campo şi va fi transformat într-o pistă de curse, zise Paolo. O mulţime de cai şi de călăreţi vor alerga la lumina lunii şi fiecare cartier va lua decizia finală în ce-i priveşte pe cei care-i vor reprezenta la cursă. Nu sunt mulţi aşa de siguri ca noi în faza asta. Le aruncă fiului său şi lui Arcangelo o privire plină de mândrie.

– Mi-ar plăcea să văd asta, zise Georgia, apoi se opri confuză. Tatăl şi fiul se uitau la ea cu aceeaşi compătimire. Dar nu pot, nu? Adică, nu pot să mă aflu aici în Remora în toiul nopţii.

– Dar sunt şi alte antrenamente pe care le poţi vedea, zise Cesare repede. Şi vei fi aici pentru cursă, nu?

– Depinde la ce oră e, zise Georgia. Se uită la Arcangelo şi-şi aminti altceva. Voi călăriţi fără şa? întrebă ea.

– Da, răspunse Cesare. Avem căpăstru şi hăţuri, dar nu şi şa.

– Asta datează de pe vremea strămoşilor noştri, „rassenanii", precizează Paolo. Ei erau nişte călăreţi neîntrecuţi şi călăreau întotdeauna fără şa.

„Rassenanii era echivalentul talian pentru etrusci", se gândi Georgia. Cu voce tare spuse:

– N-am călărit niciodată fără şa, dar mi-ar plăcea să încerc.

– Vino cu mine în după-amiaza asta, o invită Cesare. N-o să-l mai călăresc pe Arcangelo azi, dar avem o mulţime de cai.

– Serios? se entuziasmă Georgia, şi ochii îi străluceau. Dar apoi îşi aminti de promisiunea făcută lui Falco. Dar eu şi Luciano trebuie să-i vizităm pe di Chimici înainte să mă întorc acasă.

– O să fie timp pentru amândouă, zise Cesare. Vorbeşte cu Luciano despre asta. O să fie aici într-un minut. Trăsura merge mai încet ca un cal.

– A fost la pista de antrenament cu tine? întrebă Georgia. Dar credeam că el nu e interesat de cai.

– El şi *dottore* Crinamorte au fost amândoi acolo, zise Cesare.

Roţile trăsurii huruiră pe pietrişul din curte.

– Ah, vorbeşti de lup şi lupul la uşă, zise Paolo.

Luciano sări din trăsură şi-l ajută pe tatăl său adoptiv să coboare. Georgia îşi zise că arăta mai bine ca ultima oară când îl văzuse ea. Ochii îi străluceau şi trupul îi era vioi, ca şi cum ar fi fost gata de o aventură.

William Dethridge era şi el impresionat de cursă.

– Ah, dar ce spectacol! exclamă el, bătându-l pe Paolo pe umăr. Fiul dumneavoastră este o minune – ca un adevărat centaur!

– Crezi că vor veni? îl întrebă Falco pe fratele său pentru a cincisprezecea oară.

– Şi-au dat cuvântul, răspunse Gaetano la fel cum o făcuse şi înainte.

Dar în sinea lui spera ca tinerii *stravaganti* să se gândească la un mijloc de a-şi încălca făgăduiala. Ştia că ei nu ţineau chiar

aşa de tare să-l ajute pe Falco cu planul lui. Dar el nu reuşea s-o scoată la capăt cu fratele lui mai mic. Falco era mai hotărât decât îl ştiuse vreodată Gaetano. Şi acum timpul trecea. Gaetano trebuia să plece în curând spre Bellezza şi se temea că Falco îi va convinge pe *stravaganti* să-l ajute în absenţa lui.

– Chiar dacă vor veni ei acum, spuse el cât de blând putea, trebuie să renunţi la ideea asta a ta. E o nebunie. De ce să renunţi la viaţa pe care o cunoşti şi la toţi cei ce te iubesc pentru a călători într-o altă lume unde vei fi un străin? Nu ştii nici măcar dacă doctorii din viitor vor fi în stare să te ajute. Nici Luciano, nici Georgia nu erau siguri de asta.

– Atunci ce ai vrea? întrebă Falco cu amărăciune. Să stau aici şi să ajung ca unchiul? Doar că aş avea probabil nevoie de servitori care să mă care prin palatul papal dacă aş ajunge la gabaritul lui. Cârjele nu m-ar ţine.

– Am putea găsi noi o cale de a scăpa de planurile tatei, nu? îl rugă Gaetano. Ai putea veni să locuieşti cu mine şi cu ducesa mea la Bellezza.

– Am auzit că ei n-au cai în Bellezza, zise Falco şi buza îi tremura.

– Dar voi fi eu acolo, îi promise Gaetano, luându-şi fratele în braţe. Să te iubesc şi să am grijă de tine. Cine ar fi acolo, în lumea *stravagantilor*, să te iubească pe tine?

– Georgia o să aibă grijă de mine, zise Falco cu încăpăţânare. O să fac asta, Gaetano. Nu mă obliga să o fac fără binecuvântarea ta.

Gaetano îl ţinu în braţe un timp, apoi îl privi în ochi şi oftă.

– Foarte bine, zise el. Dacă eşti hotărât şi eu nu pot face nimic pentru a te determina să te răzgândeşti, atunci trebuie să accept. Dar cât de tare o să-mi lipseşti, dragul meu Falconcino. Mai mult ca în aceşti doi ani. N-o să mai creştem împreună, dar eu o să-mi închipui mereu că-mi eşti alături, ca atunci când eram copii şi ne jucam în palatul ăsta cu săbiile.

Când ducele Niccolò intră în cameră nu observă în ce dispoziţie sumbră erau cei doi fraţi. El era entuziasmat.

– Gaetano, am primit veşti de la regent, zise el, şi ochii lui întunecaţi străluceau. Sunt gata să te primească. Trebuie să pleci imediat spre Bellezza.

Sus, în camera sa, William Dethridge scoase un mic pachet împăturit în mătase neagră din buzunarul jachetei. Îl desfăcu şi aşternu mătasea neagră pe o comodă pentru haine din colţul camerei. Apoi a amestecat cărţile şi le-a pus pe mătasea neagră în cerc, în sens invers acelor de ceasornic, începând de la poziţia orei nouă. Prima carte pe care a pus-o jos a fost Prinţesa de Păsări, urmată imediat de Prinţul de Şarpe. Dethridge făcu o pauză înainte de a continua.

– Asta e domnişoara *stravagante* şi unul dintre tinerii prinţi ai Fecioarei, murmură el. Cercul continuă să crească.

Doi de Peşti, Magicianul, Doi de Salamandre, Doi de Păsări, Cavalerul (aha, acela era tânărul Cesar), apoi Turnul, Doi de Şerpi, Stelele Mişcătoare, Prinţesa şi Prinţul de Peşti.

Dethridge puse şi a treisprezecea carte în mijlocul cercului. Era Zeiţa.

Se lăsă pe spate şi contemplă cărţile etalate. Era extrem de neobişnuit să aibă atâtea cărţi de curte şi atuuri. Şi toate cărţile cu numere erau doiari. N-avea nicio idee ce putea însemna asta. Dar Prinţesa de Peşti era tânăra ducesă a Bellezzei şi era bucuros s-o vadă lângă Prinţul de acelaşi semn cu ea. El consultase cărţile în parte pentru a-i citi ei soarta. Stelele Mişcătoare indicau cu siguranţă cursa, dar de ce Cesare se afla lângă turn? Şi era oare o mângâiere să ştie că în centru se afla Zeiţa, care avea totul sub control?

Dethridge se hotărî să îi vorbească lui Paolo despre citirea aceea şi să ia legătura cu Rodolfo prin intermediul oglinzilor.

N-avea idee pe care dintre ei îl reprezenta cartea cu Magicianul, dar cu cât mai repede *stravaganti* erau toţi împreună, cu atât mai bine.

– Cum adică plecat? întrebă Luciano.

Fusese greu pentru el şi pentru Georgia să treacă pragul palatului papal din Remora. Era ca şi cum ar fi pătruns în bârlogul lupului, deşi era o clădire frumoasă, răcoroasă, toată numai marmură şi oglinzi. Luciano era obişnuit cu eleganţa după vremea petrecută în Bellezza, dar Georgia se simţi ciudat, nelalocul ei, conştientă de cât de grosolane îi erau hainele. Lacheul papei a crezut în mod clar că ea era un soi de servitor al lui Luciano şi asta a făcut-o să se simtă încă şi mai prost.

Lui Falco i se luminară ochii când au fost introduşi într-o mică anticameră unde el stătea la fereastră. Îi întâmpină pe amândoi cu căldură, folosind forma masculină a numelui Georgiei cât lacheul rămase de faţă. Dar în clipa în care el se retrase şi înainte să apuce ei să-l întrebe unde era Gaetano, Falco le dădu vestea că fratele lui plecase deja.

– A plecat acum un ceas spre Bellezza, zise el entuziasmat. S-a dus s-o întâlnească pe ducesă.

– De ce aşa de curând? insistă Luciano, suspicios.

Falco oftă.

– Puteţi afla şi voi. O să se afle în curând că se vor căsători.

Georgia observă cum Luciano se albeşte la faţă până ajunse să arate ca statuia din marmură a lui Apollo din nişa din spatele lui. Dar apoi se făcu roşu ca focul de supărare.

– Ce vrei să spui? întrebă el. Cine se căsătoreşte?

Falco era consternat.

– Păi, Gaetano şi ducesa, zise el nervos. Regentul a primit solia noastră şi fratele meu urmează să-i ceară mâna ducesei înainte s-o aducă aici pentru Stellata.

– Niciodată! se răsti Luciano. Arianna n-o să se mărite niciodată cu un di Chimici. Trebuie să fie o greşeală!

Acum era rândul lui Falco să se facă roşu ca focul.

– Şi de ce să n-o facă? Suntem una dintre cele mai vechi familii din Talia şi am încheiat alianţe cu duci şi prinţi de peste tot din nord. De fapt, familia mea guvernează de drept în şase oraşe.

– Ăsta e un motiv foarte bun să nu devină şi Bellezza al şaptelea! strigă Luciano. Haide, Georgia. A fost o nebunie să venim aici. Între noi şi di Chimici nu pot exista niciun fel de înţelegeri. După cum vezi, ei nu sunt interesaţi decât să-şi aranjeze propriul cuib.

– Aşteaptă, strigă Falco, văzând că Luciano era pe cale s-o ia pe Georgia de acolo.

Georgia era şi ea la fel de supărată ca şi ei. Izbucnirea lui Luciano nu lăsase urmă de dubiu în privinţa sentimentelor lui pentru Arianna şi asta era suficient de neplăcut, dar văzând chipul înspăimântat al lui Falco îi era greu să plece pur şi simplu.

– Aşteaptă un minut, îl opri ea, punându-şi mâna pe braţul lui Luciano.

Era prima oară când îl atingea.

– Sunt sigură că Luciano n-a vrut să-ţi insulte familia, îi zise ea lui Falco. Îl simţi pe Luciano încordându-se. Sunt sigură că dacă a fost o neînţelegere, ea va fi lămurită. Dar eşti sigur că o ducesă va trebui să asculte de o asemenea propunere? îl întrebă ea pe Luciano. Ce vreau să spun e că asta nu e lumea mea, dar, din ce-am văzut eu în Talia, nu ajungi să spui că e pierdută orice şansă dacă un membru al unei familii nobile cere în căsătorie pe altcineva de rangul său.

Simţi că Luciano se destinde încet.

– Nu, presupun că nu, zise el supărat.

– Şi dacă e vreo consolare în asta, zise Falco impacientat, nu cred că el vrea să o ia în căsătorie. Cred c-ar prefera-o pe

verişoara noastră, Francesca – încă de când erau mici spuneau mereu că se vor căsători când se vor face mari.

Luciano râse cu amărăciune.

– Francesca di Chimici? Cred că ai să afli că a şi fost măritată deja pentru a se conforma planurilor voastre de familie. Asta dacă ea e cea pe care a adus-o Rinaldo di Chimici să candideze contra Ariannei în alegerile ducale.

– Rinaldo este şi el vărul meu, zise Falco înţepat. Nu-mi place prea mult, dar e un membru al familiei mele şi nu am cum să-mi aleg rudele.

– Aşa e, aprobă Georgia. Niciunul dintre noi nu poate. Dă-ţi seama, Luciano, Falco n-are el nicio vină că familia lui face ce face, ori că este ce este.

– Dar Gaetano o să facă ce-i spune tatăl vostru, nu? întrebă Luciano.

– Nu ştiu, răspunse Falco calm. Eu n-o să fac aşa, nu?

Se lăsă o tăcere grea, după care Luciano păru că-şi recăpătase stăpânirea de sine.

– Ştiu că am fost de acord să încercăm să te ajutăm, zise el în cele din urmă. Dar asta nu mă încântă. Nu ştiu nici măcar dacă ceea ce vrei tu să faci este posibil, dar cu siguranţă este periculos. Şi va trebui să accepţi ideea că o să-ţi părăseşti familia pentru totdeauna. Nu ştiu dacă înţelegi bine ce înseamnă asta.

– Nu prea m-am gândit la nimic altceva de la plimbarea noastră la Belle Vigne, mărturisi Falco.

– Dar să te gândeşti e una şi să trăieşti asta e ceva mult mai rău, îl avertiză Luciano.

– Pentru mine va fi altfel decât a fost pentru tine, zise Falco. Pentru că tu ai rămas blocat aici printr-un accident. Iar eu aleg să mă duc în cealaltă lume.

– Este adevărat, zise Georgia, cu siguranţă că asta e cu totul altceva, nu-i aşa, Luciano?

– Poate că da, răspunse el încet. Dar vreau să te gândeşti bine de tot la asta. N-o să fie ca o vrajă ce poate fi schimbată. Dacă te duci în lumea din care am venit eu – şi încă nu ştiu dacă poţi – o să fie mai rău decât să fii exilat într-o ţară străină. Nu uita că eu cunoşteam Bellezza destul de bine înainte să rămân aici permanent. Vei ajunge într-o lume aşa de diferită de asta, încât nu cred că ţi-o poţi imagina măcar. O lume unde viteza unui cal în galop este considerată mică, unde ai putea da ocol Taliei în câteva ceasuri sau poţi vorbi cu cineva aflat în celălalt capăt al lumii doar folosind un aparat.

– Dar tocmai pentru că lumea ta are asemenea minuni – magie i-aş zice eu – vreau eu să mă duc acolo, exclamă Falco. Dacă se pot face aşa de multe atât de rapid, atunci cu siguranţă că aş putea să mă înzdrăvenesc.

– Poate că da, zise Luciano. Şi ce dacă? N-o să mai poţi veni aici înapoi. N-o să mai fii cu prietenii şi familia ta. Eu, cel puţin, cunoşteam nişte oameni în Bellezza. Dar tu vei fi nevoit să începi o viaţă complet nouă printre străini. Şi gândeşte-te cum se va simţi familia ta. Ştiu cum a fost cu a mea.

Se opri brusc, incapabil să continue.

– Ar fi mai bine pentru familia mea să mă piardă, zise Falco. Ştiu că mă iubesc, chiar şi tata. Dar de fiecare dată când se uită la mine, văd compătimirea din ochii lui, amintirea a ceea ce am fost. De la Gaetano mi-am luat deja rămas-bun. El este singurul care ştie ce am de gând şi a fost o despărţire amară. Dar v-am spus, m-am hotărât. Vreau ca voi doi să mă ajutaţi să ajung în lumea Georgiei.

– Un cal înaripat? se miră ducele Niccolò. Asta e absurd. E o poveste de adormit copiii.

– V-aş minţi eu, stăpâne? zise Enrico. Am văzut-o cu propriii mei ochi şi e aşa o minunăţie de mânză cum n-aţi văzut în viaţa voastră.

– Şi se află la Berbeci, zici tu?

Ducele văzu imediat implicaţiile. Dacă se afla că Berbecul fusese binecuvântat cu un asemenea semn purtător de noroc, ar fi înclinat opinia publică în favoarea lor şi ar fi îngreunat încheierea unor înţelegeri cu jocheii celorlalte cartiere ce participau la cursă. Remoranii erau nişte oameni superstiţioşi. Berbecul avea să-şi ţină cu siguranţă în secret semnul lor purtător de noroc până în ajunul cursei.

– Este născută în cartierul Berbecului, dar a fost dusă la Santa Fina cu mama ei, şi acolo se află şi acum, preciză Enrico.

Ducele Niccolò îşi aduse aminte de mânza neagră acoperită cu pătura şi înjură în surdină. Fusese aşa de aproape el însuşi de acel secret şi totuşi fusese nevoit să se bazeze pe netrebnicul acela de spion ca să-i spună ce se aflase chiar sub nasul lui.

– Doar un cuvânt să spuneţi, stăpâne, şi ea poate fi a voastră. Şi tot norocul pe care-l aduce cu ea.

– Şi eşti sigur că nu e o făcătură? insistă ducele. Că nu i-au pus nişte aripi de pasăre mânzei?

– Am văzut-o zburând azi-noapte, zise Enrico. De jur împrejurul curţii grajdurilor, când Roderigo a crezut că nu se mai afla nimeni acolo decât Diego, grăjdarul lui credincios. Dar Diego e amicul meu şi eu eram ascuns după nişte stoguri de fân. Bineînţeles că a fost ţinută ea cu funia de manej, dar dacă funia ar rămâne agăţată în vreun copac şi s-ar face praf? Atunci nu s-ar şti ce s-a întâmplat, nu? N-ar avea habar nici măcar că a fost furată.

Bineînţeles că era un cal adevărat. Niccolò ştiuse asta, chiar dacă pusese la îndoială povestea iscoadei. Toată lumea care avea vreo legătură cu Remora ştia poveştile despre caii zburători.

Dar ducele nu era încântat să audă că se născuse unul chiar în vremea lui, în cartierul ce era aliat cu cel mai aprig duşman al lui. Nu-i plăceau lucrurile care nu erau sub controlul său. Dar putea face ceva pentru a readuce situaţia sub control, înainte să se afle vestea.

– Cât? întrebă el.

– O să ai nevoie de un talisman, zise Luciano.

Era prima oară când folosea acel cuvânt în faţa unui di Chimici, şi Georgia ştia ce înseamnă asta: aveau să-l ducă într-adevăr pe Falco în lumea lor. „Nu", se corectă ea, „în lumea mea." Falco avusese dreptate să se refere la ea astfel. Luciano era acum talian. Reuşi să nu se mai gândească la el ca la Lucien. De acum încolo chiar şi în Siena ei avea să-i spună tot Luciano. Avea să-i fie de folos.

– Cum pot face rost de unul? întrebă Falco simplu, fără a întreba măcar ce înseamnă cuvântul.

– Georgia va trebui să-ţi aducă unul, zise Luciano. Trebuie să fie ceva din cealaltă lume, adus de acolo aici. Atunci când vei fi gata să pleci trebuie să-l ţii în mână şi să adormi gândindu-te la acel loc. Ar trebui să se trezeşti în Anglia, în secolul al XXI-lea. Dar numai zeiţa ştie ce o să ţi se întâmple după aceea. Asta cred că e tot treaba Georgiei.

Amândoi băieţii o priviră de parcă ea ar fi fost în stare să rezolve toate problemele pe care aveau ei să i le pună.

– Păi, ce să fie? întrebă ea. Al meu e un cal, şi Luciano spunea că al lui a fost un caiet. Dar erau amândouă din Talia. N-am să ştiu ce să caut în Anglia.

– Pot să văd calul? întrebă Falco.

Ezitând, Georgia scoase din buzunar copia calului înaripat şi i-l arătă.

– Un cal înaripat! Un *cavallo alato*, zise el entuziasmat. Rassenanii aveau aşa ceva. Nu-i aşa că ar fi minunat să vezi unul!

Georgia şi Luciano s-au uitat unul la altul.

Pentru a-i distrage atenţia, Luciano adăugă:

– Talismanul lui Rodolfo e din cealaltă lume. Este un inel de argint pe care i l-a adus doctorul Dethridge.

În mintea Georgiei prinse contur o idee.

– Credeam că nu trebuie să aduc nimic din lumea mea cu excepţia propriului meu talisman, a zis ea atunci.

Luciano a dat din umeri.

– Acestea sunt regulile. Dar doctorul Dethridge a adus talismanul lui Rodolfo şi pe al lui Paolo. Şi pe al Giudittei Miele. Şi talismanele atâtor altor *stravaganti* din Talia spre lumea cealaltă. Este unul dintre lucrurile pe care le facem noi. Eu mă pregătesc pentru ca într-o zi să fiu capabil să iau talismane pentru a aduce aici *stravaganti* din cealaltă lume. Este o mare responsabilitate.

– Uau, exclamă Georgia. Adică doctorul Dethridge, care a inventat toată ştiinţa *stravagantizării*, este singurul care a adus vreodată talismane din lumea mea în asta şi tu te pregăteşti în acest scop şi totuşi te aştepţi ca eu să găsesc un obiect acolo şi să i-l aduc lui Falco, pur şi simplu? Asta n-o să dea peste cap întreg echilibrul spaţiu-timp?

Luciano îi zâmbi şi ea ştiu că avea să facă orice îi cerea el.

– Eu obişnuiam să compar asta cu *Star Trek*, zise el.

Oftă. Uneori i se părea că trecuseră sute de ani de când stătuse prima oară în grădina lui Rodolfo de pe acoperiş şi aflase că nu avea umbră. Şi îi era aşa de dor de el şi de Arianna.

Repede, zise:

– Ar fi folosit doar o singură dată dacă Falco e într-adevăr hotărât să fie „translatat", aşa cum spune doctorul Dethridge. Doar o singură călătorie – ca un bilet doar „dus".

– Stai, zise Georgia. Nu trebuie ca talismanul să găsească persoana potrivită? Vreau să spun că talismanele noastre au ajuns la noi şi ne-au adus acolo unde trebuia să ajungem. Putem noi să-i dăm lui Falco ceva şi să ne aşteptăm să îl poată ajuta să se *stravagantizeze*?

Luciano era serios.

– Nu putem fi siguri, zise el. Se întoarse spre Falco. Înţelegi? Una e să te hotărăşti că vrei să te duci în cealaltă lume. Şi alta e să meargă. Chiar dacă Georgia îţi aduce ceva, asta nu înseamnă că poţi să pleci din Talia.

Falco dădu din cap.

– Sunt gata să-mi asum riscul, zise el.

– N-ar trebui să întrebăm pe cineva? zise Georgia. Ştia că pierduse prilejul deja să-i spună lui Paolo despre asta. Ce spui de doctorul Dethridge? Sau ai putea să încerci să-l contactezi pe Rodolfo?

Luciano se încruntă. Nu credea că Arianna lua în considerare în mod serios să se căsătorească cu un di Chimici, dar se simţea rănit pentru că nici ea, nici Rodolfo nu-i pomeniseră nimic despre cererea în căsătorie. Şi-i închipui văzându-şi de treburile lor de guvernare a Bellezzei şi luând decizii importante fără el. Se simţise dat la o parte şi era supărat. Atunci s-a hotărât să nu spună nimănui de Falco.

– Nu, zise el. O să ne descurcăm noi singuri. La urma urmei, suntem amândoi *stravaganti*.

– Şi acum o să fiu şi eu unul, zise Falco cu un zâmbet angelic. Cel puţin, pentru o scurtă vreme. O să întreprind un singur zbor frumos şi apoi o să-mi strâng aripile. Şi Georgia o să aibă grijă de mine.

Georgia a trebuit să vină devreme de la şcoală marţi. Era obosită şi ameţită. Maura era aşa de îngrijorată în privinţa ei,

încât Georgia se hotărî să nu se mai *stravagantizeze* timp de câteva nopţi. Se săturase să tot fie obosită şi mai erau doar câteva zile până la sfârşitul trimestrului. În vacanţă avea să fie mai uşor, şi Luciano o asigurase că era foarte posibil să nu piardă nicio zi în Talia, din cauza modului în care funcţiona portalul.

Dar nu-l pusese la socoteală şi pe Russell. Tot timpul se *stravagantizase* în timpul nopţii şi avusese mare grijă de căluţul înaripat, transferându-l din hainele de zi în cele de noapte şi apoi invers şi ţinându-l tot timpul la ea. Dar marţi seară fusese frântă de oboseală şi ştia că n-avea nevoie de el în noaptea aceea. Aşa că îl lăsase în buzunarul de la blugi, în coşul cu rufe murdare din baie, iar miercuri dimineaţa dispăruse.

Capitolul 13

Curte în stil mare

Georgia era înlemnită din pricina şocului şi a fricii. Iniţial a încercat să creadă că luase Maura calul, dar blugii erau tot în coşul cu rufe murdare, nu în maşina de spălat. Şi Maura plecase la serviciu, dându-i instrucţiuni clare să sune la doctor pentru o consultaţie de urgenţă. În casă era linişte, acea linişte ce reverberează după haos. Ralph plecase şi el la serviciu, iar Russell la şcoală. Georgia auzise prin somnul ei adânc zgomotele făcute de ei la micul dejun.

Acum stătea pe marginea căzii, cu blugii mototoliţi în poală, şi se simţea ca şi cum ar fi fost cu adevărat bolnavă. Precis îi luase Russell. Georgia ştia că era inutil, dar s-a dus şi a încercat oricum clanţa de la uşa fratelui ei vitreg. Era încuiat. Russell ceruse să aibă şi el încuietoare tot atunci când o obţinuse şi ea pe a ei. Acum era sigură că talismanul ei se găsea undeva dincolo de uşa încuiată.

Coborî scările în stare de şoc şi îşi turnă un bol cu cereale, fiindu-i teamă că, dacă nu mânca nimic, avea să leşine. Dar îi era greu să înghită. Îl sună pe doctor, dar i se spuse că nu putea fi programată până la prânz.

Făcu un duş rapid, mintea ei procesând totul în viteză. Ce avea ea să se facă dacă Russell refuza să îi dea calul? Sau, şi mai rău, dacă îl aruncase ori îl spărsese? La gândul că Russell îi zdrobise micuţa figurină înaripată cu unul dintre pantofii lui măsura 45, Georgia a dat drumul la apa caldă până era să se opărească cu ea şi şi-a şamponat viguros scalpul.

Una era să se hotărască să lipsească vreo câteva zile din Talia, dar era cu totul altceva să nu mai fie în stare să se întoarcă deloc, să nu mai revadă nicicând Remora, nici pe Cesare ori pe Paolo şi familia lor gălăgioasă, nici pe Luciano. Ce să mai zică de Falco?

Georgia se gândise mult la el în ultimul timp. Ceea ce voiau să facă ea şi Luciano pentru el era cu siguranţă periculos şi probabil chiar greşit. Dar ajunsese să creadă că asta era ceea ce avea ea de făcut în Talia şi de aceea talismanul ajunsese, de fapt, la ea. Nu credea deloc că era făcută să fie o *stravagante* ca la carte, aşa cum era Luciano. Şi nu se simţea înzestrată cu cine ştie ce calităţi, nici atrasă să înveţe misterioasele arte şi meşteşuguri pe care le posedau *stravaganti*.

Nu, ea simţea că avea o singură sarcină anume în Talia, şi aceea era să-l salveze pe Falco. De ce, nu ştia încă sigur, doar că acela era lucrul pe care era de aşteptat să-l facă ea. Dar fără talisman nu putea face nimic. Era îngrozitor. Cât i-ar fi luat lui Paolo să realizeze că ea nu se mai întorsese în Talia pentru că nu mai putea să se *stravagantizeze*?

Şi avea să-i aducă oare alt talisman? Georgia nu avea idee dacă asta era îngăduit sau măcar posibil. Se gândi că avea s-o ia razna dacă mai stătea mult în casă.

– Excelenţa Sa, prinţul Gaetano de Giglia! anunţă lacheul ducesei.

Gaetano a fost introdus într-o sală mare de recepţie, ale cărei ferestre înalte dădeau spre un canal. În celălalt capăt era un piedestal de lemn pe care se afla un tron de mahon, măiestrit lucrat. Într-o parte, pe un scaun mult mai puţin împodobit, stătea un bărbat în catifea neagră, cu părul grizonant. Acesta era evident regentul Rodolfo, tată şi sfătuitor al tinerei ducese şi un puternic *stravagante*.

Gaetano simţi că-i bate inima aşa de tare la vederea unuia dintre cei mai mari duşmani ai tatălui său, încât nu a mai fost în stare să se uite bine la silueta zveltă de pe tron.

– Principe, se auzi o voce dulce, melodioasă, Bellezza vă urează bun venit. Sper că sunteţi instalat confortabil în palatul ambasadorului? Îngăduiţi-mi să vi-l prezint pe tatăl meu, senatorul Rodolfo Rossi, regentul oraşului.

Rodolfo îi făcu cinstea tânărului di Chimici de a se ridica de pe scaun şi a face câţiva paşi spre el înainte de a se înclina. Gaetano se înclină şi el, apoi înaintă spre a îngenunchea înaintea ducesei şi a-i săruta mâna pe care i-o întinsese. Ea îi făcu semn să se ridice şi Gaetano se trezi uitându-se la nişte ochi violeţi, amuzanţi, ascunşi de o mască argintie. Fusese crescut în palate şi castele şi nu întâlnise niciodată pe nimeni care să nu aibă un titlu nobiliar până ce se mărise, cu excepţia servitorilor. Aşa că nu era deloc străin de eticheta de la curte şi nu se pierdea uşor cu firea. Dar când reuşi să se concentreze în cele din urmă asupra obiectului călătoriei sale, se trezi că roşeşte şi se bâlbâie ca un nătărău aflat în budoarul unei doamne.

Ducesa era frumoasă. Putea spune asta în ciuda măştii ei. Înaltă şi zveltă, cu un păr bogat, strălucitor, de culoarea castanei coapte, coafat într-un stil sofisticat, ce-i scotea în evidenţă forma perfectă a capului, în prelungirea gâtului, asemenea unei flori pe tija ei. Câteva buclişoare rebele îi alunecaseră pe ceafă şi pe frunte, dându-i un aer de şi mai mare naturaleţe, în ciuda formalismului rochiei. Şi ochii aceia! Aşa de mari şi de strălucitori şi de o culoare atât de neobişnuită, ce se potrivea cu ametistele întunecate din părul ei şi de la gât.

Se gândi în treacăt la Luciano. „Ce noroc pe capul lui", îşi zise el, „dacă ea îi împărtăşeşte sentimentele." Apoi îşi aminti pentru ce se afla el acolo. Se adună şi tot restul audienţei s-a scurs în schimburi de amabilităţi şi cu prăjituri, pe care servitorul le aduse înăuntru şi le aşeză pe o masă joasă, rotundă,

de alamă, împreună cu un vin alb, spumant, din care Gaetano nu mai băuse niciodată. Acelaşi servitor a adus şi un scaun pentru vizitator, şi, în scurt timp, cei trei se apucară să discute relaxaţi despre Remora şi Cursa Stelelor.

– Am întâlnit în oraş un prieten de-al vostru, Excelenţă – îi zise el ducesei – şi cred că şi de-al vostru, spuse, întorcându-se spre Rodolfo. Un tânăr pe nume Luciano.

A fost surprins vă vadă cum chipul proaspăt al ducesei se îmbujorează chiar sub mască.

– Într-adevăr, zise regentul. E ucenicul meu şi o rudă mai îndepărtată. Se simte bine? L-aţi văzut şi pe tatăl lui adoptiv, pe bunul meu prieten *dottore* Crinamorte?

– Da, sunt bine amândoi, răspunse Gaetano. I-am întâlnit în cartierul Berbecului, în casa maestrului de cai, unde erau cu prietenul lui Luciano, Giorgio.

Rodolfo nu-şi trădă nicio emoţie la auzul acestei veşti şi conversaţia alunecă spre apropiata călătorie în Remora pentru a vedea Cursa Stelelor. N-a fost făcută nicio menţiune cu această primă ocazie referitoare la scopul real al vizitei tânărului prinţ. Gaetano s-a întors la fosta reşedinţă a lui Rinaldo, cu un vârtej de gânduri în minte. Dacă trebuia să se însoare cu acea ducesă, n-avea să fie deloc ceva neplăcut. Dar ea l-ar fi acceptat? Era clar spre cine înclina inima ei. Dar era posibil să nu aibă nici ea mai mult de ales decât el în acea situaţie.

Zâmbetul domnului Goldsmith la vederea Georgiei se transformă repede într-o încruntătură preocupată.

– Ce drăguţ! Dar de ce nu eşti la şcoală? Eşti bolnavă? Nu arăţi prea bine, zise el.

A fost de ajuns o privire compătimitoare şi Georgia a izbucnit în lacrimi. Domnul Goldsmith era îngrozit. Îi oferi batista lui albă, curată, şi o ajută să se aşeze jos, în micul lui

birou din spatele magazinului. A pus chiar şi pancarta „Închis" pe uşă, deşi afacerile mergeau prost şi nu îşi putea permite să piardă vreun client.

Îi aduse Georgiei nişte ceai, regretând că nu mai luase şi biscuiţi între timp. Ea îşi mai reveni sorbind din băutura fierbinte. Nu plângea prea des, doar atunci când Russell întrecea mult măsura cu răutăţile lui.

– Acum trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat, zise domnul Goldsmith, care nu era obişnuit să vadă oameni plângând.

– E vorba de Russell, spuse Georgia. Fratele meu vitreg. Cred că mi-a furat calul.

Avea o expresie aşa de tragică, încât domnul Goldsmith realiză că nu trebuia să minimalizeze cu nimic pierderea suferită de ea. Deşi era doar o reproducere, teoretic nu imposibil de înlocuit.

– Oh, doamne, zise el. Îmi pare rău. Ce te face să crezi că el l-a luat?

Georgia îi explică şi bătrânul realiză repede că ea îi povestea mult mai multe despre familia ei decât ştiuse el înainte. Acel frate vitreg era evident o adevărată pacoste. Şi cu siguranţă că mai erau şi altele.

– Am nevoie de cal, zise Georgia. Nu vă pot explica de ce – oricum nu m-aţi crede – dar trebuie să-l am pentru a putea face ceva ce am promis să fac. Şi mă refer doar la acela – nu trebuie să fie niciun alt cal înaripat.

Domnul Goldsmith şi-a dat seama că era foarte tulburată. N-avea idee de ce calul înaripat devenise aşa de important pentru ea, dar recunoştea o obsesie atunci când avea de-a face cu una.

– Atunci trebuie să ne asigurăm că Russell o să ţi-l dea înapoi, nu? Nu cred că are rost să-l rogi frumos de vreme ce a făcut ceva ce – cum ai spus tu – te-a întors pe dos. Nu asta ai spus? Bună expresie. Ştiu ce se întâmplă cu ceasurile mele când

le întorci prea tare. Şi totuşi, ce-ai zice să te duci direct la părinţii tăi şi să le spui ce crezi că s-a întâmplat? Cu siguranţă, o să-i fie mai greu să-i mintă şi pe ei!

Georgia a fost de acord că bătrânul avea probabil dreptate, dar faptul că-i vorbise de ceasuri îi aminti de programarea la doctor. Ceasurile domnului Goldsmith arătau toate o altă oră, dar ceasul ei îi spunea că era douăsprezece fără un sfert şi trebuia s-o şteargă.

Doctorul Dethridge aranjă cărţile în acelaşi chip în care o făcuse la ultima lui citire. Se gândise îndelung la semnificaţia ei şi acum se hotărâse să i-o arate şi lui Rodolfo. S-a folosit de oglinda cu mâner pentru a reflecta cărţile şi a privit şi el în ea din când în când până ce s-a trezit că fostul lui elev se uita la el.

– Salutare, master Rudolphe! zise elisabetanul. Ce credeţi despre etalarea asta?

– Cred că este absolut remarcabilă, vechi prieten, zise Rodolfo, uitându-se atent la cărţi, pentru că şi eu am obţinut una la fel când a fost lună nouă.

– Zeiţa nu apare când e lună nouă fără un motiv întemeiat, şopti Dethridge.

– Poate că e interesată de treburile noastre? sugeră Rodolfo.

– Atunci trebuie să sperăm că intervenţia ei este spre binele nostru, zise Dethridge.

Luciano nu a fost surprins că Georgia nu şi-a mai făcut apariţia în Remora a doua zi. La urma urmei, chiar el o sfătuise să facă o pauză. Dar Falco a fost vizibil dezamăgit când bellezzanul a sosit la palatul papal de unul singur.

– Sunt lucruri pe care le putem discuta şi fără a fi Georgia de faţă, îi spuse Luciano cu blândeţe.

Dar Falco dădu doar din cap şi Luciano avu impresia că îl văzuse ştergându-şi o lacrimă. Asta era ceva nou. Voia oare Falco să se translateze în lumea modernă fiind influenţat de dorinţa de a fi mai aproape de Georgia? Era o problemă mult prea delicată pentru a o discuta imediat. Luciano se hotărî să continue cu detaliile practice şi să-şi facă griji mai târziu în privinţa acestei noi probleme.

– Trebuie aranjate nişte lucruri în ambele lumi, zise el într-o manieră negustorească. Georgia poate pune lucrurile la punct în privinţa noii tale vieţi şi să-ţi aducă un talisman. Dar trebuie să te gândeşti cum ai să pleci de aici. Înţelegi că dacă te *stravagantizezi* în fosta mea lume şi stai acolo peste noapte, aici corpul tău o să pară că doarme în timpul zilei?

– Da, zise Falco, ai spus asta. Şi dacă stau acolo o să pară că am *morte vivenda*. Şi într-o zi o să dispar într-adevăr de aici. Cât crezi că o să dureze asta?

Lucien dădu din cap. Îl uimea cât de calm putea vorbi acel băiat de treisprezece ani despre dispariţia sa.

– Chiar nu ştiu. În cazul meu a fost vorba de câteva săptămâni, dar, aşa cum ţi-am spus, am fost ţinut în viaţă artificial. Poate fi vorba doar de câteva zile. Problema e că ar trebui să existe un motiv. Nu vreau ca tatăl tău să suspecteze ce se va întâmpla cu adevărat.

– O să cer să mă întorc la Santa Fina, sugeră Falco. Pot spune că, deoarece Gaetano s-a dus la Bellezza, eu vreau să mă întorc la palatul de vară până la cursă. Va fi mai uşor să scap de acolo. Servitorii mei nu sunt la fel de vigilenţi ca tata.

– Dar tot trebuie să existe un motiv, insistă Luciano.

– M-am gândit şi la asta, zise Falco. Cred că cel mai simplu lucru ar fi dacă m-aş preface că am încercat să îmi pun capăt zilelor.

Luciano era dus pe gânduri pe drumul de întoarcere spre cartierul Berbecului. Dar toate gândurile legate de Falco îi fugiră din minte când văzu trăsura oprită în faţa grajdurilor. William Dethridge era aplecat peste fereastră şi-i făcea semn cu mâna.

– Grăbeşte-te, tinere Lucian. Am primit veşti din Santa Fina. Minunea şi-a luat zborul.

Gaetano s-a dus iar la palatul ducesei în acea seară pentru o cină de gală. El era oaspete de onoare, stând de-a dreapta ei, în timp ce Rodolfo stătea în partea cealaltă. Dar tânărul a fost surprins să vadă că cealaltă vecină a sa de masă era verişoara lui, Francesca.

– Salutări, vere, zise ea, şi zâmbi văzându-l aşa de surprins. Nu ştiai că eu sunt acum bellezzană?

Gaetano era de-a dreptul năucit. Auzise zvonurile despre Francesca, dar nu se aşteptase s-o întâlnească acolo. Era cu mult mai încântătoare decât şi-o aducea el aminte, cu părul ei negru, strălucitor, şi ochii întunecaţi, scânteietori. Îi luă mâna ce-i fusese întinsă şi i-o sărută, făcând uz de toate rezervele lui de politeţe pentru a o întreba de sănătate. Era îmbrăcată în tafta roşie, care foşnea în timp ce vorbea. Gaetano se simţi de parcă băuse din belşug vin roşu, bellezzan, deşi paharul lui era încă neatins.

– Văd că vă bucură reuniunea de familie, spuse o voce melodioasă, ironică, din spatele lui, şi Gaetano realiză, spre oroarea lui, că îi întorsese spatele ducesei.

– Iertaţi-mă, Excelenţă, rosti el, întorcându-se iute înapoi spre gazda sa şi înroşindu-se până la rădăcina părului. Am fost aşa de surprins s-o văd pe verişoara mea aici, încât am uitat de bunele maniere. Sper că sunteţi bine?

– Mai bine ca oricând, răspunse ducesa şi îi zâmbi, sincer amuzată.

În acel moment, lui Gaetano i-a trecut prin minte în mod surprinzător că fata aceea frumoasă ştia totul despre el şi povestea lui de dragoste din copilărie cu Francesca şi că aranjase în mod intenţionat să se întâlnească. Dar de ce ar fi făcut asta? Pentru a-i pune la încercare hotărârea? Pentru a-i aduce aminte că o căsătorie se bazează pe dragoste? Se uită dincolo de ea şi îl văzu pe Rodolfo privindu-l cu aceeaşi expresie. Cei doi formau o pereche periculoasă, conchise el.

Tot restul banchetului Gaetano i l-a dedicat ducesei, deşi era permanent atent la foşnetul de lângă el şi la sunetul râsului Francescăi, în timp ce ea flirta cu celălalt vecin. În spatele cuvintelor lui curtenitoare, mintea lui lucra cu iuţeală. Oare Francesca era măritată? Şi dacă era aşa, unde era soţul ei? Gaetano îşi dădea seama că nu era bărbatul care se învecina cu ea, ce părea foarte tânăr. I se păru foarte greu să se concentreze asupra scopului vizitei lui acolo.

În ziua următoare avea să fie primit într-o audienţă personală de ducesă, în timpul căreia el trebuia să o ceară în căsătorie. Ştiau amândoi de scopul vizitei lui şi el se întreba care avea să fie rezultatul. Se aştepta oare de la el să-i mărturisească o iubire eternă? Putea doar să-şi imagineze privirea întrebătoare pe care i-ar fi aruncat-o ea. Ducele nu-i oferise niciun fel de sfaturi în privinţa modului în care să-i facă curte.

Când ducesa se ridică de pe scaun, ceilalţi se ridicară şi ei. Îi conduse într-o altă încăpere, unde muzicanţii cântau deja şi un şir de scaune fusese aranjat în jurul unor mese joase, iar ea îl rugă pe Gaetano s-o scuze pentru că dorea să discute puţin cu amiralul flotei bellezzane, aşa că el rămase singur. Francesca stătea la o măsuţă în partea cealaltă a încăperii şi se simţi tentat să se aşeze alături de ea. Sigur nu pot exista obiecţii dacă stătea cu verişoara lui. Mai ales că nu mai cunoştea pe nimeni de acolo.

– Deci, ce spui tu acolo? întrebă Ralph. Russell ţi-a furat o jucărie de-a ta? E un pic cam patetic, nu?

Georgia scrâşni din dinţi.

– Nu e o jucărie, explică ea din nou, încercând să rămână calmă. E un obiect decorativ, pentru care am strâns bani să-l cumpăr de la un magazin de antichităţi.

– Nu contează ce este, zise Maura, folosind tonul său de „hai să fim sinceri până la capăt". Ralph, sunt sigură că eşti de acord că Russell ar trebui să respecte ceea ce aparţine altora.

Stăteau toţi patru adunaţi în jurul mesei de bucătărie în seara aceea de miercuri. Georgia ceruse o reuniune de familie şi Maura realizase imediat că ceva era în neregulă. Reuniunile de familie erau nişte evenimente rare, ţinute doar atunci când trebuia luată o decizie importantă.

– Cine zice că i-am luat eu calul ei idiot? întrebă Russell cu năduf. De ce aş fi făcut-o? Probabil că l-o fi pus ea pe undeva şi a uitat de el.

Ralph îşi schimbă imediat atitudinea.

– Georgia zice că tu l-ai luat, replică el tăios. Şi pare să creadă că ai făcut-o pentru a o enerva.

Russell dădu din umeri. Proastă inspiraţie. Asta îi enervă pe amândoi părinţii.

– L-ai luat? întrebă Ralph.

Se lăsă tăcerea. Georgia îşi ţinu respiraţia. Dacă Russell nega, putea ea oare să ceară să-i fie percheziţionată camera? Şi Ralph avea s-o facă? Acum părea că el era de partea ei, dar ştia cât de repede treceau adulţii de o parte ori de cealaltă în toiul unei dispute. Ceea ce urma să se întâmple în continuare avea să-i determine întreg viitorul ei în Remora.

Roderigo se simţea extrem de vinovat. Calul zburător fusese lăsat în grija lui şi acum dispăruse.

Îl aduse pe Diego afară să le povestească el ce se întâmplase celor doi distinşi vizitatori din Bellezza. Băiatul maestrului de cai din cartierul Berbecului era deja în Santa Fina, cercetând împrejurimile pentru a da de vreo urmă a mânzei negre.

– Funia s-a încurcat într-un copac, explică Diego, părând afectat.

Povestise întâmplarea de câteva ori şi credea sincer că fusese martor la un accident. Dar în sinea lui se simţea cam vinovat ştiind că nu păstrase secretul în privinţa calului înaripat aşa cum ar fi trebuit.

– S-a întâmplat aseară, continuă el. Am scos-o afară să facă mişcare, ca de obicei, şi am lăsat-o să zboare, ţinând-o de funie. Apoi frânghia s-a prins într-un copac înalt de la marginea padocului şi s-a rupt. Ea şi-a luat zborul înainte să apuc eu să fac ceva.

– Am trimis oameni s-o caute peste tot, adăugă Roderigo complet distrus. Cu siguranţă că o s-o avem în curând înapoi. O să se întoarcă ea la mama ei, nu?

– Dacă n-o găseşte altcineva înainte, zise Luciano.

– Trebuie să mergem la mama ei, propuse Dethridge, şi cei doi *stravaganti* s-au dus la grajduri s-o vadă pe Starlight. Iapa stătea nemişcată în boxa ei.

– Nu mănâncă, zise Roderigo, dând din cap.

Dethridge se duse la iapa sură şi îi mângâie urechea, şoptindu-i ceva. Starlight a dat din cap şi s-a uitat ca şi cum ar fi înţeles ce-i spunea el.

– A fost doar o glumă, a zis Russell morocănos. Aveam de gând să i-l dau înapoi.

– Du-te şi adu-l imediat, i-a cerut Ralph categoric.

După ce Russell a ieşit, Ralph i-a cerut scuze Georgiei. Era extrem de uşurat, evident, pentru că fiul lui recunoscuse. Dar nu la fel de uşurat pe cât era Georgia. În acel moment, simţea că era gata să-l ierte pe Russell pentru orice dacă îi dădea înapoi talismanul. Dar îşi schimbă sentimentele imediat ce văzu ce ţinea el în mână când se întoarse în cameră.

– Îmi pare rău, zise el, mimând regretul. Se pare că a suferit o mică deteriorare.

Micul cal etrusc zăcea la el în palmă cu aripile sparte şi puse alături.

Întâlnirea privată a lui Gaetano cu tânăra ducesă n-a avut loc în sălile oficiale din palatul ducal, ci în grădina de pe acoperiş a tatălui ei. Servitorul regentului, Alfredo, îl conduse pe tânărul di Chimici sus, în ceea ce părea a fi o minunată grădină suspendată deasupra oraşului.

Gaetano a văzut imediat că terasele şi aleile se întindeau pe o distanţă mult mai mare decât ar fi fost fizic posibil. Dar uimirea sa a fost temperată de faptul că Luciano părea să nu se afle acolo. Cel puţin întâlnirea lui cu ducesa avea să fie una privată.

Arianna stătea pe o bancă de piatră împrăştiind seminţe pentru un păun splendid. Era îmbrăcată simplu, în mătase verde, cu o mască simplă din mătase. Nu purta nicio bijuterie şi păru îi cădea despletit pe umeri. Arăta exact ca o fetişcană ce era, cu un an mai mică decât el, dar deja suverană a unui mare oraş-stat. Gaetano o compătimi brusc.

La salutul lui, ea se ridică şi păunul fugi de acolo. Îl auzi ţipând în depărtare.

– Bună dimineaţa, principe, zise ea. Sper că v-a plăcut cina de aseară!

– Foarte mult, răspunse el, deşi nu-şi amintea de niciunul dintre felurile de mâncare ce fuseseră servite. Îi trecu fugitiv prin minte că asta nu-i stătea deloc în fire.

– Sper, de asemenea, că a fost o plăcere să vă revedeți verișoara, continuă ducesa. Nu eram sigură c-o să-mi accepte invitația. Poate că nu știți, dar ea a candidat împotriva mea la alegerile ducale.

– Așa am aflat, zise Gaetano, care auzise toate amănuntele de la Francesca, în seara trecută. Sunt sigur că Excelența Voastră își dă seama că n-a fost ideea verișoarei mele.

– Oh, a fost totuși ideea vărului vostru, replică ducesa. Chiar dacă nu a verișoarei voastre. Familia voastră are multe planuri în privința Bellezzei, nu-i așa?

Ducesa nu folosea deloc un limbaj diplomatic, dar Gaetano realiză că n-avea cum să-i facă curte ori s-o ceară de soție în mod convențional. Stilul tranșant avea să-i fie mai de folos decât orice formalism.

– Înălțimea Voastră, zise el, cred că știți de ce mă aflu eu aici. Tatăl meu i-a scris tatălui vostru pentru a-i propune o alianță între familiile noastre. Iar eu ar trebui să vă cer mâna.

– Și asta faceți? întrebă ducesa, arcuindu-și o sprânceană. N-ar trebui să îngenunchеați și să-mi jurați dragoste veșnică?

– Cum aș putea? întrebă Gaetano. Nu vă cunosc și, până nu cunosc o persoană, n-o pot iubi și nici nu mă pot preface că o iubesc. Dar am fost educat să-mi ascult tatăl. Și am să închei această căsătorie dacă doriți. Și dacă ne-am căsători, m-aș strădui să fiu un soț bun și m-aș dedica fericirii voastre.

Tonul ducesei se înmuie.

– Sunteți onest, principe, și vă apreciez și mai mult pentru asta. Dar dacă tot aveți de gând să încheiați un târg pe piața căsătoriilor, ar trebui să puteți examina și marfa. Și începu să-și desfacă masca. Și în timp ce-mi veți face curte, dacă asta e ceea ce e, cred că ar trebui să ne spunem pe nume. Al meu e Arianna.

– Eu sunt Gaetano, zise tânărul di Chimici în timp ce privea chipul fetei, și-i plăcu într-adevăr foarte mult ceea ce vedea.

– E spart, strigă Georgia, simţind că i se face rău.

– Mda, scuze, am zis, spuse Russell. A fost un accident.

– Era înfăşurat în folie cu bule, protestă Georgia. Tu l-ai despachetat.

– Poate fi reparat, o linişti Maura, dornică să menţină pacea. Ţi-l pot lipi eu în aşa fel încât nici n-ai să vezi că a fost lipit. Va fi ca şi nou.

– Ai făcut-o intenţionat, îi zise Georgia lui Russell, pentru că ştiai că era important pentru mine.

– Şi de ce oare, George? întrebă Russell, aproape agreabil. Nu pot înţelege de ce calul ăla e aşa de important. E doar un obiect decorativ şi tu ai o mulţime de cai din porţelan – e chiar o copilărie, ce mai. Poate că asta o avea vreo legătură cu prăpăditul ăla de la care l-ai cumpărat, moşul ăla cu care eşti aşa de bună prietenă.

Antenele Maurei şi ale lui Ralph au intrat pe recepţie.

– Cine e omul ăsta, Georgia? întrebă Maura.

– E tipul ăla bătrân de la magazinul de antichităţi, explică Russell. Trece mereu pe la el să ia ceaiul împreună. Sunt surprins că o laşi. Colegii mei cred că e un pervers.

Capitolul 14

Aripi

Cearta s-a prelungit la nesfârşit şi Russell a şters-o, zâmbind în sinea lui. Georgia parcă-l şi auzea zicându-şi în sinea lui: „treaba mea aici s-a încheiat". Reuşise să abată toate ostilităţile îndreptate înspre el asupra ei, care era acum bănuită că se împrietenise clandestin cu un moş pervers. O figurină spartă nu era nici pe departe ceva tot aşa de grav.

Dar pentru Georgia era. Ea ştia că Russell îl spărsese intenţionat. Mai ştia şi că domnul Goldsmith nu era nici pe departe genul de persoană ce pretindea Russell că ar fi fost şi răspunse distrată la întrebările Maurei şi ale lui Ralph, mult mai preocupată de talisman. Oare avea să meargă şi dacă era lipit, aşa cum sugerase Maura?

– Uite ce-i, zise ea în cele din urmă, exasperată. De ce nu veniţi să-l cunoaşteţi? E un bătrânel foarte de treabă şi discutăm despre chestii precum etruscii şi cursa de cai din Siena. Nu-i nimic rău în aşa ceva, nu?

Maura oftă.

– Deseori aşa începe, Georgia. Un pedofil „curtează" o potenţială victimă făcându-i cadouri şi dând impresia că este inofensiv.

– Domnul Goldsmith nu e pedofil! ţipă Georgia. Şi nu mi-a oferit cadouri – doar biscuiţi. De ce nu mă ascultaţi niciodată? Am economisit bani şi am cumpărat calul. Şi acum Russell l-a spart şi voi nici măcar nu-i faceţi nimic. Domnul Goldsmith e prietenul meu. Practic singurul pe care-l am.

„Cel puţin în lumea asta", se gândi ea.

Niccolò l-a dus pe Falco înapoi la palatul de vară cu trăsura lui. Îl mâhnea să se despartă de el iar aşa de curând. Dar, dacă asta îl făcea pe băiat fericit, nu avea decât să accepte. Şi Falco chiar părea mult mai vesel, sporovăind fericit cu tatăl lui despre călătoria lui Gaetano la Bellezza şi despre vizita oficială a ducesei pentru Stellata.

– Crezi c-o să-l placă, tată? întrebă el. Nu văd de ce nu. El e aşa de drăguţ.

– Asta nu intră la socoteală, zise ducele. Problema e dacă o să-i convină ceilalţi termeni ai ofertei.

Falco îşi cunoştea tatăl prea bine pentru a mai întreba care erau ceilalţi termeni.

– Crezi că ea e nerăbdătoare să vadă cursa? întrebă el în schimb.

– Cum să nu? zise Niccolò. E doar cel mai important moment al anului reman, ceva pentru care trăieşte şi respiră întreg oraşul.

Falco văzuse Stellata de când era de cinci ani până la unsprezece ani. De la accident însă n-a mai suportat să se uite la doisprezece tineri zdraveni cum aleargă în jurul Campo-ului, călare pe nişte cai magnifici.

– Ai să mă laşi să te aduc înapoi pentru cursă, nu? întrebă Niccolò. Ai spus că ai să vii anul acesta şi sunt sigur că o să-ţi facă bine. Poţi sta în tribuna oficială cu fraţii tăi, cu mine, cu unchiul tău şi cu distinşii noştri oaspeţi.

– Da, tată, am să vin, zise Falco, dar avea inima grea, ştiind că era posibil să nu se mai afle în Talia la data cursei.

Când Cesare, Luciano şi doctorul Dethridge s-au întors din Santa Fina au dat de un oaspete neaşteptat acasă la Paolo, de Raffaella. N-aveau niciun fel de veşti bune. Şi Raffaella părea să ştie deja de necazul lor.

– Aurelio m-a trimis, a spus ea simplu. A zis că s-ar putea să aveţi nevoie de ajutor.

– Harpistul are darul clarviziunii? întrebă Paolo.

– Vede ceea ce alţii nu văd, chiar dacă el nu poate vedea ceea ce alţii văd, zise Raffaella.

– Spune-i, zise Luciano. Putem avea încredere în *manoushi*.

– Ceva ce aveam noi mai de preţ a dispărut, explică Paolo. Un cal deosebit. Are doar o săptămână, dar e mult mai dezvoltat decât un cal obişnuit de vârsta asta. Şi are darul de a zbura.

Raffaella rămase tăcută.

– Un *zhou volou*? întrebă ea cu veneraţie. Aveţi unul?

– Am avut unul, recunoscu Cesare cu amărăciune.

– Era semnul nostru purtător de noroc, zise Paolo. Născut în grajdurile Berbecului şi sortit să ne aducă noroc, sperăm noi. Acum lucrurile stau cu totul altfel. Cineva se pare că ne-a furat norocul.

– Atunci asta se va întoarce împotriva lor, zise Raffaella. Cu îngăduinţa voastră am să dau sfoară în ţară printre oamenii noştri. Avem oameni de-ai noştri peste tot în regiune. Poate că cineva o fi văzut ceva.

– De unde ştii de tipul ăsta de cal? întrebă Luciano.

– Cunoaştem toate tipurile de cai, răspunse Raffaella. Un *zhou volou* este un semn de bun augur şi pentru *manoushi*.

Cesare şovăi.

– Iartă-mă că te întreb, dar dacă oamenii voştri preţuiesc caii zburători îl vor mai înapoia Berbecului? zise el.

Raffaella se uită la el grav.

– Noi nu suntem hoţi de cai, replică ea. Nici măcar de cai obişnuiţi. Calul înaripat ar fi o creatură sacră pentru noi şi l-am înapoia posesorilor săi de drept.

– Scuză-mă, zise Cesare. Vreau să te cred, dar sunt aşa de îngrijorat în privinţa Merlei. Am ajutat la aducerea ei pe lume.

– Înţeleg, zise Raffaella. Şi eu aş simţi la fel.

Nu fusese uşor să fure calul înaripat. Enrico se ascunsese iar în tufişuri la miezul nopţii, când Diego îi dăduse drumul mânzei să-şi încerce aripile în zbor, deasupra curţii grajdului. Funia era chiar mai lungă ca înainte şi tindea să se prindă între crengile copacilor. Într-un asemenea moment, Enrico se furişase afară din ascunzătoarea lui şi tăiase funia de piele, ţinând strâns de partea de care era legat calul înaripat.

Din această cauză mânza se smucise mai tare din strânsoarea funiei mult mai scurte, ceea ce a făcut să fie şi mai greu s-o scoată din grajd. Trebuise s-o dirijeze de jos, până ce ea a ajuns să zboare peste un câmp, unde el a putut să ruleze funia uşor până ce ea a coborât iar pe pământ. Şi i-a fost tot timpul imposibil s-o zărească pe cerul fără stele. Mânza şi-a strâns aripile negre, puternice, şi stătea tremurând. Atunci Enrico i-a vorbit blând şi i-a pus o pătură peste aripile ei de poveste.

Enrico se instalase bine acum la Santa Fina. Bileţelul ducelui îi permisese intrarea în palatul de vară al familiei di Chimici, unde avea o cameră foarte confortabilă, cu mâncare şi băutură pe săturate. A strecurat-o pe furiş pe mânza neagră într-o boxă din grajd, unde s-a împrietenit imediat cu Nello, şeful grăjdarilor ducelui. Nello îşi cunoştea stăpânul prea bine, aşa că, atunci când un străin şi-a făcut apariţia în toiul nopţii cu un cal ce era limpede că era furat, nu s-a pierdut deloc cu firea. Nici măcar când a văzut ce fel de cal era. Ceilalţi servitori erau şi ei la fel de discreţi în ce-l privea pe noul musafir. N-avea niciun rost să pună prea multe întrebări când era vorba de afacerile ducelui.

Enrico exploră palatul, uluit de numărul de camere şi de mărimea scărilor.

„Uau!", exclamă el în sinea lui. „Nici n-aveam idee cât de bogaţi sunt di Chimici ăştia."

În ziua aceea palatul forfotea de activitate. Sosise un mesaj prin care se anunţa că ducele îşi aducea fiul mezin înapoi la

palat pentru câteva săptămâni. Falco era preferatul servitorilor de acolo datorită firii lui bune, chipului său angelic şi dramei pe care o trăia. Bucătarul nu mai pridídea cu gătitul felurilor lui preferate şi cameristele îi făceau curat în dormitor şi ştergeau praful din toate celelalte încăperi, astfel încât ducele să nu aibă ce să le reproşeze.

Enrico stătea şi privea din logia de deasupra intrării principale când îşi făcu apariţia trăsura pe drumul dinspre Remora. Se hotărâse să nici nu-şi facă simţită prezenţa până ce ducele nu-şi instala fiul acolo. Se îndreptă iar spre grajduri să-şi vadă premiul. De fapt, evita să dea ochii cu micul Falco. Nello îi povestise totul despre accident, şi Enrico, care era în stare să-i înfigă unui om pumnalul în coaste fără şovăială dacă era plătit bine, nu suporta să vadă oameni bolnavi ori cu defecte fizice, mai ales copii.

Georgia stătea întinsă în pat, strângând căluţul spart, cu obrajii scăldaţi în lacrimi. În ultimele douăzeci şi patru de ore lumea ei părea să se fi prăbuşit. Regreta a mia oară că nu se *stravagantizase* marţi noaptea, trecând peste rezerve. Acum nu ştia dacă avea să mai ajungă în Talia vreodată. Şi Russell scăpase cu şmecheria lui de doi bani şi răspândea zvonuri false în privinţa unei prietenii inocente. Cum de făcea aşa ceva? N-avea dreptate, nici nu încăpea îndoială, dar ea era cea din pricina căreia se certau Ralph şi Maura jos. Cât de mult îl ura!

Se gândi cu cât respect şi afecţiune o tratau Gaetano, Cesare şi Luciano. Şi Falco de asemenea. Şi în ultima vreme îl surprinsese uitându-se la ea cu o expresie ce spunea ceva mai mult de atât. O mai avea şi pe noua ei prietenă, Alice, la şcoală. Începuseră să ia prânzul împreună în mod regulat şi se întâlniseră de câteva ori şi după şcoală. Era o senzaţie plăcută să aibă iarăşi o prietenă. Dacă n-ar fi fost Russell, viaţa ei ar fi fost cu

siguranţă mai bună. Acum se simţea ca prinsă în cursă, incapabilă să scape de stresul de a trăi în aceeaşi casă cu cineva aşa de plin de ură. Şi n-avea să mai poată să-l viziteze pe domnul Goldsmith dacă lui Russell îi reuşea campania de denigrare.

Brusc îşi dori să fi fost şi ea o di Chimici, cu bani şi putere încât să-şi elimine duşmanii. N-ar fi avut nicio ezitare în acel moment să-i trimită lui Russell un asasin în cameră. Apoi se îngrozi de propriile ei gânduri. Asta însemna să fii cineva ca ducele! Singura diferenţă între ei era că el avea într-adevăr putere şi bani. Georgiei i se făcu ruşine.

Cineva îi bătu în uşă.

– Georgia, o strigă blând Maura. Pot să intru?

– Stăpâne! se auzi o voce şoptind din spatele ducelui. Cu un mare efort de voinţă, el reuşi să nu sară din loc, ci să se întoarcă încet.

– Ah! spuse Niccolò, răsuflând printre dinţi când văzu cine era. Ai făcut progrese în privinţa asta.

– Iertaţi-mă dacă v-am speriat, stăpâne, zise Enrico. Dar m-am gândit că sunteţi pe cale de a pleca. Şi nu voiam să pierdeţi ocazia de a vedea ceea ce am să vă arăt.

Îl conduse pe duce în grajd, până în spate, la cea mai îndepărtată boxă. Mai întunecat decât umbra în care stătea, cu aripile strânse, acolo se afla calul înaripat.

– Ai reuşit! exclamă ducele, cu ochii strălucindu-i. Micuţa minune!

Păşi în faţă şi îi mângâie botul. Ea pufăi pe nări, tristă.

– Nello! strigă ducele. Vino încoace!

Grăjdarul său apăru din umbră.

– Înălţimea Voastră, se înclină el.

– Ce poţi face pentru micuţă? întrebă Niccolò.

– Este un pic cam tristă, stăpâne, zise Nello.

– E firesc, aprobă Enrico. Îi e dor de maică-sa.

– Dar o să se dea ea pe brazdă, promise Nello. N-aveţi nicio teamă, stăpâne. O să am grijă de ea ca de propriul meu copil.

– Şi eu la fel, adaugă Enrico.

Ducele se uită la cei doi oameni ai săi şi-l cam luă cu fiori. Dar avea încredere în cunoştinţele lor despre cai.

– Mi-aş fi dorit ca Georgia să fi fost aici, zise Cesare cu tristeţe.

– Ce-ar putea ea să facă şi noi nu putem? întrebă Dethridge.

– Cred că nimic, răspunse Cesare. Doar că aş fi vrut să ştie de Merla.

– Dar portalul probabil că s-a stabilizat, nu? zise Luciano. Ce vreau să spun e că de când vine ea încoace, timpul din cele două lumi s-a sincronizat. Dacă nu vine azi, atunci e posibil să fi trecut doar o singură noapte în lumea ei.

– Nu neapărat, îl corectă Paolo. S-ar putea întoarce şi mâine şi să ne trezim că e cu patru ani mai mare. Dar poate că ai dreptate.

Nici lui Luciano, nici lui Cesare nu le surâse ideea ca Georgia să se întoarcă mai în vârstă ca ei.

Atmosfera din grajdurile Berbecului era una posomorâtă. Căutaseră prin Santa Fina toată după-amiaza şi se întorseseră târziu în Remora, plănuind s-o ia de la capăt în dimineaţa următoare. Nimeni nu-şi imagina că Merla dispăruse printr-un accident sau că ar fi fost găsită bătând coclaurile. Sau chiar dacă s-ar fi întâmplat asta, care erau şansele ca acela care o găsea să n-o păstreze, ca să-i poarte noroc casei lui?

Dar dacă o luase cineva, asta însemna că secretul Berbecului se aflase.

– Sunteţi siguri că niciunul dintre voi n-a suflat o vorbă despre asta faţă de di Chimici? întrebă Paolo.

– Absolut siguri, răspunse Cesare. Noi n-am vorbit deloc despre cai, nu?

– Nu, întări Luciano. Şi mai mult de atât, chiar dacă am fi făcut-o, nu cred că ei i-ar fi spus tatălui lor sau altcuiva.

– Pari tentat să le cam iei apărarea chimiştilor ăstora acum, zise Dethridge. Ai uitat ce ţi-au făcut ţie? Şi ducesei?

– Cum aş putea? întrebă Luciano. Suport consecinţele faptelor lor permanent. Dar aceşti doi tineri sunt total diferiţi de tatăl lor. Şi de vărul lor, dacă e vorba de asta. Cred că niciunuia dintre ei nu-i pasă de planurile de familie.

– Şi totuşi, cel defavorizat ar lua-o în căsătorie pe Arianna pentru a-i face pe plac tatălui său, zise Dethridge.

– Ah, spuse Luciano mai calm decât se simţea. Deci ştiaţi despre asta?

Tatăl lui adoptiv păru foarte stânjenit.

– Îmi pare rău, Lucian. Mi-a spus maister Rudolphe. N-aveam de gând să aduc vorba despre asta, dar păreai aşa de sigur că tânărul prinţ ţi-e prieten. Pot spune doar atât, că este fiul tatălui său şi ar face tot ce i s-ar porunci.

– Dar ce spuneţi atunci despre Arianna? întrebă Luciano. Ce credeţi c-o să facă ea? S-ar vinde pe ea însăşi fiului şi şi-ar vinde oraşul tatălui? N-ar face niciodată aşa ceva. Doar e fiica mamei sale.

– Uite, zise Maura. O să-l punem în uscător să se usuce şi o să fie ca nou.

Calul îşi recăpătase aripile şi nu se vedea că fusese lipit. Maura făcuse o treabă bună cu lipiciul.

– Nu, spuse Georgia. Nu mai pleacă din camera mea.

Mama ei oftă.

– Fie, cum vrei tu. Dar o să dureze mai mult să se întărească lipiciul dacă nu-l pui undeva la căldură.

– Poate să stea pe pervazul ferestrei, zise Georgia. O să aştept. N-am să-l las pe Russell să mai pună mâna pe el. Ai văzut că a fost spart probabil în mod intenţionat.

Era adevărat. Aripile arătau de parcă fuseseră rupte de pe spatele calului. Dar Maura nu voia să creadă că Russell fusese capabil de un asemenea vandalism. Îşi dorea o familie unită şi pur şi simplu nu putea suporta ideea că fiica ei şi fiul ei vitreg nu se puteau suferi.

– Văd că eşti tare nefericită, Georgia, zise ea atunci. N-ai vrea să pleci pe undeva pentru o vreme?

Georgia se uită la mama ei uluită. Doamna doctor Kennedy hotărâse că se simţea suficient de bine încât să se întoarcă la şcoală a doua zi. „E doar un pic cam extenuată. Se întâmplă deseori la sfârşitul trimestrului. Prea multe teme", fusese diagnosticul dat de ea.

– Şi cu şcoala cum rămâne? întrebă Georgia.

– Oh, poţi lipsi în următoarele două zile, zise Maura. Oricum nu vă vor mai da teme. Dar mama Alicei m-a întrebat dacă ai vrea să mergi cu Alice când se duce ea să stea cu tatăl ei la Devon, duminică. Alice a întrebat dacă poţi să vii şi are şi un cal acolo, să ştii.

– Ştiu, spuse Georgia automat, năucă.

Era grozav să scape de atmosfera din casa aia şi-i surâdea ideea de a petrece mai mult timp cu Alice. Cel mai mult se bucura de faptul că Alice ceruse să o însoţească. La urma urmei, abia se împrieteniseră. Dar putea oare să se *stravagantizeze* spre Remora din Devon? Oricum, nu ştia dacă putea s-o facă având un talisman spart.

– Când ai văzut-o pe mama Alicei? întrebă ea, încercând să câştige timp.

– M-a sunat la serviciu, răspunse Maura. Alice era îngrijorată pentru că n-ai fost azi la şcoală. Voia să te întrebe ea direct, dar se temea că n-ai să te mai întorci la şcoală până la sfârşitul trimestrului.

– Cred că mi-ar plăcea să merg, zise Georgia.

Maura oftă uşurată. Asta însemna să scape de un pachet de hormoni adolescentini de pe cap pentru o vreme şi poate că reuşea să-l convingă pe Ralph să stea de vorbă cu Russell cât era fiica ei plecată. Şi o împiedica pe Georgia să-l mai vadă pe omul acela dubios de care vorbise Russell, până reuşea ea să-l verifice.

Falco coborî şontâcăind scara cea mare din palatul de vară. Aşteptase toată dimineaţa să vină Luciano în vizită, şi, sperase el, şi Georgia. Dar nu venise nimeni. Palatul era pustiu şi tăcut şi lui Falco începuse să-i cam piară curajul. Îi era uşor să vorbească cu îndrăzneală despre noua lui viaţă în lumea Georgiei atunci când era cu ei, dar dacă planul lui nu funcţiona? Poate că talismanul nu-l ducea nicăieri. Şi dacă rămânea naufragiat între cele două lumi? Jumătatea de viaţă pe care o ducea el acolo era de preferat în locul niciuneia, cel puţin era obişnuit cu ea.

Şi dacă planul funcţiona, Falco ştia cât de dor avea să-i fie de familia lui, mai ales de Gaetano şi de tatăl lui. Dar de când aflase de intenţia ducelui de a-l hărăzi Bisericii, deşi n-avea nicio vocaţie, ştiuse că tatăl lui îl privea în alt fel decât pe ceilalţi fii ai săi. „N-am să-l dezamăgesc", îşi jură el. „Mai bine să nu mai fiu aici deloc."

Se uită în jos la treptele pe care le mai avea de coborât şi apoi în spate, să vadă câte coborâse. Zări cu coada ochiului o mantie albastră mişcându-se în spatele unei coloane. O mai văzuse de câteva ori până atunci. Mai era cineva care stătea la palat în afară de el şi de servitori.

Dar apoi clopoţelul de la uşa mare de la intrare începu să sune şi un lacheu îl introduse în casă pe Luciano. Falco era încântat să-l vadă, deşi venise singur.

Luciano sui câte două trepte deodată şi ajunse lângă Falco imediat.

– Îmi pare rău că n-am venit mai devreme, zise el. Dar am fost în oraş toată dimineaţa, cu altă treabă. Trebuie să vorbim undeva în privat.

Joi, Georgia luă uşor căluţul înaripat de pe pervazul ferestrei şi-l examină. Părea în regulă. Îl împachetă cu grijă în folia de plastic şi îl puse în buzunar. În acea zi avea să-l ia cu ea la şcoală şi apoi în acea seară avea să vadă dacă mai putea s-o ducă în Remora.

Alice o aştepta în clasă şi se lumină la faţă când văzu că Georgia arăta foarte bine. De fapt, Georgia se simţea mult mai bine. Se aşteptase să nu poată dormi deloc din pricina grijilor, dar dormise foarte bine şi se simţea mai puternică decât fusese în ultima vreme.

– Vii la Devon? şopti Alice în timpul înregistrării. Mama mea a vorbit cu mama ta aseară.

Georgia dădu din cap.

– Da, mulţumesc. O să fie grozav. Pot să călăresc calul tău?

– Sigur, zise Alice. Putem s-o facem pe rând.

– Alice, şopti Georgia. Tu poţi călări fără şa?

Alice a mai apucat doar să dea din cap în semn că da înainte ca domnişoara Yates să le interzică să mai şuşotească.

Luciano se uită uluit la marea sală de bal. În capătul cel mai îndepărtat existau câteva instrumente muzicale înfăşurate în huse şi sute de oglinzi reflectau silueta lui şi pe a lui Falco stând în mijlocul încăperii. Nu era o imagine măgulitoare pentru Falco.

– Nu există nicăieri ceva mai... mic? întrebă Luciano.

– E în regulă, îl liniști Falco. Aici nu vine nimeni niciodată, decât când sunt petreceri în familie.

Străbătu încăperea șontâcăind.

– Aici la fereastră e chiar plăcut, spuse el.

Luciano simți un val de compasiune pentru acest băiat singuratic, care făcuse din palatul acela vast și sumbru domeniul lui. S-au așezat în spatele siluetelor harpei și clavecinului și au vorbit în șoaptă despre Georgia și despre modul în care Falco avea să plece de acolo.

– Cred că trebuie să te duci mai întâi de probă, îl sfătui Luciano.

– Cum adică? întrebă Falco.

– Ca o încălzire pentru Stellata, un fel de antrenament, îi explică Luciano. Trebuie s-o facem pe Georgia să-ți aducă un talisman și poți încerca să te duci înapoi cu ea la sfârșitul uneia dintre vizitele ei aici. Atunci o să fie dimineață în lumea ei și o să poți vedea dacă îți place. Cred că n-ar trebui să iei o hotărâre așa de importantă fără a ști cum e. O să fie atât de diferit de tot ce e aici... Și arătă spre sala de bal goală.

– Asta și vreau, să fie diferit de ce e aici, zise Falco. O s-o fac. Când crezi că o să se întoarcă ea?

Dar Luciano își dădu seama că nu știa deloc. Și pentru prima dată era îngrijorat din pricina ei.

Capitolul 15

O fantomă la palat

Gaetano era prea năucit pentru a se bucura de şederea lui la Bellezza. Dar oraşul era frumos, fără îndoială. Oricât iubea el Giglia natală, trebuia să recunoască faptul că Bellezza era spectaculoasă. Regentul îi rugase pe cei doi fraţi mai mari ai săi, Egidio şi Fiorentino, să-i arate lui Gaetano împrejurimile şi cei doi îşi petreceau zilele plimbându-l cu mandola pe tânărul di Chimici de-a lungul canalelor şi spunându-i toate poveştile de pe vremea când lucrau ca mandolieri.

Erau în mod surprinzător o companie plăcută, nespus de amuzanţi, cu tolba plină de glume, total diferiţi de fratele lor mai tânăr, care intimida. Dar în prima zi, în timp ce Egidio vâslea, Fiorentino i-a zis să tragă la chei.

– E o femeie acolo care ne face cu mâna, i-a arătat el. Pesemne crede că noi suntem cu feribotul.

Gaetano îşi umbri ochii cu mâna. Chiar şi de la distanţa aceea şi cu soarele în spate, îşi putea da seama că era verişoara lui, Francesca. Cei doi mandolieri între două vârste nu aveau nimic împotrivă să ia la bord o tânără frumoasă, mai ales când Gaetano le-a spus că-i era rudă.

– Ce faceţi aici? a întrebat Francesca după ce a fost prezentată şi s-a instalat printre pernele din mandolă. Arăţi ca un turist, Gaetano.

– Nu tocmai, zise Fiorentino. Dacă ar fi turist, ar avea un mandolier mai tânăr care să-l plimbe. Fratele meu şi cu mine ne-am retras de mai multă vreme din branşa asta, dar tot ştim

îndeajuns de multe încât să-i arătăm unui oaspete de vază oraşul nostru.

– Cu siguranţă că nu v-aţi retras chiar de multă vreme, zise Francesca. Am auzit că mandolierii se pensionează la douăzeci şi cinci de ani.

Cei doi fraţi erau încântaţi de compliment, pe care l-au luat drept o glumă bună.

– Şi eu aş vrea să văd mai mult din oraş, zise Francesca. Vărul meu, ambasadorul, m-a adus aici anul trecut pentru a mă căsători şi am văzut foarte puţin din Bellezza, doar obiectivele importante, cum sunt Bazilica şi piaţa de pe podul de lemn. În cea mai mare parte a timpului am stat închisă în palatul soţului meu, având doar camerista drept companie.

– Nu şi pe soţ? întrebă Egidio, care ştia ceva despre dedesubturile acelui mariaj.

– Nu, zise Francesca. Consilierul Albani s-a dus în sud, să-şi vadă podgoriile de lângă Cittanuova.

N-a mai adăugat şi că îl bătuse la cap pe Rinaldo di Chimici să obţină dizolvarea căsătoriei ei cu bătrânul Albani şi că n-ar mai fi rămas un minut în Bellezza dacă soţul ei mai stătea acolo. Era adevărat că Albani avea vii în sud. Le mergea prost din pricina unei larve dăunătoare viţei şi din acest motiv o şi acceptase el de nevastă pe tânăra care avea o zestre consistentă. Dar se dovedea mult mai dificil decât sperase Francesca să scape de acea căsătorie ce i se impusese cu forţa, pentru că Albani era destul de viclean încât să rămână el cu zestrea.

Era o problemă delicată pentru familia di Chimici. Francesca îşi închipuise că ar fi putut să se întoarcă la Bellona imediat ce farsa alegerilor ducale se va fi încheiat, dar primise un mesaj de la nimeni altul decât ducele Niccolò în persoană, că trebuia să rămână în oraş până la aranjarea divorţului, pentru a salva reputaţia familiei şi a întări iluzia că ea avusese propriile ei motive pentru a veni la Bellezza.

– Ar fi o plăcere să vă arătăm oraşul domniei voastre şi prinţului, zise Egidio.

Lui Gaetano nu i-a trecut prin minte să se întrebe cum de ştia Francesca faptul că el avea să se afle la ora aceea pe canal şi de ce i se îngăduise să iasă neînsoţită din palat. El era doar încântat să fie în preajma ei. Aşa că, în următoarele săptămâni, şi-a petrecut zilele cu Francesca şi fraţii Rossi, explorând oraşul şi pe apă, şi pe uscat.

Au vizitat insulele şi el i-a cumpărat dantelă şi sticlărie şi şi-a luat un pumnal nou pentru sine. Au mâncat prăjituri delicioase pe Burlesca şi au vizitat muzeul sticlei din Merlino. Gaetano a studiat masca de sticlă şi a citit cum, în timp ce prinţul din Remora dansa cu ducesa care purta originalul acelei măşti, ducesa alunecase, iar masca se spărsese şi o desfigurase. De atunci, toate fetele nemăritate de peste şaisprezece ani din Bellezza trebuiau să poarte mască.

– Acesta e lucrul cel mai bun în privinţa oribilului meu mariaj, a şoptit Francesca. Nu trebuie să port mască aici. Nu ştiu cum de poate ducesa s-o suporte. Ce rost mai are să fii tânără şi frumoasă şi să ai haine şi bijuterii minunate dacă nu-ţi poate vedea nimeni chipul? Cred c-o să se mărite în curând doar ca să scape de mască.

Conversaţia asta l-a făcut pe Gaetano să se simtă foarte prost. Nu ştia dacă să-i spună Francescăi de ce se afla în Bellezza sau că aproape în fiecare seară când lua cina în privat cu ducesa, ea stătea la masă zâmbitoare, fără mască, etalându-şi frumuseţea, iar el îi spunea pe nume, Arianna.

– Prinţul ăsta trebuie să fi fost un unchi de-al nostru, zise Francesca citind inscripţia de pe mască.

Asta l-a readus pe Gaetano cu picioarele pe pământ. El şi Francesca erau nişte di Chimici. Unul dintre strămoşii lor dansase cu ducesa aceea. Nu ştia dacă Arianna era descendenta ei, dar ştia că exista o istorie a lor de familie, care spunea că

ducesa Bellezzei îl otrăvise pe tânărul prinţ de Remora. Ar fi dorit să fi acordat mai mare atenţie poveştii. Nu era de mirare că între di Chimici şi Bellezza exista o dispută.

Întrebarea era dacă aceasta ar fi luat sfârşit în urma căsătoriei lui cu Arianna.

– Nu, băiete, trebuie să încerci să te ţii în şa, râse William Dethridge nespus de amuzat.

El şi Cesare aveau un secret; îl învăţau pe Luciano să călărească. Sau cel puţin încercau. El nu era un călăreţ înnăscut şi cădea destul de des de pe cal. Dar exersau pe un câmp plin de fân moale şi n-a avut altceva de suferit decât câteva vânătăi şi ceva orgoliu rănit. Luciano nu voia ca Georgia să afle acel lucru, aşa că se hotărâse să ia lecţii dimineaţa în zori şi seara târziu.

Ajunsese la această decizie în dimineaţa în care îl văzuse pe Cesare călărind fără şa la antrenamentul pentru Stellata. Invidiase ţinuta relaxată a băiatului şi faptul că era una cu Arcangelo, frumosul bidiviu roib. Îl mai rodea şi faptul că-i văzuse pe Georgia şi pe Cesare plecând din Santa Fina călare, cu Gaetano di Chimici, în timp ce el şi Falco i-au urmat cu trăsura. Chiar şi Falco, care era cu trei ani mai mic ca el, părea să fi fost un călăreţ grozav înainte de accident.

– Dacă mai eram în secolul al XXI-lea, îi spusese el tatălui său adoptiv, abia aş fi aşteptat să-mi iau permisul de conducere la anul. Ştiţi, să conduci trăsurile acelea fără cai, de care v-am spus! Tata îmi dăduse deja câteva lecţii în parcarea de la centrul sportiv. Acum toate astea s-au dus – n-o să mai am nici măcar o bicicletă. Aşa că ar trebui să învăţ să mă descurc cu transportul talian.

Dethridge rămăsese tăcut. Îl auzise rareori pe Luciano vorbind despre trecutul lui, ce era într-un viitor atât de

îndepărtat, plin de maşini pe care el nici măcar nu şi le putea imagina. I-a oferit o îmbrăţişare de urs băiatului.

– Atunci ar trebui să înveţi, a fost tot ce a spus el.

Şi aşa debutaseră lecţiile lor cu Cesare, adus tot în secret. Începuseră cu o şa, deşi Luciano dorea să ajungă să călărească fără şa, urmând exemplul lui Cesare de graţie şi îndemânare.

– Nu încerca să alergi înainte de a şti să mergi, îl avertizase Cesare.

– Ce n-aş da să fiu în stare să merg la trap, a spus Luciano abia respirând şi săltând când sus când jos în spatele blândei iepe murgă, Dondola, pe care o aleseseră pentru el.

– Nu-ţi face griji, l-a liniştit Dethridge. Tot o să scoatem noi un călăreţ din tine până la urmă.

Georgia nu ştia ce să facă atunci când a plecat de la şcoală în acea după-amiază. Nu voia să se ducă acasă, de vreme ce Russell era probabil acolo, dar, de când cu acuzaţiile lui josnice, se temea să mai treacă pe la magazinul de antichităţi. Se întrebase cum de aflase el de vizitele ei la domnul Goldsmith. Dar, în cele din urmă, a tras concluzia că Russell nu putea fi şi acasă, şi stând la pândă pe lângă magazinul de antichităţi, aşa că s-a dus să-l vadă pe bătrân.

El era tocmai pe punctul de a-i vinde nişte vase verzi unei femei în tweed când a intrat Georgia, aşa că ea a aşteptat, răsfoind nişte exemplare vechi din *Country Life*, de pe o masă rotundă de marmură, din colţ. Domnul Goldsmith era într-o dispoziţie de zile mari în timp ce punea bine bancnote de zece lire în sertar. Era prima vânzare pe care o făcea după zile întregi.

– Arăţi mai bine, dragă, a întâmpinat-o el.

– Sunt bine, a zis Georgia. Doctoriţa spunea că era doar o oboseală.

– Şi, ţi-ai găsit calul? întrebă el.

– Îl luase Russell, zise Georgia oţărâtă. L-au făcut să mi-l dea înapoi, dar i-a rupt aripile. Uitaţi-vă.

A scos calul lipit din buzunar şi l-a despachetat. Domnul Goldsmith i-a examinat aripile.

– Cineva a făcut o treabă bună lipindu-l, a zis el.

– Mama mea, a precizat Georgia.

Dar nu putea să-i spună că nu ştia dacă talismanul era ca nou până nu-l încerca pentru a se *stravagantiza*.

– Înseamnă că ai avut dreptate în privinţa fratelui tău vitreg? întrebă domnul Goldsmith. Ce-au făcut părinţii tăi în această privinţă?

– Nimic! a spus Georgia cu amărăciune. Eu am dat de probleme, nu el.

– Cum adică ai dat de probleme? a întrebat el.

Georgia ezită.

– Nu contează, răspunse ea. Am trecut pe aici să vă spun că mi-am recuperat calul şi că voi pleca pentru o vreme de acasă. Cred că părinţii noştri vor să ne ţină pe mine şi pe Russell departe unul de celălalt.

– O să simt lipsa vizitelor tale, a spus domnul Goldsmith, dar pare o idee bună.

– Da, zise Georgia. Şi o să călăresc un cal adevărat – al prietenei mele, în Devon.

Rodolfo avea una dintre oglinzile lui fixată asupra Marelui Canal. Aceasta reflecta o mandolă condusă de fratele lui şi care îi plimba pe tânărul di Chimici şi pe verişoara lui. Zâmbi văzând cum capetele celor doi tineri se apropiaseră unul de altul, în timp ce Gaetano îi arăta nişte peisaje Francescăi.

– Merge de minune, nu? întrebă o voce din spatele lui.

El se întoarse spre Arianna, zâmbindu-i ei de această dată.

– Nu te-am auzit. Pesemne că îmbătrânesc.

Arianna, care venise prin pasajul secret, şi-a pus mâna pe umărul lui.

– Niciodată, a zis ea. Par fericiţi, nu?

– Faci un joc periculos, o avertiză Rodolfo.

– Eu? se miră Arianna făcând ochii mari. Ce poate fi mai firesc decât ca principele să-şi petreacă timpul cu singura sa rudă din Bellezza?

Rodolfo ridică o sprânceană.

– Ştii, începi să semeni din ce în ce mai mult cu mama ta.

Arianna nu era sigură dacă fusese un compliment.

Georgia stătea întinsă, strângând în mână căluţul lipit şi gândindu-se la Remora. Nici nu îndrăznea să adoarmă. Era îngrozită că n-avea să fie în stare să se mai *stravagantizeze*. Dar în timp ce simţi cum o cuprinde somnul, făcu o promisiune solemnă: „Dacă mă întorc în Remora, o să fac cât mai curând posibil ceea ce vrea Falco, înainte să apuce Russell să pună iar mâna pe talisman."

Când Georgia a deschis ochii, a zărit soarele strălucind printre ţiglele de pe acoperiş, pe praful auriu din podul de fân din grajdul Berbecului. A auzit caii bătând cu copitele în podeaua de piatră de sub ea şi mestecând în iesle. Se întorsese!

Se uită uimită la căluţul din mâna ei. Era aşa de mic şi de fragil, şi totuşi atacul lui Russell nu-i răpise puterile.

Îşi scutură firele de paie din hainele ei remane grosolane şi coborî scara în fugă, ducându-se în casa lui Paolo, disperată să afle cât timp trecuse de la ultima ei vizită şi ce se mai întâmplase cât lipsise ea.

Dar părea să nu fie nimeni acasă. Georgia se simţi dezamăgită cu totul. Nu se mai întâmplase niciodată să ajungă acolo şi să nu găsească pe nimeni.

Se aşeză la masa de bucătărie curată, simţindu-se complet pierdută. Unde erau Luciano, Dethridge şi ceilalţi? Apoi a auzit un zgomot în colţ. Gemenii dormeau într-un leagăn de lemn şi unul dintre ei gângurea ca bebeluşii. Măcar Teresa trebuia să fie pe undeva pe aproape. Georgia sări în picioare şi fugi afară în curtea din spate. Teresa dădea liniştită de mâncare la pui, ajutată de cele trei fetiţe care scânceau, prefăcându-se speriate de fiecare dată când vreo găină le ciugulea degetele de la picioare.

Când ieşi, Teresa ridică privirea şi zâmbi. Georgia simţi iar o strângere de inimă, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se uita la familia lui Cesare. Nu conta că nu şi-ar fi dorit cinci fraţiori mai mici. Era ceva ce avea legătură cu modul lor de a se accepta unul pe altul. Asta crea o atmosferă ce lipsea acasă la Georgia.

Se întreba ce gândea Teresa despre ea. Ştia oare că era fată? Sau că era *stravagante*? Georgia nu era nici măcar sigură că Teresa ştia că soţul ei făcea parte din această frăţie. Era mereu primitoare şi ospitalieră cu Georgia, tratând-o ca pe un oaspete la fel ca Luciano şi doctorul Dethridge, chiar dacă nu o mai văzuse înainte de venirea *stravagantilor* din Bellezza.

– Bună dimineaţa, Giorgio, zise ea, ţinând cu îndemânare cocoşul departe de copii şi asigurându-se că toate găinile aveau de mâncare pe săturate. Te-ai sculat târziu?

– Bună dimineaţa, zise Georgia. Cred că am pierdut noţiunea timpului. Spune-mi, ce zi e azi?

Teresa se uită la ea cam ciudat.

– E joi, zise ea.

Deci şi în Remora trecuseră tot două zile, ca şi în lumea ei. Portalul rămăsese stabil. Georgia realizase imediat că ziua în

care era în Remora era aceeaşi cu cea pe care o trăia în propria ei lume. Făcuse din opt zile patru de la prima ei *stravagantizare*. Nu era de mirare că era obosită! Dar acum era nespus de curioasă să afle ce se întâmplase în Remora marţi şi miercuri.

– Unde sunt toţi ceilalţi? întrebă ea, ca din întâmplare.

– Pe pista de curse, răspunse Teresa zâmbind. N-ai să-l găseşti pe Cesare prin altă parte până se termină Stellata.

Dar Luciano? se gândi Georgia, dar înainte să apuce să întrebe, auzi caii întorcându-se.

– Iată-i că au sosit acum, zise Teresa, ochii luminându-i-se. O să fie flămânzi.

Împrăştie repede restul seminţelor şi începu să le mâne pe fetiţe spre casă. Georgia o luă în braţe pe Marta şi o apucă de mână pe Emilia. Teresa îi zâmbi recunoscătoare. Dar, odată ajunse în casă, îi spuse:

– Du-te la ei dacă vrei. Mă descurc şi singură aici.

Georgia dădu fuga la grajduri şi se ciocni de Luciano care ieşea. Era îmbujorat la faţă şi râdea. Apoi o văzu, şi încântarea i se întipări pe chip.

– Georgia! strigă el, prinzându-i ambele mâini. Slavă Domnului că te-ai întors!

Georgia sări ca arsă de atingerea lui. Apoi se destinse şi îi zâmbi şi ea.

– Îmi pare aşa de rău că n-am venit mai degrabă. În prima noapte am fost prea obosită, şi apoi fratele meu vitreg a spart talismanul. Credeam că n-o să mai fiu în stare să mă întorc.

Brusc, îi veni să danseze în grajdul pietruit. Se întorsese în Remora, Russell nu fusese în stare să strice cel mai important lucru din viaţa ei şi Luciano se bucura s-o vadă. Apoi văzu cum bucuria se şterge de pe chipul lui. Şi ceilalţi care ieşeau din grajd aveau aceeaşi expresie. Un zâmbet fugar la vederea ei, urmat de o tristeţe profundă ce aştepta să fie descoperită.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Georgia alarmată.

– A dispărut Merla, zise Luciano încet. Credem că a fost furată.

Mai târziu în cursul zilei Paolo o întrebă pe Georgia dacă îi mai trecuse oboseala.

– Da, mulţumesc, spuse ea. Dar nu din acest motiv n-am venit mai curând. Fratele meu vitreg mi-a furat talismanul şi l-a spart.

Paolo era şocat.

– Ştie la ce foloseşte?

– Nu, îl asigură Georgia. E pus pe stricat doar de dragul de a face rău. Ştia că era ceva preţios pentru mine, aşa că a făcut-o pentru a mă supăra.

– E bolnav la cap? întrebă Paolo.

– Ai putea spune şi aşa, zise Georgia. E un chin să trăieşti cu el, indiferent cum o fi.

Paolo era gânditor. Georgia a văzut că încerca să înţeleagă cum era posibil ca un membru al familiei să se poarte în aşa hal. Ştia că Cesare nu s-ar fi purtat niciodată aşa de urât cu fraţiorii săi mai mici.

– Eşti nefericită din cauza lui, conchise Paolo. Poate că din acest motiv talismanul te-a găsit pe tine. Luciano era bolnav trupeşte, dar tu ai sufletul nefericit. Asta te face sensibilă la nevoile noastre.

– Poate, spuse Georgia.

Paolo o prinse de mână.

– Ţine minte că nimic nu durează o veşnicie, zise el. Nici lucrurile rele, nici cele bune.

Falco revenise la existenţa sa singuratică pe care o dusese înainte ca Gaetano să reintre ca un vârtej în viaţa lui. N-avea

altceva de făcut decât să colinde prin palat de unul singur, sperând să vină în vizită la el Luciano şi Georgia, fascinanta străină din altă lume. Citea în bibliotecă până ce îi înţepenea corpul de-a binelea şi apoi pleca în escapadele lui chinuite prin palatul cel vast. De câteva ori avusese impresia că nu era cu totul singur. Se simţea privit şi, uneori, dacă se întorcea suficient de repede, era sigur că zărea pe cineva în albastru. Începuse să se simtă urmărit.

Şi totuşi, avea impresia şi că era el însuşi o fantomă. Acum, că se hotărâse să părăsească Talia pentru totdeauna, se simţea ca o fantomă în propria lui casă, deplasându-se dintr-o cameră în alta, ca şi cum ar fi fost invizibil. Dacă mai petrecea multe zile de felul acesta, avea impresia că va deveni din ce în ce mai transparent până ce va fi prea târziu pentru a se mai *stravagantiza*, fiind mult prea imaterial pentru a mai avea vreo umbră în vreuna dintre lumi.

Reveria i-a fost întreruptă de clinchetul clopoţelului de la intrare şi a fost încântat să vadă că veniseră să-l viziteze amândoi *stravaganti*.

– Falco! exclamă Georgia de îndată ce rămaseră singuri. Şi îi explică de ce nu venise mai devreme. Luciano mi-a vorbit despre ideea lui. Vrei să faci o deplasare de probă?

– Orice, răspunse Falco. Cred că am să înnebunesc dacă nu facem ceva cât mai repede.

– Atunci hai s-o facem în seara asta, propuse Georgia. Vino cu mine când plec eu de aici.

– Dar cu ce talisman? întrebă Luciano.

– M-am gândit la asta, răspunse Georgia. Ce ziceţi de inelul meu din sprânceană?

Ideea le-a plăcut ambilor băieţi. Era ceva din cealaltă lume, dar nu era ceva în plus adus de Georgia, era din argint şi era îndeajuns de mic încât Falco să-l ţină în mână neobservat.

– Dar de ce în seara asta? întrebă Luciano. Nu ai pregătit nimic dincolo.

– Ştiu, spuse Georgia. Dar nu trebuie să stea toată ziua, adică toată noaptea. Dacă îl pot scoate afară din camera mea, poate veni cu mine la şcoală pentru câteva ore, să vadă cum i se pare.

– Să meargă cu tine la şcoală? se miră Luciano, fiind şocat în mintea sa de imaginea palidului, infirmului Falco în vacarmul vesel de la şcoala Barnsbury Comprehensive. Ce-o să poarte? N-o să poată intra la ore. Şi dacă n-o să poată lua şi cârjele cu el acolo? N-o să fie în stare să meargă.

Georgia se încruntă. Era adevărat. Era nevoie de ceva mai multă planificare.

– Mai putem aştepta încă o noapte. Atunci o să fie sâmbătă când ne ducem. O să-i găsesc eu ceva de îmbrăcat. Şi aş putea să-i găsesc şi nişte bastoane. Cred că avem unele în cuierul pentru umbrele. Dar nu putem aştepta mai mult pentru călătoria asta de probă. Duminică mă duc la Devon şi nu-l pot lua acolo cu mine. N-o să am cum să-i explic prezenţa prietenei mele Alice.

– Deci, când am putea face călătoria propriu-zisă? întrebă Falco nerăbdător.

– Doar după ce mă întorc, zise Georgia hotărâtă. Nu sunt nici măcar sigură c-o să pot veni aici din Devon. Tu ce crezi, Luciano?

– Nu ştiu, răspunse Luciano. Rodolfo credea că eu n-aveam cum să mă *stravagantizez* din Veneţia în Bellezza, dar nici n-am încercat. Şi asta pentru că nu mă mai aflam în Anglia, cred. Rodolfo e de părere că portalul funcţionează doar între Anglia şi Talia, din pricina doctorului Dethridge. Dar nu ştiu dacă trebuie să te afli la Londra neapărat.

– Devon e în altă ţară? întrebă Falco, şi Georgia realiză cât de multe trebuia să-l mai înveţe după ce se translata în lumea ei.

– Un Falco nu vine doar pentru Crăciun, ci pentru toată viaţa, zise ea cu tristeţe în timp ce se urca în trăsură cu Luciano să se întoarcă în Remora.

– Ai dreptate în privinţa asta, zise Luciano. Eşti sigură că vrei să mergi până la capăt? O să fie destul de dependent de tine, poate şi ani întregi.

– Depinde de ceea ce fac serviciile sociale pentru el, nu? zise Georgia. Vor trebui să-l pună sub asistenţă paternală profesionistă pentru început, şi, dacă avem noroc, o să se ocupe chiar mama de asta. Vor încerca să-i găsească nişte părinţi adoptivi în cele din urmă. Are doar treisprezece ani, Şi totuşi da, cred că, dacă n-o să ajungă undeva departe de Londra, Falco o să aibă nevoie de mine multă vreme.

S-au uitat unul la altul, gândindu-se la ceea ce avea să implice planul pe care-l puneau ei la cale. Pe drumul spre palat au vorbit mult despre Merla şi Luciano i-a povestit Georgiei în amănunt toată căutarea lor fără rezultat. Dar acum problema lui Falco le captase gândurile şi cuvintele.

Pentru prima oară de când venise în Remora, Georgia era nerăbdătoare să se întoarcă acasă. Avea atâtea de pus la punct.

Capitolul 16

Primul zbor

Era un lucru bun că în ultima zi a trimestrului şcoala se termina la prânz. Nici de dimineaţă n-au făcut prea multe ore, pentru că elevii se bucurau deja de perspectiva a şapte săptămâni de libertate. Cam jumătate dintre ei urmau să-şi petreacă vacanţa la soare. Alţii se mulţumeau doar să viseze la zilele de trândăveală estivală din Anglia, până şi cei cu lungi liste de lecturi pentru testele de mărire a notei.

Toate discuţiile despre planurile pentru vacanţa de vară au făcut-o pe Georgia să se gândească la a ei. Următoarele două săptămâni avea să le petreacă cu Alice în Devon, şi, imediat după aceea, se hotărâse să-l ajute pe Falco să se translateze. La sfârşitul lui august era vorba să se ducă în Franţa cu Ralph şi Maura, fără Russell, slavă Domnului! De fapt, cel mai mare bonus al verii era că Russell urma să lucreze la Tesco's în primele cinci săptămâni, apoi se ducea în Grecia pentru două săptămâni, cu colegii lui.

Ea număra acum pe degete zilele rămase. Stellata urma să se ţină pe 15 august. Atât ştia ea. „Atunci are loc întotdeauna", îi spusese Paolo. „De ziua Sfintei Fecioare sau, cum ar spune prietenii noştri *manoushi*, de ziua zeiţei." Asta cădea într-o vineri şi ea îşi dorea într-adevăr să vadă cursa, chiar dacă puteau exista probleme, pentru că avea loc cam pe la şapte seara, când începea să se întunece.

Vacanţa în Franţa urma să înceapă în weekendul de după Stellata. Georgia era mulţumită că Ralph era ocupat până atunci. Înlocuia reţeaua electrică la o casă veche şi nu era nicio

şansă să plece până nu termina ce avea de făcut. Detaliile legate de vacanţă fuseseră puse la punct abia de puţin timp, pentru că Maura insistase până ce Ralph fusese de acord cu o dată – apoi ea rezervase locuri pentru o săptămână în Languedoc, pentru că el spusese că nu putea sta mai mult timp plecat. Dar dacă ar fi fost cu o săptămână mai devreme, Georgia n-ar mai fi putut să se ducă la cursă.

Georgia şi-a petrecut după-amiaza în camera ei, pregătindu-se pentru *stravagantizarea* de probă pe care o plănuiseră pentru acea noapte. Încercă din greu să-şi aducă aminte ce mărime purta Falco. Era slab pentru un băiat de treisprezece ani, dar ea se gândea că s-ar fi descurcat el cu un tricou vechi şi nişte pantaloni de trening de-ai ei. Şi avea picioare mici. Era posibil să-i vină o pereche de adidaşi de-ai ei. N-ar fi fost el îmbrăcat din cale afară de frumos, dar cel puţin n-ar fi trebuit să atragă atenţia aşa de mult, doar din pricina mersului, bineînţeles.

Luase două bastoane din cuier, răsfirând numeroasele umbrele, pompe de bicicletă şi chiar şi o sabie veche, de plastic, a lui Russell, pentru a nu se băga de seamă lipsa lor. Dar ele nu prea păreau potrivite pentru un tânăr. Ar fi fost mai bune nişte cârje, dar n-avea idee de unde să facă rost de o pereche. A ascuns bastoanele în fundul dulapului ei.

Mai rămăsese problema dificilă a lenjeriei intime. Georgia habar n-avea ce purtau talienii pe sub hainele lor de zi şi nici nu voia să întrebe. Ea se trezea purtând ceea ce avusese peste noapte, pe sub hainele băieţeşti remorane – de fapt, se obişnuise să poarte tricouri şi pantaloni foarte subţiri noaptea, ca să nu-i fie prea cald în soarele din Remora.

Dar n-avea cum să-i ofere lui Falco ceva din lenjeria ei intimă. N-avea nimic de acel gen. Trebuia să fure o pereche de boxeri de-ai lui Russell. Asta era o misiune dificilă şi delicată, de vreme ce Russell era acasă. De două ori când se dusese la uscător, el era proţăpit în uşa camerei lui, iar ea a trebuit să pretindă că aducea prosoape ori lenjerie de-a ei.

Russell s-a uitat la ea cu un dispreţ făţiş.

– Acum cu ce te mai fâţâi pe-aici? o întrebă el a doua oară.

– Îmi fac bagajele pentru Devon, răspunse Georgia cu răceală. De parcă ar fi treaba ta.

– Ah, da, zise Russell. Noua ta prietenă. Altă obsedată de cai. Puteţi să vă distraţi şi voi întinzându-vă picioarele peste vreun armăsar.

Georgia i-a aruncat o privire ucigătoare. Dar mai târziu l-a auzit plecând şi a dat fuga la uscător. A trebuit să aleagă o pereche nouă, cu elasticul strâns, pentru că Russell era mult mai robust ca Falco. Inima îi bătea nebuneşte când luă boxerii aleşi din uscător şi se duse să-i ascundă unde pusese şi bastoanele. Ce-ar fi zis Russell dacă ar fi surprins-o vreodată cu o pereche de boxeri de-ai lui?

Din fericire, n-a avut timp să mai speculeze pe tema asta, pentru că, uitându-se la ceas, a văzut că avea să întârzie la lecţia de vioară. A străbătut strada în fugă cu vioara şi cutia pentru muzică.

Când a ajuns lângă casa familiei Mulholland, a încetinit. Se întâmplaseră atâtea de la ultima ei lecţie, cu o săptămână în urmă. Nu se gândise până atunci cât de ciudat avea să fie să dea ochii cu mama lui Luciano. Vicky Mulholland i-a deschis uşa, salutând-o amical ca de obicei, dar de această dată Georgia s-a uitat bine la ea, să vadă tristeţea de pe chipul ei, dincolo de zâmbetul de suprafaţă.

Când s-a terminat lecţia, spre surprinderea ei, Vicky i-a oferit o cană de ceai.

– Tu ai fost ultima mea elevă pe ziua de azi, i-a zis ea. Toţi ceilalţi care vin la mine vinerea pleacă în vacanţă cât de curând pot familiile lor să aranjeze.

Georgia era încântată să mai stea. Aveau să vorbească cu siguranţă şi despre Luciano? Când Vicky aduse o tavă cu căni şi nişte biscuiţi, ea se uita la fotografia lui.

– L-ai cunoscut pe fiul meu, nu? se interesă Vicky.

– Da, zise Georgia. Din orchestră. Îşi sorbi ceaiul recunoscătoare, gândindu-se cât de matur arăta deja Luciano faţă de Lucien din poză. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Se lăsă tăcerea. Georgia se gândi la ceea ce-i spusese Luciano: că reuşise uneori să *se stravagantizeze* înapoi în lumea sa preţ de câteva clipe. Spusese că părinţii lui îl văzuseră şi Georgia se întrebă ce înţelesese oare Vicky Mulholland din apariţiile inexplicabile ale fiului său dispărut. Cu siguranţă că şi-a închipuit că o luase razna când îl văzuse prima dată. Îi făcuse asta oare mai bine sau mai rău mamei îndurerate?

Georgia ştia că n-avea cum să afle asta niciodată. Nu erau genul de lucruri despre care să vorbească profesoara ei de vioară.

– Crezi că-i o prostie din partea mea să ţin poza lui la vedere? întrebă brusc Vicky.

– Nu, bineînţeles că nu, răspunse Georgia. Cred că lui i-ar plăcea.

Vicky o privi un pic mai ciudat.

– Şi eu cred la fel, zise ea încet. Îmi e aşa de dor de el.

Luciano făcea progrese la călărie. Învăţase să meargă la trap, deşi asta-i crea dureri şi-l istovea. Dondola era un cal blând, iar Dethridge un profesor răbdător. Dar Luciano nu era nici pe departe de nivelul lui Cesare. Tânărul talian călărea fără şa pe Arcangelo, pe pista de antrenament, şi Luciano nu era singurul care-l urmărea cu un amestec de admiraţie şi invidie. Maeştrii de cai erau toţi pe pistă, urmărindu-şi jocheii şi evaluându-şi adversarii.

Luciano rămăsese în acelaşi loc vreme îndelungată după ce îşi isprăvise lecţia, ca spectator, încât atunci când a sosit Georgia l-a găsit tot acolo.

– E uluitor, nu? zise el.

– Fantastic, încuviinţă Georgia. Şi face pereche bună cu Arcangelo. Vor fi greu de învins.

Cesare descălecă şi veni la ei. Era transpirat şi zâmbitor.

– Vrei să încerci acum, Georgia? o întrebă el.

Luciano o privi cum făcea o tură pe calul masiv, murg. Era bună, nu încăpea îndoială. Nu călărea mai repede ca un călăreţ fără şa, dar stătea bine pe cal şi avea viteză bună. Când s-a întors la Luciano, radia triumfătoare.

– Hai să mergem undeva să vorbim, a invitat-o el.

S-au aşezat pe o bancă năpădită de iarbă, de unde se vedea pista de curse. În spate puteau zări câmpurile de care le pomenise Cesare, pe care se cultivau brânduşe de toamnă din care se obţinea şofranul pentru care era faimoasă Remora. Câmpurile începuseră deja să înverzească, fiind năpădite de florile încolţite. Cesare le spusese că în câteva săptămâni oraşul avea să fie înconjurat de o mare de aur şi purpură.

– Vrei să facem testul ăsta diseară? o întrebă Luciano pe Georgia.

– Cred că este singurul mod de a afla dacă translatarea lui Falco o să reuşească, a zis ea. Mi-am făcut eu nişte planuri.

– O să fie riscant pentru tine, nu? o întrebă el. Adică, dacă îl găseşte cineva în camera ta?

– Ştiu, recunoscu ea. Dar nu văd nicio altă cale, tu vezi?

Luciano a dat din cap.

– Pur şi simplu nu mi-l pot închipui pe Falco adaptându-se la viaţa din secolul al XXI-lea, zise el.

– Se pare că tu te-ai descurcat de minune, transformându-te într-un băiat din secolul al XVI-lea, zise Georgia încet.

Luciano s-a gândit puţin, apoi a spus:

– Pot să te întreb ceva?

Georgia a încuviinţat din cap.

– Te mai duci să iei lecţii de vioară cu mama?

– Da, răspunse Georgia. Am avut una chiar azi.

– Şi ea pomeneşte vreodată de mine? întrebă el.

– De obicei nu, zise ea. Dar azi a făcut-o.

Luciano n-a mai putut spune nimic preț de câteva minute. Și-a trecut mâinile prin păr.

– Îi putem face noi asta familiei lui Falco? întrebă el după o vreme. Adică, eu n-am avut de ales, dar el plănuiește cu sânge rece să-și părăsească tatăl, surorile, frații. Cum o să-i afecteze asta pe ei? Dar pe el? Știi că eu m-am mai întors de câteva ori înapoi să-mi văd părinții. Și e tare greu.

– Știu, zise Georgia. Dacă aș fi eu în locul lui, nu cred că aș fi în stare să fac așa ceva. Dar el e o persoană extraordinară. Și asta e ceea ce își dorește.

Pentru Falco, orele până la căderea nopții s-au scurs anevoie. Îi aștepta pe Luciano și pe Georgia să sosească chiar înainte de asfințit. În starea lui de mare agitație nu era capabil să citească. S-a dus la grajduri să vorbească cu Nello, care a fost surprins și alarmat să-l vadă pe tânărul prinț.

Dar pe Falco apropierea de cai îl calmă. Cea mai mare dorință a lui era să poată călări din nou și nu doar ca un pasager inert. Era gata să renunțe la Talia cu totul pentru a-și atinge visul. Se plimbă în jurul boxelor vorbind cu fiecare cal în parte și mângâindu-i pe bot. Încă-i mai știa pe toți după nume – Fiordiligi, Amato, Caramella. Și caii și-l aminteau, nechezând în semn de salut la trecerea lui.

– Ce cal e acela de acolo? îl întrebă el pe Nello, forțându-și ochii să distingă în grajdul întunecos o siluetă neagră, învăluită în umbră, pe care n-o recunoștea. Calul era acoperit cu o pătură.

– Oh, e doar o iapă nouă, pe care am adus-o pentru tatăl vostru, răspunse Nello nervos, încercând să-l scoată pe Falco afară din grajd. Eu nu m-aș apropia de ea. E foarte agitată.

Falco îl lăsă pe grăjdar să-l conducă iar afară, în lumina soarelui. Dar în timp ce pleca, o auzi pe iapa aceea ciudată

nechezând aşa de trist, încât sunetul acela îi rămase întipărit în minte pentru tot restul zilei.

În cartierul Leoaicei, *manoushul* orb şi-a înălţat capul, ca şi cum ar fi ascultat ceva din depărtare.

– Ce este? întrebă Raffaella.

– Ceva nu e în ordine în oraş, zise Aurelio. Este ceva contra firii şi a convieţuirii umane. Dacă cineva a furat *zhou volou* de la Berbeci, atunci acel cineva încearcă să le fure norocul. Şi zeiţa e mânioasă.

– Şi ce-o să facă? întrebă Raffaella.

Aurelio îşi întoarse ochii lui întunecaţi şi goi spre ea.

– O să vedem, răspunse el. Dar o să i se întâmple ceva rău celui care a furat norocul.

Se apropia timpul pentru experimentul lui Falco. Îi informase pe servitori că cei doi prieteni ai lui aveau să rămână acolo peste noapte. Le fuseseră pregătite camere lângă a lui şi cei trei au luat masa în sufragerie. Nu era o sală mare, ca aceea unde se ţinuse petrecerea de ziua de naştere a lui Gaetano, dar era suficient cât s-o uluiască pe Georgia. Ce avea să creadă Falco despre casa ei când el era obişnuit cu palate cu nenumărate camere?

Ea şi Luciano încercaseră să-i explice viaţa din secolul al XXI-lea, dar renunţaseră, considerându-l un lucru neinspirat. Falco pur şi simplu nu era în stare să înţeleagă conceptul de maşini fără cai.

– Dacă nu le trag din faţă, atunci le împing din spate? întrebase el cu naivitate. În cele din urmă, a părut mai nimerit să meargă să-i arate pur şi simplu cum era.

Georgia a mâncat puţin şi toţi trei erau nerăbdători să treacă la acţiune. Odată ce se întuneca în Talia, aveau la

dispoziție doar câteva ceasuri pentru a întreprinde călătoria. Falco își concedie servitorii și Georgia și Luciano l-au însoțit în dormitorul lui, unde Georgia și-a scos inelul de argint din sprânceană. I l-a dat lui Falco, care-l răsuci, minunându-se de el înainte să-l strecoare pe degetul său cel mic.

S-a dus să se schimbe după un paravan și s-a întors arătând incredibil de infantil, de mic, în cămașa lui albă de noapte. S-a așezat în capătul patului său uriaș.

– Ce să fac? întrebă el.

Georgia s-a dus și s-a așezat lângă el.

– E simplu, dar și dificil în același timp. Trebuie să adormi gândindu-te la casa mea din Anglia, de unde e și inelul. O să-ți povestesc despre ea, astfel încât să ți-o poți imagina. Hai, urcă-te în pat, și eu am să mă întind lângă tine.

Băiatul s-a urcat cu oarecare dificultate în patul înalt și Georgia s-a întins lângă el, pe deasupra cuverturii de brocart.

– O să fie ca o poveste de noapte bună. O să-ți descriu casa și camera mea. Dar să nu uiți ce ți-am spus legat de clipa în care ai să te trezești în lumea mea. Dacă totul merge bine, eu voi fi acolo. Dacă par încă adormită, trezește-mă.

Își scoase propriul ei talisman din buzunar.

– Luciano, zise Falco. Să nu ne lași singuri.

– Nu, promise Luciano, instalându-se pe un scaun lângă pat. N-am să plec. Știa că se afla acolo pentru o noapte lungă.

Soarele pătrunsese în camera Georgiei și-i dezmierda chipul. Ea era întinsă în pat, în tricou și pantaloni, făcută colac în spatele micului di Chimici. Pentru o clipă nici nu i-a venit să creadă că reușiseră. Apoi șopti:

– Falco, ești bine?

El se întoarse spre ea, ochii lui mari rătăcind prin camera străină.

– Am reuşit! exclamă el. Îşi scoase cu grijă inelul de pe deget şi Georgia şi-l puse la loc în sprânceană.

Apoi ea sări din pat, nerăbdătoare să-l vadă îmbrăcat în hainele englezeşti. Îi arătă totul, inclusiv lenjeria intimă, care pe el îl nedumeri teribil. Apoi i-a dat şi bastoanele.

– Eu o să mă duc şi o să mă îmbrac în baie, a zis ea. Şi cât lipsesc eu, tu pune-ţi astea pe tine şi ascunde-ţi cămaşa de noapte la mine în pat. Am să încui uşa după mine.

Falco a dat doar din cap în semn afirmativ şi ea şi-a luat hainele şi a ieşit afară din cameră.

Era sâmbătă dimineaţa şi încă nu se mai trezise nimeni. Şi-a făcut rapid duş, s-a îmbrăcat şi s-a întors în camera ei. Nu putea risca să bată la uşă, aşa că a descuiat-o şi a intrat, sperând ca Falco să fie îmbrăcat.

Spre surprinderea ei, a văzut un băiat obişnuit stând la ea pe pat. Arăta într-adevăr năucit şi îşi pusese tricoul cu faţa în spate. Era neobişnuit de frumuşel pentru un băiat din ziua de azi. Dar nu dădea impresia că ar fi venit dintr-o altă dimensiune.

– Arăţi grozav, Falco, i-a şoptit ea.

El a încercat să zâmbească.

– Scuză-mă, dar trebuie să mă uşurez.

– Sigur, a zis Georgia. Baia e prima uşă la dreapta. Dar să nu faci zgomot deloc.

Nici măcar nu suporta gândul că Russell putea să dea peste Falco pe palier. I-a dat bastoanele şi el s-a ridicat, dar a avut o ezitare.

– Nu de baie am eu nevoie, a zis el.

Georgia s-a muştruluit în gând că nu-i explicase ceva atât de elementar cu o noapte înainte. Cu grijă, încercând să nu-l pună nici pe el, să nu se pună nici pe ea într-o situaţie jenantă, i-a făcut o scurtă descriere a instalaţiei lor sanitare moderne. El a făcut ochii mari. L-a însoţit până la uşă şi a rămas de veghe, în timp ce el s-a îndreptat spre baie şi a intrat acolo. Ea îi explicase cum să se încuie, dar tot timpul cât a zăbovit el acolo,

a stat încordată de frică. Încercarea lor începuse să pară una extremă – şi era doar una de probă.

A auzit apa de la baie şi peste puţin timp Falco a ieşit de acolo şi a venit şchiopătând înapoi în camera ei. Trecuseră de primul obstacol.

Spre surprinderea lui, Luciano reuşise să aţipească puţin pe scaun. S-a trezit cu gâtul înţepenit şi a văzut cum lumina lunii pătrunsese în cameră. S-a sculat şi s-a întins, apoi s-a uitat spre pat. Falco părea adormit, cu buclele-i negre răsfirate pe pernă. Georgia nu se afla acolo. Luciano se uită la băiatul ce dormea. Părea perfect normal, dar el ştia că se uita la cineva care nu se mai afla acolo. Şi asta l-a făcut să-i fie tare dor de acasă.

– Ce ai de gând să faci azi, Georgia? o întrebă Maura. Mă gândeam dacă n-ai avea nevoie să faci nişte cumpărături pentru călătorie.

– Nu, mulţumesc, mamă, răspunse ea. Am tot ce-mi trebuie. De fapt, mi-am făcut practic bagajele. Azi voiam să mă duc la British Museum.

Russell pufni.

– Ce-a fost asta, Russell? întrebă Ralph.

– Nimic. Cerealele au apucat-o pe unde nu trebuia, explică Russell.

– E vorba de ceva pentru şcoală? întrebă Maura.

– Da, minţi Georgia. Este pentru cursul meu de civilizaţie clasică. Voiam să-mi iau nişte notiţe înainte să plec.

– Tocilaro, şopti Russell la adăpostul zgomotului făcut de strângerea mesei.

„Cel puţin n-o să se ofere să meargă cu mine, doar aşa, ca să mă chinuiască", se gândi Georgia. Nu era chip ca Russell să

intre în vreun muzeu. Totuşi ea trebuia să ştie ce *urmau* să facă el şi părinţii ei. Cel mai greu lucru avea să fie să-l scoată pe Falco afară din casă.

Dar avea noroc. Russell şi Ralph erau îmbrăcaţi amândoi în trening, gata să plece la sală. Maura a spus că avea să se încuie în cămăruţa pe care ea şi Ralph o foloseau drept birou, să pună în ordine toate facturile.

– Am tot amânat asta de mult timp, a zis ea cu un aer vinovat.

Georgia a aşteptat până au plecat bărbaţii, apoi i-a făcut mamei sale o cafea şi i-a dus-o în birou. Maura avea părul vâlvoi şi rodea capătul pixului în timp ce făcea socoteli la un calculator.

– Am plecat, mamă, o anunţă Georgia. Nu mă întorc decât după prânz.

Maura îi zâmbi recunoscătoare.

– Mulţumesc pentru cafea, Georgia. Şi stai să-ţi dau nişte bani. A luat o bancnotă de douăzeci de lire din geantă.

– Asta ar trebui să-ţi ajungă pentru prânz şi transport, a zis ea.

Georgia ştia că Maura n-avea să iasă din birou o vreme, aşa că a profitat de ocazie şi l-a dus pe Falco jos. Era surprinzător de agil. După scările mari din Santa Fina, părea să nu fie pus în dificultate de un şir de trepte de pe o terasă din Islington.

Îi spusese şi lui planul – aveau să caute un cal etrusc la fel ca talismanul ei. Dar planul secund era ca Falco să-şi poată face o impresie despre centrul Londrei. Dar el aproape că a luat-o razna chiar înainte să iasă pe poartă. Maşinile care au trecut prin faţa casei l-au făcut să sară înspăimântat. Toate încercările Georgiei de a-i da explicaţii referitoare la maşini şi trafic erau nimica toată faţă de realitate. Era mai mult decât putea el face faţă. Totuşi n-a fost aşa de deranjat de faptul că n-avea umbră, lucru asupra căruia i-a atras ea atenţia.

Le-a luat o groază de timp să meargă spre staţia de metrou de pe Caledonian Road. Georgia verificase dacă aveau lift, astfel ca Falco să nu trebuiască să facă cunoştinţă cu scările rulante, însă nu pusese la socoteală încetineala mersului său şi numeroasele lui opriri, din pricina spaimei generate de trafic. În cele din urmă, Georgia l-a dus într-o cafenea.

– Ai nevoie de un mic dejun oricum, a zis ea.

A cumpărat ceai şi sandviciuri cu omletă pentru amândoi. Falco, care nu mai gustase aşa ceva până atunci, a devorat tot până la ultima înghiţitură. Se părea că-i prinsese bine. Restul drumului a fost mai uşor, deşi Falco s-a ghemuit în spatele platformei când a venit metroul în viteză. Georgia a realizat atunci cât de extraordinară era viaţa ei obişnuită privită prin ochii cuiva din secolul al XVI-lea.

Când au schimbat metroul în Leicester Square a fost nevoie de scara rulantă, dar nu era una mare, şi Falco s-a descurcat fără probleme. Dar era deja obosit când au intrat în lift în Goodge Street şi de acolo mai era drum de mers, nu glumă.

Când au ajuns la intersecţia dintre Gower Street şi Great Russell Street, Falco a scos un oftat de uşurare.

– Am ajuns – ce bine! Nu cred că aş putea să merg mai mult.

Georgia şi-a dat seama că, în mintea lui, librăria elegantă din colţ, ce purta sigla „British Museum", era locul în care trebuiau să ajungă ei. Ce-o să creadă atunci când avea să vadă muzeul în mărime naturală?

– E puţin mai încolo, a spus ea încurajator, conducându-l de-a lungul străzii Great Russell Street, dincolo de şinele negre. Şi iată-i ajunşi şi la poarta muzeului.

Falco a văzut clădirea în toată splendoarea ei. Şi-a ţinut răsuflarea.

– Dar ăsta e un palat! exclamă el. Ce prinţ ori duce de seamă locuieşte aici?

– Niciunul, zise Georgia, dar mă bucur că eşti impresionat.

Îl conduse de-a lungul curții pline de turiști și porumbei. El s-a oprit lângă capul din bronz masiv dintr-o parte și a rămas țintuit acolo vreme îndelungată.

– Acesta e un fragment? întrebă el. Statuia originală trebuie să fie uriașă. Unde este restul ei?

– Asta e tot, îi explică Georgia. Așa l-a făcut sculptorul.

Falco mai avea mult de mers, având și de urcat scările spre intrarea principală. Când a ajuns sus era extenuat. Însă atunci când Georgia i-a spus că ceea ce căutau ei se afla la primul etaj, a și pornit curajos spre treptele mari de marmură.

– Așteaptă, l-a oprit Georgia, îngrijorată de cât de obosit părea. Trebuie să existe și un lift. În zilele noastre e întotdeauna câte unul.

Un îngrijitor a auzit-o și a venit la ei.

– Lifturile sunt acolo, domnișoară, chiar în fața curții celei mari. Dar n-ați vrea un scaun cu rotile pentru prietenul dumneavoastră? Uitați-le aici.

I-a condus după colț unde se aflau șiruri întregi de scaune cu rotile strânse, abia așteptând să fie luate.

– Cât costă? întrebă în șoaptă Georgia, care era tare îngrijorată de cât o va costa pentru a-l putea plimba pe Falco încolo și încoace. Slavă Domnului că Maura îi dăduse niște bani.

– E gratis, domnișoară, zise îngrijitorul zâmbind. Aduceți-l doar înapoi atunci când nu mai aveți nevoie de el.

A scos un scaun, l-a desfăcut și le-a arătat cum să folosească frânele. Falco era încântat. Și-a așezat bastoanele cu grijă între genunchi.

– Acum o să meargă de unul singur? a întrebat el.

Georgia și-a amintit că îi povestise de scaunele electrice cu rotile.

– Nu acesta, fiule, a zis îngrijitorul. Vezi, trebuie să împingi roțile cu mâinile sau prietena ta trebuie să te împingă ținându-l de mânere.

– O să-l împing eu, a zis Georgia ferm. Vă mulţumim pentru ajutor.

În timp ce plecau, l-a auzit spunându-i încet unui alt îngrijitor:

– Bietul copil. Mă întreb de ce n-o fi având unul al lui? Abia poate să meargă.

Georgia s-a îndepărtat rapid, împingându-l pe Falco spre lift. Era unul foarte mic, în care nu mai încăpea altcineva în afară de ei. Din fericire, nu li s-a alăturat nimeni. După o serie de plimbări în sus şi-n jos, pentru că parterul era marcat cu 2, iar etajul întâi cu 6, au ajuns la galeriile de sus. Georgia l-a scos pe Falco din lift şi apoi s-a oprit să se uite la el. Nu scosese o vorbă cât tot urcaseră şi coborâseră în timp ce ea se plângea de modul defectuos de notare a etajelor. Atunci observă că era alb la faţă şi speriat.

– Oh, e în regulă, Falco, îl linişti ea. E doar o altă maşină de-a noastră. Ştii, ca să ajungi dintr-un loc în altul. Oamenii le folosesc tot timpul. Este cât se poate de sigur.

Cum i s-ar fi părut lui atunci transportoarele din *Star Trek*? se întrebă ea. Pentru a-i distrage atenţia se duse în faţă, ajungând la o fereastră ce dădea spre marea curte interioară.

Pe un afiş de deasupra uşii scria „Regina din Saba" şi oamenii se îngrămădeau să intre.

– Acesta e palatul ei? şopti Falco făcând ochii mari.

– Nu, răspunse Georgia. Este o expoziţie specială despre ea. Uite, am ajuns la galerii. O să-l întreb pe îngrijitorul acela în ce parte se află etruscii.

Au trebuit să treacă printr-o sală mare, plină de exponate numismatice, şi Falco s-a oprit de câteva ori pentru a se minuna de o balanţă mare de alamă pentru cântărirea monedelor.

– Am văzut aşa ceva în Giglia, zise el. Ştii, averea familiei mele provine din afaceri bancare.

Apoi au ajuns în sala nr. 69 şi au fost întâmpinaţi de o înspăimântătoare statuie din marmură cu un om ce-i spinteca

gâtul unui taur, cățelul lui sărind pentru a linge sângele ce curgea din rană. Falco se zgâi la ea vreme îndelungată.

– Mithra, citi Georgia. Romană, secolul II d.Hr.

– Există una ca asta și în palatul nostru din Santa Fina, zise Falco cu voce joasă. Se află în curte. O să ți-o arăt data viitoare când o să fim acolo. Noi spunem că e remană, bineînțeles.

În cele din urmă au ajuns și în sala 71, Italia înainte de Imperiul Roman, și au început să caute un cal înaripat. Falco voia acum să-și conducă singur căruciorul, așa că cei doi s-au îndreptat în direcții diferite. Brusc, Falco a strigat:

– Georgia, vino să te uiți la astea!

Ea s-a dus repede să vadă ce găsise. Erau patru statuete din bronz, fiecare cam de zece centimetri înălțime, ce reprezentau niște băieți și caii lor. Pe etichetă scria:

„Patru statuete din bronz ale unor băieți descălecând de pe cai, de pe marginea unei urne etrusce din Campania, anul 500-480 î.Hr. Probabil făcute la Capua. Băieții par a lua parte la o cursă antică grecească, în care călăreții descălecau și alergau pe lângă caii lor în runda finală."

Băieții erau toți goi, cu păr lung, strâns la spate într-un stil foarte feminin, dar erau spătoși, musculoși și călăreau fără șa. Toți descălecau prin partea dreaptă.

– Nu-i așa că sunt frumoși? zise Falco. Știi că se presupune că Stellata se trage dintr-o cursă ca asta? Strămoșii noștri – rasennanii cum le spunem noi – obișnuiau să alerge în linie dreaptă și să descalece în ultima parte. Câștigătorii erau cei ai căror cal și călăreț treceau primii linia de sosire.

Dar calul înaripat l-au găsit în altă parte a sălii. Nu era o statuie, ci o pictură pe un vas negru. Și apoi într-un desen, purtând o notiță a muzeului împreună cu cronologia etruscă. Era o reprezentare a doi cai înaripați din teracotă, stând foarte aproape unul de altul, și care fusese găsită în Tarquinia.

Georgia și Falco s-au îndreptat încet înapoi spre Islington, după niște hotdogi și Pepsi luate de la standul din fața

muzeului. Falco era absolut copleşit de toate experienţele din cursul zilei şi aşa de istovit, încât a lăsat-o pe Georgia să-l dezbrace şi să-i pună iar cămaşa lui de noapte de acasă. Printr-o înţelegere tacită, au lăsat şi boxerii lui Russell. Falco a adormit pe loc în patul Georgiei imediat ce ea i-a dat înapoi inelul. Ea l-a privit cum dispare, devenind palid şi apoi transparent. N-a îndrăznit să-l însoţească şi a sperat că avea să ajungă în siguranţă înapoi de unul singur.

Pe Luciano l-a trezit un zgomot venind dinspre pat, deşi era încă noapte. Falco stătea în capul oaselor acolo, cu ochii aţintiţi înainte. Se uită în jos la dantela de la cămaşa lui de noapte şi începu să tremure. Luciano se aşeză lângă el şi îşi petrecu braţul în jurul lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– A fost... dincolo de orice închipuire, zise băiatul. O lume a minunilor.

Îşi răsuci inelul de argint pe deget.

– Şi te-ai simţit mai bine? întrebă Luciano.

– A fost aşa cum ai spus tu, zise Falco. Piciorul nu era vindecat. Dar m-am simţit puternic în mare parte a timpului. Şi sunt sigur că un loc ca ăsta ar dispune de magia de care am eu nevoie pentru a mă face bine.

– Nu magie, ştiinţă, zise Luciano în întuneric, şi îşi aminti cum îi spusese cândva acelaşi lucru lui Rodolfo. Numai că acum nu mai era aşa de sigur.

Capitolul 17

Translatarea

Georgiei îi era greu să stea şi să se uite la Falco cum dispare din cameră. Instinctele o îndemnau să-şi înşface talismanul şi să plece după el. Dar ştia că Luciano urma să îl aştepte să-l primească înapoi în Remora şi ea nu îndrăznea să dispară după-amiaza. De fapt, a auzit-o pe Maura strigând-o chiar atunci. Trebuia să aştepte până seara pentru a afla ce se întâmplase în Santa Fina.

– Ah, Georgie, zise Maura, băgând capul pe uşă. Am avut impresia că am auzit când te-ai întors. Cum a fost la British Museum?

– Bine, a zis Georgia. Am luat o mulţime de notiţe. Flutură vag caietul în direcţia mamei ei.

– De ce ai adus aici, sus, bastoanele vechi ale Nanei? întrebă Maura încruntându-se.

Georgia tresări, vinovată.

Bastoanele erau încă sprijinite de pat.

– Le foloseam pentru proiectul ăsta de creaţie pe care trebuie să-l facem pentru engleză, răspunse ea repede, surprinsă de cât de uşor îi venise minciuna. Trebuie să scriem ceva în vacanţă din punctul de vedere al lui Richard al III-lea ca infirm. Slavă Domnului că era piesa de Shakespeare pe care o pregătea ea pentru GCSE.

– Persoană cu dizabilităţi, o corectă Maura automat. E în regulă atunci, dar ar fi trebuit să întrebi.

– Scuze, zise Georgia. Nu m-am gândit că te-ar deranja.

– Nu mă deranjează, replică Maura. Dar nu faci cam prea multe? Tema la civilizaţie clasică şi acum şi engleză. E prima zi de vacanţă, nu uita.

– Şi mâine plec la Devon pentru două săptămâni, îi aminti Georgia. Nu vreau să-mi petrec vremea cu Alice ocupându-mă de teme, nu?

Mara se uită la ea cu atenţie.

– Cred că nu. Nu mai porţi cercelul din sprânceană. Te-ai plictisit de el?

– Nu, zise Georgia. Mă ustura puţin, aşa că m-am gândit să-l scot pentru o vreme şi l-am frecat cu spirt.

– Arăţi mai bine fără, zise Maura. Şi ar fi poate mai indicat să nu-l porţi în Devon. Tatăl Alicei ar putea crede că eşti punk. Ţi-a mai crescut şi părul. Sunt surprinsă că n-ai vrut să te tunzi înainte să te duci la Alice.

Georgia oftă.

– O să-mi pun inelul înapoi imediat ce scap de usturime. Cred că tatăl Alicei nici n-o să-l observe. Şi nu-mi pasă cum îmi arată părul cât sunt plecată. N-o să fie nimeni să mi-l vadă în afară de el şi de Alice. O să mi-l tund când mă întorc.

Aripile Merlei erau amorţite. Nu se mişca destul şi îi era şi dor de mama ei. Din pricina ritmului ei extraordinar de creştere, nu mai avea nevoie de lapte de la Starlight, dar nu mânca bine şi arăta slăbită.

– Va trebui s-o scoţi afară noaptea, i-a zis Nello lui Enrico, care locuia tot la palat.

Enrico ajunsese şi el la aceeaşi concluzie. Era un risc, dar ce rost avea să ai cal zburător, dacă nu putea zbura?

– O s-o scot diseară, a zis el.

Georgia şi-a terminat de făcut bagajele şi s-a culcat devreme. Cel puţin asta a încercat. Dar Russell avea alte idei. Stătea proţăpit în uşa lui în stilul acela care o îngrozea. Asta însemna că n-avea ce face şi căuta o scuză ca s-o chinuie pe ea.

Şi se pare că avea şi nişte muniţie nouă.

– Unde ţi-ai găsit iubitul? întrebă el pe un ton degajat.

Georgia îngheţă.

– Nu ştiu ce vrei să spui, zise ea încercând să pară cât mai calmă.

– Te-a văzut Maz azi, zise el. Pe Caledonian Road, cu un şontorog. Ce-i cu tine? Se pare că atragi numai ciudaţi. Asta din pricină că şi tu eşti la fel.

Georgia n-a zis nimic. Era o tactică ce mergea uneori. Russell putea să se plictisească şi s-o lase în pace sau se putea înfuria din cauza asta.

– Maz zicea că era doar un puşti, insistă el. Un puşti şontorog. Mă întreb ce ar zice Maura despre asta? Babalâci perverşi şi băieţei duşi cu pluta. Ce mai urmează?

Lui Falco i-a luat mult să adoarmă la loc după ce a revenit în Santa Fina. Voia să păstreze inelul de argint al Georgiei, dar Luciano i l-a luat.

– Doar nu vrei să te trezeşti iar în Anglia din greşeală. Acum o să stau cu tine până adormi şi apoi o să mă duc în camera mea.

Georgia sperase într-un fel că avea să se trezească în palatul lui Falco din Talia, atâta timp cât de acolo plecase ultima oară. Dar calul ei zburător a dus-o în locul obişnuit, în podul de fân din grajdurile Berbecului.

A trebuit să împrumute un cal de la Paolo şi să se ducă la Santa Fina. Servitorul care i-a luat calul şi cel care a condus-o în casă păreau amândoi nedumeriţi. Din punctul lor de vedere, acel tânăr remoran dormise până târziu la palat şi nu puteau înţelege

cum venea acum pentru a doua oară călare pe un cal, când cu o seară înainte îşi făcuse apariţia cu prietenul lui într-o trăsură.

Dar servitorul a lăsat-o pe Georgia să se ducă în camera ei, iar ea a deschis uşa ce o separa de camera lui Falco. El încă dormea, cu chipul palid, întins pe grămada de perne. Uşa de la camera din partea cealaltă s-a deschis şi a intrat Luciano cu cearcăne la ochi. A văzut-o şi a zâmbit.

– Ai reuşit! i-a zis el. Falco mi-a povestit totul. I s-a părut totul minunat. I-a dat înapoi inelul ei de argint.

– Chiar şi traficul? a întrebat Georgia, fixându-şi inelul la loc.

– Chiar şi traficul, a zis el.

Georgia s-a aşezat pe un scaun scund, brusc copleşită de perspectiva a ceea ce îşi închipuia ea că trebuia să facă.

– Recunosc că avem două săptămâni, zise ea, dacă am noroc şi pot ajunge aici în fiecare seară de la Alice de acasă. El o să se întoarcă oricum înapoi în Giglia după cursă. Şi acum că Russell mi-a stricat talismanul o dată, nu mai îndrăznesc să-l las mai mult decât e necesar. Aşa că avem două săptămâni la dispoziţie pentru a-l învăţa tot ce trebuie să ştie despre viaţa din secolul al XXI-lea.

– Putem face asta, o asigură Luciano. O s-o facem împreună.

Următoarele două săptămâni au fost cele mai pline din viaţa Georgiei. A plecat la Devon a doua zi, mergând cu trenul, cu Alice. Tatăl Alicei, Paul, le aştepta cu maşina lui 4 x 4.

Era un bărbat drăguţ, avea barbă şi era elegant. Şi nu semăna deloc cu Ralph. Era prietenos şi nostim.

Dacă Georgia n-ar fi văzut palatele din Talia ar fi putut fi surprinsă de casa lui, dar aşa, s-a acomodat din prima. Era o casă mare, de ţară, din cărămidă roşie, cu dependinţe, grajduri

şi padoc. Grajdul adăpostea calul Alicei, o iapă mare, murgă, pe nume Truffle.

Fetele s-au dus imediat s-o vadă, înainte să despacheteze.

– E grozavă, zise Georgia, invidiind-o.

Era nespus de bine să aibă toţi acei cai din grajdurile Berbecului la dispoziţia ei pentru a călări în Talia, dar n-avea să aibă niciunul în viaţa ei reală, şi iat-o pe Alice, o fată de vârsta ei, colegă de şcoală cu ea, care avea propriul cal, ce o aştepta în orice vacanţă ori weekend în care ea se putea duce pe acolo. În timp ce Georgia trebuia să se mulţumească să se ducă la baza hipică a lui Jean, o dată la două săptămâni. În grajd mai era un cal.

– Fă cunoştinţă cu Conker, zise Paul.

În boxa de lângă Truffle era un armăsar roib, ce semăna cu Arcangelo din Remora.

– De unde e? întrebă Alice, la fel de surprinsă ca şi Georgia.

– Este al vecinului meu, le explică Paul. Îl ştii pe Jim Gardiner, care stă în josul străzii. E plecat în vacanţă şi avea de gând să-l dea pe Conker la o pensiune pentru cai, dar i-am zis că o să am eu grijă de el dacă prietena fetei mele o să-l poată călări. Am avut dreptate, nu? Ţi-ar plăcea să călăreşti cât eşti aici, Georgia, nu-i aşa? Alice îmi spune că te pricepi binişor. Crezi c-o să-l poţi struni?

Georgia rămase mută de bucurie şi a fost în stare doar să dea din cap. Avea să fie ca în rai.

Fetele s-au bucurat de un program după placul lor. Camera Georgiei era lângă cea a Alicei şi a fost uşurată să afle că prietena ei nu se trezea devreme. Însemna că putea dormi şi ea câteva ore după ce se întorcea din Talia.

La ora la care coborau ele dimineaţa, Paul era treaz deja de ore bune şi plecase la slujba lui de avocat, în cel mai apropiat oraş. Georgia şi Alice îşi pregăteau câte un mic dejun copios, cu clătite, fructe şi ouă, apoi îşi petreceau restul zilei călărind.

Îi mânau pe Truffle şi pe Conker spre bălţi timp de ore întregi şi, când se săturau, îi lăsau pe cai să pască, iar ele se aşezau

pe iarbă şi făceau câte un picnic cu sandviciurile pe care le aduseseră în traistele lor.

Era o perioadă minunată, cu zile lungi şi însorite, când fetele vorbeau la nesfârşit despre familiile lor. Alice îi povesti despre căsătoria părinţilor ei, care se întâlniseră la universitate. Mama ei, Jane, fusese o activistă politică, lideră a asociaţiei studenţeşti. Şi nimeni nu s-ar fi aşteptat să se combine cu Paul, singurul fiu al unei familii de condiţie medie din zonă.

– S-au despărţit la scurt timp după ce m-am născut eu, i-a povestit Alice, şi, când bunicii mei au murit, tata s-a mutat înapoi în Devon. Vin în casa asta de când mă ştiu.

– Mama ta şi tatăl tău se înţeleg? o întrebă Georgia.

– Acum nu foarte rău, a zis Alice. Ultima ceartă mare a fost legată de şcoala mea gimnazială. Tata voia să merg la o şcoală privată de fete din zona asta şi mama s-a împotrivit. Nici pomeneală de şcoală privată pentru fiica ei – ştii, ea e acum consilier laburist. A susţinut că şcoala de cartier era suficient de bună. Şi ne-am mutat amândouă în Barnsbury de atunci. S-au certat rău de tot şi când am început să mă duc la internat abia îşi mai vorbeau. Dar nu eram fericită acolo, aşa că mama a avut câştig de cauză până la urmă şi m-a mutat la şcoala Barnsbury.

– Crezi că ea a avut dreptate? o întrebă Georgia.

– Păi, nu-i aşa rău, nu? zise Alice. Mai dificil e că simt că am două vieţi diferite.

– Cred că asta e valabil pentru oricine are părinţi divorţaţi.

– Da, dar dacă te gândeşti la cei de la noi din clasă – Selina, Julie, Tashi, Callum, de pildă – ei au ambii părinţi la Londra. Când îşi petrec câte un weekend cu tatăl lor nu e cine ştie ce scofală. Mie însă îmi ia ore întregi să ajung aici şi am la dispoziţie doar o zi întreagă dintr-un weekend. Dar îmi place aşa de mult! Asta mă face să nu înnebunesc când sunt în oraş. Mi-ar plăcea să trăiesc aici tot timpul, într-adevăr, dar mama n-ar fi de acord niciodată. Şi asta mă face să mă simt diferită de toţi ceilalţi. Tata nu e ca părinţii celorlalţi de la şcoală. Aş muri dacă ei ar afla cum

e viaţa noastră aici. Tu eşti singura persoană de la şcoală pe care am adus-o aici vreodată.

Georgia s-a simţit onorată. S-a gândit că poate era mai uşor pentru ea să aibă un tată pe care să nici nu şi-l mai poată aminti. I-a povestit şi ea despre familia ei, mai ales despre Russell. Alice îl ştia, bineînţeles, cel puţin din vedere, dar a surprins-o pe Georgia spunându-i că în clasa lor erau unele fete care-l plăceau.

– Dar e oribil, a zis Georgia.

Apoi a stat şi s-a gândit. Ea îl văzuse pe Russell doar cu rânjetul întipărit pe chip, cu trăsăturile deformate de ura lui faţă de ea. Poate că dacă zâmbea nu arăta chiar aşa de rău. Era înalt şi bine făcut, cu păr des, castaniu, şi ochi căprui. A trebuit să admită că nu era urât, fizic vorbind. Dar ei avea să i se pară mereu astfel, din pricina caracterului său mizerabil. Era la antipodul lui Gaetano, care era chiar urât, dar era aşa de manierat şi avea un suflet aşa de bun, încât toată lumea care-l cunoştea îl îndrăgea.

– Te cred pe cuvânt în privinţa lui Russell, a zis Alice. Sună îngrozitor. Nu mi-aş fi putut imagina pe cineva aşa de crud, chiar dacă arată bine într-adevăr.

La sfârşitul după-amiezii, fetele au plecat călare la pas spre fermă şi apoi au practicat călăria fără şa în padoc. Georgia era deja mai îndemânatică decât Alice, datorită antrenamentelor ei regulate din Remora. Dar Alice a recuperat din mers. Amândouă erau bune călăreţe şi aveau şi nişte cai pe măsură.

După câteva zile, Georgia şi-a dat seama că avea să-i simtă lipsa lui Conker după ce pleca din Devon. Era chiar cel mai mare cal pe care-l călărise ea vreodată, dar avea un temperament extraordinar. Îi amintea foarte mult de Arcangelo, deşi ea nici măcar nu îl călărise, pentru că Cesare se antrena de obicei cu el pentru Stellata.

Călăria fără şa era o experienţă cu totul diferită de cea cu şa. Era incomod la început, dar te simţeai în legătură mult mai strânsă cu calul, din pricina contactului direct al genunchilor şi

şezutului. (Russell s-ar fi opintit de i-ar fi venit rău cu aşa ceva, se gândi Georgia). Văzuse uniunea perfectă dintre cal şi călăreţ la Cesare. Doctorul Dethridge îi asemuise cu un centaur. Asta îşi dorea şi ea acum când gonea călare. Se întreba ce ar fi zis Jean dacă i-ar fi sugerat asta pentru lecţiile pe care le lua o dată la două săptămâni.

În Talia, Luciano îşi petrecea acum mult timp vizitându-l pe Falco. Zilele sale se scurgeau după un anumit tipic, ca şi cele ale Georgiei în Devon. Îşi petrecea dimineţile în zori cu lecţiile sale secrete de călărie, apoi se întâlnea cu Georgia în cartierul Berbecului. În cele mai multe zile luau trăsura spre Santa Fina şi îşi petreceau timpul cu Falco, pregătindu-l pentru marea schimbare din viaţa lui.

Lecţiile lor ar fi părut de neînţeles pentru orice talian în trecere.

– Va trebui să mergi la şcoală, a zis Georgia. Şi dacă ai să locuieşti lângă mine, o să fii la mine la şcoală, la cea la care a mers şi Luciano.

– O să fii în clasa a IX-a, i-a explicat Luciano, şi vei avea un an întreg înainte să trebuiască să-ţi alegi specializările. Aşa că o să studiezi toate materiile.

Georgia le socoti pe degete:

– Literatură şi limbă engleză, asta n-ar fi trebuit să fie aşa o problemă, pentru că ai dat impresia că vorbeşti şi înţelegi engleza atunci când ai fost în Anglia, tot aşa cum mă descurc eu cu taliana aici. Şi tu mai şi citeşti tot timpul.

Falco a dat din cap în semn afirmativ.

– Continuă, a zis el.

– Apoi sunt matematica şi ştiinţele – chimie, fizică şi biologie.

– Am făcut ceva matematică şi astronomie, a zis Falco. Şi puţină anatomie, dar mai ales pentru desen.

– Ah, da, a zis Luciano. Poţi studia şi arta şi muzica.

– Dar limbile străine? întrebă Georgia. Ştii franceza? Fiindcă tot am vorbit de asta, există măcar un echivalent al Franţei în lumea asta? îl întrebă ea pe Luciano.

– Ea se referă la Gallia, explică Luciano.

– Vorbesc galica, a zis Falco. Asta o să meargă?

– E cam acelaşi lucru, a zis Luciano, din câte ştiu eu. Tot aşa cum taliana e ca italiana.

– Poţi studia italiana în clasa a XI-a, a zis Georgia. Aceasta poate fi una dintre opţiunile tale. În privinţa ITC-ului îmi fac eu griji.

– Ce e asta? a întrebat Falco.

Şi-au petrecut restul zilei încercând să-i explice micului talian ce sunt computerele. Doar că el nu prea putea să înţeleagă despre ce era vorba.

Apoi mai era şi televiziunea, modul în care funcţionau maşinile, telefoanele mobile, luminile electrice, CD-urile, jocurile pe calculator, microundele, avioanele, ce era cu fotbalul şi fast-foodul. Falco a făcut ochii din ce în ce mai mari. Au realizat că urmau să existe diferenţe semnificative şi în înţelegerea istoriei şi geografiei. Ei erau cu patru secole înaintea lui şi îl începuseră şi pe al cincilea. Cunoştinţele lui despre lumea în care se afla Talia erau centrate pe ceea ce el numea Marea de Mijloc şi le dobândise cu ajutorul globurilor pe care le avea acasă la el, în Giglia, Luciano având impresia că semănau cu cele din palatul ducal din Bellezza.

Pe de altă parte, era un băiat inteligent şi învăţa uşor. Educaţia fizică şi jocurile nici nu intrau la socoteală până nu se opera la picior, aşa că putea petrece ore în plus la bibliotecă, citind cărţi sau folosind computerele. Şi oriunde ar fi locuit, urma să aibă un computer şi acces la internet. Acesta era un alt lucru ce i se părea greu de înţeles. Aşa cum reacţionase şi Rodolfo când Luciano încercase să i-l explice, Falco îl vedea ca pe o pânză

mare de păianjen şi nu-i venea să creadă că oricine putea intra pentru a căuta informaţii acolo.

– Nu e rezervat doar celor influenţi? a întrebat el odată.

Şi Georgia, şi Luciano s-au gândit că, dacă ar fi existat vreodată un echivalent talian al internetului, Niccolò di Chimici ar fi vrut cu siguranţă să fie controlat de el, dar nu i-au mărturisit lui Falco acest gând. În altă zi, au trebuit să-i predea o lecţie despre banii din secolul al XXI-lea.

– Îţi aminteşti bancnota pe care ţi-am arătat-o eu la Londra? îl întrebă Georgia. Era una de douăzeci de lire şi cei de vârsta noastră nu prea au bancnote din astea. Dar va trebui să cunoşti monedele şi bancnotele.

Era frustrant să nu aibă monede pe care să i le arate. Dar lui îi plăcea sunetul celor de aur şi argint, fiind din Talia însă, unde argintul este considerat mai preţios ca aurul, continua să le confunde valoarea.

Într-o zi, pe drumul de întoarcere spre Remora, Luciano a pus întrebarea care nu-i dăduse deloc pace de când le ceruse Falco ajutorul.

– Vorbeşti de parcă el o să stea pe undeva prin Islington, dar unde o să stea totuşi? a întrebat-o el pe Georgia. Ce o să se întâmple cu un băiat talian handicapat care-şi face apariţia aşa, din senin?

Georgia se întrebă cât din planul pe care şi-l făcuse ea să-i împărtăşească şi lui.

– Ştii că mama este asistent social? a zis ea. De fapt, este şefa unei echipe în departamentul care se ocupă de adopţii. O să încerc să aranjez lucrurile în aşa fel încât să-i găsească o casă. Cred că cel mai bine ar fi să pretindă că şi-a pierdut memoria. Atunci n-o să mai conteze dacă autorităţile îi pun întrebări la care nu poate să răspundă.

Falco începuse să aibă vise ciudate. Se trezea mereu într-un tunel de sub pământ cu un dragon înspăimântător pe urmele lui. Ori se afla într-o celulă mică ce mergea în sus şi în jos cu o viteză neobişnuită. Sau era în vârful unei scări strălucitoare, argintii, ce i se mişca sub picioare. Bastoanele îi scăpau şi cădea cu capul înainte. În acel moment se trezea transpirat şi speriat. Apoi adormea la loc şi începea alt vis, de această dată cu alte imagini. Auzea un strigăt puternic, terifiant, şi un foşnet ca al unor aripi uriaşe fluturând. Dar ştia că sunetul nu era făcut de o pasăre. Şi, chiar înainte ca visul să ia sfârşit, apuca să zărească nişte pene negre. Nopţile erau lungi şi agitate, mai ales după câte una dintre vizitele frecvente ale tatălui său. Apoi îi era dor de Gaetano. Ei doi îşi împărtăşiseră deseori gândurile legate de tatăl lor.

Nu era deloc uşor să faci parte dintr-o familie ca a lor, cu atât mai mult cu cât erau fiii unui om căruia i se dusese vestea pentru faptele lui greu de ignorat. Dar Falco îşi iubea tatăl şi ştia că şi el îl iubea.

Nu ştia când avea să-l vadă pentru ultima oară pe duce, dar de la fratele lui îşi luase deja rămas-bun.

Gaetano ducea în continuare o viaţă dublă în Bellezza, petrecându-şi majoritatea serilor cu tânăra ducesă, căreia trebuia să-i facă curte, şi zilele cu verişoara lui, pe care încă o mai iubea ca pe vremea când erau copii şi se jucau împreună.

Dar sentimentele lui pentru Arianna se schimbaseră. Şi ale ei pentru el aşijderea. El era o persoană fermecătoare, sclipitoare, cultă şi amuzantă. Şi cu cât petrecea mai mult timp în compania lui, cu atât mai puţin îi păsa că era urât. De fapt, se trezea aşteptând cu nerăbdare serile pe care le petreceau împreună. Şi oricât de dor îi era ei de Luciano, era reconfortant să îşi petreacă timpul cu un talian de-al ei, dintr-o familie nobilă, care înţelegea îndatoririle şi rolul ei fără explicaţii. Trebuia să-şi readucă aminte

că tatăl lui fusese responsabil de tentativa de asasinare a mamei ei. Şi Gaetano era nevoit să facă acelaşi lucru. Ştia că se zvonea că tatăl lui pusese pe cineva s-o omoare pe mama Ariannei. Din acest motiv planurile tatălui său legate de căsătoria sa erau atât de revoltătoare, dar în ton cu firea lui.

– Ce crezi despre acest tânăr vlăstar al inamicilor noştri? îl întrebă pe Rodolfo într-o seară o musafiră ce se afla în vizită la el.

Era îmbrăcată aşa cum se îmbrăcau văduvele taliene, în culori închise, cu un văl subţire. Dar avea o rochie de culoarea cobaltului, elegant croită, şi purta şi o brăţară cu safire.

Rodolfo era speriat.

– Ştii că n-ar trebui să mă vizitezi aici, Silvia, a spus el cu voce joasă. Riscul este prea mare.

– L-am văzut pe Marele Canal cu tânăra aceea prostuţă care a candidat contra Ariannei în alegeri, a zis Silvia ignorând remarca lui. Dar acum pare destul de atent faţă de ducesă.

– Este un tânăr deosebit, a zis Rodolfo. Nu seamănă cu tatăl ori cu vărul lui, ambasadorul. Dar cred totuşi că mai degrabă îi urmează ordinele decât să-şi asculte propria inimă.

Văduva îşi înclină capul.

– Poate că asta este ceea ce ar trebui sa facă oamenii de rangul lui şi al Ariannei. Aici sunt alte lucruri în joc, nu dragostea nevinovată.

– Sugerezi într-adevăr că ea ar trebui să-l accepte? întrebă Rodolfo.

– Sugerez că ea şi cu tine ar trebui să vă gândiţi bine înainte de a-l refuza, a răspuns Silvia. Di Chimici nu mi-a propus niciodată o căsătorie. S-ar putea să fie interesant de explorat o cale ca asta.

Într-o zi de vineri, la aproape două săptămâni de când plecase la Devon, Georgia a luat trenul înapoi spre Paddington

împreună cu Alice. Avea o lecție de călărie programată pentru a doua zi și nu voia s-o piardă. Trebuise oricum să o reprogrameze din urmă cu o săptămână. Era 1 august și mai rămăseseră doar câteva zile până la *stravagantizarea* lui Falco.

Se simțea ciudat să fie iar acasă. Maura, Ralph și Russell erau toți încă la lucru și cele două fete au luat metroul până în Islington, îmbrățișându-se afară, la despărțire. Urmau să se întâlnească iar duminică.

Georgia a intrat în casa pustie. I se părea teribil de străină – nu era nici Devon, nici Remora. Se simți ca o străină, așa că se duse sus în camera ei și se uită la posterele și poza ei cu cai albi și negri, până simți că-și revine la normal. Se hotărî să stabilească împreună cu Luciano o dată pentru *stravagantizarea* lui Falco în acea seară.

Niccolò di Chimici s-a dus să-l găsească pe Enrico la grajdurile din Santa Fina. De obicei, în timpul zilei, acesta stătea la taclale cu Nello.

– Cum îi merge calului cel nou? îi întrebă ducele pe amândoi.

– Se acomodează bine, răspunse Nello.

– E mult mai bine de când o duc să zboare noaptea, adăugă Enrico. Acum e în boxa ei. Tocmai am fost cu ea la plimbare. E o adevărată experiență s-o călărești.

– Sunt convins, zise ducele. Poate că o să stau aici într-o noapte să încerc și eu.

– Nu poate duce mare greutate, acum e încă în creștere. Pentru un prizărit ca mine e foarte bine, dar un bărbat așa de bine făcut ca Excelența Voastră poate fi un pic cam prea mult pentru ea deocamdată.

– Nu contează asta acum, zise Niccolò. Am venit să-ți vorbesc despre altceva. Fiul meu primește niște musafiri aici

aproape în fiecare zi. Vreau să afli ce fac şi de ce este aşa de ataşat de compania lor.

Enrico dădu din cap.

– Ştiu cine sunt, stăpâne. Doi dintre ei sunt Berbeci, dar unul cel puţin e din Bellezza. Este Luciano, ucenicul regentului.

– Ah, da, zise Niccolò. L-am întâlnit când fiii mei m-au dus la Berbeci să îl aud pe *zinti* cântând. Tatăl lui este un englez bătrân. Celălalt cred că e un băiat de la grajduri.

– Ah, zise Enrico. Am aflat că bellezzanul e acum fiul bătrânului doctor. Dar nu era când a venit prima oară în acel oraş. Era un văr îndepărtat al regentului atunci. Şi pusesem mâna pe el, dar e ceva ciudat în ce-l priveşte. Ceva de care era foarte interesat nepotul Înălţimii voastre.

– Ştii, fata aia are un real talent, îi zise Jean partenerei sale de afaceri, Angela, la baza de echitaţie.

O urmăreau pe Georgia cum călărea fără şa în jurul unuia dintre padocuri.

– Spune că s-a antrenat în Devon timp de câteva săptămâni, zise Jean.

– Dar ai zice că face asta de mai multă vreme, comentă Angela.

– Da, zise Jean. Arată de parcă ar zbura.

Era Ziua-Z, luni, 4 august. Georgia era convinsă că şi în Talia era aceeaşi dată.

Portalul dintre cele două lumi rămăsese stabil timp de aproape trei săptămâni, în ciuda avertismentelor frecvente ale lui Luciano în privinţa instabilităţii lui. Falco fusese vizitat de tatăl lui cu o zi înainte şi ducelui nu-i stătea în fire să vină călare până la palat două zile la rând.

Georgia pregătise aceleaşi haine, de această dată scoţându-le etichetele. Îi împrumută lui Falco şi o geantă veche şi îi cumpărase un pachet de boxeri, de mărimea lui, de la Marks and Spencer. Ştia că el îi păstrase pe cei ai lui Russell, de data trecută, ca şi cum ar fi fost o relicvă de preţ, dar aceia îi erau prea mari, într-adevăr.

Făcuse planuri peste planuri şi acum nu mai putea face tot asta. Era vremea să acţioneze. Pe lângă asta, devenise un stres să-şi petreacă atât de mult din timpul ei în Talia la palatul de vară. Nu-şi făcea iluzii în privinţa a ceea ce avea să urmeze odată ce îl aducea pe Falco acolo, dar cel puţin avea să se poată bucura de timpul petrecut în Remora. Acum fusese nevoită s-o cam rărească cu exersarea călăriei fără şa şi tot timpul pe care-l petrecuse singură cu Luciano se scursese vorbind despre Falco.

Nu-şi putea aminti cum era să nu se simtă responsabilă pentru cineva tot timpul. Acum se hotărâse să se ducă să-l viziteze pe domnul Goldsmith la magazinul de antichităţi.

El era încântat s-o vadă, dar puţin mai rezervat.

– Am primit o vizită neaşteptată cât ai fost plecată, a zis el. Mama ta a trecut pe aici să stăm de vorbă.

Georgia şi-a ascuns faţa în mâini. Se simţea supărată şi stânjenită în acelaşi timp.

– Nu-mi vine să cred că a făcut asta, a murmurat ea.

– Nu-ţi face griji din pricina asta, o linişti domnul Goldsmith. Cred că voia doar să mă verifice. Trebuie să se fi convins, dacă te afli iar aici.

Georgia a dat din cap.

– Mie nu mi-a spus nimic despre asta. Sper că n-a fost nepoliticoasă cu dumneavoastră.

– Nici pomeneală – a fost foarte drăguţă. Dar a spus că ar vrea să ştie când ai avea de gând să mă mai vizitezi. Să înţeleg că ea nu ştie că eşti aici azi?

– Nu, zise Georgia. Nu-mi poate spune ea pe cine pot vedea şi pe cine nu, ori când s-o fac. Ar însemna că n-aş mai putea trece pe aici din întâmplare, fără să-i spun ei mai întâi.

– Ea îţi poartă doar de grijă, Georgia, zise domnul Goldsmith cu blândeţe. Trebuie să fii circumspect în zilele astea.

Brusc, Georgia zări ceva în colţul magazinului, în spatele biroului domnului Goldsmith.

– Cârje! exclamă ea. Ştiam eu că am văzut o pereche undeva. Sunt ale dumneavoastră?

– Au fost anul trecut, zise bătrânul. A trebuit să le folosesc timp de şase săptămâni, după operaţia mea la şold. Am de gând să le duc înapoi la spital. Mulţumesc că mi-ai adus aminte.

– Nu, să nu faceţi asta, zise Georgia repede. Vreau să spun, pot să le împrumut pentru o scurtă vreme? E pentru un proiect de la şcoală. Am tot încercat să dau peste o pereche. Şi le-aş putea duce înapoi la spital după aceea.

– Bine, zise domnul Goldsmith. Ne-am înţeles. Secţia de ortopedie Barts.

Apoi i le-a dat Georgiei, care avea acum tot ce-i trebuia pentru planul din seara aceea.

Falco era gata de ore întregi. Purta misteriosul articol intim pe sub cămaşa de noapte, în care se schimbase special mai devreme. Avea şi sticla cu poţiune, pe care o furase de la grădinar cu zile în urmă. Vărsase conţinutul, dar în sticlă încă mai rămăsese un strop de lichid şi mirosea puternic.

Îşi luase la revedere în gând de la palatul din Santa Fina, casa familiei di Chimici, de la plimbările prin camerele lui preferate şi pe aleile din vastele lor grădini. Se opri în curtea cu statuia taurului pe moarte. „Mithra", şopti el, amintindu-şi numele pe

care i-l spusese Georgia la muzeul din lumea ei. O moarte rapidă, se gândi el. Nu ca incertitudinea lentă pe care avea s-o trăiască el. Urma să-l doară să dispară din lumea aceea dacă trăia în cealaltă? Nu-l putea întreba asta pe Luciano.

I s-a părut o veşnicie până au sosit cei doi *stravaganti*. Au trecut în revistă amănunţit tot ce trebuia să facă el.

Georgia părea obosită, efortul a ceea ce încerca ea să facă oglindindu-i-se pe chip. Luciano nu era nici el într-o dispoziţie mai bună. Se gândise atâta vreme la planurile lor, încât nici nu mai ştia dacă ceea ce urmau ei să facă era înţelept.

Servitorii au venit cu lumânări noi şi cei trei prieteni şi-au dat seama că sosise timpul. Falco s-a aşezat în pat, cu sticla goală într-o mână şi inelul de argint al Georgiei în cealaltă. Ea s-a încolăcit iar în jurul lui şi au aşteptat să-i ia somnul.

Dar somnul nu mai dădea să vină. Luciano stătea lângă pat, cu ochii închişi, cufundat în propriile lui gânduri. Dar abia târziu în noapte a adormit Falco pentru ultima oară în dormitorul lui. Atmosfera se schimbase într-un fel, şi Luciano şi-a ridicat privirea. Georgia dispăruse. S-a dus lângă pat şi a văzut că Falco adormise, iar sticla îi căzuse din mână. Aşa trebuiau să-l găsească servitorii de dimineaţă. Luciano s-a retras în camera lui şi a avut impresia că aude un fâlfâit de aripi afară, la fereastra lui, în timp ce adormea.

– Asta a fost, deci, zise Falco, de îndată ce se trezi în dormitorul Georgiei. Ea se ridică în capul oaselor şi se uită la el.

– Poftim, ia inelul înapoi, zise el deschizându-şi mâna. Şi să nu mi-l mai dai, chiar dacă ţi-l cer.

Capitolul 18

Rivali

Într-un fel fusese mai uşor ca ultima oară. Era vacanţă, şi Georgia nu era aşteptată să coboare la micul dejun. Când s-a dus ea jos, toată lumea plecase deja la serviciu şi a găsit doar un bilet în care era rugată să fie acasă la ora şase pentru cină. A fugit înapoi sus şi l-a adus pe Falco la parter. El îşi asortase şi o şapcă de baseball la ceea ce purta.

– Foarte frumos, zise Georgia. Dar trebuie s-o porţi invers.

Au luat un mic dejun în voie. Falco era interesat de toate aparatele din bucătărie şi voia ca Georgia să-i arate ce puteau face toate. A fost grozav să-i poată arăta cum funcţionau microundele, ibricul şi prăjitorul de pâine, în loc să-i explice toate astea, deşi micul dejun a durat mai mult decât de obicei.

Falco era fascinat de tot conţinutul dulapurilor şi dorea să guste din cât mai multe. I-au plăcut mai ales gemul de căpşuni, sucul de portocale, apoi şunca şi croissantele.

Georgia a putut să-i arate cum mergea şi maşina de spălat vase.

– De-asta nu aveţi voi servitori? întrebă Falco. Pentru că aparatele voastre vă pot prepara mâncarea şi băuturile şi pot să vă spele şi vasele?

– Da, zise Georgia. Acesta e unul dintre motivele pentru care noi nu avem servitori. Dar nici nu ne putem permite să-i plătim. Aparatele sunt mai ieftine.

– Voi, în lumea voastră, vă plătiţi servitorii? întrebă Falco.

– Adică voi, nu? întrebă Georgia.

S-au uitat unul la altul. Părea incredibil că puteau fi prieteni. Lumile lor erau atât de diferite. Dar de acum încolo aveau să fie la fel.

Luciano se trezi la zgomotul unor paşi repezi şi al unor voci în şoaptă. Se îmbrăcă la repezeală şi ieşi afară găsindu-i pe servitori într-o stare de mare agitaţie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, ştiind foarte bine răspunsul.

– Nu-l putem trezi pe tânărul stăpân, răspunse menajera. A băut nişte poţiune, nu ştim exact ce anume.

– Aţi trimis după doctor? întrebă Luciano.

– Da, spuse menajera. Şi după duce.

– Daţi-mi voie să-l văd, zise Luciano.

– S-a dus să se aşeze lângă pat unde Falco zăcea la fel cum îl lăsase el în timpul nopţii. „Mă întreb ce o face el în Anglia", se gândi.

Când Falco s-a săturat de atâta mâncat, Georgia i-a arătat baia, explicându-i cum să folosească duşul, periuţa ei electrică de dinţi şi chiar şi aparatul de ras al lui Russell.

– Va trebui să foloseşti aşa ceva în câţiva ani dacă nu-ţi vei lăsa barbă, zise ea.

Îi prezentă repede şi restul casei, arătându-i cum funcţionau televizorul şi computerul. El era fascinat mai ales de comutatoarele electrice şi de robinete, dar nu-i plăceau mochetele, deşi se dovedeau practice când era vorba să te deplasezi de colo-colo cu cârjele.

– Haide, zise Georgia. Trebuie să ieşim. Nu trebuie să te ataşezi prea tare de casa mea. N-o să poţi locui aici.

– Putem să mergem la spital? întrebă Falco.

– Nu încă, răspunse Georgia. Mai întâi trebuie să ajungi să fii observat. Îţi aminteşti ce ţi-am spus, că ţi-ai pierdut memoria?

Au mers încet pe străzile din Islington, de această dată lăsându-i lui Falco timp suficient pentru a se obişnui cu maşinile şi zgomotul. Georgia a avut grijă să-i explice ce era cu semafoarele şi zebrele pentru pietoni în loc să-l ajute doar să traverseze strada.

Falco era interesat de toate, mai ales de oamenii care treceau pe lângă ei pe stradă. I se părea greu de ghicit care erau femei şi care erau bărbaţi.

– Toţi poartă pantaloni? şopti el.

În schimb, pe el nu-l observa nimeni. Din propria ei experienţă în Talia, Georgia ştia că majoritatea oamenilor nu dădeau nicio atenţie umbrelor şi era chiar mai uşor pentru cine n-avea una să treacă neobservat într-o zi cenuşie de vară în Anglia decât în lumina strălucitoare a soarelui din Remora.

Pe măsură ce se apropiau de destinaţie, Georgiei îi venea să facă iar cale întoarsă. Se gândise deseori la acel moment, şi acum, că sosise, era tare nervoasă.

– OK, spuse ea. Acum tu stai aici, afară, iar eu am să mă duc înăuntru şi am să lămuresc lucrurile.

Calul ducelui era lac de sudoare când au ajuns la palatul de vară. Descălecă, aruncându-i frâiele grăjdarului şi urcă treptele scării principale, câte două odată.

Luciano sări de pe scaun când ducele tulburat trânti uşa în lături şi se duse spre pat. Îşi luă fiul în braţe, dar trupul lui era fără vlagă.

– Unde e doctorul? întrebă Niccolò.

Era îngrozitor să-l vezi aşa de disperat, şi Luciano încercă să iasă neobservat, în timp ce servitorul îi explica ducelui că doctorul era pe drum.

– Aşteaptă! strigă ducele. Tu, bellezzanule! Stai unde eşti. Ce ştii despre asta?

– Am auzit zarvă de dimineaţă, răspunse Luciano cu sinceritate. Şi servitorii mi-au spus ce s-a întâmplat. Am încercat să-l trezesc pe fiul Înălţimii Voastre, dar l-am găsit aşa cum îl vedeţi. L-am vegheat din acel moment, aşteptându-l pe doctor.

– Ai fost aici azi-noapte? întrebă Niccolò. Luciano dădu din cap în semn că da.

– Dar ce-i cu celălalt, cu servitorul tău?

– Prietenul meu, îl corectă calm Luciano. Giorgio trebuie să se fi întors înapoi în cartierul Berbecului. Aş vrea să fac şi eu acelaşi lucru şi să-i spun ce s-a întâmplat.

Stabilise cu Georgia ca ea să aştepte în Remora atunci când s-ar fi *stravagantizat* înapoi.

Niccolò îşi scutură capul ca un urs rănit.

– Acum du-te, zise el. Dar o să vreau să vorbesc iar cu tine. Mai ales dacă fiul meu păţeşte ceva.

Luciano luă trăsura înapoi spre Remora cu inima grea.

– Un băiat şi-a pierdut memoria? întrebă Vicky Mulholland, neînţelegând.

Georgia îşi reluă povestea cu răbdare.

– Da. V-am spus, a venit la mine în timp ce treceam pe aici pe stradă. Am sunat la dumneavoastră pentru că sunteţi singura persoană pe care o cunosc aici în zonă. Nu ştiu ce să fac. Pare cam depăşit de situaţie – nu ştie unde locuieşte sau cine-i sunt părinţii.

– Şi nu crezi că-i un truc?

– Nu. Pare un pic ciudat. Şi e foarte neajutorat. Are o pereche de cârje şi un picior strâmb. N-o să reziste mult timp pe stradă în starea în care este. Ar trebui să sunăm la poliţie?

– Aşteaptă, zise Vicky, trecându-şi degetele prin părul ondulat. E încă afară?

– I-am spus să aştepte cât timp vă ceream eu ajutorul.

– Păi, poate e mai bine să-l aducem în casă înainte să facem ceva, sugeră Vicky.

Da! se gândi Georgia. Ea contase tot timpul pe Falco că avea să facă el restul.

S-a dus cu Vicky la uşa de la intrare şi i-a făcut semn lui Falco. El stătea acolo unde îl lăsase, la poartă, sprijinindu-se bine în cârje, arătând palid şi obosit. Georgia o auzi pe Vicky trăgând tare aer în piept când îi zări buclele negre şi trăsăturile delicate, frumoase.

– Vrei să intri? întrebă Vicky, iar Falco îi zâmbi.

Sosise vremea ca Arianna să plece din Bellezza. Urma să ajungă în Remora pe 10 august, în ajunul zilei în care Campo-ul din oraş avea să fie transformat în pistă de curse.

Dar o ducesă trebuia să călătorească elegant, într-o trăsură oficială, la pas domol, cu opriri la hanuri pe timp de noapte, ca să nu ajungă obosită. Voia să mai vadă şi alte părţi ale Taliei. Rodolfo urma s-o însoţească, iar Gaetano avea să meargă călare pe lângă trăsura ei.

Era prima oară când Arianna părăsea laguna şi era prima ei vizită oficială importantă de când devenise ducesă. Camerista ei, Barbara, venea în urma ei, într-o a doua trăsură încărcată de cufere cu haine pentru săptămâna de celebrări rituale. Numai cuferele umpluseră trei mandole când grupul oficial pornise spre chei pentru a lua barca spre continent.

A fost bine că Arianna a purtat mască şi glugă în timpul incursiunii pe mare spre continent, altminteri chipul ei ar fi trădat un entuziasm total nepotrivit pentru o ducesă faţă de călătorie. Şi mai multe experienţe noi o aşteptau pe ţărm. Trăsura oficială bellezzană era ţinută pe continent şi rareori folosită. Arianna nu mai văzuse cai până atunci şi a fost imediat impresionată de gabaritul şi forţa lor.

Nu a picat rău deloc să-l vadă pe Gaetano călare pe un armăsar înalt, pe care el îl lăsase în grajdurile ducale în drumul lui spre Bellezza, cu trei săptămâni în urmă. Arianna îi zâmbi de la fereastra trăsurii.

– Păreţi obişnuit cu caii, principe, îi zise ea.

– Chiar sunt, Înălţimea Voastră, îi răspunse el protocolar. Şi oricât de frumos e oraşul vostru, acesta e singurul lucru care mi-a lipsit acolo.

– Mă bucur să ştiu că altminteri aţi fost mulţumit de toate, zise Arianna trăgând draperia.

– Cum te numeşti? îl întrebă Vicky, aşezându-l pe Falco pe un scaun de bucătărie. Îţi aminteşti?

– Nicholas Duke, răspunse Falco, reproducând atent numele pe care-l stabilise împreună cu Georgia.

Suna ciudat în gura lui, dar nu era nicio îndoială că avea să fie în stare să şi-l amintească.

– Nicholas, repetă Vicky. Ne poţi spune ceva despre tine?

Falco dădu din cap.

– Nu, spuse el, minţind.

– Părinţii tăi?

El dădu iar din cap.

– Cum te-ai rănit la picior? insistă ea.

– Cred că a fost un accident de călărie, răspunse Falco.

– Şi cum ai ajuns aici?

Falco se uită rugător la Georgia.

– Nu pot să explic, zise el. Putea simţi cum îi dădeau lacrimile.

Vicky părea mâhnită. A încetat să mai pună întrebări şi a aşezat ibricul pe foc.

– Cred că ai dreptate, Georgia, spuse ea cu voce joasă. Trebuie să sunăm la poliţie şi să dăm de părinţii lui cât mai curând posibil. Dar, hai să bem câte o cafea mai întâi. Pare extenuat.

Vicky ducea o tavă prin sufragerie, unde se aflau pianul şi viorile ei. Dar mai-mai s-o scape când l-a auzit pe Falco exclamând în spatele ei. Se uita la o poză de pe pian. Era o versiune mai veche, dar uşor de recunoscut, a lui Luciano. Vicky puse tava jos şi-l ajută pe Falco să se aşeze pe un scaun confortabil.

– Văd că te uiţi la poză, zise ea. E fiul meu, Lucien. A murit anul trecut.

– Trăieşte în alt loc, zise Falco.

Georgia îi trase un ghiont în gleznă.

Vicky se aşeză, albă la faţă.

– Asta a spus şi bărbatul acela ciudat la înmormântare, a zis ea tremurând. Ce înseamnă oare? Îşi şterse ochii cu mâna. Uneori îmi imaginez că încă trăieşte în altă lume. Am avut impresia chiar că l-am văzut.

Se uită circumspectă la ei să vadă ce credeau despre asta.

– Cred că e doar un mod de a vorbi, zise Georgia repede. Poate că e un tip mai religios. Şi îl ţintui pe Falco cu privirea.

– Azi am avut un caz cu totul ieşit din comun, povesti Maura la cină. Poliţia a sunat în legătură cu un băiat. Şi-a pierdut memoria şi se pare că a fost abandonat de părinţii săi.

– Vai! exclamă Ralph. Câţi ani are?

– Treisprezece, zise Maura. Cel puțin atât zice el că are. Dar e mic pentru vârsta lui. Și e și invalid. Trebuie să meargă cu cârje. Dar lucrul extraordinar este că a fost raportat de profesoara de vioară a Georgiei, Vicky Mulholland.

Georgia simți că spaghetele ei bolognese capătă gust de cenușă în gură. Înghiți cu greu. Acum era timpul să fie stăpână pe situație. Dar Russell asculta, nu era cu gândul în altă parte așa cum făcea de obicei în timpul mesei.

– Da, de fapt eu l-am găsit plimbându-se pe acolo pe afară când treceam pe lângă casa ei, zise ea. Am întrebat-o dacă vrea să sune la poliție.

Toți ceilalți și-au îndreptat întreaga atenție spre ea.

– Și de ce n-ai spus nimic? întrebă Maura.

Georgia dădu din umeri.

– N-a fost cine știe ce scofală, a zis ea.

– Cum? Dai peste copii abandonați în fiecare zi, nu-i așa? întrebă Ralph.

– Ea dă peste handicapați destul de ușor, replică Russell. Face colecție.

– Oameni cu dizabilități, Russell, îl corectă Maura aspru. Păi, aș fi vrut să fi spus, Georgie. E posibil să trebuiască acum să declar la serviciu un interes.

– Ce interes? Nu e ca și cum l-aș cunoaște, minți Georgia. L-am găsit doar și l-am dus la doamna Mulholland. Nu e o crimă, nu?

– Nu, dar reprezintă o complicație, explică Maura. Vezi tu, n-a fost raportată absența niciunui copil cu descrierea lui, așa că a trebuit să-l punem în adopție temporară. Știi cât de ocupați suntem în Islington cu copiii care au nevoie să fie adoptați și orfelinatele noastre sunt toate pline ochi.

– Să nu-mi spui că va trebui să-l primim aici, explodă Russell.

– Nu, Russell, zise Maura. Soţii Mulholland s-au oferit să-l ia şi le-am aprobat să fie părinţi adoptivi temporari. O să locuiască cu ei până îşi găseşte adevăraţii părinţi.

– Ce crezi că s-a întâmplat cu ei? întrebă Ralph.

– Cred că sunt probabil nişte oameni fără adăpost, care l-au lăsat în mod intenţionat spre a fi găsit şi a putea beneficia de îngrijire medicală adecvată. Se poate şi să fi venit singur în ţară, neînsoţit. N-ar fi primul caz pe care l-am avut, zise Maura.

– Totuşi, e cam lipsit de inimă să abandonezi copilul, zise Ralph. Mai ales dacă şi-a pierdut memoria.

– Dacă şi-a pierdut-o, completă Maura. E mult mai probabil să-i fi spus să pretindă că şi-a pierdut-o drept acoperire. Aş fi înclinată să cred că familia lui nu este deloc lipsită de sentimente.

Georgia simţi un nod în stomac. Presupunerile mamei ei erau destul de aproape de adevăr.

– Bine ai revenit, o întâmpină Paolo. Se pare că nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.

– Ştiu, răspunse Georgia. De acum încolo o să fie altfel.

– Într-adevăr? întrebă Paolo. Pari foarte sigură. Nu ştiu ce-aţi pus la cale tu şi cu Luciano. Am spus că e o idee bună să vă împrieteniţi cu tinerii di Chimici, dar trebuie să fiţi atenţi. Ducele este un inamic puternic.

Georgia a fost luată prin surprindere de întoarcerea lui Luciano cu trăsura. El a trebuit să le spună lui Paolo şi doctorului Dethridge ce părea să se fi întâmplat cu Falco. Cei patru *stravaganti* au rămas tăcuţi o clipă, fiecare gândindu-se în felul lui la acel eveniment.

– Şi voi doi nu ştiţi nimic despre motivele copilului? întrebă Dethridge. Totuşi, e ceva teribil ceea ce a făcut.

– Cred că pur şi simplu se săturase să trăiască cu problemele lui de sănătate, îi dădu Luciano cu părerea.

– Dar nu i-a spus niciunuia dintre voi ce avea de gând? a insistat Paolo.

A fost greu pentru Georgia şi Luciano să facă faţă interogatoriului celor doi bărbaţi şi să-i privească în ochi. În cele din urmă, Paolo i-a lăsat să plece, dar părea foarte îngrijorat.

Nespus de uşuraţi, Georgia şi Luciano s-au dus în oraş.

– Nu vreau să mai trec niciodată printr-o noapte ca asta, zise Luciano. Cum a fost dincolo?

– Foarte bine, răspunse Georgia.

Însă părea şi se simţea destul de amărâtă. Acum avea un secret faţă de Luciano şi faţă de toţi ceilalţi din Talia, şi nu ştia cum avea el să reacţioneze.

Falco stătea treaz în vechiul pat al lui Luciano din Londra. Nu ştia cum să se relaxeze. I se întâmplaseră atâtea de la această a doua *stravagantizare*. Nu bănuise că Georgia plănuise să-l aducă la părinţii lui Luciano, dar i-a plăcut pe amândoi. David nu semăna deloc cu tatăl lui adevărat şi nu-ţi stârnea nicio teamă. Acceptase ideea de a-l adopta de îndată ce îi propusese soţia lui. Şi era minunat să aibă iar o mamă. Falco aproape că uitase cum era asta.

Dar se simţea vinovat că se afla el acolo în locul lui Luciano. Şi inima îi era grea imaginându-şi prin ce suferinţe treceau ai lui în Remora, Giglia şi Bellezza, după ce aflaseră cu toţii. Ştia că Georgia era cu Luciano în Remora şi atunci simţi brusc că i se face dor de casă, de Talia.

Îl părăsise şi pe Luciano ca şi pe familia sa, deşi ajunsese să se ataşeze de el ca de un frate. Dar acum, dacă urma să-şi ducă tot planul la îndeplinire, n-avea să-l mai vadă nici pe el. N-avea

de ales pentru moment. Talismanul era la Georgia şi ea dormea în altă parte. Şi se afla în acelaşi timp şi în Remora, fiind fără îndoială chestionată în acele clipe în privinţa lui.

Oftă şi închise ochii. La picioarele patului său, într-o oglindă se reflectau nişte bucle negre pe pernă – şi nu era pentru prima oară.

– Ce-ai făcut? întrebă Luciano.

Voia să afle totul despre ceea ce făcea Falco la Londra, şi Georgiei, deşi nu intenţionase să-i spună încă despre acea parte a planului ei, întrebările lui i se păruseră prea presante pentru a se eschiva. Slavă Domnului că erau într-un loc public.

Beau limonadă cumpărată de la o tarabă din Campo delle Stelle, stând pe marginea de piatră ce înconjura coloana zveltă din centru.

Luciano părea aşa de aprig, încât Georgia se dădu de gol. Voia ca el s-o admire, chiar dacă nu exista nicio şansă pentru ceva mai profund, şi acum părea să fi pierdut orice şansă.

– Nu-mi vine să cred, zise el atunci. Părinţii mei! Dar ei nu mai vorbiseră niciodată despre adopţie înainte.

– Ei bine, n-a fost ceva aranjat, îi explică Georgia. S-au oferit pentru că serviciile sociale nu i-au putut găsi niciun alt loc.

– Se pare că a fost tocmai ceva aranjat, zise Luciano cu amărăciune. Nu mi-ai spus niciodată că urma să-i implici pe părinţii mei.

– Te deranjează? întrebă Georgia nervoasă.

– Nu, răspunse Luciano după o pauză. Nu tocmai. Doar că e un şoc. Ce te-a împins s-o faci?

– Faptul că am stat de vorbă cu mama ta, zise Georgia. Îi lipseşti încă aşa de mult. Falco avea nevoie de o casă şi mi s-a părut că ea avea nevoie de un băiat de care să aibă grijă.

– Tu eşti chiar o mică pacoste, nu? se plânse Luciano, dar reuşi să zâmbească vag. Ştiu că e o dovadă de egoism din partea mea, dar nu vreau să fiu înlocuit, nici măcar de Falco.

Georgia îl strânse de mână.

– Nici n-o să fii, îl asigură ea. Tu eşti de neînlocuit.

S-au întors la tarabă să înapoieze ceştile de lemn. În Talia nu era nimic de unică folosinţă.

– Pare ciudat să te gândeşti că peste o săptămână aici va fi o pistă de curse, nu? zise Georgia, schimbând deliberat subiectul. Cu Cesare şi ceilalţi galopând în jurul ei.

– Şi cu toţi Berbecii prezenţi în forţă să-i susţină pe el şi pe Arcangelo, adaugă Luciano. Toată familia o să fie aici.

– Tu o să asişti? îl întrebă Georgia.

– Da, răspunse Luciano puţin cam stânjenit. Cred că eu şi doctorul Dethridge o să avem locuri cu Rodolfo şi ducesa în tribuna oficială.

– Tribuna oficială, zise Georgia. Cum se face că tu ai ajuns prieten la cataramă cu aristocraţii, iar eu sunt doar un amărât de grăjdar?

– Şansa, zise Luciano. Ori destinul. Vei putea urmări cursa cu toţi ceilalţi remorani în Campo. Probabil că o să fie şi mai distractiv.

– Atenţie! strigă Georgia brusc. Peştii!

Luciano îşi duse iute mâna la pumnalul de la cingătoare. Cei trei tineri care se apropiau purtau într-adevăr însemnele albastru cu roz ale Peştilor şi nu păreau deloc prietenoşi. În zilele de dinaintea cursei, adversităţile dintre cartiere deveneau şi mai pronunţate. Luciano şi Georgia se aflau în minoritate. Apoi au văzut că Peştii dau înapoi. S-au întors şi i-au văzut pe Cesare şi pe Paolo îndreptându-se spre ei. Peştii pesemne că nu îndrăzniseră să se ia de patru Berbeci, mai ales că unul dintre nou-veniţi era aşa de zdravăn.

– Bine v-am găsit, zise Paolo. Dar vă aduc nişte veşti mai îngrijorătoare decât Peştii, mai ales nişte pricăjiţi ca aceia trei. A sosit un mesager pentru voi. Ducele Niccolò vrea să vă vadă pe amândoi la palatul papal. Şi nu acceptă niciun fel de întârziere.

La palatul papal, Rinaldo di Chimici avea o discuţie foarte incomodă cu unchiul lui. El nu-i spusese niciodată ducelui că îl răpise pe tânărul bellezzan, pentru că planul mersese cum nu se poate mai prost. Rinaldo se salvase, fiind capabil să trimită în Giglia ştiri despre o lovitură mult mai însemnată – asasinarea ducesei. Dar acum ducele îl forţa să-i spună tot ce ştia despre Luciano.

– L-ai avut în mâinile tale şi l-ai lăsat să plece? întrebă Niccolò, nevenindu-i să creadă. Când ştiai că era un *stravaganțe* din cealaltă lume?

– Aşa se bănuia, unchiule. Dar dacă era – şi l-am văzut fără umbră – acum nu mai e. Ceva trebuie să fi mers prost cu ceea ce o fi plănuit bătrânul magician Rodolfo. Ţi-am spus, când l-am adus pe băiat înaintea curţii avea umbră, fără îndoială.

– Dar ce-i cu caietul? întrebă Niccolò. Ai spus că era un caiet la care ţinea el şi care avea o legătură cu puterile lui.

Rinaldo se foi pe scaun.

– Îl am, unchiule, dar n-am fost în stare să facem nimic cu el şi nici n-am înţeles nimic din el. Bănuiesc că a fost la mijloc un soi de şmecherie.

– Şi l-ai lăsat să plece? întrebă Niccolò.

– Nu puteam să-l ţinem o veşnicie, răspunse Rinaldo.

– Ar fi trebuit să-i fi tăiat gâtul cât l-ai avut în mână, zise Niccolò. Dacă ai fi făcut-o, băiatul meu n-ar mai zăcea acum inconştient sus.

Intră un lacheu.

– Cei doi tineri după care aţi trimis sunt aici, Înălţimea Voastră.

– Poţi pleca, Rinaldo, zise Niccolò rece.

Luciano tresări când trecu pe lângă vechiul lui adversar, ambasadorul. Georgia nu îl mai văzuse pe Rinaldo înainte şi nu ştia nimic despre povestea lor. Tot ce a văzut ea a fost doar un tânăr cam slab de înger şi nervos, care a trecut pe lângă ei mirosind puternic a parfum.

În următoarele douăzeci de minute, ducele îi asaltă fără milă cu întrebări în privinţa lui Falco. De ce îl vizitaseră aşa de des? Despre ce vorbiseră? Ce ştiau ei despre starea de spirit a fiului său?

Şi n-a fost satisfăcut de răspunsurile lor. Ceea ce era de aşteptat, de vreme ce Luciano şi Georgia au fost nevoiţi să-l mintă, pentru a respecta dorinţa lui Falco. Dar era foarte greu să-l minţi pe duce. S-au simţit norocoşi că au scăpat teferi, în ciuda ameninţărilor.

– Nu încercaţi să plecaţi din Remora, le ordonă el rece. O să pun să închidă porţile oraşului pentru voi. Şi dacă fiul meu nu îşi revine, e posibil să nu mai plecaţi deloc de aici.

După ce Luciano şi Georgia au plecat, el şi-a prins capul în mâini.

Călăreţul din Remora nu s-a cruţat deloc. A schimbat caii de mai multe ori în timpul călătoriei şi a dat buzna la hanul din apropierea Volanei în miez de noapte. Hangiul adormit nu era deloc dispus să-l trezească pe tânărul prinţ, dar a fost nevoit deoarece problema era urgentă. Peste câteva minute, Gaetano stătea în capul oaselor în pat, frecându-se la ochi în timp ce încerca să priceapă mesajul pe care-l adusese călăreţul.

O trăsură elegantă intră pe Poarta Soarelui la primele ore ale dimineţii de miercuri. Draperiile erau trase, aşa că cei doi pasageri n-au putut fi văzuţi, dar deasupra erau îngrămădite o sumedenie de bagaje şi un servitor fercheş, în livrea, stătea lângă vizitiu. Era înalt şi slab, cu părul roşu, culoare neobişnuită în Talia şi de aceea şi foarte apreciată.

Trăsura a tot mers hurducăindu-se pe străzile pietruite şi pustii, până a ajuns în cartierul Berbecului. S-a oprit în faţa unei case înalte în Via di Montone şi servitorul roşcovan a sărit la pământ. Draperiile au fost date deoparte şi fereastra trăsurii s-a deschis astfel încât el să poată vorbi cu stăpâna sa.

Apoi a bătut la uşă şi a intrat în casă să verifice dacă totul era în ordine. Numai după ce locuinţa a fost inspectată bine şi considerată drept adecvată, a ajutat o pasageră să coboare din trăsură. Era o femeie frumoasă între două vârste, cu o siluetă încă zveltă, într-o rochie de călătorie din catifea gri. Purta văl şi era însoţită de o cameristă ce căra diferite valijoare mici şi genţi, pe care servitorul politicos i le luă din mână. Cei trei au intrat în casă neobservaţi de nimeni altcineva decât de o pereche de porumbei şi de o pisică cenuşie, la fel de suplă ca şi eleganta străină.

Lucrurile s-au mişcat rapid pentru Falco în săptămâna ce a urmat. Primul eveniment a fost o consultaţie la medic. Doctoriţa Kennedy a fost un pic surprinsă să-l vadă intrând cu Vicky Mulholland, dar ea se înţelesese cu cei de la Serviciile Sociale să-l lase pe acel băiat să aibă o consultaţie de urgenţă, astfel încât să-i fie evaluată condiţia fizică. Maura venise şi ea. Cele două femei se cunoşteau din vedere.

Doctoriţa a petrecut vreme îndelungată examinându-l pe Falco, căruia îi spunea Nicholas. El trebuia să-şi aducă aminte

că acela era numele lui acum. N-a putut să răspundă la întrebările despre bolile sale din copilărie.

– Ei bine, zise ea când termină, completând un formular pe care i-l dăduse Maura. În anumite privinţe ai o stare bună de sănătate. Eşti bine hrănit şi ai inima şi plămânii sănătoşi. Aş vrea să văd că mai pui câteva kilograme în plus la vârsta ta, dar eşti scund şi se poate să fii aşa pentru că eşti în perioada de creştere. Problema reală este, bineînţeles, piciorul tău. Spui că nu-ţi aminteşti nimic despre accident, doar că a fost din pricina unui cal. Dar piciorul este rupt rău şi fixat prost.

– Îl puteţi îndrepta? întrebă Falco.

Doar pentru asta întreprinsese el toată călătoria aceea.

– Nu eu, răspunse doctoriţa Kennedy şi îi zâmbi, spre dezamăgirea lui. Dar cred că chirurgii ortopezi pot.

Se întoarse spre Maura:

– O să cer să fie consultat la Barts cât mai curând cu putinţă. Cred că e foarte posibil să aibă nevoie de mai multe operaţii urmate de fizioterapie.

– Şi credeţi că o să fie în stare să meargă normal? puse Vicky întrebarea pe care Falco nu îndrăznise s-o pună.

– Nu vă pot promite nimic, doamnă Mulholland, răspunse doctoriţa. Nu sunt eu specialista aici. Dar o să vedem ce vor spune chirurgii. O să o sun chiar acum pe secretara domnului Turnbull să aflu cât de repede îl pot primi la consultaţie. Este un caz neobişnuit şi cred că asta o să-l şi poziţioneze pe unul dintre primele locuri de pe lista de aşteptare.

– Slavă Domnului pentru asta, zise Maura. Ştim cum poate fi serviciul de sănătate.

Apoi îşi muşcă buza, dorindu-şi să-şi fi putut muşca şi limba când văzu grimasa trecătoare de pe chipul lui Vicky. Bineînţeles că femeia aceea sensibilă şi iubitoare ştia ea mai multe despre doctori şi spitale decât şi-ar fi dorit Maura să afle vreodată.

Falco a fost primit la Barts după o săptămână. Asistenta s-a uitat ciudat la cârje, care aparţineau chiar clinicii lor, dar n-a spus nimic. L-a cântărit şi l-a măsurat, i-a dat cârjele înapoi şi, în scurt timp, l-a chemat înăuntru să-l vadă pe doctorul Turnbull. Şi de data aceasta Falco a fost însoţit de mama lui adoptivă şi de asistenta socială care se ocupa de el. Maura era şefă de echipă, dar se ocupa personal de cazul lui. Fotografia lui Falco apărea în toate tabloidele sub titlurile: ACESTA ESTE FIUL DUMNEAVOASTRĂ? şi TRAGEDIA UNUI BĂIAT ABANDONAT.

Serviciile sociale nu-şi puteau permite să facă nicio greşeală în privinţa tratamentului lui.

Georgia l-a dus pe Falco să viziteze magazinul domnului Goldsmith. Băiatului i-a plăcut harababura de obiecte pe care le-a văzut acolo – tabachere şi ceasuri, supiere şi suluri pentru pianole. Bătrânul anticar s-a uitat ciudat la cârjele lui Falco şi apoi la Georgia. Dar unul dintre lucrurile care-i plăceau Georgiei la el era că nu punea întrebări despre chestiuni minore.

– Acesta este prietenul meu, Nicholas, făcu ea prezentările. Şi acesta este domnul Goldsmith, zise ea, gândindu-se că şi el era tot prietenul ei. Împreună cu Alice, aceştia sunt prietenii pe care i-am eu pe lumea asta.

Domnul Goldsmith semăna puţin cu doctorul Dethridge, se gândi ea. Bătrânul s-a înţeles de minune cu Falco, şi, în scurt timp, examinau împreună măruntaiele unei pendule mari.

Clanul di Chimici începuse să se adune în Remora. Gaetano îşi ceruse scuze faţă de ducesă cu noaptea-n cap, după ce sosise mesagerul. Ea a fost un pic cam afectată că nu se mai bucura de

compania lui în timpul călătoriei în care urma să poposească timp de două nopţi în oraşul lui de baştină, Giglia, dar se înmuie văzând îngrijorarea lui vizibilă legată de fratele său.

Gaetano îl trimisese pe mesager la Bellezza, iar Francesca era aşteptată să sosească şi ea în câteva zile. Alţi mesageri fuseseră trimişi de duce în Giglia şi îi aduseseră pe ceilalţi membri ai familiei lor. Fraţii mai mari ai lui Falco, Fabrizio şi Carlo, şi sora lui, Beatrice, îşi lăsaseră toţi baltă treburile şi plecaseră imediat spre Remora.

Trupul inconştient al băiatului fusese dus de la Santa Fina la spitalul oraşului, aflat chiar peste drum de palatul papal şi catedrală, care erau toate în cartierul Gemenilor. Papa slujea liturghia zilnic pentru el în catedrală şi oamenii din Remora îl pomeneau în rugăciunile lor.

Falco se afla acum oficial în *morte vivenda* şi nu prea existau speranţe că avea să-şi mai revină. Se aflase că sticla cu poţiune era a grădinarului din Santa Fina şi acesta fusese aspru biciuit. Oamenii se îngrămădeau în jurul spitalului unde aduceau ofrande zeiţei, spitalul fiind construit pe ruinele templului ei.

Ducele îşi petrecea aproape tot timpul la căpătâiul fiului său, mâncând şi dormind doar atunci când fiica sa, Beatrice, îl determina s-o facă. Într-o zi, şi-a trimis servitorii să-l găsească pe *manoush* şi să vadă dacă harpistul orb voia să vină să cânte la fereastra fiului său.

Aurelio a venit şi a cântat cele mai triste şi mai lacrimogene acorduri ce au răsunat vreodată în Remora, iar oamenii de afară au plâns cu toţii. Dar Raffaella n-a făcut nicio colectă.

Pentru Luciano şi Georgia era o perioadă încordată. Ameninţarea ducelui atârna deasupra capetelor lor şi erau îngrijoraţi şi în privinţa lui Falco. Georgia putea să-l reasigure pe Luciano că el o ducea bine în cealaltă lume, dar niciunul

dintre ei nu-şi închipuise că în Talia trupul lui avea să se chinuie atâta timp.

Gaetano s-a întors în Remora la trei zile după ce fratele lui fusese găsit inconştient şi s-a dus direct la spital să-l vadă. La doar câteva ore după aceea, s-a îndreptat spre cartierul Berbecului. I-a găsit pe Luciano, Georgia şi Cesare în curte. La început nu şi-au spus nimic, doar s-au îmbrăţişat.

– Nu m-am gândit că o s-o facă aşa de curând, a şoptit Gaetano. Să fiu sincer, deşi şi-a luat rămas-bun de la mine, n-am crezut cu adevărat c-o s-o facă până la urmă. Aţi fost toţi cu el? A fost uşor?

– Eu n-am fost, zise Cesare. Nu sunt *stravagante*. Dar îmi pare nespus de rău.

– Noi am fost acolo, a zis Luciano. Georgia a avut grijă de toate în lumea cealaltă.

– E pe mâini bune, l-a asigurat ea.

– Nici că se poate mai bune, a completat Luciano. E chiar cu părinţii mei.

Gaetano a tresărit, apoi l-a îmbrăţişat pe Luciano.

– Atunci suntem fraţi, a exclamat el.

Luciano a inspirat adânc.

– Cum e ducesa? a întrebat el.

– Minunată! a răspuns Gaetano. Este într-adevăr o persoană încântătoare. O să ajungă aici în câteva zile.

Şi Georgia s-a întrebat a cui inimă bătea mai tare, a ei sau a lui Luciano.

Capitolul 19

Se aşterne pământul

Era seara târziu când trăsura oficială din Bellezza a trecut hurducăindu-se dincolo de Poarta Soarelui. O adunătură de oameni destul de numeroasă, majoritatea fiind din cartierul Berbecului, aştepta s-o întâmpine, fluturând bannere în alb şi negru ale oraşului, stindarde ale cartierului lor şi câteva steaguri bellezzane împodobite cu măşti. Gaetano stătea la poartă, cu fraţii lui mai mari şi unchiul lui, reprezentând familia di Chimici. Ducele Niccolò n-a putut fi convins să părăsească spitalul, nici măcar pentru un asemenea oaspete de vază.

Heralzii au intonat o melodie de bun venit şi din spate se putea auzi sunetul stins al tobelor, deoarece celelalte cartiere îşi continuau repetiţiile pentru parada de dinaintea cursei. Rodolfo a coborât din trăsură şi a ajutat-o pe Arianna să se dea şi ea jos pentru a accepta salutul oficial al papei Lenient al VI-lea.

Mulţimea suspină. Era tot pe atât de frumoasă pe cât se şi spunea. Deşi era păcat că nu-i puteau vedea bine chipul aşa mascat cum era, conform obiceiului din oraşul ei. Dar era înaltă şi graţioasă, cu un noian de bucle castanii, prinse abia într-o doară în vârful capului, şi purta veşminte de satin în alb şi negru, în onoarea culorilor oraşului Remora – gest pe care locuitorii săi l-au apreciat.

Tânăra ducesă i-a făcut o plecăciune papei şi i-a sărutat inelul, arătând respectul cuvenit bisericii, ceea ce remoranii au apreciat de asemenea. Dar papa a îndemnat-o să se ridice repede în picioare şi a prezentat-o celor trei nepoţi ai săi.

Mulţimea i-a aplaudat pe tinerii nobili chipeşi din Giglia ce-i sărutară pe rând mâna ducesei. Dar n-au putut să nu observe că ea a zăbovit cel mai mult stând de vorbă cu fratele lor mai mic, la care nici n-aveai de ce să te uiţi.

Luciano a observat şi el asta stând printre susţinătorii Berbecului. N-o mai văzuse pe Arianna de aproape o lună şi nu ştia când avea să poată fi singur cu ea. Ea a fost condusă spre palatul papal din cartierul Gemenilor, loc pe care el îl evita în acele momente. Şi continua să stea de vorbă cu Gaetano. Luciano se simţi îngrozitor. Îl plăcea pe Gaetano, într-adevăr, dar nu tot aşa de mult pe cât o plăcea pe Arianna.

Silueta încovoiată, înveşmântată în negru, din spatele Ariannei, s-a întors în acea clipă şi s-a uitat ţintă la el. Rodolfo recunoscuse nu doar pe un membru al frăţiei sale, dar şi pe ucenicul lui preferat. Salutul din cap şi zâmbetul pe care i le-a adresat au fost fugitive, dar suficiente pentru a-i ridica moralul. Rodolfo se afla acolo şi totul avea să fie bine.

– Arată bine, nu-i aşa? întrebă o voce joasă la urechea lui, şi, întorcându-se, a văzut o figură familiară, deşi era vag acoperită de un văl.

– Silvia! exclamă el. Nu ştiam că ai să vii.

– Nici ei, zise ea, zâmbind. Crezi că vor fi încântaţi?

– Dar nu este prea primejdios? şopti Luciano. Di Chimici mişună peste tot, după cum vezi, iar ducele este într-o dispoziţie cum nu se poate mai proastă.

– Am auzit de băiatul lui, zise Silvia. Ce ciudat, nu, să vezi că cineva ce poate comanda asasinarea unor străini în acelaşi fel în care-şi poate comanda şi o nouă pereche de ghete poate să ţină aşa de mult la familia lui.

– El e prietenul meu, zise Luciano.

– Ducele Niccolò? întrebă ea.

– Nu, mezinul lui, Falco, precizează Luciano. Cred că ducele Niccolò tare ar mai vrea să mă treacă şi pe mine pe nota de comandă pentru următoarea lui pereche de ghete.

Georgiei i-a fost greu să părăsească Remora în acea noapte şi să ia în piept o nouă zi la Londra, ştiind că Luciano avea s-o reîntâlnească pe faimoasa Arianna. Ar fi fost dificil şi dacă fostul Lucien ar mai fi trăit şi şi-ar fi găsit o prietenă printre persoanele pe care Georgia le cunoştea. Dar acest nou Luciano, cu veşmintele lui din catifea şi prietenii lui nobili, trăia într-o lume pe care ea putea doar s-o viziteze în treacăt, într-o vreme apusă de atâtea secole. Şi acum, odată cu sosirea ducesei, timpul pe care-l petrecea singură cu el se apropia de sfârşit.

Ultima săptămână în Remora fusese una de speriat, încât uneori se gândise să renunţe la escapadele ei nocturne acolo. La urma urmei, făcuse ceea ce intenţionase să facă. „Nicholas Duke" era în siguranţă în lumea ei, în grija familiei Mulholland, fiind consultat de doctori şi făcându-şi planuri de viitor.

Dar în Remora Falco era pe moarte. Nimeni din oraş nu se îndoia de asta. Ducele stătea la căpătâiul său îndurerat, petrecându-şi aproape tot timpul acolo, la spital. Totuşi Georgia se reîntoarse în fiecare noapte, prinsă între drama privată a familiei di Chimici şi entuziasmul public generat de apropiata cursă.

Cei mai buni prieteni ai săi din Remora erau implicaţi în ambele evenimente. Cesare nu-şi putea ascunde entuziasmul legat de Stellata. Vorbea în fiecare zi cu ea despre întrecere când călăreau fără şa, povestindu-i despre pactele secrete dintre jocheii diferitelor cartiere şi despre numeroasele ritualuri şi obiceiuri legate de marea cursă.

Luciano era vizibil îngrijorat de ceea ce li s-ar putea întâmpla lui şi Georgiei. Niccolò di Chimici îi ameninţase că aveau să suporte consecinţe grave dacă Falco se stingea, iar momentul acela se apropia. Băiatul nu mai deschisese ochii de când fusese găsit cu sticla goală de poţiune, cu aproape o

săptămână în urmă. Dar doctorii din oraş erau şocaţi. Nu existau niciun fel de simptome de intoxicaţie. Şi tuturor le era greu să creadă că cineva aşa de tânăr ar fi dorit să dispară. Sinuciderile erau la fel de rare în Talia pe cât de obişnuite erau asasinatele.

Georgiei şi lui Luciano nu le era permis să viziteze spitalul, deşi ei încercaseră. Ducele îşi păzea fiul cu străşnicie. În schimb, au stat de vorbă în bucătăria lui Paolo, Georgia povestindu-i lui Luciano tot ce ştia ea despre cum îi mergea lui Falco la Londra.

Şi îi mergea de minune. Georgia devenise un musafir obişnuit acum la familia Mulholland, ceea ce nu mira pe nimeni de vreme ce ea fusese cea care îl descoperise. Era însă foarte greu să-şi amintească să-i spună Nicholas. Dar el se adapta bine la noua lui identitate. Soţii Mulholland îi cumpăraseră nişte haine noi, însă folosea şi unele vechi de-ale lui Lucien, care lui îi rămăseseră mici şi nu fuseseră aruncate. Georgia a tresărit puternic prima oară când l-a văzut în hanoracul gri pe care îl purtase Lucien prima oară când îl văzuse.

I-l prezentase şi Alicei, care era intrigată de prietenia ei cu acel băiat mai mic ca ea.

– Cred că te simţi răspunzătoare de vreme ce tu l-ai găsit, zise Alice.

– Ai dreptate, recunoscu Georgia. Exact aşa mă şi simt, răspunzătoare.

Falco o vizita şi el acasă la ea, şi l-a dus chiar şi la baza hipică unde făcea ea echitaţie sâmbăta, fiind una dintre dăţile când o ducea Maura cu maşina. Din fericire, Maurei nu i s-a părut nimic în neregulă ca fiica ei să fie prietenă cu băiatul găsit, acum că problema adopţiei lui fusese clarificată. În plus, spera ca apropierea de cai să-i facă bine.

– Poate că o să-i trezească amintiri legate de accidentul lui? îi sugerase ea Georgiei.

Falco era încântat să se afle iar în preajma cailor. Acest lucru îi era pe deplin familiar şi în noua lui viaţă. Deşi nu putea să călărească, Jean i-a arătat grajdurile, în timp ce Georgia ieşise afară să-şi facă antrenamentul, prezentându-i toţi caii care nu erau folosiţi pe moment. El a fost atras mai ales de o iapă neagră pe nume Blackbird (Mierla).

– Credeţi că aş putea veni aici s-o călăresc după ce o să fac operaţia, doamnă O'Grady? o întrebă el pe Maura.

– Păi, nu chiar imediat, răspunse Maura. Ştii că va trebui să stai în ghips timp de şase săptămâni. Dar după ce te vei reface, o să vorbim cu părinţii tăi adoptivi despre lecţii de călărie.

– Ne-am bucura nespus să vii, îl încurajă Jean, deşi în sinea ei nu-şi putea închipui că băiatul acela infirm avea să fie în stare să mai călărească vreodată.

Când Georgia a ajuns în Remora în dimineaţa de după sosirea ducesei, a găsit o persoană străină în bucătărie. O femeie între două vârste, foarte elegantă, purtând văl, stătea de vorbă cu doctorul Dethridge şi era limpede că erau prieteni vechi. Un tânăr roşcovan, ce părea servitorul ei, stătea în spatele scaunului său.

– Ah, dragă, zise Dethridge. Dă-mi voie să te prezint signorei Bellini. Silvia, acesta este tânărul George, unul de-ai noştri.

Străina îi întinse Georgiei o mână îngrijită, cu manichiură frumoasă, şi o scrută cu privirea.

– Aşa, zise ea. Tu eşti noul *stravagante*. Rodolfo al meu spunea că eşti fată.

Georgia se îmbujoră la faţă. Niciodată nu se mai simţise atât de prost în hainele ei taliene grosolane ca atunci, sub privirea violetă a acelei femei.

– Ah, zise Silvia. Înţeleg că eşti travestită. Ceva foarte nimerit în oraşul ăsta. Poate că ar trebui să adopt şi eu aceeaşi stratagemă. Deşi, într-un anumit fel, asta am şi făcut.

Georgia se gândi iute, încercând să-şi dea seama de unde s-o ia pe acea femeie evident distinsă. Spusese într-adevăr „Rodolfo al meu?" Cine ar fi avut dreptul la atâta intimitate cu acel bărbat de seamă? Şi de ce avea nevoie să se deghizeze?

În acel moment, Luciano, Paolo şi Cesare s-au întors de la pista de antrenament. Începuse să plouă şi drumul era alunecos. Cesare era neliniştit din pricina asta, pentru că în acea zi se aşternea pământul în jurul Campo-ului, pentru pista de curse.

– Este doar o aversă, l-a asigurat tatăl lui. Fără îndoială că pista n-o să aibă nimic.

– Văd că ai cunoscut-o pe Silvia, îi zise Luciano Georgiei, şi ea se minună iarăşi de cât de apropiat era el de nobilii din Talia.

– Când te duci s-o vezi pe Arianna? întrebă Silvia, Georgia fiind şi ea interesată de asta.

– Nu ştiu, răspunse Luciano.

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă şi cei doi tineri *stravaganti* au tresărit, deşi era prea puţin probabil ca ducesa Bellezzei să viziteze cartierul Berbecului. Paolo îi deschise uşa unei persoane despre care Georgia presupuse că trebuia să fie Rodolfo. De fapt recunoscuse în el pe străinul care venise la funeraliile lui Lucien. Era un bărbat uşor încovoiat, cu păr grizonant şi înfăţişare distinsă, ce păşi înăuntru şi-l îmbrăţişă călduros pe Paolo. Apoi îi îmbrăţişă şi pe Dethridge şi pe Luciano. Şi îl privi lung şi cercetător pe Luciano.

– Cât se bucură inima mea să te văd, îl auzi Georgia spunând încet, şi îl văzu pe Luciano privindu-şi maestrul cu devoţiune făţişă.

„Ce caut eu aici?" se gândi ea, simţindu-se mică şi neînsemnată.

Dar apoi Rodolfo se întoarse spre ea şi-i luă mâna. Se trezi ţintuită de nişte ochi întunecaţi şi pătrunzători, ce păreau în stare să-i afle şi cele mai intime secrete.

– Tu trebuie să fii Georgia, zise el reverenţios. Este o onoare să te întâlnesc.

– Cinci *stravaganti* într-o singură încăpere, zise o voce joasă. Ar trebui să fim cu toţii onoraţi.

Atunci a fost rândul lui Rodolfo să fie surprins. Spre uimirea ei, Georgia văzu cum atitudinea lui calmă a fost complet dată peste cap atunci când misterioasa Silvia a înaintat spre el.

Apoi cei doi s-au îmbrăţişat. Dar nu era ceva protocolar, şi atunci Georgia ştiu pe dată cine era femeia aceea. A văzut că Luciano le zâmbea înţelegător celor doi care rămăseseră încă îmbrăţişaţi.

– Ar trebui să fiu supărat pe tine, zise Rodolfo încet. Dar cum aş putea, când mă umple de bucurie să te găsesc aici?

– Cred că ar trebui să mă prezinţi din nou tinerei, îl invită Silvia.

– Georgia, zise Rodolfo, încă ţinând-o de mână pe Silvia, aş vrea să ţi-o prezint pe soţia mea, Silvia Rossi, fostă ducesă a Bellezzei şi mamă a actualei ducese.

La palatul papal, Rinaldo di Chimici avea o altă audienţă incomodă cu celălalt unchi al lui. Acesta nu era tot aşa de înspăimântător ca ducele Niccolò, deşi Ferdinando era papă şi prinţ al Remorei.

– Căsătoria este o instituţie sacră, spunea Ferdinando, în calitatea lui de cap al bisericii taliene. Nu se poate desface uşor.

– Bineînţeles că nu, Sfinţia Voastră, admise Rinaldo. Dar trebuie să-mi asum o parte din vină aici. Căsătoria asta a fost încheiată cu prea mare uşurinţă. Şi eu am fost cel care a aranjat-o.

Papa era perfect conştient de asta şi de faptul că nepoata lui, Francesca, fusese forţată de Rinaldo s-o facă, cu amenin-

ţarea că ducele Niccolò avea să fie nemulţumit dacă refuza. Dar în cazul în care complotul ar fi reuşit şi Francesca ar fi fost aleasă ducesă a Bellezzei, ar fi găsit ea o cale să-şi suporte bătrânul soţ, aşa că papa nu se grăbea s-o lase să scape acum că planul eşuase. La urma urmei, era de datoria lui să menţină căsătoria sacră.

– Pe ce temeiuri caută tânăra o anulare? întrebă el atunci.

Rinaldo ezită. Dacă unchiul lor se referea la Francesca, spunându-i „tânăra", nu prea existau speranţe să joace cartea loialităţii de familie.

– Ea... el... ăă.. nu cred că mariajul s-a consumat, Sfinţia Voastră, zise Rinaldo simţindu-se jalnic pentru că se îmbujorase.

– După câtă vreme?

– Aproape un an, Sanctitate. Şi ea nici nu-l iubeşte.

– Ei bine, poate dacă l-ar lăsa în patul ei situaţia s-ar putea îmbunătăţi, zise papa. Un copil i-ar oferi un motiv pentru a rămâne cu soţul ei.

Rinaldo nu simţea nevoia să precizeze că Francesca fusese constrânsă să se mărite cu consilierul Albani. Era de părere că asta nu-l punea pe el într-o lumină bună, deşi era foarte nedrept. Dacă Francesca ar fi devenit ducesă, propria lui poziţie în sânul familiei ar fi fost mai bună.

– Dacă el este în stare, Sanctitate, spuse el.

Ferdinando di Chimici nu era un om rău. Era slab şi prea indulgent cu sine, dar nu dorea ca una dintre nepoatele lui să rămână cu un bărbat pe care nu-l iubea, mai ales dacă nu urmau să existe copii la mijloc. Pe lângă asta, nu credea că fratele lui, ducele, avea să se mai folosească de Albani acum că eşuase complotul din Bellezza. Şi era posibil să se dovedească util ca Francesca să fie disponibilă pentru o altă uniune dinastică. Ferdinando avea să încerce să se asigure că ea urma să dea peste un soţ mai atrăgător data următoare.

– Oh, foarte bine, zise el, făcându-i semn secretarului său să scrie actul necesar.

Îşi cufundă inelul cu pecete cu simbolul crinului şi al gemenilor în ceara moale, roşie, şi îi înmânâ documentul lui Rinaldo. Din acea clipă, Francesca era iar o femeie liberă.

În Campo ploaia se oprise, lăsând aerul proaspăt şi pur. Care încărcate veneau unul după altul, pline cu pământ din zona rurală învecinată, pe care grupuri de bărbaţi îl împrăştiau cu greble pe o suprafaţă mare ce înconjura piaţa. Alţi oameni se ocupau să construiască platforme din lemn pentru adăpostirea celor mai importanţi spectatori ai cursei, deşi majoritatea remoranilor aveau să urmărească cursa chiar de pe pistă.

Cea mai înaltă platformă era ridicată în faţa palatului papal. Şi fiecare casă cu balcon ce dădea spre pista de curse era deja drapată în culorile cartierului pe care îl susţinea. Întreg Campo-ul era o adevărată mare de culori.

O persoană care se bucura în mod special de apropierea cursei era Enrico. El făcea pariuri pe rezultate. Gemenii şi Fecioara aveau cele mai mici cote, desigur, aşa că membrii cartierelor lor nu se aşteptau să câştige prea mult. Alţii, din alte cartiere, voiau să parieze pe victoria cailor şi jocheilor lor, dar uneori făceau şi câte un pariu mai mic pe cei doi favoriţi cel mai bine cotaţi. Remoranii erau oameni practici. Dar nu le plăcea să fie consideraţi lipsiţi de loialitate, aşa că asemenea pariuri trebuiau făcute discret. Enrico se obişnuise să colinde prin toate cartierele oraşului. Căra o desagă plină de eşarfe de diferite culori, astfel încât să şi-o poată schimba pe cea pe care o purta în funcţie de cartierul în care se afla. Le privea doar ca pe nişte metode de câştigare a încrederii, el neavând nicio preferinţă specială faţă de niciunul dintre cartiere.

Acum îşi petrecea zilele în Remora, ducându-se înapoi călare în Santa Fina în fiecare noapte pentru a-i da drumul Merlei să zboare. Ea se obişnuise cu el şi părea să n-o deranjeze

să-l lase s-o călărească atunci când zbura. Enrico nu dorea să-şi petreacă mai multă vreme decât era cazul la reşedinţa familiei di Chimici. Ceea ce i se întâmplase acolo băiatului îl tulburase într-adevăr. Se simţea atât de îngrozitor, încât trebuia să fie în stare să pună capăt acelei stări.

Acum îşi făcea de lucru cu pariurile pentru a-şi distrage gândurile de la băiatul palid ce zăcea inconştient în spital. Pe stăpânul lui nu a fost chip să-l vadă deloc.

Arianna nu putea să adoarmă. Stătea în balconul camerei ei din palatul papal. Campo-ul era învăluit în umbre şi-n lumina lunii. Pe margini, mici grupuri de oameni se îngrămădeau în jurul cailor. Din când în când se strângeau la start şi apoi caii dădeau ocol pistei la galop de trei ori, dinspre miazăzi. Era veselie mare acolo, dar era şi ciudat să vezi locul acela atât de plin de oameni în toiul nopţii.

Arianna asista la un spectacol neobişnuit când Rodolfo i se alătură în balcon pe nesimţite. Pe un cal mare, zdravăn, sur, ce nu părea să participe la Stellata, mergeau doi oameni, un bărbat şi o femeie. Erau îmbrăcaţi ciudat, deşi lumina lunii făcuse să pălească culorile veşmintelor lor.

– Cine mai sunt şi ei? întrebă Arianna pe când cei doi se îndreptau spre linia de start.

– Par a fi *zinti*, răspunse Rodolfo. Nomazii. Vin aici pentru sărbătoarea zeiţei, în aceeaşi zi în care se ţine cursa.

S-au uitat cum a început o altă cursă instantanee. Surul masiv a câştigat la o distanţă apreciabilă, purtându-i pe cei doi călăreţi la fel de uşor ca şi cum ar fi fost doar unul. Când au descălecat şi femeia l-a condus pe bărbat în afara Campo-ului, Arianna a rămas cu gura căscată.

– El e orb! a exclamat ea.

– *Zinti* au mai multe moduri de a vedea decât alţi oameni, explică Rodolfo. Nu era vremea să te culci?

– N-am putut, a zis ea. Crezi că am făcut bine că am venit aici?

– Cred că o să fie cât se poate de sigur, dacă asta vrei să spui, a zis Rodolfo. Indiferent care ar fi putut fi situaţia înainte, cred că Niccolò este prea afectat de boala fiului său pentru a mai crea bătăi de cap.

– Dar cum e cu bătaia de cap pe care a creat-o deja? întrebă Arianna.

– Te referi la Gaetano? zise Rodolfo. Îţi creează vreo problemă?

Arianna dădu din umeri.

– A fost mai greu decât mi-am închipuit eu că va fi. Chiar îmi place, şi acum e teribil de afectat din pricina fratelui său. O să fie greu să-l refuz.

– Crezi că este implicat afectiv în curtea pe care ţi-o face?

Arianna rămase tăcută.

– L-am văzut pe Luciano azi-dimineaţă, continuă Rodolfo.

– Ce mai face? întrebă Arianna curioasă.

– E foarte neliniştit, răspunse Rodolfo. Vrea să te vadă. Dar nu vrea să vină aici. Ducelui Niccolò i-a intrat în cap că Luciano şi noul *stravagante* au o legătură cu deteriorarea stării de sănătate a fiului său.

– Dar asta-i absurd! obiectă Arianna. Luciano n-ar face aşa ceva.

– M-am gândit că s-ar putea să vrei să-l întâlneşti undeva pe teren neutru, zise Rodolfo. I-am sugerat lui Gaetano să ne ia la o plimbare spre Belle Vigne mâine. Ne vom întâlni cu Luciano acolo.

Georgiei i se părea greu să-şi umple timpul la Londra. Dormea mult, recuperând orele pe care le pierduse în Remora.

Se gândea deja, aşa cum făcuse şi Luciano cu o vară înainte, că n-avea să fie în stare să ţină pasul după ce se întorcea la şcoală în septembrie. Şi asta o întrista nespus. Talia avea să fie o aventură ocazională pentru a-i vedea pe Cesare şi familia lui. Luciano avea să se întoarcă în mod sigur la Bellezza după cursă, cu Arianna şi Rodolfo, iar ea nu putea să-l viziteze acolo. Talismanul ei o ducea doar în Remora şi nu putea ajunge de acolo până la Bellezza şi înapoi doar într-o zi. Gaetano şi familia lui aveau să se întoarcă în Giglia după dispariţia lui Falco şi era valabil acelaşi lucru şi-n privinţa acelui oraş, deşi era mai aproape decât Oraşul Măştilor.

Mai avea doar o săptămână la dispoziţie să se bucure de timpul petrecut în Remora, cu toţi prietenii şi inamicii încă prezenţi acolo. Acum că *stravaganti* erau toţi împreună, cel puţin cei pe care îi cunoştea ea cât de cât, exista sentimentul că se apropia o criză. Dar Georgia nu ştia ce putea fi. Avea să fie din pricina primejdiei ce îi ameninţa pe ea şi pe Luciano?

Georgia nu se temea prea tare pentru sine. Ea putea să se întoarcă oricând acasă atâta timp cât avea talismanul. Dar Luciano putea fi ucis în Talia dacă ducele Niccolò hotăra să răzbune dispariţia fiului său. Şi atunci l-ar fi pierdut pentru a doua oară.

Şi apoi şi-a reamintit că Luciano fusese răpit înainte şi talismanul îi fusese luat. Îi spusese povestea aceea acum. Şi dacă i se întâmpla asta şi ei, avea să fie aşa cum era Falco acum în Remora şi aşa cum fusese şi Luciano pe vremea când era încă Lucien şi părinţii lui fuseseră de acord să fie deconectat de la aparatele ce-l menţineau în viaţă.

Asemenea gânduri i-au dat fiori şi a devenit şi mai nerăbdătoare să se întoarcă în Remora şi să afle ce se întâmpla. Era nespus de curioasă să se intereseze de ducesă. Dacă Silvia era persoana care se presupunea că fusese asasinată din ordinul

ducelui Niccolò, cum de se întorsese liniştită în Remora? Şi cum de fiica ei conducea Bellezza?

Trăsura bellezzană era gata de plecare când Georgia a ajuns iar în Remora.

– Urcă, îi zise Luciano făcându-i semn. Mergem spre Belle Vigne.

Dethridge era în trăsură, tare bine dispus.

– Bine ai venit, tinere George, zise el. Mergem să vizităm ruinele unei aşezări rassenane. Şi e posibil să dăm şi de alţii care să meargă în acelaşi loc!

Luciano zâmbea din colţul lui, iar Georgia simţi o strângere de inimă.

Şi, într-adevăr, la Belle Vigne trăsura lor s-a apropiat de o alta, ce purta însemnele familiei di Chimici – crinul şi sticla de parfum. În timp ce urca pe colina înverzită pe care o văzuse ultima oară împreună cu Gaetano şi cu Falco, Georgia a zărit nişte siluete pe culme: Rodolfo, Gaetano şi o tânără zveltă şi elegantă ce nu putea fi decât ducesa.

Georgia a rămas pe loc, în timp ce Dethridge s-a dus s-o îmbrăţişeze pe Arianna. Luciano era chiar în spatele lor, dar salutul pe care l-a adresat el ducesei a părut mult mai formal şi erau amândoi oarecum rezervaţi. Luciano îl salută din cap pe Gaetano, apoi s-a întors s-o aducă pe Georgia acolo.

– Şi acesta e Giorgio, a zis el.

Georgia a fost surprinsă că el folosise forma masculină a numelui ei, apoi a observat că acolo se mai afla încă cineva. În timp ce dădea mâna cu Arianna, a văzut cum Gaetano îi prezenta pe Dethridge şi pe Luciano fratelui său mai mare, Fabrizio. Dar era greu să se gândească la orice altceva în timp ce era privită de ochii aceia violeţi, înconjuraţi de o mască

turcoaz deschis, din mătase, prima pe care o vedea Georgia acolo şi care se potrivea perfect cu rochia elegantă a ducesei.

Efectul avut de ea asupra Georgiei a fost acelaşi pe care-l avusese şi mama ei, făcând-o să se simtă teribil de stânjenită. Dar Arianna era destul de prietenoasă.

– Giorgio, spuse ea. Am auzit multe despre tine.

– Şi eu, zise Fabrizio, venind să dea mâna cu Georgia.

Semăna cu tatăl lui mult mai mult decât Gaetano. Înalt şi masiv, cu păr negru şi chip puternic, inteligent, arăta ca un adevărat duce ce avea să şi fie într-o zi.

– Am auzit că eşti bun prieten cu fratele meu Falco.

– Sunt, zise Georgia. El mi-era – îmi e – prieten bun.

– Şi totuşi, tata zice că nu poţi oferi niciun indiciu în privinţa teribilului său gest?

– Pot spune doar ceea ce i-am spus deja ducelui – că Falco era deprimat din pricina infirmităţii lui.

Gaetano îi sări în ajutor.

– Lasă băiatul în pace, Fabrizio, zise el. Îţi poate spune doar ceea ce ştii deja. Lui Falco i s-a părut că durerea lui şi inactivitatea erau prea greu de suportat.

– Dar a trăit aşa vreme de doi ani, protestă Fabrizio, şi Georgia a putut vedea că era într-adevăr abătut. De ce să renunţe acum?

– Poate pentru că tata avea pentru el planuri cărora el nu le putea face faţă, zise Gaetano încet.

– Ce planuri?

– Trebuie să-l întrebi pe tata.

Rodolfo a venit să le arate lui Fabrizio şi lui Gaetano ceva ce găsise el, iar Dethridge a luat-o de mână pe Georgia. Ea a putut să-şi dea seama pentru ce fusese aranjată toată acea ieşire – pentru a le oferi lui Luciano şi Ariannei ceva timp împreună, singuri. A încercat să nu se uite în direcţia lor, dar le auzea vocile în spatele ei şi i s-a părut dificil să se concentreze

asupra încercărilor amabile ale doctorului Dethridge de a-i capta atenţia. În cele din urmă, el s-a oprit şi s-a uitat la ea îndeaproape.

– N-o să meargă, zise el, dând din capu-i cărunt. Unele lucruri nu sunt posibile. Vei sfârşi şi tu ca bietul Falco, dacă nu te poţi hotărî în ce lume să trăieşti.

Georgia tresări. Oare Dethridge ştia ce făcuse Falco? Sau poate o compara doar cu trupul lui palid şi inert pentru că la asta o reduseseră sentimentele ei pentru Luciano? Nu puteai fi niciodată sigur când era vorba de el. Era singura persoană, cu excepţia lui Luciano, care făcuse acea teribilă trecere definitivă dintr-o lume în cealaltă, aşa că putea bănui el ceva. Şi aşa, ceea ce ştia era îndeajuns de rău.

– Ştiu, a zis ea încet. Ştiu că e ceva lipsit de speranţă. Dar nu mă pot abţine. Dethridge îi mângâie mâna.

– Cum a fost călătoria ta? întrebă Luciano.

– Foarte interesantă, răspunse Arianna. Am văzut Volana, Bellona şi Giglia. Şi acum Remora. Ce loc fascinant!

– Nu-i nevoie să facem conversaţie din complezenţă acum, Arianna, zise Luciano. Ceilalţi nu ne pot auzi. Mi-a fost dor de tine. Mă deranjează teribil că nu putem fi împreună fără toţi oamenii ăştia în jur.

– Ducesele nu petrec prea multă vreme singure, după cum ştii prea bine, se eschivă Arianna.

– Şi ducesele au parte de atâta companie încât să nu le fie dor de prietenii lor atunci când ei sunt plecaţi departe? insistă Luciano, zâmbind.

Îi zâmbi şi ea.

– Nu, zise ea. Nici chiar până într-atât. Dar nici tu n-ai fost chiar un ascet. Pari a fi în foarte bune relaţii cu noul *stravagante*. Ţi-a plăcut să te afli în compania cuiva din vechea ta lume?

– Nu întru totul, a zis Luciano. Ea a trezit nişte amintiri dureroase.

Arianna rămase înmărmurită.

– Ea? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

– Da. Nu ţi-a spus Rodolfo? Georgia e la aceeaşi şcoală la care eram şi eu şi o cunoşteam.

– Deci, aşa arată fetele din lumea ta! zise Arianna cu un amestec de curiozitate şi dispreţ.

– Nu toate, nu, zise Luciano înţepat. Georgia e un pic diferită de majoritatea celorlalte fete. Şi pentru că e tunsă aşa de scurt, am hotărât s-o prezentăm drept băiat.

– Şi te-ai descurcat de minune, constată Arianna cu amărăciune. De la mine trebuie să fi învăţat tu asta.

Le-au revenit în minte amintiri vii ale primei lor întâlniri în Bellezza, când Arianna era îmbrăcată ca un băiat şi era furioasă nevoie mare pe Luciano – aşa cum se părea că era şi acum.

– Vino, zise ea. Nu trebuie să-mi neglijez gazdele.

Apoi şi-a petrecut restul timpului schimbând amabilităţi cu Gaetano şi Fabrizio di Chimici.

Georgia şi Luciano erau amândoi într-o dispoziţie proastă când s-au întors în cartierul Berbecului. N-au prea avut ce să-şi spună în trăsură, iar doctorul Dethridge a dormit mare parte a drumului. La scurtă vreme după întoarcerea lor, au răsunat bătăi puternice în uşă.

Rodolfo a intrat în bucătăria lui Paolo, fără a mai părea deloc adus de spate. Ochii lui aruncau flăcări şi părea furios. Georgiei i se păru chiar la fel de înspăimântător ca şi ducele.

Dar cel puţin furia lui părea să se îndrepte mai ales asupra lui Luciano.

– Ce-ai făcut? îl întrebă el. Nu, nu-mi spune. Ştiu ce ai făcut. Te-ai împrietenit cu un băiat infirm şi ţi-ai petrecut

aproape toată vremea cu el. Apoi el ajunge să adoarmă în chip misterios, după ce aparent a băut dintr-o poţiune.

– Asta ştiai dinainte, a zis Luciano încet.

– Dar acum l-am văzut, zise Rodolfo. Fabrizio m-a dus la spital să-l întâlnesc acolo pe tatăl lor, pentru că ducele n-ar fi venit el la mine. Şi l-am văzut pe băiat. Ai crezut că nu aş recunoaşte chipul cuiva plecat în cealaltă lume?

Se întoarse spre Georgia.

– Şi tu, tu trebuie să fi adus un talisman din lumea ta. Ai idee cât de periculos este aşa ceva pentru un *stravagante* neiniţiat?

Se plimbă în sus şi-n jos prin bucătărie.

– Pe tine te înţeleg, îi zise el Georgiei. O nou-venită, mişcată de rugăminţile unui băiat bolnav. Presupun că l-ai luat acolo ca să se vindece. Dar tu, Luciano, după toate câte te-am învăţat? Cum ai putut să fii atât de imprudent?

Se întoarse iar spre Georgia:

– Nu există decât o singură soluţie. Trebuie să-l aduci înapoi imediat!

Capitolul 20

Flamuri în vânt

Georgia s-a trezit acasă, într-o stare de panică. Aproape că se aşteptase ca Rodolfo să vină după ea, aşa de furios era. Gândul că silueta lui înveşmântată în catifea neagră şi-ar fi făcut apariţia în camera ei, iar ea ar fi trebuit să ofere explicaţii dacă Russell dădea peste el pe palier îi accentuă teribil surescitarea. Dar apoi se destinse. Rodolfo nu era acolo, şi chiar dacă ar fi fost, el chiar i-ar fi creat ceva probleme lui Russell. Mai că ar fi meritat să vadă aşa un meci.

Îşi îndeplini grăbită rutina matinală, nerăbdătoare să ajungă la Falco, dar, pe măsură ce se apropia de casa lui, îşi dădea seama că habar n-avea ce să-i spună. Cum putea ea să-l convingă să se ducă înapoi în Talia, când el tocmai se afla pe lista de aşteptare pentru operaţie? Şi cum ar fi putut soţii Mulholland să suporte să mai piardă încă un băiat?

Îl respecta pe Rodolfo, dar nu credea că avea dreptate în această privinţă. Însă inima i se strânse la gândul de a-l înfrunta. Prinsă între el şi ducele înnebunit de durere, amândoi ţinând morţiş ca Falco să se întoarcă, Georgia nu era în stare să-şi închipuie cum putea s-o scoată la capăt. Îşi înţelesese oare greşit misiunea ei în Remora?

– Bună, Georgia, zise Falco, lăsând-o să intre. Cum merg lucrurile?

Deja arăta mult mai bine decât arătase el vreodată în Talia. Mânca bine şi îi plăcea să facă parte dintr-o familie obişnuită. De fapt, se transforma rapid într-un băiat al secolului XXI.

– Deloc bine, zise Georgia. Putem vorbi?

– Vicky e plecată, zise Falco. S-a dus acasă la o prietenă să exerseze pentru cvartetul ei de coarde.

– Rodolfo a aflat ce te-am ajutat noi să faci, l-a anunțat Georgia.

– Și nu e mulțumit?

– E puțin spus.

Falco părea speriat, deși nu-l întâlnise niciodată pe Rodolfo.

– Nu vine încoace, nu-i așa?

– Nu cred, răspunse Georgia. Nu, dacă n-a venit azi-noapte. Era așa de furios, încât am crezut că se putea s-o facă atunci.

– Dar de ce, la urma urmei? întrebă Falco. Ce ar putea el să facă?

Georgia ezită.

– Vrea să te duci înapoi.

Falco s-a făcut livid.

– N-am s-o fac, zise el categoric. N-am suportat toate astea doar ca să mă duc înapoi.

– Poate că ar trebui să te mai gândești la asta, îl sfătui Georgia. Nu, lasă-mă să termin, zise ea, pentru că Falco deja protesta. Nici n-ai idee ce efect are asta asupra familiei tale. Sunt toți acolo în Remora, Gaetano și toți ceilalți, iar tatăl tău nu se dezlipește de lângă patul tău...

Falco o privi cu lacrimi în ochi.

– Dar nu pot, șopti el. A fost greu prima dată. Însă va fi mai rău pentru ei toți, mai ales pentru tata, dacă mă duc înapoi și apoi mă întorc aici.

– Rodolfo vrea ca eu să te determin să te întorci definitiv, zise Georgia.

– Atunci trebuie să distrugi talismanul, zise Falco ferm.

Georgia îl privi șocată.

– Ia inelul și topește-l ori aruncă-l, insistă el.

– Ești uluitor, să știi, zise Georgia. Tu chiar vorbești serios?

Credeam că s-ar putea să vrei să-l păstrez în caz că te răzgândeşti.

– Nu vreau să ajung să mă răzgândesc, zise Falco. Şi dacă te descotoroseşti de el, n-am să mai am cum.

De dimineaţă devreme, Cesare era deja pe pistă cu Arcangelo, pentru a doua rundă de antrenamente. La prima, cu o seară înainte, fusese nervos şi ajunsese al nouălea. Dar în acea zi era altceva. Se simţea cu mintea limpede, plin de energie şi gata de cursă. Purta culorile roşu şi galben ale Berbecului şi era înconjurat de alţi jochei ce purtau culorile cartierelor lor. Unii cai fuseseră aleşi abia după antrenamentele nocturne şi unii jochei chiar şi mai târziu. Aşa că Cesare avea un avantaj, pentru că el şi Arcangelo se antrenau împreună pe pista de curse de săptămâni bune.

– Acela e cel care o să câştige, îi zise Enrico lui Riccardo, maestrul de cai al Gemenilor, în timp ce Cesare îl mâna pe Arcangelo printre funii.

– Aşa crezi? întrebă Riccardo. Ieri n-a fost aşa iute.

– Simte pur şi simplu încotro s-o apuce, zise Enrico. Crede-mă, e cea mai bună combinaţie din Campo.

– Cu siguranţă că nu-i nimic pe care Mătăsică al nostru să nu-l poată bate? replică Riccardo.

Toţi jocheii care mai participaseră la Stellata înainte aveau porecle. Cel al Gemenilor era Mătăsică şi cel al Fecioarei era Heruvimul. Paradoxal, el era cel mai în vârstă jocheu de acolo, fiindcă mai participase la încă cincisprezece curse înainte. Împlinise treizeci şi trei de ani, dar avea încă un chip proaspăt, de copil, de unde i se trăgea şi porecla. Alţi doi jochei de lângă Cesare participau pentru prima oară, aşteptând să-şi primească şi ei poreclele. Cei doi alergau pentru Leoaică şi Vărsător.

Emilio, maestrul de cai al Fecioarei, privea împreună cu Enrico şi Riccardo din standurile de lemn ce înconjurau acum Campo-ul. Era înclinat să creadă că Berbecul avea o combinaţie puternică în acel an, deşi era sigur că înţelegerile încheiate de el aveau să asigure victoria Heruvimului şi a Fecioarei. Dacă nu cumva Gemenii puseseră în joc şi mai mulţi bani în pactele *lor*, desigur.

În ultimii douăzeci de ani, Stellata fusese câştigată de Fecioară ori de Gemeni de paisprezece ori. Dar nici măcar cele mai elaborate şi mai scumpe pacte nu puteau garanta victoria, şi alte cartiere, care nu agreau aşa de tare familia di Chimici, reuşiseră să câştige de alte şase ori. Berbecul însă nu mai câştigase de o întreagă generaţie. Şi ultima oară câştigaseră cu Paolo.

Berbecul avea câteva atuuri ce păreau promiţătoare. Aveau un cal bun şi un jocheu care era fiul fostului lor campion. Şi mai aveau încă un semn secret purtător de noroc, despre care ştia doar familia maestrului de cai – naşterea calului înaripat. Cesare se agăţa de ideea aceea chiar dacă Merla dispăruse. Încercase să uite că acela era momentul în care Berbecul ar fi trebuit s-o aducă pe Merla şi s-o arate întregului oraş.

Caii erau aliniaţi, gata de start. Cel de-al doisprezecelea cal, Rincorsa, care în acea rundă era calul Balanţei, a intrat între funii în galop şi cursa debută în forţă. Scorpionul a ţâşnit primul şi a condus în primul tur, dar Cesare l-a depăşit pe jocheul lor, Razzo, care o călărea pe Celeste, pe la jumătatea celui de-al doilea tur şi a rămas în frunte până la sfârşit.

Cesare radia de fericire când Paolo a venit la final să-l îmbrăţişeze. Toţi suporterii Berbecului i-au escortat pe cal şi pe călăreţ înapoi în cartierul lor, cântând şi scandând de mama focului. În vreme ce Arcangelo era dus într-un mic padoc să se odihnească, a sosit şi Georgia.

– Oh, am pierdut cursa! a zis ea dezamăgită. Cum te-ai descurcat?

– A câştigat, l-a lăudat Paolo mândru.

– Asta nu înseamnă nimic, a zis Cesare modest. Toată lumea ştie că antrenamentele nu contează. Doar cursa în sine.

Însă rânjea cu gura până la urechi.

– Ce păcat că ducelui nu-i mai e gândul la cursă, a zis Enrico, care se retrăsese cu Riccardo într-o tavernă.

– Nu poţi să-l condamni, a zis Riccardo. E şi el tot om ca şi noi, şi se zice că băiatul e pe ducă.

Enrico se înfioră. Nici nu voia să se gândească.

– Cred că ar putea ţine de noi să facem ceva cu concurenţa.

Riccardo a dat din umeri.

– Şi la ce te-ai gândit?

Enrico s-a bătut peste nas.

– Las-o în seama mea, a zis el.

Luciano şi Dethridge au venit şi ei la micul dejun sărbătoresc al Berbecilor. Toată lumea ştia că era doar un antrenament, dar entuziasmul cuprinsese casa lui Paolo. Copiii se molipsiseră şi ei. Fetiţele aveau steguleţe în roşu şi galben şi le fluturau cu frenezie.

– Berbec, Berbec, Berbec, strigau ele. Niciunii nu ne-ntrec!

– Cred că pe Cesare nu-l întrece nimeni în dimineaţa asta, zise Teresa zâmbindu-i.

Cesare era încântat de laudele familiei lui. Câştigarea acelei runde de antrenament îl făcuse să simtă care ar fi fost gustul victoriei la Stellata şi abia aştepta să retrăiască experienţa asta din nou.

Atmosfera veselă generată de victoria lui Cesare i-a distras gândurile Georgiei de la problemele ei cu Rodolfo, dar nu

pentru mult timp. Imediat ce ea şi Luciano au rămas singuri, i-a relatat ce-i spusese Falco.

Luciano era încă afectat de reproşurile lui Rodolfo, dar, auzind hotărârea lui Falco, s-a simţit mai bine.

– E un băiat curajos, a zis el. Şi cred că noi trebuie să rămânem de partea lui.

Georgia a dat din cap.

– O să fie nevoie totuşi de ceva curaj pentru a-l înfrunta pe Rodolfo, a adăugat ea. Asta înseamnă să credem că noi avem dreptate şi el nu.

– El nu-l cunoaşte pe Falco, a zis Luciano. Nu înţelege ce înseamnă asta pentru el. Ştii că am mai fost neascultător faţă de el şi înainte. Am venit în Bellezza în timpul nopţii pentru a vedea jocurile de artificii, la producerea cărora îl ajutasem.

– Şi a fost supărat pe tine atunci? întrebă Georgia.

– Nu. A zis că trebuie să fi fost soarta sau ceva de genul ăsta. Pentru că am salvat-o pe ducesă de la moarte.

– Dar toată lumea s-a prefăcut că ea a fost totuşi asasinată?

– Nu, asta a fost mai târziu, a doua oară. O altă persoană a fost ucisă în locul ei, şi Silvia a hotărât că îi era de ajuns. S-a gândit că putea opune mai bine rezistenţă familiei di Chimici dacă dispărea. Şi e foarte activă în politica bellezzană de când e Arianna ducesă.

– Închipuie-ţi să-i ai pe ăştia doi drept părinţi!

Georgia aproape că o compătimea pe Arianna.

– O fac deseori, a zis Luciano. Sunt amândoi incredibili când ajungi să-i cunoşti, dar e cel mai bine să nu-i superi. Arianna seamănă cu amândoi.

Oftă.

– Crezi că Rodolfo le-a spus doctorului Dethridge şi lui Paolo ce-am făcut noi? întrebă Georgia.

– Chiar aşa a făcut, a zis o voce familiară. William Dethridge venise afară la grajduri cu Paolo pentru a da de ei. Încercaţi să-l ajutaţi pe acel biet copil să se translateze.

– Nu ar fi trebuit să faceţi aşa ceva fără să vorbiţi cu noi, a zis Paolo grav. Nu numai că este un pas uriaş pentru băiat şi o acţiune mult prea dificilă pentru un *stravagante* lipsit de experienţă, dar v-aţi gândit vreun pic la consecinţele de aici pentru voi doi? Dacă Falco dispare, ceea ce se pare că se va şi întâmpla cu siguranţă cât de curând, ducele va căuta să se răzbune. Şi îşi va îndrepta privirea mai întâi asupra Berbecului. Unde o să dea de susţinători ai Bellezzei şi de familia mea, ca să nu-i mai pun la socoteală şi pe câţiva *stravaganti*. Acţiunea voastră a pus în pericol întreaga noastră frăţie.

Neavând habar de furtunile ce urmau să se abată asupra Berbecului, Cesare se afla în Campo şi se uita la pistă. Nu mai plouase de câteva zile şi condiţiile păreau bune. Când nu se desfăşurau runde de antrenamente, remoranii profitau de ocazie pentru a bătători pista, compactând pământul în aşa fel încât să fie o suprafaţă bună pentru curse. Cesare salută dând din cap un grup de Săgetători ce tocmai asta făcea atunci.

– Bună cursă! au strigat ei.

Calul lor, Alba, călărit de Topolino, ajunsese al treilea în runda de dimineaţă, aşa că erau chiar mulţumiţi.

– Bună cursă într-adevăr, zise un bărbat scund, într-o mantie albastră.

Purta însemnele cromatice ale Berbecului, dar Cesare nu-l cunoştea. Asta nici nu era de mirare; în perioada cursei tot felul de oameni se reîntorceau în Remora să-şi susţină echipa favorită, chiar dacă fuseseră plecaţi din oraş ani întregi.

– Dă-mi voie să-ţi ofer ceva de băut, îl invită bărbatul, care părea tare prietenos. Mi-ar plăcea să aflu totul despre tine şi despre cal – Angelo, nu?

– Arcangelo, zise Cesare mândru. Cel mai bun cal pe care-l are Berbecul după ani de zile. Cu excepţia unuia, adăugă el trist, gândindu-se la Merla.

Dar l-a lăsat pe străin să-i ofere ceva de băut. Şi nici măcar n-a băgat de seamă să fi avut un gust ceva mai ciudat, aşa de preocupat era să povestească isprăvile trecute ale roibului său.

– Este un pic cam devreme să te îmbeţi, nu? întrebă unul dintre muşterii, în timp ce bărbatul în mantie albastră îl conduse pe tânăr afară, susţinându-l bine pentru că nu se prea mai ţinea pe picioare.

– Hm, se miră chelnerul. Mai ales că băiatul a băut doar o limonadă.

Dar intrând un grup de turişti care comandă vin, el nu-şi mai bătu capul cu asta.

O diligenţă publică a adus-o pe Francesca în Remora, pentru că signor Albani nu era destul de înstărit încât să aibă o trăsură. Dar pe ea n-o deranja. S-a dus direct la spital, trimiţându-şi bagajul la palatul papal cu un hamal. Era sigură că era bine-venită la papă. Di Chimici erau uniţi între ei, mai ales când apărea o criză în familie.

Gaetano sări imediat în picioare când intră ea, tristeţea risipindu-i-se pe moment la vederea ei.

– Cum se simte? întrebă Francesca.

– Aşa cum vezi, răspunse Gaetano, arătând spre pat, unde zăcea trupul firav, aproape translucid al fratelui său.

Niccolò stătea în locul lui obişnuit, lângă pat, ţinându-şi fiul de mână. Francesca a fost şocată de chipul lui neras şi de ochii injectaţi.

– Uite cine e aici, tată, zise Gaetano blând. A venit Francesca din Bellezza.

Ducele se ridică atât cât s-o salute, umezindu-şi buzele cu limba înainte de a vorbi.

– Mulţumesc, draga mea, zise el. A fost drăguţ din partea ta să vii. Nu că ai putea face ceva. Nimeni nu poate face nimic. Îşi trecu mâna liberă peste faţă.

Beatrice dădu buzna înăuntru.

– Oh, Francesca, slavă Domnului că mai e încă o femeie aici! exclamă ea. Ai să mă ajuți cu tata, nu? Tată, uite, acum că e și Francesca aici cu noi, tu te poți duce la palat să te odihnești puțin. Știi doar că-ți vom da de veste dacă intervine vreo schimbare.

Gaetano încercă să protesteze că verișoara lor abia sosise și trebuie să fi fost istovită după lunga ei călătorie, dar Francesca l-a oprit.

– M-aș bucura să stau să veghez la căpătâiul lui împreună cu tine, Beatrice, zise ea.

Și, spre surprinderea lui Gaetano, Niccolò se ridică punând mâna lui Falco în cea a Francescăi.

– Cred c-am să mă odihnesc un pic, zise el. Ești o fată bună, Francesca. Și tu, Beatrice, îmi promiți că-l trimiți pe Gaetano la mine imediat ce intervine vreo schimbare?

– N-ai vrea să vin și eu cu tine la palat, tată? îl întrebă Gaetano.

– Nu, răspunse ducele. Trebuie să fii aici dacă-și revine. E doar la o aruncătură de băț. O să mă duc singur.

Ieși din spital, trecând printre cei câțiva oameni de bine adunați, care se rugau cu rozariile lor sau țineau în mâini însemne ale zeiței.

– Cum adică nu-i aici? întrebă Paolo.

– Cesare nu-i aici, zise Teresa. Trebuie să fie în Campo.

– Dar este aproape timpul pentru antrenament, zise Paolo. Trebuie să fie aici ca să-l ducă pe Arcangelo la cursă.

Dar nu era nici urmă de Cesare prin preajma grajdurilor. Nimeni nu-l mai văzuse de la micul dejun. Paolo l-a dus el însuși pe Arcangelo în Campo, înconjurat de mulțimea obișnuită de suporteri ai Berbecului. Luciano și Georgia l-au

însoțit, deși pentru Georgia era cam târziu să mai zăbovească în Talia. Dar Cesare nu se afla nici în piață.

Un grup de susținători ai Săgetătorului împreună cu Alba și jocheul ei au venit la Paolo, surprinși să-l vadă pe Arcangelo fără călăreț. Drept răspuns la întrebările puse de el în șoaptă, ei au confirmat că-l văzuseră pe Cesare în Campo mai devreme.

– S-a dus să bea ceva cu un bărbat într-o mantie albastră, povesti unul dintre ei. Era un Berbec ori cel puțin purta însemnele voastre.

Luciano tresări. Pentru el, un bărbat în mantie albastră însemna un singur lucru – și nu era ceva de bine.

– Cred că Cesare a fost răpit, i-a șoptit el Georgiei.

– Toți caii la linia de pornire, a strigat cel ce dădea startul.

– Oh, nu! Ce-o să facă Paolo? întrebă Georgia.

Caii și oamenii ce mișunau în jur s-au oprit o clipă.

– Berbecul nu participă, anunță starterul. Ceilalți unsprezece la linia de start, vă rog. Așezați-vă la locurile voastre pentru runda a treia.

Și cursa s-a ținut fără Berbec.

Cesare s-a trezit cu o durere teribilă de cap. Habar n-avea unde se afla sau cum ajunsese acolo. Era într-o cameră nemobilată, încinsă și prăfuită, cu ferestre înalte, zăbrelite. Întinzându-se să se uite pe una dintre ele, realiză că era undeva foarte sus, de unde se zăreau coline și păduri. I se părea lui ceva familiar, dar era prea năuc pentru a-și da seama ce anume.

Lumina slabă îi indică faptul că fusese inconștient ore întregi și acum era vremea antrenamentului de seară. Cesare străbătu camera în sus și-n jos, în agonie. Trăgând de ușă, realiză că trebuie să fi fost încuiată pe dinafară, iar el era prins ca un șoarece în cursă.

– Georgia, a zis Ralph a doua zi. E o emisiune TV pe care s-ar putea să vrei s-o vezi diseară. Este despre cai.

Georgia aproape că nici nu se uită la ziarul pe care i-l arăta el. Era încă şocată de ceea ce se întâmplase în Remora cu o seară în urmă, chiar înainte de a se întoarce ea înapoi acasă. Era o mare ruşine ca un cartier să nu participe la o rundă de pregătire, dar Paolo nu avea niciun jocheu de rezervă. El era prea înalt şi prea masiv pentru a mai participa la Stellata. Avusese doar cincisprezece ani atunci când câştigase cursa pentru Berbec cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Şi acum se părea că Cesare fusese răpit.

Georgia riscase să se întoarcă mai târziu pentru că ştia că nimeni nu şi-ar fi făcut griji dacă ea nu cobora dimineaţa devreme pentru micul dejun. Dar a fost surprinsă să-l găsească pe Ralph încă acolo. I-a explicat că aştepta un colet important cu piese. Şi acum îi flutura suplimentul ziarului *Guardian* cu programele TV prin faţa ochilor ei obosiţi.

Georgia deveni brusc atentă. „PALIO" scria în ziar. „Un documentar despre cea mai nebună cursă de cai din lume. Canal 4, 8 pm."

– M-am gândit că te-ar interesa, zise Ralph încântat de reacţia ei.

– Cum să nu, zise Georgia. Avem vreo casetă goală pe care aş putea s-o folosesc pentru a o înregistra? Cred că aş vrea să-l am.

– Da, zise Ralph. Poţi înregistra peste *Patru nunţi şi o înmormântare*. Nu vreau să-l mai văd vreodată.

– Nu fi nesuferit, îl apostrofă Georgia zâmbind. Maura m-ar ucide. Îi place filmul ăla la nebunie.

– Glumeam doar, zise Ralph. Poţi folosi caseta aia pe care înregistrăm Oscarurile. Pe aia n-o să mai vrea s-o mai vadă.

– Aş vrea să-l invit pe Fal... Nicholas să vină s-o vadă, zise Georgia. Ştii că şi el e înnebunit după cai.

– Bună idee, aprobă Ralph. Ne putem uita cu toţii la televizorul panoramic din sufragerie.

Nu la asta se gândise Georgia. Trebuia să-l avertizeze pe Falco să nu facă comparaţii cu Stellata. Avea să fie greu pentru amândoi.

– Mai întâi Merla şi acum Cesare, zise Paolo. La mijloc trebuie să fie di Chimici.

– Sunt de acord, zise Rodolfo, care fusese chemat să vină acasă la maestrul de cai. Deşi sunt surprins că ducele a acţionat când fiul lui este încă în primejdie. Credeam că e mult prea afectat.

– Mai sunt atâţia alţi membri de familie ai lor în oraş, zise Paolo.

– Ce-ai să faci? întrebă Teresa. Copiii mai mici erau toţi în pat şi acum putea să-şi facă şi ea griji pentru fiul ei vitreg.

– Nu cred că-i vor face vreun rău, Teresa, zise Paolo. Cred că-l vor ţine doar prizonier până după cursă.

– Dar ce-ai să faci în privinţa cursei? întrebă Luciano.

– Cred că există o singură soluţie, răspunse Paolo. Georgia va trebui să concureze ea pentru Berbec.

Fără a avea nici cea mai mică idee ce i se pregătea în Remora, Georgia urmări documentarul TV fascinată. Ea şi Falco au stat pe canapea cu un bol mare cu floricele la mijloc, floricelele fiind una dintre descoperirile preferate ale lui Falco în ce priveşte noua lui viaţă. Ralph stătea şi el cu ei, pe fotoliu, Maura scria

nişte notiţe de serviciu în birou, iar Russell se dusese ostentativ în camera lui să se uite la un video cu arte marţiale.

– Pare cam dur, zise Ralph, uitându-se încruntat la galopul nebun din jurul Campo-ului în formă de scoică din Siena, cu jocheii răsucindu-şi cravaşele.

– Călăresc fără şa, Georgia, şopti Falco, exact ca jocheii noştri.

– Pare mult mai greu decât călăria fără şa pe care o practic eu, zise ea, întrebându-se dacă Stellata era o cursă la fel de rapidă şi de nebună ca Palio. Jocheii erau mult mai în vârstă ca Cesare şi păreau profesionişti, majoritatea din afara Sienei.

Când Falco a fost dus acasă de Ralph, Georgia s-a hotărât să se culce devreme. Voia să fie în Remora la timp pentru următoarea rundă pregătitoare. N-avea idee ce intenţiona Paolo. Tocmai îşi făcea o ciocolată caldă în bucătărie când Russell a coborât să dea iama prin frigider.

– Nu ştiu cum de suporţi să stai prin preajma ţâncului ăla, zise el înfiorându-se exagerat. Cu piciorul ăla al lui aşa diform. Mă bagă-n sperieţi.

Maura, stând în uşa de la bucătărie, părea scandalizată.

– Doar nu vorbeşti serios, Russell, nu? întrebă ea.

– Nu, doar glumeam, zise el imediat.

– Păi nu cred că a fost deloc amuzant, zise Maura, pe cel mai aspru ton pe care îl folosise ea vreodată cu fiul ei vitreg.

Russell îi aruncă Georgiei o privire înveninată în timp ce ieşea.

– Haide, frumoasa mea, îi şopti Enrico Merlei în toiul nopţii. Mergem într-un loc special.

Iapa neagră, ce se făcuse deja mare, zbură în viteză spre Remora, îndemnată de bărbatul acela cu care de-acum se

obişnuise. Zbură mai mult decât obişnuia ea şi se bucura să-şi folosească aripile.

Zburând multă vreme prin noaptea înstelată, îndreptându-se spre sud, dincolo de zidurile unui oraş mare, Merla simţi cum i se trezesc amintirile. Ea voi să cotească spre vest, dar cel ce o călărea o îndreptă ţintă spre inima oraşului şi apoi o trase uşor să se oprească, aşa că ea plană prin aer în jurul unui cerc deschis. Merla nu ştia ce voia el de la ea. Dar îşi aminti că oamenii care o trataseră cu afecţiune se aflau undeva prin preajmă.

Cesare a petrecut o noapte îngrozitoare ştiind că avea să rămână tot ţintuit în camera aia când începea antrenamentul de dimineaţă. Avusese un vis în care auzise un cal nechezând pe lângă fereastra lui. Trebuie să fi fost un vis, pentru că niciun cal nu putea să se afle la înălţimea aceea. Doar Merla, se gândi el, scufundându-se într-un alt vis în care Arcangelo câştiga cursa fără el. Era foarte posibil pentru un cal să câştige Stellata *„scosso"*, adică fără călăreţ. Dar nu şi să înceapă în acel chip.

A auzit zăvoarele date în lături şi a alergat la uşă, dar doi bărbaţi voinici, pe care nu-i cunoştea, se asigurară că nu avea cum să iasă afară. Unul dintre ei a pus jos un coş cu chifle, fructe şi un urcior cu lapte. Şi apoi s-a trezit iar singur, liber să-şi satisfacă foamea, dar încă ros de chinuri.

– Vreau să participi la cursă cu Arcangelo, pentru Berbec, o anunţă Paolo pe Georgia, aşteptând-o în podul de fân cu straiele de jocheu ale lui Cesare. O poţi face, nu? Să călăreşti fără şa, adică?

– Păi, da, zise Georgia, înăbuşindu-şi emoţiile.

– Şi ai mai călărit vreun cal aşa de voinic ca ăsta? insistă el.

Georgia îşi aduse aminte de Conker. Şi dădu din cap în semn afirmativ.

– Atunci pune hainele astea pe tine şi ne întâlnim în curte, zise Paolo. Trebuie să mergem la pistă.

În Remora se răspândise rapid zvonul legat de o întâmplare nemaivăzută. Campo-ul era plin de oameni care se uitau în sus. Stăteau de jur împrejur adunaţi în grupuri, mult mai numeroşi decât erau de obicei la o rundă de antrenament matinală.

În centrul Campo-ului coloana înaltă şi zveltă ce răsărea din fântână nu mai era golaşă. În vârful ei, mult mai sus decât ar fi putut ajunge cineva cu o scară, la gâtul leoaicei flutura bannerul roz cu alb al Gemenilor.

– Este un semn, ziceau remoranii, făcându-şi semnul norocului. Gemenii vor câştiga cu siguranţă, nu?

– Nici nu-i de mirare, ziceau alţii. Dar cum o fi ajuns bannerul acolo?

– Trebuie să fi fost zeiţa, se auzi o voce.

Şi în jurul Campo-ului răsunară exclamaţii de mirare.

– Zeiţa sau cineva călare pe un cal înaripat, zise cineva.

Şi aşa a început să circule zvonul că în Remora trăia iarăşi un cal înaripat.

Capitolul 21

Du-te şi întoarce-te învingător

– Nu-i timp să-ţi faci griji în privinţa asta, spuse Paolo, abia uitându-se la coloană şi la eşarfa fluturând. Acum înţelegi că azi nu se vor folosi deloc cravaşe? Tot ce ai de făcut e să rezişti trei ture ale Campo-ului. Nu-ţi face griji pe ce loc ajungi în final.

A fost un sfat bun, deoarece Georgia a sosit chiar ultima. Dar a rezistat, într-adevăr, şi întreaga cursă a fost una foarte strânsă, majoritatea cailor bulucindu-se la un loc. Vărsătorul a câştigat cu o lungime, cu un cal pe nume Uccello. Tânărului său jocheu i se dusese buhul că era mereu flămând, şi, din nefericire pentru el, fusese văzut molfăindu-şi micul dejun chiar înainte să se urce pe cal. Aşa că „Salsiccio" („Cârnăcior") avea să-i rămână numele pe vecie.

Georgia a primit şi ea o poreclă şi nu era una prea măgulitoare. Cum nu mai văzuse nicio rundă de antrenamente înainte şi era nevoie să i se arate totul, şi locul unde să stea, şi când să încalece, şi ce să facă, i s-a spus „Zonzo" („Adormitul"), dar era chiar o poreclă simpatică şi oamenii erau drăguţi cu ea, chiar şi jocheii rivali.

În Remora se răspândise repede zvonul că Cesare dispăruse şi nimeni nu se îndoia că fusese scos de pe scenă pentru că reprezenta o ameninţare pentru şansele clanului di Chimici în cursă. Se mai întâmplaseră şi înainte asemenea lucruri.

– Ghinion pentru Berbec, îi zise Riccardo lui Enrico în timp ce se uitau la a patra rundă de antrenamente.

– Teribil, a fost de acord Enrico. Dar nu-i decât o rundă de antrenament. Poate că înlocuitorul lor o să se dea el pe brazdă.

Riccardo a dat din cap.

– Este un semn foarte prost să ratezi o rundă de antrenament. N-or să-şi mai revină din asta.

Dar acum, cel puţin, Berbecul avea un călăreţ. Jocheii nu trebuiau să-şi spună numele maeştrilor de ceremonii până în dimineaţa cursei. După aceea nu mai era posibilă nicio modificare. Dacă Cesare ar fi fost răpit atunci, Berbecul ar fi trebuit să se retragă din cursă. Dar Enrico nu asta voia. El voia doar ca ei să nu câştige.

Deşi Georgia a fost cam speriată în timpul antrenamentului, odată terminată cursa s-a simţit chiar euforică. Nu fusese chiar aşa de rău pe cât îşi închipuise ea. Cursa era mult mai puţin dură ca Palio, din ce văzuse ea la televizor. Totuşi era doar o rundă pregătitoare. Cursa în sine putea fi cu totul altfel.

Arianna privea întrecerea din balconul ei, împreună cu Rodolfo.

– Ce se întâmplă? îl întrebă ea. Calul Berbecului nu este călărit de jocheul lor, ci de *stravagante*.

– Cesare a dispărut, a zis Rodolfo. Credem că a fost răpit. Paolo a hotărât că Georgia trebuie să-i ia locul.

– Păi, nu pare să se descurce prea bine, zise Arianna. Acesta este exact rezultatul care l-ar face fericit pe ducele Niccolò, ca Berbecul, vasal Bellezzei, să iasă pe ultimul loc.

– Nu s-ar mulţumi doar cu asta, dacă Fecioara sau Gemenii n-ar câştiga. Ţine cont că această cursă trebuie să demonstreze dominaţia familiei di Chimici asupra Taliei, zise Rodolfo.

Arianna oftă.

– De ce nu mi-ai spus că acest *stravagante* e o fată? întrebă ea.

– Nu cred că ţi-am spus nimic, doar că a sosit noul *stravagante*. Dar are vreo importanţă?

– Ştiai că era prietenă cu Luciano?

– Doctorul Dethridge mi-a spus că învaţă la aceeaşi şcoală la care era şi Luciano. El crede că şcoala este construită pe locul unde se afla vechiul lui laborator.

– Ce părere ai despre ea? îl întrebă Arianna.

– Acum sunt foarte supărat pe ea şi pe Luciano pentru ce au făcut cu Falco, răspunse Rodolfo. Dar este curajoasă şi loială şi dornică să facă ce i se cere.

– Crezi că este frumoasă? întrebă Arianna.

Rodolfo nu răspunse imediat. O privi de aproape, dar era greu de spus la ce se gândea ea dincolo de masca ei sofisticată.

– Toate astea se vor termina în câteva zile, zise el. Atunci, tu şi cu mine şi cu Luciano o să ne întoarcem împreună la Bellezza. Această ultimă lună va fi dată uitării în curând.

– Va să zică, tu chiar crezi că este frumoasă, concluzionă Arianna tristă.

– Nu în felul în care eşti tu, zise Rodolfo. Fetele din viitor, din cealaltă lume, par să nu aibă acelaşi gen de frumuseţe, dacă Georgia este un model tipic. Dar n-are de ce să nu-ţi placă să te uiţi la ea.

– Eu nu vreau să mă uit la ea, zise Arianna abia respirând.

Şi dacă Rodolfo a auzit-o, a preferat să nu răspundă.

Cesare îşi plănuia evadarea. Nu era sigur de reuşită, dar trebuia să se gândească la o cale de evadare, altminteri o lua razna. În ultimele dăţi când îi fusese adusă mâncarea, venise doar un singur bărbat, dar acela era înarmat. Oricât de disperat era, Cesare ştia că ar fi fost un efort inutil să se repeadă la cineva mai mare şi mai puternic, care, pe deasupra, mai era şi înarmat cu un pumnal. Dar planul pe care îl avea era dificil de dus la îndeplinire. Se hotărâse să nu mănânce şi să nu bea nimic din ce-i aduceau. Foamea îi rodea stomacul, gâtul i se uscase şi simpla plictiseală de a se afla în captivitate făcea să-i fie practic

imposibil să nu se mai gândească la mâncare, dar Cesare ţinea atât de mult să ajungă în Campo delle Stelle, încât strângea din dinţi şi trântea farfuriile de podeaua prăfuită, ca să nu-l mai tenteze.

Georgia era extrem de tensionată. Paolo a dus-o înapoi acasă la el şi i-a povestit cu de-amănuntul tot ce avea să se întâmple în următoarea zi şi jumătate. În seara aceea, se ţinea încă o rundă de antrenament, urmată de mese mari, întinse în stradă în toate cartierele, şi majoritatea remoranilor aveau să petreacă o noapte albă, chefuind şi vorbind despre cursă. În zori, toţi jocheii urmau să participe la slujba din catedrală şi apoi, după ultima rundă de antrenament, numele lor aveau să fie trecute de maeştrii de ceremonii drept nume de concurs pentru cursa din seara următoare.

Chiar dacă Cesare s-ar fi întors în mod miraculos, odată ce era trecut pe listă numele Georgiei, ea trebuia să fie cea care să participe cu Arcangelo la Stellata. După aceea nu mai era posibilă nicio schimbare de jocheu. Şi în dimineaţa următoare se desfăşura şi ultima rundă de antrenament. Georgia se putea odihni puţin pe la prânz, dar festivităţile pentru marea cursă începeau pe la două după-amiaza, când toţi cei care participau la paradă, inclusiv jocheii, urmau să apară îmbrăcaţi în culorile distinctive ale cartierului lor, şi împreună cu purtătorii de stindarde şi toboşarii porneau spre catedrală.

– Asta înseamnă că ar trebui să mă aflu aici în permanenţă, zise Georgia alarmată.

– Nu-i chiar aşa de rău precum pare, o linişti Paolo. Dar cu siguranţă că va trebui să fii aici cam tot timpul după ce se înserează. Poţi face asta?

– Sunt în siguranţă? întrebă ea, brusc îngrijorată să nu se trezească naufragiată pe vecie în Talia ca Luciano.

– Aşa cred, dar o să vorbesc cu doctorul Dethridge şi cu Rodolfo. Însă cred că ăsta e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Cred că de-asta ai ajuns tu la noi.

„Un risc pe care să mi-l asum", se gândi Georgia. Dar cu voce tare a spus:

– Acum am timp să mă întorc înapoi acasă? Trebuie să aranjez nişte lucruri.

Se căţără în ceea ce acum considera a fi podul ei de fân şi îşi scoase talismanul. Dar i-a fost imposibil să adoarmă. Mintea ei era prea agitată. Dacă Paolo avea dreptate şi din acel motiv fusese ea adusă în Remora – pentru a participa la Stellata şi a salva onoarea Berbecului, vasal Bellezzei – atunci însemna că rolul ei nu fusese nici pe departe acela de a-l ajuta pe Falco. Poate că Rodolfo avea şi el dreptate şi trebuia să-l aducă pe Falco înapoi? Dar mai era oare posibil? Gaetano le spusese cât de slab şi de fragil ajunsese fratele lui, fiind menţinut în viaţă cu lapte cald şi miere, ce-i erau strecurate în gură cu o lingură. În Talia secolului al XVI-lea nu aveau cum să aibă perfuzii.

Rodolfo a venit să-l vadă pe Luciano în cartierul Berbecului. Ei nu mai fuseseră niciodată în conflict şi era stânjenitor pentru amândoi.

– Luciano, zise Rodolfo. Trebuie să vorbim iar de Falco. Ştiu că Georgia a fost foarte ocupată cu pregătirile pentru cursă, şi Dumnezeu ştie cât de importantă este, dar trebuie să-l aducă înapoi pe Falco cât încă se mai poate. Nu cred c-o mai duce mult aici.

– Nu înţelegi, îl contrazise Luciano. Lucrurile s-au complicat şi mai mult. Falco locuieşte cu părinţii mei.

Rodolfo îl privi uluit.

– Complicat este puţin spus, afirmă el. A cui a fost ideea?

– A Georgiei, precizã Luciano. Ea a pus totul la punct dincolo.

Rodolfo era gânditor.

– Ea este o *stravagante*. Ar fi surprinzător dacă ar fi înţeles aşa ceva în mod greşit. Dar ea n-are vreo pregătire ca tine. Şi ceva de genul acesta poate destabiliza portalul. Îţi aduci aminte cum timpul din cealaltă lume a luat-o înainte cu trei săptămâni când tu te-ai translatat? Am lucrat din greu să menţinem datele stabile. Reuşisem chiar să menţinem o concordanţă a lor, deşi există o diferenţă de patru sute de ani între lumile noastre. Cine ştie ce se întâmplă dacă Falco moare aici? Ce-ar fi dacă ar muri azi? Timpul din lumea cealaltă ar putea s-o ia înainte iar, cu şi mai mult chiar, iar Georgia ar putea îmbătrâni peste noapte până să se întoarcă iar încoace. Şi noi avem nevoie de ea mâine, gata să participe la cursă.

– Este aşa o încurcătură, zise Luciano trecându-şi mâna prin păr. Nu ştiu cum de-a devenit totul aşa de complicat. Toate au început când ne-am împrietenit cu di Chimici.

– Şi cum s-a întâmplat asta? întrebă Rodolfo.

Luciano se gândi puţin.

– Era vorba de *manoushi*, îşi aminti el. Am ascultat toţi muzica lor şi de acolo a început totul.

– *Zinti?* întrebă Rodolfo. Atunci nu pot crede că a fost ceva greşit.

Oftă îndelung.

– Trebuie să vorbesc iar cu Georgia şi ăsta nu este cel mai bun moment pentru aşa ceva. Dar poate că aici se petrec mai multe decât ştiu eu.

Şi îşi puse braţul pe după umerii lui Luciano.

Georgia s-a trezit înapoi în camera ei în miez de noapte. Făcea iar planuri – cum să procedeze pentru a sta în Remora, cum să iasă din casă, cum să-l facă pe Falco să fie de acord cu

planul ei. A doua zi fiind vineri, toată lumea era la muncă, aşa că îşi putea petrece toată ziua în Remora fără a stârni bănuieli. Dar trebuia să aibă un plan pentru seară şi pentru ziua următoare. Familia ei urma să dea ochii cu ea atunci.

Se ridică încet şi aprinse veioza de pe birou. Luă o bucată de hârtie şi îi scrise un bilet Maurei. Apoi coborî scările pe furiş şi îl lăsă pe masa din bucătărie, unde mama ei l-ar fi găsit la micul dejun. Următorul lucru era mult mai dificil. Trebuia să se ducă acasă la familia Mulholland şi să-l convingă pe Falco să-i dea drumul înăuntru, în toiul nopţii. Îi pieri curajul gândindu-se să meargă pe jos pe străzile din Londra pe aşa un întuneric.

În Remora, pregătirile erau în toi pentru una dintre cele mai festive nopţi ale anului. Un singur cartier avea să petreacă pe cinste în noaptea ce urma, dar în ziua Stellatei toate cartierele puteau aspira la victorie. Străzile fiecăruia erau înţesate de mese de lemn şi de bănci, iar în toate bucătăriile se fierbeau de zor sosuri în oale pântecoase, în timp ce femeile amestecau şi tăiau coca pentru paste în câte şi mai câte forme. În pieţe erau aduse cu căruţele lăptuci şi legume, ce dispăreau chiar înainte de a ajunge să fie puse pe tarabe. Pe străzi erau rostogolite butoaie cu bere şi vin spre piaţetele din centrul fiecărui cartier, gata pregătite pentru cheful nocturn.

Cel mai mare ospăţ avea să se ţină în piaţa catedralei, care era şi cel mai important loc de întâlnire al Gemenilor, şi avea să fie prezidat de papă. Dar locuitorii fiecărui cartier urmau să participe la propriul ospăţ în cinstea Stellatei, cu la fel de mare bucurie.

La palatul papal, familia di Chimici ţinea sfat pentru a stabili ce avea să facă în acea seară. Planul iniţial fusese ca ducele Niccolò şi majoritatea fiilor săi să ia masa la Fecioară şi să facă o vizită de protocol şi la Gemeni, poate lăsându-i pe

Carlo şi pe Beatrice să le reprezinte familia în cartierul vasal Gigliei. Dar acum nimeni nu ştia dacă ducele se mai lăsa urnit de la spital atâta timp cât să asiste la oricare dintre serbări.

Arianna şi Rodolfo urmau să ia masa cu papa în cartierul Gemenilor, bineînţeles şi cineva din familie avea să le ţină companie, Gaetano fiind candidatul cel mai probabil.

Rinaldo urma să ia masa în cartierul Capricornului, însoţit de fratele lui, Alfonso, acum duce de Volana. Şi alţi membri ai clanului di Chimici veniseră deja să vadă marea cursă. Fratele Francescăi, Filippo, venea să reprezinte Bellona şi urmau să ia masa amândoi în cartierul Balanţei, iar cele două tinere prinţese, Lucia şi Bianca, veneau din Fortezza pentru a vizita cartierul Taurului. Chiar şi bătrânul prinţ din Moresco împreună cu fiul lui necăsătorit şi moştenitor al său, Ferrando, ajunseseră la timp în Remora pentru a participa la masa festivă din cartierul Scorpionului.

– Oraşul mişună de di Chimici, zise Rodolfo în timp ce intra în camera Ariannei din palatul papal.

– Păi, ştiam doar că aşa va fi, zise Arianna. Ei se aşteaptă toţi să asiste la o victorie a capilor familiei lor şi la o înfrângere ruşinoasă pentru Bellezza. Despre asta e vorba în ce priveşte vizita asta.

– Nu doar despre asta, Arianna, îi aminti Rodolfo. Nu mai e mult şi va trebui să-i dai un răspuns lui Gaetano.

– Nu mi-a pus încă întrebarea, zise ea.

Când a ajuns la uşa de la intrare a casei familiei Mulholland, Georgia a răsuflat uşurată. Fusese un coşmar să meargă pe jos până acolo pe întuneric. Atâtea lumini de pe stradă erau stinse şi toate casele erau în întuneric, cu excepţia unor ciudate forme rectangulare luminoase din mansarde, unde lumea studia, se certa sau pur şi simplu nu putea să doarmă.

Unul dintre aceştia era şi Falco, şi pentru Georgia era un adevărat noroc. A scos nişte pietriş din faţa uşii de la intrare şi l-a aruncat spre fereastra lui Falco, zâmbind în timp ce făcea asta. Citise mereu când era mai mică despre astfel de scene în poveştile de aventuri, dar ea nu făcuse niciodată aşa ceva în realitate. După câteva rateuri – era mai dificil decât sugerau poveştile cu pricina – a reuşit totuşi să-l vadă făcându-şi apariţia la fereastra deschisă.

– Falco, şuieră ea cât de tare îndrăzni. Poţi să-mi dai drumul înăuntru?

A durat mult până ce a ajuns el, aşa invalid cum era, şi fără să facă zgomot, jos, la uşa de la intrare. Georgia nu se mai bucurase niciodată aşa de tare să vadă pe cineva şi să se strecoare înăuntru din întunericul ce te băga-n sperieţi. Şi-a dus degetul la buze şi i-a făcut semn să încuie uşa la loc. Au urcat scările pe tăcute şi, când au ajuns în siguranţă în camera lui, au fost nevoiţi să vorbească în şoaptă, astfel încât să nu-i audă Vicky şi David.

Georgia se uită în jur, prin camera luminată de veioza de pe noptiera lui Falco. Nu simţise niciodată mai pregnant faptul că aceea fusese camera lui Luciano, de unde el plecase pentru totdeauna. Dar în acea seară trebuia să fie pragmatică şi atât, aşa că s-a uitat la uşă.

– Bun, şopti ea. Ai zăvor. Trebuie să ne încui pe dinăuntru.

Cartierul Berbecului era împodobit cu bannere în roşu şi galben, mesele fiind acoperite cu feţe de masă în aceleaşi culori şi zidurile de pe toate străzile fiind toate decorate cu torţe din lemn pictate, ce abia aşteptau să fie aprinse când se lăsa întunericul. Însemnul Berbecului era pictat pretutindeni şi copiii purtau căşti în miniatură cu coarne de berbec pe ele.

Acasă la Paolo, copiii adormiseră, iar fetiţele acceptaseră să fie duse la culcare doar dacă îşi puteau lua cu ele şi steguleţele lor. Georgia a coborât din podul de fân, îmbrăcată tot în costumul de jocheu din mătase, şi Paolo şi Teresa au îmbrăţişat-o.

– E vremea pentru pregătire, a zis Paolo.

– Noroc, i-a urat Luciano, şi a îmbrăţişat-o.

În acel moment, Georgia s-a hotărât să facă mai mult decât să stea pe cal. Berbecii îşi puneau toate speranţele în ea, şi, mai mult de atât, Luciano dorea s-o vadă câştigând.

Toată lumea spunea că rezultatul de la o rundă de antrenament nu conta, dar la aceasta era o atmosferă ce o făcea să pară altfel. Era prima seară în care Georgia rămânea intenţionat în Remora şi tot ce putea face era să spere că aranjamentele pe care le făcuse ea la Londra aveau să funcţioneze. Şi-a scos asta din minte cu totul şi s-a concentrat asupra cursei.

De această dată n-a mai fost ultima. A sosit a zecea, înaintea Capricornului şi a Racului. Toţi Berbecii au aplaudat-o şi ar fi simţit că era chiar o realizare dacă n-ar fi câştigat Peştii, cu jocheul lor, Il Re, călărind pe Noe. Câţiva Peşti au huiduit-o când a părăsit pista şi i-au strigat cuvinte ce şi-a închipuit că erau ofense la adresa ei în italiană.

Dar a fost însoţită înapoi în cartier de un grup de Berbeci entuziaşti, care scandau: „Zonzo! Zonzo!" şi „Montone! Montone!" – Berbecul, Berbecul.

Arcangelo a fost dus să se răcorească în micul lui padoc şi Georgia s-a trezit îmbrăţişată de o mulţime de necunoscuţi, care au bătut-o pe umăr şi i-au spus că se descurcase bine. Salvase onoarea Berbecului şi o iubeau pentru asta.

Pentru Georgia, care nu fusese niciodată populară, era un sentiment neobişnuit şi a îmbătat-o mai tare decât vinul roşu ce-i era turnat în neştire. A fost condusă la masa principală din faţa uriaşei biserici a cartierului, Santa Trinità, şi a fost

încântată să vadă că Dethridge şi Luciano urmau să stea lângă ea. Se temuse că s-au dus la petrecerea Gemenilor, cu tânăra ducesă. Un alt oaspete de vază la ospăţ era şi Silvia Bellini – unde altundeva să participe ea la masa aceea de sărbătoare dacă nu în cartierul vasal Bellezzei?

Berbecii se îngrămădeau puhoaie pe strada principală a cartierului, Via di Montone. Treptat s-au ocupat toate locurile de la mese, torţele au fost aprinse şi ospăţul a început.

Primul lucru care s-a întâmplat a fost că Paolo s-a ridicat în picioare şi a strigat tare să se facă linişte.

– Montonaioli! a spus el. Vi-l prezint pe jocheul nostru pentru mâine – Giorgio Gredi!

A urmat un ropot de aplauze.

– A răspuns imediat ce i-am cerut să-l înlocuiască pe fiul meu, Cesare, şi îi suntem îndatoraţi pe vecie.

Alte ovaţii.

Apoi preotul de la Santa Trinità şi-a făcut apariţia pe treptele bisericii şi Georgia a trebuit să se ducă să primească un coif special de la el. Era tot în culorile Berbecului, dar din metal, nu ca şapca moale pe care o purtase la rundele de antrenament. Georgiei i se puse un nod în gât realizând că motivul pentru care o primea era că în cursa propriu-zisă din seara următoare jocheii urmau să aibă toţi cravaşe de piele şi aveau să le folosească unul împotriva celuilalt.

Apoi Paolo s-a ridicat iar şi, în calitatea sa de capitano, a ţinut un discurs referitor la cinstea de a participa la Stellata şi la importanţa cursei în vieţile lor. Spre groaza ei, Georgia şi-a dat seama că se aşteptau ca şi ea să ţină unul. Iar ea nu mai ţinuse un discurs în public niciodată în viaţa ei. Dar s-a întâmplat un lucru extraordinar. Paolo stătea la stânga ei şi Luciano la dreapta, iar doctorul Dethridge lângă el. Când s-a ridicat să vorbească, simţindu-se deja cam ameţită din cauza vinului, i-a văzut pe Luciano şi pe Dethridge dându-şi mâna.

Luciano a apucat-o de o margine a tunicii ei de mătase, iar Paolo de alta.

Când a deschis gura să vorbească, a simţit cum o năpădeşte un val de energie. Vocea îi suna ciudat de grav şi a constatat că şi-a găsit vorbele cu uşurinţă. A simţit că era elocventă, deşi după aceea n-a mai putut să-şi amintească nimic din ce a spus. A vorbit despre dragostea ei faţă de Remora şi în mod special faţă de Berbec şi a promis că avea să facă tot ce-i stătea în putinţă a doua zi, pentru a fi demnă de încrederea pe care i-o arătaseră ei, dar detaliile erau în ceaţă.

Totuşi, Berbecilor se pare că le-a plăcut, şi ea s-a aşezat în aplauze frenetice. *Stravaganti* au eliberat-o din strânsoare, pentru a aplauda şi ei, iar ea a simţit cum puterea îi slăbeşte brusc. Silvia s-a aplecat peste masă, de la locul ei de lângă Dethridge, şi a spus cu voce joasă:

– Ştii, ei ar putea aranja, probabil, să ai şi barbă mâine.

Şi Georgia a râs. Era printre prieteni.

N-a uitat niciodată acea noapte. Era incitant chiar simplul fapt de a se afla în Remora după lăsarea întunericului şi de a vedea străzile iluminate de torţe. Dar să mai şi cânte şi să sărbătorească noaptea cea mare a anului reman şi să mai fie tratată şi ca oaspete de onoare, avându-l pe Luciano surâzător în dreapta ei, asta era chiar fericire curată. Începu să se gândească în sinea ei că, dacă aşa sărbătoreau remoranii simplul fapt că participau la cursă, cum ar fi fost dacă mai şi câştigau? Dar a alungat acel gând ca şi cum n-ar fi existat. Arcangelo era un cal grozav şi se obişnuiseră unul cu altul, dar ea nu era Cesare. S-a hotărât să se mulţumească cu ce avea.

Pe măsură ce trecea timpul, cântecele au devenit aşa de răsunătoare, încât le-au răguşit vocile. S-au făcut toasturi pentru Georgia, Paolo, Arcangelo, Berbecul şi pentru orice altceva le mai trecea prin minte Montonaiolilor. A existat un moment solemn când Paolo a ţinut un toast în cinstea sănătăţii

lui Cesare, oriunde s-ar fi aflat el, şi Luciano a adăugat în şoaptă, „şi pentru Merla."

Mâncare a fost din belşug – legume coapte, asezonate din belşug cu usturoi şi ierburi aromatice, fructe de mare pe pat de măcriş, paste într-o infinitate de forme (cele sub formă de coarne curbate de berbec erau cel mai des întâlnite), sosuri pe bază de porc mistreţ sau de spanac şi seminţe de pin, antricoate şi pui la grătar, boluri cu fasole verde, albă şi roşie, calupuri întregi de brânză, moale şi dulce sau mucegăită şi înţepătoare, felurile de mâncare nu mai pridideau să vină.

S-a făcut o pauză când au fost golite farfuriile de lemn şi o siluetă înveşmântată în mantie s-a strecurat între Georgia şi Luciano. Şi-a dat jos gluga de catifea şi Georgia s-a trezit privind-o în ochii săi violeţi pe Arianna. Nu purta mască. Paolo a tras aer în piept şi s-a ridicat brusc, dorind să ţină încă un toast. Nu putea recunoaşte direct prezenţa Ariannei – faptul că nu era mascată arăta că se afla acolo incognito – şi habar n-avea cum de-o ştersese ea de la banchetul Gemenilor. Dar a făcut un alt toast în cinstea Bellezzei şi numele oraşului a răsunat dintr-o parte în alta a străzii Via di Montone.

– Bellezza! a strigat şi Georgia, sorbind cam cu stângăcie din cupa sa de argint.

– Mulţumesc, a spus Arianna amuzată. Şi-ţi mulţumesc că n-ai ajuns ultima azi. Se pare că până la urmă Berbecii mei nu se vor face de ruşine mâine.

Georgia era fascinată de ea. Nu doar pentru că era frumoasă, deşi chiar era, ca o actriţă de melodramă, şi asta nu avea nimic de-a face cu veşmintele şi bijuteriile ei. Ci şi din pricina poveştii ei cu Luciano, o întreagă bucată din viaţa lui despre care ea nu ştia nimic, şi a rolului ei important şi primejdios ca suverană a unui oraş ce opunea rezistenţă familiei di Chimici.

– Rodolfo e cu tine? o întrebă Luciano.

– Nu, răspunse Arianna, fără a-şi lua ochii de la Georgia. A fost rău şi aşa că m-am scuzat eu – că am o migrenă neaşteptată, ştii. El a trebuit să stea, să ne reprezinte oraşul. Dar eu nu puteam lăsa să treacă noaptea asta fără a-i ura jocheului meu noroc, nu?

N-am să roşesc, şi-a zis Georgia, şi a realizat că Paolo o prinsese iar de marginea tunicii. Dar Luciano părea vizibil nervos. Să se afle în preajma ducesei era ca şi cum ai fi avut o sălbăticiune în sufragerie – n-aveai de unde şti ce urma să facă. Într-un anume sens, aşa era şi eleganta şi strălucitoarea ducesă.

Atunci Arianna a realizat în treacăt prezenţa mamei sale – amândouă jucau un joc periculos. Georgia s-a gândit probabil că Berbecul era un loc sigur, dar puteau exista şi spioni – erau sute de oameni care mâncau în piaţa centrală. Pentru prima dată, Georgia a uitat să mai fie geloasă pe Arianna sau uluită de ea şi i-a admirat doar curajul.

Apoi a văzut că tânăra ducesă se uita ţintă la ea.

– Semănăm mai mult decât ţi-ai putea închipui, a zis Arianna încet. Amândouă suntem în travesti şi poate că avem şi un secret în comun.

Ziua de vineri s-a scurs greu pentru Falco în Islington. A fost tot timpul neliniştit, făcându-şi griji că ar fi sunat Maura şi ar fi cerut să vorbească cu Georgia. Şi nu mai trecuse niciodată atâta timp fără să ştie ce se întâmpla în Remora.

– Vrei să ieşim pe undeva? l-a întrebat Vicky. Pari cam abătut.

Primul impuls al lui Falco a fost să refuze, dar apoi s-a gândit că ar fi fost acoperirea perfectă. Nu putea s-o mintă pe mama Georgiei dacă nu era acasă. Şi, dacă erau plecaţi, nu şi-ar mai fi făcut griji că Vicky ar fi vrut să intre în camera lui. Dar îi era

greu să plece de acasă ştiind că Georgia dormea aparent liniştită pe podea, lângă patul lui. Şi uşa lui nu se încuia de afară.

Era o zi foarte caldă şi frumoasă şi Vicky l-a dus cu maşina spre parc. Nu era departe, dar pentru Falco ar fi fost prea istovitor să meargă pe jos. Era un parc de distracţii care unui băiat de treisprezece ani din zilele noastre i s-a fi părut destul de insipid, dar care lui Falco i s-a părut absolut minunat.

Au mers cu trenul fantomă, roata mare, platforma rotitoare şi maşinuţele electrice. A mâncat vată de zahăr roz şi a băut un suc albastru Slush Puppie, dar după ce s-a dat iar cu maşinuţele electrice i s-a făcut foame.

– Crezi că ai putea să-mi iei un căţel fierbinte?

Ea a trebuit să se gândească o clipă, dar i-a adus un hot dog, surprinsă că ştia ce erau. Vicky nu era niciodată sigură ce să creadă despre Nicholas. Uneori se gândea că doar se prefăcea că-şi pierduse memoria, dar alteori păreau să existe lucruri care pe el îl nedumereau sincer în privinţa vieţii londoneze. În acele clipe, se gândea că teoria Maurei O'Grady legată de azilanţi putea fi una îndreptăţită.

Falco şi-a lins buzele şi degetele şi a oftat de plăcere. În această lume nouă era atâta mâncare bună, şi o puteai avea atât de rapid.

Manoushii erau întotdeauna în picioare la mijirea zorilor, dar în ziua dedicată Zeiţei nu s-au culcat deloc. Şi-au petrecut noaptea în Campo delle Stelle cu Grazia, vechea lor prietenă din cartierul Leoaicei, şi, când a răsărit luna plină, au stat tăcuţi, cu faţa spre răsărit. Împreună cu ei mai erau şi alte grupuri de oameni îmbrăcaţi în culori vii.

Când a apărut luna, toţi *manoushii* au început să cânte. Aurelio nu era singurul muzicant dintre ei. Harpe, flaute şi

tobe mici au intonat la unison imnuri de laudă zeiței cât a fost noaptea de lungă.

Cei câțiva remorani care se sculaseră în zori i-au văzut pe *manoushi* ridicându-și brațele spre soarele ce răsărea și i-au auzit cântându-și cântecul lor răsunător, tânguitor, despre zeiță și consortul ei. Astfel debuta Stellata în fiecare an, cu un ritual străvechi, tainic, cunoscut doar câtorva oameni, dar care stătea la baza a ceea ce se întâmpla pe tot parcursul zilei.

Georgia a dormit puțin mai mult decât *manoushii* și a fost ușurată să vadă cerul luminându-se. Pentru acea noapte petrecută oficial în Remora, Paolo îi dăduse o cameră în propria sa casă.

– Este prea periculos să dormi în podul de fân, a spus el. Nu vrem să mai avem încă un jocheu răpit.

După o noapte albă petrecută la masa festivă din stradă și o oră, două de somn, Georgia s-a trezit în zgomotele unei case cu copii mici și musafiri. Dar în acea zi ea nu s-a mai dus la veselul și gălăgiosul mic dejun. Trebuia să meargă la slujba din Dom, împreună cu ceilalți unsprezece jocheі și să postească.

Georgia nu era obișnuită nici să se scoale așa devreme, nici să facă ceva înainte de a lua micul dejun. Și nu era nici obișnuită să meargă la biserică. Domul impunător, cu plăcile sale de marmură în alb și negru și cu vălătucii săi de tămâie, a făcut-o să se simtă moleșită – total diferit față de noaptea ce trecuse și a cărei vedetă fusese. Pentru ca lucrurile să stea și mai rău, deși în fața Domului se aflau o mulțime de suporteri din toate cartierele, doar jocheii au asistat la slujba propriu-zisă.

Georgia a urmărit cu atenție ce făceau ceilalți și le-a urmat exemplul. A auzit cât de tare îi chiorăiau mațele lui Salssiccio de foame și a zâmbit gândindu-se că mai era cineva căruia îi

era mai foame decât ei. Dar cea mai mare parte a slujbei a fost solemnă. Georgia s-a uitat atentă la papă, care oficia slujba. Fusese în palatul lui de câteva ori, dar nu-l văzuse niciodată. Era foarte diferit de duce, corpolent, flasc şi cu o expresie de om bun. Deci aceasta era soarta pe care Falco dorise s-o evite, înfruntând moartea.

A ieşit poticnindu-se din interiorul răcoros al marii biserici în soarele dimineţii. A avut impresia că aude sunetul slab al unei harpe în depărtare. Dar apoi au început să răsune clopotele Domului şi mulţimea de suporteri s-a apucat să aplaude. Ziua Stellatei sosise într-adevăr.

În palatul din Santa Fina, paznicul era îngrijorat. Băiatul captiv stătea într-un colţ, făcut covrig. Nu mai mâncase nimic din ce-i fusese adus de aproape două zile. Era evident bolnav şi nu era nimeni acolo care să-i spună paznicului ce să facă. Enrico se dusese în oraş şi n-avea să se întoarcă până după-amiază.

Cesare stătea cu toţi muşchii încordaţi, şi, când paznicul a venit să-l scuture să se trezească, el a sărit în picioare şi a luat-o la goană pe scări în jos, înainte ca acesta să poată reacţiona. A coborât în fugă etaj după etaj, orbeşte, aşa cum ar fugi o sălbăticiune dintr-o cursă, fără a şti unde merge, dar folosindu-şi întreaga energie doar pentru a scăpa de acolo.

După atâtea zile în care nu făcuse mişcare şi după ultimele două în care nici nu mâncase nimic, era slăbit şi ameţit, dar reuşise să-l ia prin surprindere pe paznicul lui vânjos, şi constituţia lui zveltă, datorită căreia era un jocheu aşa de bun, l-a ajutat să scape de urmăritorul lui scund şi îndesat.

Părea să se afle într-un palat imens, deşi scările pe care le cobora el nu erau cele principale. A bănuit că se afla în zona ce aparţinea servitorilor. Şi când a ajuns jos în cele din urmă şi a

reuşit să iasă de acolo, şi-a dat seama unde se afla. Era în spatele palatului familiei di Chimici din Santa Fina.

A străbătut grădinile într-o goană nebună şi nu s-a oprit până ce nu s-a trezit la adăpostul pădurii. Era zgâriat, abia mai respira şi setea îl chinuia cumplit. Dar era liber.

Runda de antrenament din dimineaţa cursei a reprezentat doar o simplă formalitate pentru majoritatea jocheilor. Dar nu şi pentru Georgia. Pentru ea era o şansă în plus să-l călărească pe Arcangelo în jurul acelei teribile piste şi avea de gând să dea tot ce avea mai bun. Şi, drept rezultat, a ajuns a treia. A câştigat Leoaica cu La Primavera, şi jocheul lor şi-a primit porecla chiar atunci. Susţinătorii lui i-au zis „Tesoro", „Comoara", îmbrăţişându-l şi sărutându-l pentru că sosise primul, deşi acea rundă conta mai puţin decât toate celelalte.

– Bravo! a felicitat-o Luciano pe Georgia, care era încântată de laudele lui.

Apoi jocheii au trebuit să-şi dea numele primarului şi să se înscrie pentru cursă. „Giorgio Gredi" a fost înscris printre ceilalţi unsprezece. Acum nu mai exista cale de întoarcere.

Georgia era prea nervoasă pentru a mânca la prânz. Chinurile după-amiezii se apropiau şi tot ce dorea ea era să treacă de ele fără a face de ruşine Berbecul. Era o responsabilitate covârşitoare.

La scurtă vreme după prânz a fost dusă să-l vadă pe Arcangelo în Casa Cailor. El se odihnise după cursa de dimineaţă şi a recunoscut-o când a intrat în boxa lui.

– OK, băiete? i-a şoptit ea în coama roşcată. Hai să dăm tot ce putem.

Prima îndatorire a după-amiezii era să meargă la biserica Santa Trinità pentru binecuvântare. Toţi Berbecii, purtând eşarfe cu roşu şi galben, se îngrămădiseră în micul paraclis

lateral, dar mulţimea s-a dat la o parte când a intrat calul. Georgia mergea pe lângă el pe covorul roşu spre altar. Covorul amortiza zgomotul potcoavelor lui, cu toate acestea, era un zgomot ciudat într-un lăcaş de cult. Mulţimea de Berbeci era tăcută şi atmosfera încordată. Nu trebuia să sperie nimeni calul.

Preotul a rostit binecuvântarea rituală a calului şi jocheului. A simţit cum îşi pune mâna în treacăt pe creştetul ei. Şi apoi s-a întors spre cal.

– Arcangelo, du-te şi întoarce-te învingător!

Berbecii au aşteptat până ce calul a ieşit în siguranţă afară, în lumina soarelui. Şi apoi biserica a răsunat de voci ce cântau cu putere.

Capitolul 22

Zburători printre stele

Ducele Niccolò a fost trezit de sunetul tobelor de afară. Ca toată lumea din Remora, trăise şi el în zgomotul acela săptămâni la rând, doar că acum era ceva diferit. Se auzea chiar sub fereastra de la spital şi reverbera într-un fel anume în mintea înceţoşată a ducelui. Lui Falco îi plăcuse întotdeauna *sbandierata* – parada flamurilor multicolore ce creau modele elaborate, fiind fluturate şi scuturate de stegarii iscusiţi ai fiecărui cartier. Fusese o încântare pentru el s-o vadă în Remora în fiecare an din scurta lui viaţă până la accident.

Ducele realiză că trebuia să fie după-amiaza Stellatei, când veneau oameni din toate cartierele să-şi execute *sbandierata* lor în cinstea fratelui său, papa. Ziua de care Falco ar fi trebuit să se bucure iarăşi după doi ani. Niccolò se îndreptă încet spre fereastră şi privi în jos, spre piaţă. Era un freamăt de culoare şi zgomot. Numărul suporterilor de cartier şi al turiştilor care se îngrămădeau în jur să vadă steagurile fluturând îl depăşise pe cel al oamenilor care se rugau în faţa spitalului pentru însănătoşirea lui Falco.

– Viaţa merge înainte, şopti ducele cu amărăciune.

Dintre toţi, el ştia cel mai bine ce simţeau remoranii în privinţa Stellatei. La urma urmei, chiar el plănuise să profite de credulitatea şi superstiţiozitatea lor în acel an. Părea a fi un plan făcut de altcineva cu mult timp în urmă.

S-a dus spre pat şi şi-a ridicat fiul, acum aşa de uşor încât nu însemna chiar niciun efort pentru el, şi l-a dus la fereastra deschisă.

– Vezi, Falco? zise el. Vezi steagurile acelea frumoase?

Cesare avea impresia că mersese pe jos ore în şir. Recunoscuse palatul din Santa Fina, unde fusese ţinut prizonier, şi ştia cât de departe era de oraş, dar nu mai fusese niciodată în pădurea aceea şi se rătăcise. Pădurea era tăcută, pământul de sub picioarele lui fiind deja acoperit de frunze uscate, deşi era doar luna august. Arbuştii erau plini de mâţişori ofiliţi din anul acela şi copacii se înălţau ca o boltă verde deasupra cărării.

Dar era oare drumul cel bun? Nu putea să vadă bine direcţia soarelui prin frunziş, dar părea să fie deasupra capului. Spera că se îndreaptă tot spre sud. Era obosit şi îi era foame şi sete; explozia de energie ce-l făcuse să scape se spulberase.

În acel moment nu se putea gândi decât că trebuia să fie ziua cursei şi Berbecul nu avea jocheu. Mergea mai departe anevoie, dar hotărât, deşi ştia că, şi dacă ajungea ori nu în Remora la timp, nu avea cum să fie în formă pentru a călări.

Georgia a fost impresionată de ceremonia binecuvântării calului. Remoranii erau nostimi la culme, se gândi ea. Aşa de superstiţioşi şi aproape păgâni vorbind de zeiţă, şi totuşi atmosfera de la acea slujbă creştină a fost electrizantă, fiecare dorindu-şi ca ultimele vorbe ale preotului să se adeverească.

Paolo o îndemnase să se odihnească după binecuvântare, deşi la început era prea tensionată pentru a se putea întinde. Asta era singura ei ocazie de a vedea ziua cea mare în toată splendoarea ei ritualică şi nu voia să piardă nicio clipă din ea. Dar se gândise că ar fi trebuit să se întoarcă şi acasă, să verifice cum decurgeau aranjamentele ei de acolo, şi, în cele din urmă, a reuşit să adoarmă strângând căluţul înaripat, ce era paşaportul ei spre casă.

Falco a tresărit când Georgia s-a ridicat brusc în capul oaselor şi a dat să-l prindă de mână. Nu pentru că ar fi dormit.

Fusese aşa de frumos să stea treaz şi să se uite nestingherit la ea la lumina lunii ce pătrundea printre draperiile trase deoparte. Acum luna strălucea în ochii ei în timp ce îl privea.

– Este ceva în neregulă? şopti el. Ce se întâmplă în Remora?

Ea a dat din cap.

– Nu e nimic în neregulă. Trebuie să mă odihnesc înainte de cursă. Totul este atât de extraordinar – steagurile, veşmintele şi caii. De dimineaţă am terminat a treia la antrenament şi apoi am fost la slujba de binecuvântare a lui Arcangelo şi... Nici nu-şi mai găsea cuvintele. Dar a trebuit să vin înapoi să văd ce se întâmplă pe aici. Şi să verific că încă mai pot, adăugă ea şi mai încet.

– Aici totul e în regulă, a liniştit-o Falco. Doar că mi-aş dori să fiu şi eu cu tine la cursă.

Georgia îl strânse de mână.

– Asta e cel mai greu pentru tine, ştiu, a zis ea. Aşteaptă şi am să-ţi povestesc eu totul despre ea când mă întorc. Doar că acum trebuie să plec.

Se întinse la loc şi se gândi intens la camera ei de la Paolo de acasă.

În scurt timp, după respiraţia ei regulată, Falco şi-a dat seama că ea adormise şi el putea să-şi continue veghea.

Au trecut ore bune până a închis ochii. În gând trăia fiecare clipă a zilei celei mari a cursei pe care n-avea s-o mai vadă niciodată.

Georgia stătea pe treptele din faţa catedralei şi îi urmărea pe stegari cum îşi executau mişcările ceremoniale, fluturând flamurile în roşu şi galben în toate chipurile. Şi ea, ca toţi ceilalţi Berbeci, a rămas cu gura căscată când aceştia au aruncat steagurile în sus, deasupra mulţimii, şi fiecare dintre ei a prins flamura celuilalt când acestea căzeau după ce plonjaseră prin aer.

– *Alzata*, zise o voce din spatele ei, şi, întorcându-se, l-a văzut pe Paolo, minunat îmbrăcat în hainele lui de paradă.

Fiind *capitano*, avea să meargă cu stegarii şi toboşarii în secţiunea rezervată Berbecului din cadrul paradei, ca toţi ceilalţi căpitani din celelalte cartiere. Stătea de vorbă cu un bărbat înalt, grizonant, care era – după cum deduse Georgia din discuţie – şeful breslei argintarilor.

Acum se aliniară toţi, în catifelele lor roşu cu galben, cu mantii din brocart şi pălării elegante cu margini rulate şi pene înfoiate. Paolo avea pinteni de argint şi sabie. Mai târziu aveau să fie urmaţi de un car alegoric cu Berbeci şi de un om ce-l conducea pe Arcangelo. Georgia trebuia să se alăture şi ea marii procesiuni, purtând casca din metal şi călărind pe calul de paradă. Arcangelo nu trebuia să-şi risipească energia purtând-o pe ea în jurul Campo-ului înainte de cursă. Dar acum, participanţii la procesiune se urniseră din loc pentru a se alătura reprezentanţilor celorlalte cartiere care îşi executau deja *sbandierata* în piaţa din spatele palatului papal.

Luciano nu era nicăieri, deşi Georgia îl zărise pe Dethridge în mulţime cu o femeie îmbrăcată în catifea roşie şi cu o mantie galbenă de mătase, care trebuie să fi fost Silvia.

Enrico era în Piazza di Gemelli, urmărind parada steagurilor. A avut impresia că l-a zărit pe duce la una dintre ferestrele spitalului. Părea să ţină în braţe ceva ce aducea cu o păpuşă ori cu o statuie. Apoi Enrico realiză şocat că era trupul fără vlagă al micului prinţ di Chimici.

„Nebun de-a binelea", se gândi el. Avea să mai conteze oare pentru duce cine câştiga cursa acum? Poate că ar trebui să pună la bătaie nişte bani din cei pe care-i primise de la duce şi de la papă pentru a mai face un târg cu jocheul Gemenilor, Mătăsică? Ochii lui pătrunzători îl căutară din priviri, reperând culorile

roz şi alb în mijlocul oamenilor în mişcare continuă, care purtau eşarfe de tot felul.

Papa a condus-o pe ducesă la locul ei între Rodolfo şi Gaetano, în tribuna oficială din faţa palatului papal. Fabrizio di Chimici se afla deja acolo – Carlo reprezenta familia lor în zona Fecioarei – dar mai erau nişte locuri libere, inclusiv cele ale celorlalţi oaspeţi din Bellezza. Dar golul cel mai mare era acolo unde trebuia să se afle ducele. Vorbele schimbate în şoaptă de fiii lui au arătat că nu ştia nimeni dacă el avea să vină la timp pentru cursă.

Era o după-amiază foarte caldă şi însorită şi Barbara stătea în spatele ducesei cu o umbrelă de soare din dantelă albă. Arianna era îmbrăcată în mătase albă ca neaua, cu o mască brodată cu pene albe de păun. Era o alegere nimerită, care nu contrasta cu rozul şi albul distinctive pentru Gemenii din jurul ei şi nu era nici în culorile vreunuia dintre celelalte cartiere. Doar ea şi camerista ei ştiau că purta jartiere strălucitoare roşii şi galbene pe sub fusta largă de mătase.

Fraţii di Chimici purtau purpuriul şi verdele Fecioarei şi ar fi fost mai încântaţi să se afle în partea cealaltă a Campo-ului, în propria lor tribună. Dar la fel ca şi în cazul meselor de dinaintea cursei, trebuiau să fie de partea tatălui lor şi să salveze onoarea familiei faţă de oaspeţii lor bellezzani. Consecinţele diplomatice ale bolii lui Falco fuseseră imprevizibile şi niciunul dintre fraţi nu ştia care avea să fie rezultatul. Se aflau în ape tulburi şi doar buna lor creştere îi ţinea la suprafaţă.

Atmosfera era tensionată şi chiar şi Rodolfo, în obişnuitele lui veşminte din catifea neagră, fără alte culori, părea nervos.

– Ce este? şopti Arianna. El unde e?

– E ceva în neregulă, răspunse el încet. Aş fi preferat ca Georgia să nu fi participat la cursa asta. Ar trebui să îl aducă înapoi pe băiat. Şi sunt încă îngrijorat pentru Cesare.

– Dar ce-i cu Luciano? întrebă Arianna. El unde e?

Rodolfo oftă.

– Nu ştiu, răspunse el dând din cap. Lucrurile nu sunt în regulă nici în privinţa asta. E mai nefericit decât l-am văzut eu vreodată de la translatarea lui aici – şi asta e cel puţin parţial din vina mea.

– Iată-l pe doctorul Dethridge, zise Arianna.

Doctorul se aşează în tribuna oficială, cu multe plecăciuni şi sărutări de mâini. Dar venise singur.

Luciano n-avea linişte. Stătuse pe lângă grajdurile Berbecului în timp ce Georgia se dusese la slujba de binecuvântare. Avea cel mai ciudat sentiment că nu-şi găsea locul nicăieri, indiferent unde s-ar fi aflat. Nu avea chef să se ducă în Campo aşa de devreme, chiar dacă voia să vadă procesiunea de dinaintea cursei. Totuşi nu voia să stea în loja oficială, unde toată lumea urma să aibă ochi doar pentru clanul di Chimici, pentru că odată ce s-ar fi aflat acolo, printre demnitari, n-avea nicio şansă să evadeze.

Evadarea l-a făcut să se gândească la Cesare, mai mult ca sigur închis pe undeva până se termina cursa. Gândul că prietenul lui era captiv l-a făcut să se plimbe-n sus şi-n jos prin curtea pietruită şi să-şi aducă aminte de propria sa captivitate cu un an în urmă. Bineînţeles că Cesare nu se afla în acelaşi pericol în care fusese el. Avea să fie eliberat fără nicio altă consecinţă în afară de dezamăgirea că pierduse cursa din acel an. În vreme ce viaţa lui Luciano se schimbase definitiv.

Şi totuşi, fiecare ceas pe care-l petrecea Cesare în captivitate îl făcea pe Luciano să sufere la fel ca atunci când fusese la mâna ambasadorului di Chimici şi a iscoadei lui în mantie albastră. Părea mai mult ca sigur că Cesare se afla în mâinile aceleiaşi iscoade. Şi atunci şi-a amintit de ceva ce-i spusese

Falco înainte să se *stravagantizeze*. „Tot am impresia că se mai află cineva în palat", zisese el. „Cineva care mă urmăreşte."

Brusc, Luciano ştiu ce avea de făcut. Alergă să vadă dacă putea pune caii la trăsură, dar grăjdarii erau toţi în Piazza del Fuoco şi el nu se putea descurca de unul singur. Dondola mânca fân în boxa ei şi ştia cum să o înşeueze şi să-i pună hamurile. Se urcă stângaci în spatele ei de pe bolovanul din curte. Porniră spre nord pe străzile pustii ale cartierului şi doar pisica cenuşie îi văzu plecând.

Berbecul a început procesiunea, fiind cartierul al cărui semn astrologic era primul în calendar. Toboşarul a început să bată în ritm de marş, urmând să fie imitat de toţi ceilalţi din celelalte cartiere şi stegarii şi-au coborât flamurile şi au păşit dincolo de arcadă, sub tribuna juriului şi apoi în Campo-ul circular.

Au defilat lent în jurul tribunei Fecioarei, pregătiţi să susţină prima lor *sbandierata* ceremonială. Georgia s-a oprit în loc pe calul ei de paradă. Din pricina mulţimii mari de oameni ce-i separau, nu putea să vadă nimic din spectacolul Berbecului, doar *alzata*, când steagurile erau aruncate-n aer şi coborau învârtindu-se în ovaţiile răsunătoare ale mulţimii.

„Asta mă dă gata", se gândi Georgia, uitându-se la mulţime. Întreg centrul Campo-ului era înţesat de remorani, toţi purtând culorile cartierului lor. A putut să vadă că unii dintre ei, care au venit acolo probabil din zori pentru a se bucura de cea mai bună panoramă, stăteau pe banca de piatră circulară din jurul fântânii din centru. Culorile Gemenilor fluturau în continuare în vârful coloanei, în mod inexplicabil altminteri decât ca semn de bun augur pentru familia di Chimici.

Georgia privi dincolo de mulţime, la pistă şi la loja Leoaicei, unde se opriseră ea şi cei cu care era din procesiunea Berbecului.

Spre surprinderea ei, printre eşarfele roşu cu negru a zărit veşmintele multicolore ale *manoushilor*.

Aurelio şi Raffaella stăteau împreună cu o femeie în vârstă din tribul lor. Georgia zâmbi. Aşa s-ar fi gândit şi ea, că a urmări cursa dintr-o tribună confortabilă de lemn nu s-ar fi potrivit cu modul de viaţă auster al *manoushilor*.

A surprins privirea Raffaellei şi a simţit că o recunoscuse. Şi dacă n-ar fi trebuit să pornească cu calul mai departe în acel moment, ar fi putut realiza că fusese recunoscută la fel de bine nu numai de ea, ci şi de muzicantul orb.

Arianna privea fascinată de la locul ei de onoare. În oraşul ei înconjurat de ape nu exista nimic asemănător cu acel spectacol, poate cu excepţia Carnavalului. Remora cea înconjurată de pământ şi caii săi îi păreau o minunăţie în acea zi. Dar Rodolfo era tot neliniştit lângă ea şi nici nu se uita la procesiune, ci scruta cerul şi privea peste umăr spre spital, a cărui clădire se afla în spatele palatului papal. După o vreme, a observat că ţinea pe jumătate ascunsă în mantia sa o oglindă cu mâner. Şi ştia că n-o făcea din vanitate.

Cesare era la limita puterilor când a ajuns lângă un râu ce curgea cu repeziciune. Recunoscător, a luat apă în mâinile făcute căuş şi a băut până ce şi-a potolit setea. N-avea în ce să pună apă s-o poată lua cu el, dar s-a stropit pe faţă şi pe păr şi şi-a udat eşarfa de la gât pentru a-i fi răcoare pe drumul ce-i mai rămăsese de parcurs. Ceea ce avea el de făcut în continuare era să traverseze râul şi să se întoarcă pe cărarea de pe partea cealaltă, pe care o putea zări şerpuind îmbietor printre copaci, dincolo de apă.

De-a lungul râului erau nişte pietre mari, neregulate, peste care putea păşi, dar, încercând apa cu o creangă, a văzut că era adâncă la mijloc şi ştia deja cât de rece şi de iute era. A ieşit din

apă şi s-a aşezat să se odihnească sprijinindu-se de un copac pentru o vreme. Nu ştia să înoate.

Luciano a mers spre Santa Fina, fiind încântat că-şi stăpânea calul din ce în ce mai bine pe măsură ce înainta. Cât a mers pe Strada delle Stelle a ţinut-o tot într-un trap iute, dar imediat ce a ieşit pe Poarta Soarelui şi a luat-o pe drumul ce ducea la ţară, a îndemnat-o pe Dondola să pornească la galop. Iapa a fost surprinsă şi încântată să fie solicitată în acea zi când grajdul ei părea atât de pustiu, şi l-a dus încântată la Santa Fina în viteză.

N-a trecut mult şi i-a răsărit înainte palatul grandios. Era prima oară când se apropia de el şi-l vedea aşa de bine. De obicei, trăsura lui îl ducea doar dincolo de porţile masive, până în curte şi atât. Acum porţile erau deschise şi servitorii de la palat păreau a fi în aceeaşi agitaţie ca şi atunci când fusese el ultima oară acolo, în dimineaţa în care Falco fusese găsit cu sticla de otravă.

A fost recunoscut de unul dintre ei când a sărit jos din spatele Dondolei.

– Oh, signore, s-a scuzat servitorul. Îmi pare rău. Trebuie să păzesc uşa asta. Vă puteţi duce singur calul în grajd?

– Bineînţeles, a zis Luciano. Dar ce s-a întâmplat?

Omul a mormăit ceva, fiind clar că nu voia să spună. Luciano a dat din umeri şi a condus-o pe Dondola spre grajduri. Locul era pustiu. A introdus-o într-o boxă, i-a dat fân şi apă.

– Am să mă întorc repede, i-a zis el. Vreau doar să cercetez palatul. Sunt sigur că Cesare se află pe aici, pe undeva.

Şi Merla, recunoscându-i vocea, sau poate numele băiatului ce fusese cu ea în noaptea în care venise ea pe lume, necheză lung din spatele grajdului.

Arianna îl simţi brusc pe Rodolfo tensionat lângă ea.

– Ce este? şopti ea.

Procesiunea dăduse ocol întregii circumferinţe a cercului. Georgia se afla în partea opusă lojii oficiale şi parada Gemenilor ajunsese la tribuna Berbecului, cu o pereche de gemeni jucându-se în carul alegoric, sub o leoaică uriaşă din ipsos, ce stătea pe un pat de trandafiri roz şi albi. Teresa privi cu admiraţie, gândindu-se la propriii ei gemeni de acasă.

Rodolfo a avut un schimb de priviri cu Dethridge şi i-au făcut amândoi semn pe ascuns lui Paolo, care trecea mândru pe lângă tribună. Gândurile lor s-au intersectat în chip aproape vădit.

Parada Peştilor tocmai îşi făcuse intrarea în Campo, urmată de ultimul car alegoric, ce transporta chiar bannerul înstelat al Stellatei. Pe el era figura unei femei în albastru, dar nu era clar dacă era Sfânta Fecioară ori vreo zeitate păgână.

Mulţimea a izbucnit la vederea bannerului, scoţându-şi eşarfele colorate şi fluturându-le la trecerea stindardului pictat de mătase. La adăpostul zgomotului creat, Rodolfo i-a arătat Ariannei ce văzuse el în oglindă. Un tânăr cu păr lung, negru, buclat, în culorile Berbecului, roşu şi galben, se află în spatele unui cal negru. Arăta ca o persoană care nu era obişnuită cu călăria. Dar, în timp ce imaginea s-a micşorat, Arianna a putut vedea că tânărul stătea pe cal fără şa, între două aripi negre, uriaşe – şi că bidiviul zbura deasupra vârfurilor copacilor.

Cesare s-a trezit tresărind. Îşi dădea seama după lumină că era după-amiaza târziu. Raze de soare verzi se strecurau printre copaci. Foamea îi rodea stomacul, dar el voia să intre în apă şi să păşească pe pietrele nesigure.

După ce parcursese o treime din drumul peste râu curajul îl părăsi. Pietrele erau alunecoase şi chiar şi cele mai mari se

înclinau când sărea pe ele. Cu cât înainta, era tot mai în primejdie să alunece în apa repede şi să-şi piardă echilibrul. Pietrele trebuiau alese şi el nu ştia care erau stabile şi care periculoase.

Se opri, incapabil să se mai mişte înainte ori înapoi, nemaiştiind ce pietre fuseseră stabile până acolo şi simţindu-se ameţit. O libelulă neagră veni şi plană prin faţa lui. Cele două perechi de aripi ale ei erau lucioase şi sclipeau în lumină. Îi aduse aminte de Merla. Concentrându-se asupra insectei strălucitoare simţi că nu-i mai venea aşa de tare să leşine. Apoi ea zbură în faţa lui şi se aşeză pe una dintre pietrele de culoarea mierii.

Fără a scăpa libelula din ochi, Cesare făcu un pas în faţă şi-şi aşeză piciorul pe piatră. Îl ţinea. Libelula zbură mai departe şi ateriză pe o altă piatră. Rămase acolo o clipită, apoi zbură înapoi la Cesare înainte să se întoarcă la piatra ce stătea în faţa lui.

– Asta e cea bună, nu-i aşa, frumoasa mea? întrebă Cesare.

Şi, păşind mai departe, din piatră în piatră, pas cu pas, dureros de încet, libelula îl conduse dincolo de râu. Când ajunse pe celălalt mal şi se trezi cu ambele picioare pe pământ uscat, libelula îşi flutură aripile iuţi de trei ori şi apoi zbură în copaci.

– Mulţumesc, strigă Cesare, uitându-se în sus.

Şi atunci o văzu chiar pe Merla zburând încet deasupra pădurii, cu un călăreţ în spate.

Luciano privi în jos printre vârfurile copacilor ce treceau în goană nebună pe sub el. Înţelese că Merla putea zbura şi mai iute, dar părea să caute ceva şi el îi era recunoscător pentru asta. Atunci când se hotărâse să înveţe să călărească nu se gândise la aşa ceva. Chiar şi să încalece pe ea fusese o aventură, nu glumă. Luciano nu mai călărise niciodată fără şa şi avusese

întotdeauna pe cineva care îl ajutase să încalece. Stând ca vai de el între aripile Merlei şi ţinându-se de coama ei, îşi vârâse genunchii în coastele ei şi strângea din dinţi.

Merla mersese la galop, apoi se ridicase uşor în sus şi zburase în diagonală pe cer, bătând doar de câteva ori încet din aripile ei puternice. În timp ce Luciano închise ochii şi spera să se termine totul cu bine, ea-l purtă peste pădure.

Pădurea părea să se întindă la sud de Santa Fina, spre Remora, şi Merla părea hotărâtă să se îndrepte spre oraş.

Au auzit amândoi strigătul de dedesubt în acelaşi timp. Merla n-a mai bătut din aripi şi a plutit prin aer. Luciano s-a uitat speriat peste umărul ei, prin coama ei neagră, deasă. Printre vârfurile copacilor era un gol, ca o cărare într-o claie de păr. A putut vedea un fir albastru ce trecea pe acolo şi o siluetă dincolo de el, ce sărea de mama focului, fluturând ceva în roşu şi galben.

Silueta devenind mai clară, realiză că Merla căuta un loc unde să aterizeze. Luciano închise ochii şi se rugă zeiţei. Copacii treceau în goană pe lângă capul lui şi o auzi pe Merla foşnindu-şi aripile în timp ce şi le strângea frumos la spate, înfăşurându-l într-un nor întunecat de pene moi. Îşi plecă gâtul astfel ca el să poată coborî.

Luciano abia se ţinea pe picioare, aşa de nesigure îi erau. Dar apoi a auzit un trosnet şi Cesare a venit în fugă printre copaci în poiana găsită de Merla.

Cei doi băieţi s-au îmbrăţişat cu afecţiune.

– Cesare! Ce mă bucur că te-am găsit!

– Ai găsit-o pe Merla!

– Doar pentru că te căutam pe tine!

Cesare a alergat la calul înaripat care păştea iarbă într-un mod absurd de banal, ca orice alt cal. Îi cuprinse gâtul cu braţele şi îşi lipi faţa de obrazul ei. Preţ de o clipă, calul şi băiatul au rămas nemişcaţi, mirosindu-se unul pe celălalt. Apoi Cesare s-a întors spre Luciano.

– Trebuie să ajungem în Campo. E aproape vremea pentru cursă.

– E OK, zise Luciano. Georgia o să concureze pe Arcangelo.

Cesare se luptă cu emoţii contradictorii. Ştia că Berbecul fusese nevoit ori să renunţe, ori să-şi găsească un alt jocheu. Şi ştia că numele acelui alt jocheu era deja trecut pe lista de concurs şi nu mai putea fi schimbat. Cel puţin, Georgia era obişnuită să călărească fără şa, şi avusese destul timp de la capturarea lui pentru a încerca să se apropie de Arcangelo. Dar era nespus de dezamăgit. Stellata se ţinea doar o dată pe an şi el se pregătise pentru asta atâta vreme. Poate că în anul următor avea să fie prea înalt ori prea greu pentru a mai fi jocheu?

Cesare oftă.

– O să ne ducă ea pe amândoi? întrebă el, încă ţinându-se de coama Merlei.

Luciano dădu din cap.

– Poate pe o distanţă scurtă, răspunse el. Dar nu tot drumul până în oraş. Dar eu am un cal la palat şi e doar la o milă sau două spre nord de aici.

– Eu nu mă mai întorc în locul acela, zise Cesare. Acolo am fost ţinut captiv. Mi-a luat zile bune ca să scap.

– Ce părere ai atunci de grajdurile lui Roderigo? a sugerat Luciano

– Excelent! aprobă Cesare. Asta trebuie să fie la vest de aici, şi Starlight e încă acolo. Merla ar fi încântată să meargă la ea, şi unul dintre noi poate călări pe ea până în Remora.

– Acela voi fi eu, zise Luciano, simţindu-se deja stresat de scurtul zbor până la grajdurile din Santa Fina şi dispus să revină la călăritul pe pământ solid.

Merla îi lăsă pe amândoi să încalece pe ea, Cesare ajutându-l pe Luciano şi apoi sărind uşor în faţa lui. Se aplecă înainte şi şopti ceva la urechea Merlei. Ea îşi întinse aripile mari şi străbătu poiana, luându-şi suficientă viteză pentru a decola.

Părea greu de spus dacă avea să se ridice în aer înainte de a atinge copacii din cealaltă parte a poienii, dar, încet, mușchii ei puternici și aripile uriașe au ridicat-o de la pământ. Și apoi a pornit în zbor spre mama ei.

Georgia avea un nod în stomac. Procesiunea dăduse ocol Campo-ului de trei ori și Stellata fusese atârnată deasupra tribunei juriului. Stegarii tuturor cartierelor au mai executat încă o *alzata* spectaculoasă de final în fața tribunei oficiale și au văzut cu satisfacție că frumoasa ducesă a Bellezzei sărise în picioare și îi aplauda.

Jocheii au schimbat cu toții caii în curtea palatului papal și acum erau călare pe caii cu care concurau. Jocheul Săgetătorului, Topolino, și-a atins coiful pentru a o saluta pe Georgia, iar ea i-a întors salutul. Nu-i plăcea cum se uita la ea jocheul Peștilor, cunoscut drept Il Re, Regele. Îi arunca niște priviri care numai de rege nu erau, iar ea și-a amintit cum fusese și la antrenament.

Marele clopot de la palat s-a oprit brusc și abia atunci Georgia a realizat că bătuse toată după-amiaza, de la ceremonia de binecuvântare. În curte s-a auzit un foșnet.

Apoi un personaj înalt, cu înfățișarea în neorânduială, a trecut târșâindu-și picioarele prin fața cailor. Nu i-a aruncat nicio privire nici măcar propriului jocheu Cherubino, care se aplecase pentru a primi o binecuvântare din partea lui.

– Înălțimea Voastră, șopti Cherubino, și ducele se opri și se holbă la el.

Ridică o mână obosită.

– Victorie și bucurie, zise el sec, amintindu-și formula, și își continuă drumul spre Campo.

Ariannei îi bătea inima cu putere. Ştia că acea cursă era aranjată, astfel încât să câştige unul dintre cartierele clanului di Chimici. Şi mai ştia că scopul aducerii ei acolo pentru a o vedea era ca di Chimici să-şi afişeze puterea şi, dacă era posibil, să aranjeze şi o înfrângere umilitoare pentru cartierul vasal Bellezzei, Berbecul.

Dar în câteva minute avea să fie condusă la tribuna juriului pentru a alege ordinea în care urmau să se alinieze caii la start. Aşa ceva nu se putea măslui. Ea urma să-şi introducă mâna într-un sac de catifea şi să scoată nişte mingi de lemn vopsite fiecare în culorile câte unui cartier. Ordinea în care erau scoase era ordinea în care se aliniau caii la start, începând din interiorul pistei.

Arianna se rugă ca Georgia să aibă un loc bun, undeva pe la început. Ducele trebuia s-o conducă la tribuna juriului, dar nu venise, şi fiii lui tot şuşotiseră între ei, Arianna încercând să ignore acest lucru. Apoi în tribună s-a auzit un soi de murmur şi Niccolò di Chimici şi-a făcut apariţia, arătând ca o fantomă. Îi oferi un zâmbet stins.

– E timpul pentru extrageri, Excelenţă, rosti el şi îi oferi braţul.

Georgia a primit o cravaşă când a intrat în Campo pe Arcangelo; jocheii intrau trecând printr-o arcadă de sub tribuna oficială. Linia de start se afla în zona neutră ce pornea de pe Strada delle Stelle din nord. Era o altă zonă la fel de neutră şi în sud, unde toţi oamenii care participaseră la procesiune stăteau într-o tribună rezervată lor.

Georgia se îndreptă spre linia de start, în partea opusă tribunei juriului, ca în vis. Îl putea vedea pe starter cu ceva ce părea a fi o trompetă foarte mare, dar care era probabil un soi de megafon. Ducesa din Bellezza stătea lângă el, arătând ca o

carafă cu apă rece în Campo-ul încins şi sufocant. Şi lângă ea Georgia îl recunoscu pe duce, care arăta ca şi cum ar fi avut nevoie de o carafă de apă. Nu-l mai văzuse de zile întregi şi era şocată de cum arăta.

Arianna îşi introduse o mână elegantă, înmănuşată, într-un săculeţ de catifea neagră. A scos afară o minge roşu cu purpuriu – „Săgetătorul", a anunţat ea cu voce clară, dar starterul a repetat la megafon şi Să-ge-tă-torul! a răsunat în jurul Campo-ului. Topolino o mână pe Alba spre primul loc.

Mingea Săgetătorului a fost pusă în poziţia numărul unu în ceva ce aducea şi cu un sfeşnic cu mai multe braţe, şi cu un şir de cupe de sticlă pentru ouă. Ducesa a ales următoarea minge şi a auzit răsunând „Berrbec!" în timp ce Georgiei nici nu-i venea a crede că Berbecul fusese ales al doilea. Era a doua de la bariera interioară – o poziţie excelentă! Şi îşi avea aliatul lângă ea.

Dar următoarea poziţie a revenit culorilor albastru şi roz ale Peştilor şi Georgia s-a trezit prinsă între cel mai bun aliat şi cel mai mare adversar. A urmat ce era mai rău, deoarece rozul şi albul au fost plasate pe locul al patrulea. Gemenii aveau să fie imediat lângă Peşti, abia aşteptând s-o blocheze şi s-o facă să aibă un start prost.

O parte a mulţimii a început să îşi arate nemulţumirea pentru că primele poziţii fuseseră deja atribuite şi realizaseră că echipele lor aveau să se afle lângă bariera exterioară. Ultima extrasă a fost Fecioara – numărul doisprezece, Rincorsa.

Acest ultim cal era cel care avea să înceapă cursa primul, intrând în manşă la galop şi depăşindu-i pe toţi ceilalţi dacă starterul considera că totul era în ordine şi nimeni nu luase greşit startul. Avuseseră aceste reguli şi la antrenamente, dar nimeni nu se sinchisise prea tare să ţină cont de ele. Adevărata cursă era ceva mult mai serios.

Ceştile de sticlă erau acum toate pline şi fantomaticul duce o conducea pe ducesă înapoi la tribuna oficială din faţa

palatului. Caii se îngrămădeau toţi la start. Nu existau boxe de start şi unii cai se aşezaseră în direcţie greşită, inclusiv Arcangelo. Georgia i-a privit pe duce şi pe ducesă, atât de diferiţi unul de altul, cum se îndreptau înapoi spre tribuna oficială, şi a scrutat-o bine, dar n-a putut să-l vadă pe Luciano acolo.

Dar nu era timp pentru a-şi face griji în această privinţă. După două starturi false, cursa a demarat brusc şi Georgia n-a mai avut timp să-şi facă griji pentru nimic altceva decât pentru ploaia de lovituri care se abătuseră asupra căştii ei din partea lui Il Re. Topolino a încercat să iasă din drumul ei, astfel ca ea să poată alerga pe linia interioară din spatele lui, dar Mătăsică l-a împins pe Benvenuto în calea ei şi a blocat-o.

Avusese un start dezastruos, dar cel puţin acum Peştii şi Gemenii o lăsaseră în pace. Se gândiseră că reuşiseră s-o scoată din joc şi acum se concentrau asupra propriei lor curse. Georgia era furioasă, dar îşi continua cursa şi Arcangelo era un cal iute.

S-a ţinut strâns după ceilalţi, şi, când au terminat primul tur, ea era a şasea, într-o îngrămădeală de alţi cai şi jochei. Conştientiza vag că trecuse de Paolo şi de ceilalţi din tribuna sudică. Terminase un tur complet al Campo-ului dinspre est spre vest, trecând de toate semnele zodiacului. Duci şi prinţi, măcelari şi brutari erau toţi cu ochii aţintiţi la ea. Dar Georgia nu era atentă decât la calul ei şi la ceilalţi concurenţi.

Alergau la galop în câmp deschis în al doilea tur când o voce a strigat în vacarmul din mulţime. „*Zhou volou*! S-a întors norocul Berbecului!"

Georgia ştia că era vocea lui Aurelio şi a auzit şi aripile în acelaşi moment. Jocheii s-au poticnit şi au încetinit rând pe rând, iar Arcangelo era al treilea, în spatele Vărsătorului şi al Gemenilor, în timp ce au trecut de linia de start iar şi au început ultimul tur.

„Nu te uita în sus", şopti Georgia, strângând din dinţi în timp ce auzea mulţimea strigând în cor.

Ceva în roz şi alb flutura înaintea ochilor ei şi totuşi ea nu a încetinit şi nici nu s-a poticnit. Îl ajunsese pe Salsiccio pe calul lui, Uccello, şi l-a simţit cum se poticneşte lângă ea. I-a zărit în treacăt ochii măriţi de groază, ridicaţi spre cer.

„Nu te uita în sus", gâfâi ea, aproape umăr la umăr cu Mătăsică şi Benvenuto. Jocheul Gemenilor şi-a ridicat cravaşa iar, dar i-a căzut jos, în timp ce Georgia abia a avut timp să-l vadă făcându-şi semnul norocului şi albindu-se la faţă.

L-a întrecut, aţintindu-şi ochii asupra steguleţului în alb şi negru ce marca linia de finish. A trecut-o, şi, în timp ce-şi domolea roibul, nu-i venea să creadă ce făcuse. Câştigase. Câştigase pentru Berbec. Dar se lăsase o tăcere nefirească. Era ca şi cum se afla într-un stop-cadru. Toată lumea se uita în sus la coloana din centrul Campo-ului. Culorile Gemenilor fuseseră date jos şi Cesare îi făcea semn cu mâna din spatele Merlei, care plana docilă în aer, în timp ce el îşi desfăcu de la gât o eşarfă în roşu şi galben, soioasă rău, şi o legă în vârf.

Se aplecă primejdios într-o parte a calului înaripat şi îi strigă:

– Victorie! Victorie şi bucurie!

Şi întreg Campo-ul a prins viaţă izbucnind în urale.

Capitolul 23

Berbecul în sărbătoare

Luciano a ajuns în Campo gâfâind, la mult timp după sosirea lui Cesare pe Merla, după ce străbătuse tot drumul de la Santa Fina călare pe Starlight. A găsit toate tribunele goale şi oamenii care mai rămăseseră încă treceau pe sub tribuna oficială pentru a ajunge la catedrală. A legat-o pe Starlight de unul dintre inelele de fier de pe drumul ce ducea în piazza şi s-a îndreptat şi el spre Duomo.

– Cine a câştigat? a întrebat el un trecător, dar răspunsul s-a pierdut în zgomotul ce venea dinspre catedrala în alb şi negru.

Luciano şi-a croit drum să intre şi priveliştea pe care a văzut-o i-a spus tot ce avea nevoie să ştie. Interiorul era tot o flacără roşie-aurie, suporterii Berbecului fluturând steaguri şi bannere în aer.

Sus, lângă altar, a putut zări şi albastrul şi argintiul stindardului Stellatei şi două persoane în culorile Berbecului care erau purtate pe umeri de Montonaioli debordând de fericire. Catedrala răsuna de ovaţii şi cântări. Era imposibil să ajungă până la Georgia şi Paolo.

Luciano a părăsit catedrala zâmbind şi a dus-o pe Starlight la Paolo acasă.

Arianna se întorsese înapoi la palatul papal şi nu ştia ce să facă. Ar fi trebuit să aibă loc, cel puţin de formă, un banchet fastuos în cinstea ei, dar palatul era nefiresc de tăcut. Totul

mersese prost pentru familia di Chimici, care se aşteptase să sărbătorească o victorie a Gemenilor ori a Fecioarei.

Se obişnuia ca după Stellata câştigătorii să dea o altă petrecere, populară, în stradă, chefuind la lumina stelelor cât era noaptea de lungă. Dar celelalte cartiere aveau să rămână în întuneric, cu toate torţele şi lumânările stinse în semn de tristeţe.

Acum, mesele din piaţa din faţa Domului, cu feţele lor de masă în roz şi alb, ce fuseseră deja întinse în aşteptarea unei petreceri nocturne, erau goale.

Dar papa nu avea de gând să renunţe la petrecere. Chiar dacă susţinătorii Gemenilor fuseseră privaţi de o petrecere a lor, nu exista niciun motiv să anuleze banchetul de la palat. Ferdinando di Chimici îşi asumă brusc responsabilitatea, ca al doilea membru mai în vârstă al familiei. Ducele nu mai era practic bun de nimic, şi, cu toate că Ferdinando nu-l putea înlocui ca om de stat ori strateg, ştia ce se cuvenea unor oaspeţi de vază şi de el ţinea să salveze onoarea familiei sale şi să ofere un banchet cât mai grandios, chiar dacă nu era nimic de sărbătorit.

Ducele se întorsese la spital imediat ce luase sfârşit cursa. Părea să nu înţeleagă că Bellezza câştigase. Însă atunci când s-a dus Gaetano să-l găsească, ai fi zis că gândul îi rămăsese la oraşul lagunelor.

– Tată, a spus Gaetano blând. Nu vrei să te întorci la palat pentru banchet? Trebuie să mănânci şi pot rămâne eu cu Falco.

– Nu, a refuzat Niccolò. Tu trebuie să te afli acolo. Ducesa te place, îţi spun eu. Trebuie să profiţi de buna ei dispoziţie şi s-o ceri în căsătorie în seara asta.

Gaetano era îngrozit. El fusese bucuros să lase acest ritual al curtării deoparte cât timp Falco era bolnav. Acum părea să i se forţeze mâna.

– Dar tată, nu mi se pare firesc să vorbim despre căsătorie când Falco zace aici, în starea asta.

– N-o să mai dureze mult, a spus Niccolò. Doctorii au zis că se va stinge în cursul nopții.

Gaetano a fost lovit de o nouă durere. Trebuia să-şi plângă fratele fără a împărtăşi nimănui din familia sa ceea ce ştia el şi le-ar fi adus şi lor mângâiere, şi anume faptul că Falco avea să trăiască într-o altă lume în care urma să-i fie bine. Şi doctorii păreau a avea dreptate. Falco nu mai era decât o umbră a ceea ce fusese.

În cartierul Berbecului ardeau torţele şi răsunau tobele. Tuturor copiilor li se îngăduise să stea până târziu, însă gemenii familiei Montalbani adormiseră sub una dintre mese. Teresa i-a găsit şi i-a pus în pătuţul lor de lemn, aşezându-se să-l legene cu piciorul, în vreme ce fetiţele alergau printre mese fluturându-şi steguleţele şi strigându-le celor ce stăteau să le asculte: „Fictorie! Pucurie!"

Georgia a fost dusă înapoi în chip triumfal, pe umerii a doi bărbaţi vânjoşi. Paolo era şi el cărat pe braţe alături de ea. Arcangelo era înconjurat de o mulţime de suporteri entuziasmaţi, ce se repezeau să-l mângâie şi să-l îmbrăţişeze. Cesare o mâna pe Merla, docilă şi fericită că se întorcea acasă la mama ei. În jurul ei era un mic gol, pentru că suporterii se îngrămădiseră în jur minunându-se de ea, dar nu îndrăzneau să se apropie îndeajuns încât s-o şi atingă. William Dethridge o însoţea pe Silvia şi liderul stegarilor îi dăduse altcuiva steagul său pentru a purta stindardul Stellatei.

În timp ce caii au rămas afară, Berbecii i-au urcat pe braţe pe Georgia şi pe Cesare pe treptele de la intrare, ducându-şi steagul şi jocheii victorioşi în biserică.

Indiferent ce concurent câştiga cursa, primul lor gând era să mulţumească Sfintei Fecioare, mai întâi în marea catedrală şi apoi în biserica lor de cartier.

Santa Trinità era plină de steaguri fluturând şi de oameni ce jubilau. Preotul care-i dăduse Georgiei casca şi îl binecuvântase pe Arcangelo cu doar câteva ore înainte i-a stropit din belşug cu apă sfinţită şi pe ea, şi pe toţi Berbecii aflaţi în preajmă. În biserica de obicei aşa de tăcută şi de solemnă era o atmosferă de sărbătoare. Pentru Berbec, care câştigase Stellata după o pauză de douăzeci şi cinci de ani, nu mai existau reguli.

Georgia practic nu mai atinsese pământul cu picioarele de când se urcase pe Arcangelo în curtea palatului papal cu un ceas înainte. După cursă fusese trasă jos de pe cal de îmbrăţişările entuziaste ale Berbecilor ei şi trebuise să opună rezistenţă pentru a nu-i lăsa să-i dea jos tunica de jocheu. Acum susţinătorii ei o lăsaseră jos pe treptele bisericii şi ea a căzut în braţele lui Cesare.

– Ce noapte! a exclamat el. Ce victorie!

– Doar datorită diversiunii create de tine, a spus ea. Fără tine şi fără Merla n-aş fi câştigat. Îmi pare rău că n-ai fost tu pe Arcangelo.

– Într-adevăr?

– Nu tocmai, a recunoscut Georgia cu un zâmbet larg.

În piaţă a mai sosit un cal şi Merla l-a salutat nechezând. Luciano a condus-o pe Starlight lângă ceilalţi cai, la baza scărilor. A sărit de pe spinarea ei şi i-a dat hăţurile unui suporter amabil. Se răspândise zvonul că iapa aceea sură era mama miraculosului cal zburător.

– Luciano! a spus Georgia abia respirând. Poţi să călăreşti!

– Este un călăreţ în toată regula acum, a spus Cesare râzând. A mers tot drumul spre Santa Fina pe un cal şi înapoi pe un altul. Şi a făcut câteva ture chiar şi cu Merla!

– Ce noroc pe capul lui! a exclamat Georgia, uitându-se cu jind la calul înaripat.

Apoi Luciano a ajuns la ei şi a luat-o în braţe, iar ea a uitat cu totul de zbor.

– Georgia, ai reuşit! a spus el şi a sărutat-o pe buze.

Ea a simţit cum o ia cu fierbinţeală şi cu răcori. Nu mai fusese niciodată atât de îmbrăţişată şi de mângâiată, dar asta era cu totul altceva. Era vorba de Luciano. L-a sărutat şi ea şi l-a văzut reacţionând surprins. Aşa că s-a smuls din loc şi l-a sărutat şi pe Cesare, astfel ca Luciano să nu se simtă mai cu moţ. L-a văzut cu coada ochiului cum se destinde şi a înregistrat şi răspunsul cald al lui Cesare.

Rodolfo îşi focalizase oglinzile asupra mai multor locuri: una asupra palatului ducal din Bellezza, alta asupra spitalului unde zăcea Falco fără vlagă şi alta asupra Berbecului, pentru că ştia că Silvia se afla acolo. A putut s-o şi recunoască în mulţimea din faţa impunătoarei biserici, deşi oamenii păreau minusculi. Apoi l-a văzut pe Luciano sărutând-o pe Georgia cu o fracţiune de secundă mai mult decât era cazul şi felicitând-o pentru victorie. Şi a oftat. Încă o complicaţie în plus.

Georgia şi-a putut da seama că n-avea cum să mai plece de acolo în noaptea aceea. Chiar mai mult decât cu o zi în urmă, ea era vedeta momentului. Suporterii de ambele sexe nu mai conteneau să vină s-o felicite şi s-o sărute. Unele tinere, care erau frumuşele foc, arătau de parcă ar fi vrut să zăbovească şi să facă cunoştinţă mai bine cu jocheul, dar Paolo şi Cesare o apărau de ele.

Ce aveau să creadă Maura şi Ralph dacă ea nu se întorcea acasă în noaptea aceea? În biletul ei scria că avea să-şi petreacă

toată ziua cu Falco şi rămânea acolo şi peste noapte. Asta o protejase în noaptea ce trecuse şi în cursul acelei zile în Remora. Dar acum cerul tocmai se întunecase, ceea ce însemna că în lumea ei se făcuse ziuă, şi, fiind sâmbătă, erau toţi acasă şi se întrebau pe unde umbla ea.

Era doar o chestiune de timp până ce Maura o va suna pe Vicky şi atunci avea să afle că soţii Mulholland habar n-aveau unde se afla ea. Faptul că *se afla* într-adevăr acasă la ei nu-i era de niciun folos. Dacă ar fi găsit-o în camera lui Falco în starea aceea de comă aparentă, ar fi dus-o imediat la spital, aşa cum făcuseră cu Luciano cu un an în urmă. Şi îi era groază să se gândească în ce chip i-ar fi afectat asta pe părinţii lui.

Dar după câteva cupe de vin Georgia s-a hotărât să nu-şi mai facă griji în privinţa asta. Falco trebuia s-o acopere cumva. Şi ea n-avea de gând să piardă o clipă măcar din noaptea ei de sărbătoare. N-ar fi putut să adoarmă nici măcar dacă ar fi reuşit să plece pe furiş de la petrecere.

Gaetano era aşezat la cină lângă unchiul lui. Nu mai stătea lângă Arianna, deşi gândurile îi erau la ea. Arianna se afla de partea cealaltă a papei, lângă tatăl ei. Fabrizio şi Carlo stăteau lângă ei, comentând în şoaptă cine ar fi trebuit să ţină discursul de după banchet – Fabrizio, ca fiu şi moştenitor al ducatului Gigliei sau Carlo, ca viitor prinţ de Remora.

Beatrice a sosit şi ea şi s-a aşezat în faţa lui Gaetano.

– Care e situaţia la spital? a întrebat el neliniştit.

Ea a dat doar din cap în semn de răspuns.

– Doar nu l-ai lăsat pe tata singur, nu? a întrebat el.

– Nu, a răspuns ea, obosită. Francesca mi-a luat locul. A spus că eu aveam nevoie de o pauză.

Papa a prins numele din zbor.

– Ah, Francesca, a rostit el. E o fată bună, nu? Întotdeauna așa de preocupată de familie. Mă bucur că i-am acordat anularea aceea. Merită o soartă mai bună decât să aibă un soț bătrân și impotent.

Gaetano s-a înecat cu fazanul. Francesca era liberă să se recăsătorească! Și el în câteva ceasuri trebuia s-o ceară în căsătorie pe Arianna.

La Londra, Falco stătea ca pe ace. Îi era așa de dor de Talia, de tatăl lui și de Gaetano! Și era un chin să nu știe ce se întâmplase cu Georgia la Stellata. Și mai trebuia s-o și acopere. Ea încă dormea în camera lui și își dorea să stea cu ea tot timpul, în caz că se reîntorcea brusc în trup, așa cum făcuse în acea noapte. Dar Vicky s-ar fi alertat gândindu-se că se petrece ceva ciudat dacă stătea închis în camera lui toată ziua. De fiecare dată când suna telefonul el se repezea să fie primul care să răspundă, dar mergea încet din pricina piciorului și Vicky i-o lua uneori înainte.

Și mai era un lucru care îl deranja. Se *stravagantizase* cu douăsprezece zile în urmă și încă tot n-avea umbră. Asta însemna că mai era încă în viață în Remora, și, atâta vreme cât era, exista și tentația de a-i cere Georgiei inelul și de a vedea dacă se putea întoarce în trupul lui din Talia. Nu știa dacă ea distrusese talismanul ori nu. Și își dorea ca asta să se termine pentru ca el să se poată concentra asupra noii lui vieți și asupra însănătoșirii.

A sunat telefonul. Vicky era foarte aproape de el.

– Georgia? Nu, mă tem că nu este aici. Noaptea trecută? Nu, n-a fost aici nici noaptea trecută. Așteptați o clipă – o să-l întreb pe Nicholas.

– A fost exact așa cum mi s-a arătat mie în cărți, a încercat doctorul Dethridge cam afumat să-i explice Georgiei. Toate

cărţile cu numere erau doiari – numărul pe care l-ai avut tu la cursă. Da, te aflai acolo – Prinţesa de Păsări.

– Prinţesa de Păsări? a întrebat Georgia nedumerită.

– Tânără fată, a spus Dethridge răbdător. Prinţesă. De Păsări pentru că acest loc e de aer – casă a calului zburător şi Oraş al Stelelor.

– Bine, dacă aşa spuneţi dumneavoastră, a convenit Georgia. Şi ce altceva v-au mai spus cărţile?

– Că ducesa – Arianna e Prinţesa de Peşti – era bine apărată de Lucian când a venit la sărbătoarea Stelelor Mişcătoare.

– Nu văd ce-a făcut el ca s-o protejeze, a spus Georgia.

– Şi cavalerul – tânărul Cesar – avea să fie închis într-un turn, a continuat Dethridge netulburat. Şi de cealaltă parte a ta era Prinţul de Şerpi – acesta e unul dintre tinerii prinţi ai Fecioarei, dar dacă e bietul Falcon sau prinţul Cayton, asta nu ştiu.

– Cum v-aţi dat seama de asta? a întrebat Georgia, stânjenită la gândul că elisabetanul anticipase deja intervenţia ei în viaţa lui Falco.

– Fecioara e un semn de pământ, a spus Dethridge. Aşa cum Berbecul e de foc şi Gemenii sunt de aer, de parcă asta ar fi explicat totul.

„Poate că ar trebui să mai faceţi o citire", s-a gândit Georgia. N-avea idee cum de era posibil ca aşa o încâlceală cum era cea cu ea, Luciano, Arianna, Gaetano şi chiar şi Falco şi Cesare, să fie dezlegată fără probleme.

Un cor de trompete de argint a vestit sosirea unui vizitator. Spre deosebire de noaptea ce trecuse, acum ducesa Bellezzei putea veni nestingherită să viziteze şi să felicite Berbecul care îi era vasal. Arianna şi-a făcut intrarea ţinându-şi capul sus. Purta o mantie stacojie, peste o rochie galbenă de mătase, şi avea o mască făcută din pene roşii şi galbene. Fiind însoţită de Rodolfo şi de Gaetano, a străbătut povârnita Via di Montone în ovaţii continue şi s-a îndreptat spre masa înaltă.

Paolo a adus scaune pentru oaspeţi, dar Arianna nu s-a aşezat până nu s-a dus să mângâie caii. Calul învingător, conform tradiţiei, era invitat de onoare la banchetul de celebrare a victoriei. Berbecii au mers chiar mai departe, şi Merla se afla şi ea acolo, lângă Arcangelo. Şi acolo unde era ea trebuia să fie şi Starlight. Cei trei cai aveau propriul lor spaţiu îngrădit în grabă în faţa bisericii, cu flamura de mătase a Stellatei fluturând în spate, prinsă de un stâlp înalt, şi toată seara suporteri şi vizitatori s-au dus să se minuneze de *Sorte di Montone*, norocul Berbecului.

Ducesa l-a dezmierdat pe Arcangelo puţin nervoasă şi apoi a mângâiat-o şi pe Starlight pe nas. Dar a zăbovit multă vreme s-o admire pe Merla.

– Nici n-aş fi crezut, i-a spus ea lui Gaetano. Până mai acum o săptămână era ceva ce văzusem doar în tablouri şi gravuri. Şi acum, aici se află o creatură fabuloasă, aşa cum se găsesc doar pe fragmentele de ceramică antică şi pe mozaicurile vechi.

– Şi iat-o în realitate, a spus Gaetano. Şi pe ea a furat-o familia mea Berbecului ca şi pe jocheul lor.

Arianna i-a pus mâna pe umăr cu afecţiune – un gest care nu le-a scăpat câtorva oaspeţi de la masa principală.

– Nu te-am considerat niciodată vinovat pentru faptele familiei tale, l-a asigurat ea.

– Mai ai de felicitat şi pe alţii în afară de cai, i-a atras Rodolfo atenţia, conducând-o înapoi la ospăţ.

– Într-adevăr, a spus Arianna, reînviorându-se brusc.

S-a dus la Georgia şi a prins-o de mâini, apoi, făcând să-i răsune vocea clară şi melodioasă în toată piaţa, i-a spus ferm:

– Felicit Berbecul şi pe jocheul său, Giorgio Gredi, fără a se poticni la nume. Ai salvat onoarea oraşului meu în această seară şi Bellezza îţi mulţumeşte. În semn de recunoştinţă, îi dăruiesc lui Giorgio un sac cu arginţi şi acest sărut.

Georgia a simţit surprinsă cum buzele îi sunt atinse în treacăt de ducesă şi i-a văzut ochii violeţi uitându-se ţintă la ea înainte de a-i înmâna un sac de catifea plin cu bani. Abia a îngăimat un mulţumesc în timp ce Berbecii şi-au exprimat toţi aprecierea bătând în mese şi din picioare. Asta însemna pentru ei distracţie pe cinste.

Georgia s-a aşezat jos tulburată în timp ce ducesa a acceptat calm o cupă de vin ce i-a fost turnată de Paolo. Arianna ştia, desigur, că nu putea lua arginţii cu ea când pleca acasă. Şi s-a hotărât să-i dea lui Cesare imediat ce se putea opri din mâncat; recupera timpul pierdut.

Luciano era ros de gelozie. Arianna nu-i aruncase nici măcar o privire ori un zâmbet şi totuşi simţea că tot ce făcea ea îl viza pe el. Şi ceea ce făcea ea atunci era să flirteze cu Gaetano. Şi totuşi, ce făcuse el ca să o supere? Şi-a adus aminte de sărutul dat Georgiei, dar asta bineînţeles că nu însemna nimic. Ea-l sărutase şi pe Cesare şi pe jumătate din populaţia Berbecului. Asta era ceea ce făceau remoranii după o mare victorie. De fapt, chiar şi Luciano fusese îmbrăţişat de nişte fete de cartier pe care nu le mai văzuse până atunci.

În acea noapte în cartierul Berbecului a fost o atmosferă de nepăsare şi abandon. Stellata fusese răpită familiei di Chimici şi redată lor după un sfert de veac. Cine ştie când puteau s-o mai câştige iar? În luna mai a anului următor, în cartier s-au născut o mulţime de copii drept consecinţă a dezmăţului din acea noapte de sărbătoare. Şi mulţi băieţi au primit nume ca Giorgio sau Cesare, iar fetele nume ca Stella sau Merla.

Gaetano nu era deloc imun la atmosfera şi atenţia pe care i-o arăta Arianna. A băut mai mult vin decât ar fi trebuit, ca să prindă curaj pentru ceea ce avea de făcut. Aproape că se şi convinsese pe sine însuşi tot gândindu-se în acea seară – aşa cum se mai gândise şi înainte – că n-avea cum să fie un chin să devină soţul frumoasei suverane a Bellezzei.

Meditaţiile i-au fost întrerupte de un strigăt brusc.

– Ia uitaţi-vă! a strigat Cesare. Au venit *manoushii*.

Aurelio şi Raffaella sosiseră pe nesimţite în piaţă şi se opriseră să vorbească cu Merla. Ea părea să-i asculte şi să-i înţeleagă. Piaţa s-a umplut încet-încet şi cu alţi membri ai tribului lor îmbrăcaţi pestriţ, şi, când Paolo s-a dus să vorbească cu ei şi să dea dovadă de ospitalitatea Berbecului, ei şi-au instalat instrumentele şi au dat un concert improvizat. Toboşarul Berbecului li s-a alăturat, prinzând repede din zbor ritmurile complicate, şi chiar şi heralzii au încercat să le ţină isonul cu trompetele lor.

Majoritatea suporterilor erau aşa de ameţiţi de vin, de nesomn şi de fericire, încât nu aveau chiar cine ştie ce pretenţii în materie de muzică. Dar, după o pauză, Aurelio a cântat ceva singur. Era o melodie suavă şi tristă, care pe Gaetano l-a făcut să se gândească la fratele său şi apoi la verişoara lui, la care trebuia să renunţe cât de curând pentru totdeauna.

– Este o atmosferă care-ţi sfâşie inima, nu-i aşa, prinţe? a spus o femeie pe care n-o mai văzuse niciodată.

Atunci observă că era nespus de frumoasă, îmbrăcată în culorile Berbecului. Pentru o clipă i-a adus aminte de ducesă, dar apoi a realizat că era mult mai în vârstă. Totuşi semăna cu Arianna la înfăţişare. Poate era o mătuşă aflată în vizită? Parcă-şi amintea că o mătuşă a ducesei era măritată cu doctorul Dethridge.

– Este foarte emoţionantă, doamnă, a spus el politicos.

– Pare să vorbească despre o iubire pierdută şi o datorie îndeplinită, a continuat ea. De alegeri greşite şi de o viaţă de sacrificiu, suportând consecinţele acelor alegeri.

Gaetano era nespus de surprins. Femeia aceea era oare o clarvăzătoare sau poate tot o *stravagante*?

– Puteţi interpreta aşa de multe într-o simplă melodie? a întrebat el.

– Nu-i nimic simplu în ce priveşte muzica *manoush*, a spus ea.

El s-a întors să se uite la harpist, şi, când melodia s-a sfârşit şi s-a uitat înapoi, femeia dispăruse. A fost o pauză, în care acordurile triste s-au spulberat în noapte. Şi apoi a început o melodie mai veselă şi mesele au fost împinse în spate pentru a se dansa.

Gaetano a dansat cu Arianna şi a văzut cu coada ochiului că tatăl ei dansa cu femeia misterioasă.

– Cine este femeia aceea care e cu regentul? a întrebat-o el. Tocmai mi-a spus nişte lucruri extraordinare. Cred că e un fel de vrăjitoare.

Arianna a râs.

– Nu eşti primul care spune asta, a zis ea. Dar nu i-a răspuns la întrebare.

Luciano şi Cesare erau într-o dilemă. Amândoi voiau să danseze cu Georgia, dar Berbecii ştiau că jocheul lor era băiat. Remoranii erau calzi faţă de toată lumea şi nimănui nu i se părea ciudat ca nişte tineri să se îmbrăţişeze şi chiar să se şi sărute, mai ales în timpul unei mari sărbători. Dar nu dansau ca perechi.

Cei trei prieteni s-au trezit înconjuraţi de nişte fetişcane frumuşele şi prietenoase. Arianna i-a aruncat nişte priviri tăioase lui Luciano, care avea drept parteneră o brunetă focoasă, iar Georgia s-a uitat disperată la Paolo. Dar el dansa fericit cu Teresa.

William Dethridge a fost cel care a salvat-o. Când s-a schimbat muzica, el i-a adunat pe toţi, inclusiv pe Georgia, pentru a dansa în cerc, în timp ce femeile băteau din palme şi ţineau ritmul. Georgia s-a trezit acolo unde şi dorea să fie, între Luciano şi Cesare, toată lumea cântând imnul Berbecului cu patos, cât îi ţinea gura.

Gaetano se afla în cealaltă parte a lui Luciano şi amândoi îşi doreau ca dansul să ţină o veşnicie şi ziua următoare să nu mai vină deloc. Amândoi ştiau că în zori avea să fie hotărât viitorul lor. Dar în acele clipe tot ce voiau era să danseze, să bea şi să cânte.

Enrico era singura persoană din Remora, cu excepţia Berbecilor loiali, care făcuse bani de pe urma cursei. Încă mai avea o grămadă mare de arginţi, pe care-i primise de la duce şi de la papă pentru a încheia pacte cu celelalte cartiere şi pariurile îi aduseseră încă şi mai mult. Acum se întreba dacă era cazul să părăsească oraşul. Nu ştia deloc unde să se ducă. Îi plăcea Remora şi să stea în preajma cailor, dar nu credea că era înţelept să rămână acolo. Furase un cal, răpise un om şi-l ţinuse captiv, şi, când se va afla asta în Berbec, va fi în pericol.

Şi totul fusese în zadar. Di Chimici pierduseră cursa şi capitalul Bellezzei era mai mare ca oricând. Vestea victoriei avea să se răspândească rapid în toată Talia, încurajând şi alte oraşe să opună rezistenţă alianţelor şi uzurpărilor. Ducele era înnebunit de durere acum, dar într-o bună zi avea să-şi vină în fire şi putea să-şi amintească de faptul că Enrico nu făcuse nicio ispravă.

Pe de altă parte, ducele era cea mai importantă persoană pentru care lucrase Enrico vreodată şi nu-i făcea nicio plăcere să renunţe la el. Poate că ar fi reuşit să-şi convingă stăpânul că i-ar fi putea fi de folos în vreun alt chip?

Acum trebuia să dea ochii cu Berbecii pentru că le datora bani. Era el un ticălos, dar era şi nespus de superstiţios. Le furase norocul, dar nu avea să încerce să îi jefuiască şi de câştigurile lor.

Petrecerea Berbecilor s-a încheiat atunci când *manoushii* s-au adunat să salute răsăritul, după obiceiul lor. Georgia stătea pe treptele din faţa bisericii căscând, frântă de oboseală. I-a văzut pe Rodolfo şi pe Gaetano însoţind-o pe Arianna la plecarea din piaţă. S-au oprit la fântână şi Rodolfo s-a întors să vorbească cu Silvia. Georgia i-a văzut pe cei doi tineri plecând

împreună şi l-a observat şi pe Luciano uitându-se după ei cu o expresie de adâncă disperare.

Paolo a venit la ea.

– Pari extenuată, i-a spus el. Vrei să vii înapoi la noi acasă?

Prin toată piaţa, se aflau scaune răsturnate şi steaguri ferfeniţite, printre resturi de vin vărsat şi de mâncare. Câinii căutau printre resturi şi oameni cu mucări cu mânere lungi stingeau şi ultimele torţe. Deodată a izbucnit o încăierare şi Georgia a văzut că Cesare trăgea de un bărbat în mantie albastră. Ea, Paolo şi alţi câţiva tineri Berbeci i-au sărit în ajutor.

– Ăsta e omul care m-a răpit! a strigat Cesare. Şi probabil că tot el a furat-o şi pe Merla şi totuşi îndrăzneşte să pună piciorul în cartierul nostru!

Enrico părea speriat, dar s-a apărat.

– Am acţionat la comandă, a spus el. Să nu-mi ziceţi mie că nu s-au întâmplat lucruri şi mai rele la Stellata înainte. Am venit să le dau banii celor care au pariat pe Berbec.

Câţiva tineri care-l ţineau i-au dat drumul. Era prima oară când se gândeau la câştigurile lor, dar în acel moment părea chiar o idee nimerită. N-aveau de gând să-l lase să scape aşa uşor. I-au întors pe dos toate buzunarele şi i-au golit desaga. Spionul a suportat totul fără să crâcnească. Principala lui provizie de arginţi se afla în siguranţă la Santa Fina. Cesare era dezgustat de eşarfele de toate culorile din desaga lui Enrico şi i-a confiscat-o cu totul.

Dar în cele din urmă spionul a părăsit piaţa nevătămat.

– Este o noapte frumoasă, a spus Gaetano conducând-o pe Arianna înapoi la palatul papal pe străduţele înguste.

– Dimineaţă vrei să zici, l-a corectat Arianna, păşind pe pavajul de piatră cu papucii ei roşii de mătase.

El s-a hotărât brusc să sfârşească odată ce avea de făcut.

– Alteța Voastră, a spus el, oprind-o sub una dintre torțele fumegânde. Arianna, se poate să nu fie nici timpul și nici locul potrivit, dar plecați în curând înapoi la Bellezza. Și nu mai pot aștepta. Am petrecut aproape o lună împreună și acum ne cunoaștem destul de bine. Vreau să știu ce părere ai de oferta mea? Vrei să te căsătorești cu mine?

– Așa, a răspuns Arianna. N-a fost chiar atât de greu, nu? N-a fost elegant, nici romantic, dar ți-ai îndeplinit rolul.

Georgia s-a îndreptat spre casa lui Paolo, împreună cu el și cu Cesare. Ei nu considerau că era corect ca jocheul lor victorios să doarmă în podul de fân, dar asta era ce-și dorea Georgia. Cesare a agățat desaga cu eșarfe a lui Enrico de un stâlp din grajd și a îmbrățișat-o pentru ultima oară înainte să se ducă în casă să doarmă. Paolo a îmbrățișat-o și el.

– Mulțumesc, a spus el. Ai curajul unui luptător. Îl vei birui pe fratele tău vitreg.

Și apoi a plecat. Luciano și Dethridge plecaseră și ei undeva și Georgia se întreba unde aveau să doarmă Rodolfo și Silvia, dar își închipuia că probabil dormeau în același loc. S-a întins în fân și îi auzea pe Arcangelo, pe Merla, pe Starlight și pe ceilalți cai ai Berbecului foindu-se dedesubt. Chiar și Dondola se întorsese, fiind adusă înapoi în Remora de Roderigo, care o luase din palatul di Chimici și sosise călare pe ea taman la timp pentru a lua parte la petrecerea Berbecilor.

În mintea Georgiei era un caleidoscop de culori și forme învârtejite – procesiunea, steagurile, caii, zgomotele, imaginea Merlei plutind deasupra Campo-ului, fundele colorate ale *manoushilor*, săruturile, muzica, vinul și...

Gaetano a dat buzna în spital. Ducele căzuse într-un somn adânc pe scaunul lui de lângă patul lui Falco. Francesca era încă trează. Camera mirosea a feştile fumegânde. Gaetano s-a oprit să vadă că pieptul lui Falco încă se mai mişca, chiar dacă aproape imperceptibil. Apoi a prins-o pe Francesca de mâini şi a scos-o afară din cameră. Pe hol, unde lumina dimineţii pătrunsese până la tablourile de pe pereţi, cu pacienţi cărora li se lua sânge ori li se puneau lipitori şi care săreau în sus, vindecaţi în chip miraculos, a căzut în genunchi pe dalele reci şi a cerut-o în căsătorie.

Şi Francesca a spus da.

Georgia s-a trezit în camera lui Falco, cu uşa închisă, dar nu şi zăvorâtă. Nu era nici urmă de el, dar pe perna de lângă ea zăcea o bucată de hârtie pe care era scris un singur cuvânt: „Descoperită!" Era seară şi casa părea pustie. Georgia s-a ridicat de pe podea, a coborât, apoi a plecat. Trebuia să se ducă acasă şi să facă faţă scandalului. Se consola la gândul că, indiferent prin ce trebuia să treacă, meritase.

Capitolul 24

Plase de aur

Când Georgia a intrat în sufragerie, în propria ei casă, a avut nevoie de câteva clipe pentru a se acomoda. Era frântă de oboseală şi oamenii de care tocmai se despărţise în Berbec îi păreau mai reali decât propria ei familie. Şi-a îndreptat atenţia asupra lui Falco, care era, în anumite privinţe, cea mai familiară persoană de acolo.

În timp ce ceilalţi se holbau la ea, i-a şoptit lui Falco: „Am câştigat!" Şi a avut vreme să observe surprinderea şi încântarea lui înainte de a se dezlănţui furtuna. Se aflau acolo Maura şi Ralph, Russell, soţii Mulholland şi încă un bărbat şi o femeie care, aşa cum a realizat Georgia treptat, erau ofiţeri de poliţie. Aceştia din urmă nici n-au mai stat. În ceea ce-i privea, un caz de dispariţie tocmai se rezolvase în chip fericit, iar ei aveau altele mult mai grave de rezolvat.

Imediat după ce au plecat ei, Ralph s-a dus la bucătărie să facă nişte cafea, trăgându-l după el pe Russell, care nu se dădea deloc dus. El voia să rămână să vadă focurile de artificii, dar tatăl lui a fost categoric. Cearta a durat parcă ore-n şir. Erau puse încontinuu aceleaşi întrebări: Unde fusese Georgia? Cu cine fusese? Ce făcuse? Ce ştia Nicholas despre asta?

Dar n-au ajuns la niciun rezultat. Ce putea ea să le spună? Că participase la o cursă de cai într-o altă lume şi câştigase şi chefuise şi dansase toată noaptea, fiind sărutată de nobili şi oameni de rând? Că văzuse un cal înaripat? Că dejucase un complot politic? Că fusese cu băiatul soţilor Mulholland?

Că „Nicholas" era un prinţ din altă dimensiune, din urmă cu sute de ani? Că ea era un erou pe nume Giorgio?

Indiferent ce crezuseră Maura şi Ralph înainte, atunci ar fi fost siguri că era sub influenţa drogurilor dacă le dădea vreunul dintre aceste răspunsuri. S-a agăţat de câteva idei simple.

– Nu pot să vă spun. N-am făcut nimic rău. Mi-am ţinut o promisiune. Nicholas nu ştie nimic. (Pentru această ultimă afirmaţie ar fi trebuit să-şi scuipe în sân, dar Falco ştia unde fusese ea, nu Nicholas.)

– Pariez că perversul ăla bătrân din magazinul de vechituri ştie ceva despre asta, a zis Russell, plin de solicitudine, şi inchiziţia s-a intensificat.

Din fericire, a reieşit că David Mulholland îl cunoştea pe Mortimer Goldsmith şi el a înlăturat supoziţia că ar fi fost ceva dubios în ce-l privea pe bătrân.

– N-are nimic de-a face cu domnul Goldsmith, a zis Georgia. Acum pot să mă duc la culcare? Sunt foarte obosită.

– Dar nu se poate să lipseşti o noapte întreagă şi mare parte din ziua următoare şi să te aştepţi să te lăsăm să scapi aşa de uşor, a bombănit Maura. Am fost îngrozitor de îngrijorată din pricina ta. Nu vreau să mai trec printr-o altă zi ca asta de azi. Şi a izbucnit în lacrimi.

Georgia s-a simţit îngrozitor. Nu trebuia să se sfârşească totul aşa, şi gloria, şi triumful. Nu suporta s-o vadă pe mama ei plângând şi să vadă feţele îngrijorate ale celorlalţi şi pe Russell care jubila şi pe Falco care ştia unde fusese ea în ambele lumi.

– Îmi pare aşa de rău, mamă, a spus ea. A fost ceva ce a trebuit să fac. Nu ceva ilegal, periculos (şi iar ştia că a minţit) ori stupid. Dar nu vă pot spune despre asta nimic. Trebuie doar să aveţi încredere în mine. V-am spus că o să fiu acasă la familia Mulholland ca să nu vă faceţi griji. Dar ceea ce am avut de făcut a durat mai mult decât mă gândisem eu – asta e tot. N-o să se mai întâmple niciodată, promit. Acum puteţi să mă puneţi la

zid, să mă pedepsiți cum vreți, dar trebuie să mă duc la culcare - n-am mai dormit de nici nu mai știu când.

– Las-o acum, Maura, a zis Ralph. Las-o să se odihnească. O să vorbim din nou mâine.

– Cum adică logodiți? a izbucnit ducele șocat atunci când Gaetano și Francesca s-au întors înapoi în cameră ținându-se de mână și i-au dat vestea. Dar cum rămâne cu ducesa?

– Am cerut-o în căsătorie, tată, a zis Gaetano, care îi explicase totul verișoarei lui. Am făcut ce mi-ai spus, dar ea a refuzat. A spus că-mi va fi întotdeauna prietenă, dar că inima ei aparține altcuiva. Și apoi mi-a spus să mă duc s-o caut pe Francesca.

– Și eu sunt liberă să-l accept de soț, unchiule, a adăugat Francesca. Căsătoria cu bellezzanul a fost anulată.

Ducele Niccolò s-a holbat la ei. Planurile sale eșuaseră cu totul. Dar a văzut că cei doi tineri se iubeau și-n mintea sa au răsărit planuri noi. Gaetano nu mai obținea Bellezza, dar putea moșteni titlul de suveran al Fortezzei, după ce murea bătrânul său văr Jacopo, deoarece acesta avea doar fete. Și fetele acelea puteau fi măritate cu alți fii ori nepoți de-ai lui, pentru a le face fericite și a se asigura că nu urmau să aibă soți de rang mai mic, care să amenințe titlul lui Gaetano.

– Foarte bine, a încuviințat el. Aveți binecuvântarea mea. Acum duceți-vă și transmiteți vestea și la palat. Eu o să rămân aici cu Falco.

Arianna a avut un musafir la palatul papal. Nu reușise să doarmă și se schimbase deja în ținuta de zi când un servitor a introdus-o pe mama ei în apartamentul său.

– Signora Bellini, a anunţat el şi s-a retras.

– Silvia, a întâmpinat-o Arianna după ce au rămas singure.

Nu-i spunea niciodată „mamă", pentru că numele acela era rezervat pentru mătuşa care o crescuse în anonimat pe insula din lagună, în timp ce Silvia Bellini conducea Bellezza şi-i ţinea pe di Chimici la distanţă.

– Bună dimineaţa, draga mea, a spus Silvia dându-şi jos vălul.

– Presupun că nu trebuie să-ţi spun cât de periculos e să vii aici? i-a amintit Arianna.

– Absolut deloc, a răspuns Silvia. Nu mi-a văzut nimeni de aici chipul în afară de tine şi de tatăl tău.

– N-ai stat aici azi-noapte, nu? a întrebat Arianna, speriată la gândul acelui risc.

– Ce noapte a fost aici după toată petrecerea aia? Nu, am stat în Berbec, a spus Silvia. Unde am vorbit cu tânărul tău pretendent.

– Cu care? a vrut să ştie Arianna.

– Cu cel care urmează să te ceară de soţie – cu cel care vrea Bellezza.

– Vrei să spui cu Gaetano, a spus Arianna. Şi ce i-ai zis?

– I-am sugerat că ar trebui să se gândească foarte bine înainte să-şi lase baltă vechea lui dragoste pentru o alta nouă.

– Ei bine, se pare că n-ai avut cine ştie ce influenţă, a spus Arianna. M-a cerut în căsătorie pe drumul de întoarcere la palat, la mijirea zorilor.

Silvia a privit-o în tăcere. Apoi a spus:

– Era mult prea devreme pentru a spune ceva serios. Şi care a fost răspunsul tău?

– L-am refuzat, a răspuns Arianna.

– Din ce motive?

– Pentru că nu-l iubesc şi pentru că el iubeşte pe altcineva – nişte motive foarte bune am considerat eu.

– Da, pentru o fetişcană oarecare de pe insulă, poate, a replicat Silvia. Dar tu nu mai eşti aşa ceva. Ştii doar că alegerea ta trebuie să fie influenţată de alte consideraţii decât de sentimente.

Arianna a făcut ochii mari.

– Doar nu vrei să spui că ar fi trebuit să-l accept? Pe un di Chimici? Ar fi ajuns duce al Bellezzei şi familia lui n-ar fi avut linişte până nu m-ar fi convins să mă alătur republicii lor. Şi atunci ar fi devenit duce în toată regula, ca suveran, nu consort. Bellezza şi-ar fi pierdut independenţa şi tradiţiile – toate lucrurile pentru care ai luptat tu atâta vreme.

– Eşti sigură că nu l-ai refuzat din motive mai puţin întemeiate? a întrebat Silvia. Pentru că preferi să fii liberă pentru altcineva?

– Şi dacă ar fi aşa? a spus Arianna, deranjată de întrebarea mamei ei. Tu vorbeşti despre datorie şi responsabilitate, dar te-ai căsătorit din dragoste. Nu-mi poţi spune să nu fac la fel.

– Nu-ţi spun eu ce să faci ori ce să nu faci, a argumentat Silvia. Doar să ştii care-ţi sunt motivele.

S-a auzit o bătaie în uşă şi un servitor l-a introdus pe Gaetano înăuntru. El râdea cu toată gura şi o ţinea pe Francesca de mână.

– Mă scuzaţi, Alteţă, a spus el protocolar. Nu ştiam că sunteţi logodită. S-a uitat curios la interlocutoarea lui din noaptea ce trecuse.

– Cred că pesemne Alteţa Voastră este logodit, a spus Arianna zâmbind. A întins mâinile spre Francesca. Şi cred că o să ne înţelegem mult mai bine acum că nu mai sunteţi bellezzană!

– Tata ne-a dat binecuvântarea lui, a spus Gaetano. Sper că şi Alteţa Voastră veţi face acelaşi lucru.

– Bineînţeles, a răspuns Arianna, şi mă aştept să primesc o invitaţie la nuntă.

Georgia a dormit şase ore, de la opt şi jumătate seara până la două şi jumătate dimineaţa, când a sunat ceasul pe care îl pusese sub pernă. S-a sculat căscând şi s-a uitat la camera ce-i era străină. Trăsese comoda în dreptul uşii, pentru a ţine locul zăvorului ce se bălăbănea şi care fusese stricat de Ralph când spărsese uşa.

Şi-a scos căluţul înaripat din buzunar şi s-a culcat din nou pe perne. Nu era nicio problemă să adoarmă la loc.

Nimeni nu s-a sculat prea devreme în cartierul Berbecului în ziua de după cursă. Cesare simţea că putea dormi şi o săptămână după captivitatea, evadarea şi finalul nebun de la Stellata, ca să nu mai punem la socoteală şi toată mâncarea şi băutura pe care le consumase la petrecere. Dar caii aveau în continuare nevoie să fie îngrijiţi şi gândul la micul dejun părea foarte ispititor, deşi trecuse cu mult de vremea la care-şi lua el prânzul în mod obişnuit.

A coborât scările poticnindu-se şi a găsit-o pe Teresa în bucătărie pregătind pâine, brânză, măsline şi fructe.

– Unde sunt ceilalţi? a întrebat el, luând o carafă grea de bere de la ea şi punând-o pe masă.

– Tatăl tău e afară la grajduri, a spus ea, cu Luciano şi doctorul Dethridge. Gemenii se joacă în curte. Oaspeţii noştri au născocit un soi ingenios de ţarc pentru ei şi surorile tale se joacă cu el – deşi cred că se vor plictisi repede de noutatea asta.

Cesare a luat o felie de pâine şi a ieşit în curte. Acolo se aflau fraţii şi surorile lui care stăteau într-un ţarc de lemn, cu zăbrele aşa de apropiate, încât nu aveau cum să iasă. Dethridge şi Luciano le dădeau bomboane printre zăbrele. În timp ce Cesare stătea şi se uita, Georgia a ieşit din grajd. Lăsase deoparte

hainele de jocheu din mătase, în roşu şi galben, şi revenise la hainele ei obişnuite, băieţeşti.

– Oh, aţi făcut un ţarc, a zis ea, fără a se adresa nimănui în mod special.

– Tânărul Lucian mi-a spus de ei şi l-am făcut împreună cu el şi signor Paul, a specificat Dethridge, tare mulţumit de rezultat.

– Au tot încercat să intre în grajd s-o vadă pe Merla, i-a explicat Luciano. Şi Teresa se temea să nu fie călcaţi în picioare.

Teresa a venit la uşa din spate şi i-a chemat la prânz, dar copiii au ţinut morţiş să şi-l mănânce pe al lor în ţarc, ca la picnic.

– E în regulă, a zis Dethridge. O să-i păzesc eu.

Dar, în cele din urmă, Teresa a adus tava cu mâncare şi băutură afară pentru el, pentru ea şi atât cât să ajungă şi pentru cei mici, şi doar Georgia şi Luciano au mâncat înăuntru împreună cu Cesare şi Paolo.

Tinerii erau un pic cam rezervaţi unul faţă de altul, după cât îşi făcuseră de cap în noaptea de dinainte.

– Bătrânul doctor se pare că iubeşte copiii, a remarcat Cesare.

– Nu vorbeşte niciodată despre ai lui, a zis Luciano, dar cred că i-a fost tare greu să-i părăsească.

– Cum te-ai descurcat acasă, Georgia? a întrebat Paolo.

Oftatul ei adânc i-a făcut pe toţi să ridice privirile.

– N-a fost chiar aşa de rău, a răspuns ea. Dar nu ştiu încă ce mă mai aşteaptă. Trebuie să mă întorc la timp acasă diseară şi să fiu gata să stau de vorbă cu părinţii mei chiar dis-de-dimineaţă. M-au lăsat să mă duc la culcare pentru că eram tare obosită, dar n-au spus care o să-mi fie pedeapsa.

– Îmi pare rău că vei fi pedepsită pentru noi, a zis Paolo. Dar ai spus „părinţii mei". Este prima oară când te aud vorbind despre amândoi în acest chip.

Georgia era şi ea surprinsă. E adevărat, s-a gândit ea. Deşi Ralph stătuse deoparte cât mai mult posibil când o certase Maura, fusese îngrijorat şi înţelegător. Poate că într-o zi avea să se gândească la el ca la un tată?

S-a auzit o bătaie în uşă şi şi-a făcut apariţia silueta înaltă a lui Rodolfo.

– Vin cu veşti, a zis el când s-a aşezat lângă ei, la masă. În familia di Chimici o să fie o nuntă.

Georgia a văzut că Luciano se albise la faţă, dar ea s-a bucurat un pic.

– Gaetano o să se căsătorească cu verişoara lui, Francesca, a continuat Rodolfo. Poate îţi aduci aminte de ea, Luciano. A fost candidata pe care a adus-o ambasadorul la alegeri împotriva Ariannei. Căsătoria ei cu consilierul Albani a fost anulată.

– Da, a răspuns Luciano mai calm decât se simţea. E fiica prinţului de Bellona, nu?

– Într-adevăr, a spus Rodolfo. Cei doi tineri s-au iubit de pe vremea când erau copii. I-am lăsat povestindu-i ducesei totul despre asta.

– Arianna ştie? întrebă Luciano. Şi nu o deranjează?

Rodolfo a ridicat din sprâncene.

– Trebuie s-o întrebi pe ea, a zis el. O să ne întoarcem împreună la Bellezza peste câteva zile.

Luciano a zâmbit uşurat şi încântat.

– Ce mai aşteptăm?

– Îmi pare rău să spun, dar cred că aşteptăm ca Falco di Chimici să se stingă, a zis Rodolfo. Sau să-şi revină.

A privit-o cu gravitate pe Georgia.

– A trebuit să aştept până ce se termina cursa, a spus el. Dar acum sunt nevoit să te rog din nou să-l aduci înapoi pe băiat.

Rinaldo di Chimici îşi vizita fratele în cartierul Capricornului. Alfonso, tânărul duce de Volana, fusese dezamăgit de cursă. Jocheul Capricornului, Papavero, nu făcuse nicio ispravă cu Brunello, iar după aceea nici măcar nu se încinsese o bătaie bună. Cinase la palatul papal, dar aerul de tristeţe din cartierul Gemenilor nu i-a făcut nicio plăcere şi se gândea să se întoarcă în oraşul său. Dar, şi el, ca toţi ceilalţi, considera că nu se cuvenea să plece din Remora când mezinul lui Niccolò se afla încă în pericol.

Alfonso oftă.

– Cred că mai bine l-aş vizita pe unchiul Niccolò la spital, să văd în ce ape se scaldă, a zis el. E o treabă tare încurcată.

– Vin şi eu cu tine, se oferi Rinaldo. Trebuie să aflu ce planuri are cu mine, acum că ultimele încercări cu Bellezza au dat greş. Ai aflat că Gaetano a fost refuzat? Se căsătoreşte în schimb cu verişoara Francesca.

– Într-adevăr? s-a mirat Alfonso. Parcă acum câteva luni eram toţi copii şi ne jucam în Santa Fina cât era vara de lungă. Ea era întotdeauna drăguţă cu el, chiar şi atunci. Şi Fabrizio făcea întotdeauna pereche cu Caterina.

– Poate că se vor căsători şi ei? a sugerat Rinaldo, încântat de posibilitatea ca sora lui mai mică să se căsătorească cu moştenitorul titlului şi banilor familiei di Chimici.

Alfonso părea să se gândească şi el la această posibilitate.

– Nu pare o idee tocmai rea acum, când Niccolò se află într-o dispoziţie aşa de favorabilă. Hai să mergem şi să-i sugerăm asta.

Georgia era la fel de strânsă cu uşa în Talia cum era şi la ea acasă. Rodolfo ceruse să-i vorbească între patru ochi şi se aflau

în camera lui Dethridge. Luciano nu era acolo s-o ajute. Urma să-l înfrunte pe *stravagantele* bellezzan de una singură.

– Falco urmează să facă o operație care îl va ajuta să meargă din nou, a spus ea. Și îi place să trăiască cu soții Mulholland. Cred că e posibil chiar ca ei să-l adopte.

– Deci toată lumea va fi din nou fericită? a întrebat Rodolfo. Nu așa merg lucrurile, Georgia. Luciano nu poate fi înlocuit.

– Credeți că eu nu știu asta? întrebă Georgia furioasă, abținându-se să nu plângă. Dar oamenii pot fi mângâiați. Ei și-au pierdut fiul și Falco și-a pierdut familia. Pare ceva firesc.

– Nu-ți pun la îndoială sentimentele, a spus Rodolfo blând. Doar știința, și poate și înțelepciunea. Falco nu și-a pierdut familia – și-a abandonat-o. Când se va stinge – ceea ce se va întâmpla foarte curând în Talia dacă tu nu-l salvezi – nici n-ai idee care pot fi repercusiunile pentru Talia, pentru portal, pentru noi toți cei ce călătorim între cele două lumi. Dacă vrei, o să vin și eu cu tine. S-a oprit. Nu mai porți inelul pe care-l folosea el drept talisman. Unde e?

– La gunoi, la mine în bucătărie, a răspuns Georgia.

Se temea mai tare decât atunci când o interogase ducele Niccolò sau decât atunci când jocheul Peștilor îi abătuse o ploaie de lovituri peste cap. Se pregătea mental pentru reacția lui Rodolfo. Dar el s-a ridicat doar și s-a dus la fereastră. S-a întors și s-a uitat la ea. Părea foarte obosit, și Georgia a avut impresia că era covârșit de responsabilități.

– Înțeleg prin asta că l-ai distrus, a concluzionat el. M-ai sfidat. Dar cred că înțeleg de ce. Presupui că mângâierea oferită și primită într-una dintre lumi poate compensa durerea și pierderea din cealaltă. Și sper să ai dreptate. Pentru că tu și Luciano sunteți acum într-o primejdie teribilă.

Ducele Niccolò părea să nu-şi recunoască nepoţii. Stătea la fel cum stătuse timp de două săptămâni, ţinându-şi fiul de mâna scheletică.

– Doctorii s-au înşelat. Falco este încă în viaţă.

– Unchiule, îmi pare aşa de rău, a spus Alfonso, şi era chiar sincer.

Ca toţi ceilalţi di Chimici, şi el ţinuse la micul prinţ. Toţi fuseseră afectaţi în urmă cu doi ani, când avusese loc accidentul, şi acum inimile le erau şi mai grele.

– Dar sunt veşti bune în ce-l priveşte pe Gaetano, a continuat el. E bine că verii mei îşi pot afla fericirea în vremea asta de tristeţe pentru noi. Şi sunt tineri şi sănătoşi şi-ţi vor dărui nepoţi.

Ducele era aşa de şocat, încât Alfonso se întrebă dacă nu fusese lipsit de tact. Dar se părea că-i inspirase un gând bun capului familiei lor.

– Ai dreptate, a admis ducele. Şi eşti drăguţ că mi-o spui. E ceva în care să nădăjduim. Dar de ce ar trebui Gaetano să se căsătorească aşa de tânăr când are doi fraţi mai mari necăsătoriţi şi o soră la fel? Ei toţi trebuie să se căsătorească, şi tu, Alfonso, şi Rinaldo dacă vrea. Di Chimici are nevoie de mai mulţi membri de familie. Tu ai o soră, nu-i aşa? Nepoata mea, cum o cheamă – Caterina? O fetiţă frumuşică din câte îmi amintesc. Ai vrea ca ea să se mărite cu unul dintre fiii mei? Neamul vostru este o ramură a familiei ce nu ne-a făcut numele de râs, nu sunt ca cei din Moresco, al cărui nume o să se stingă.

Ducele făcea planuri, imaginându-şi un întreg şir de urmaşi şi o familie în continuă creştere, plină de progenituri ale clanului lor.

Alfonso a fost luat cam prin surprindere, dar încântat să-şi afle unchiul într-o dispoziţie aşa de bună.

– Cred că sora mea, Caterina, era ataşată de vărul Fabrizio, a început el.

– Splendid, splendid, a comentat ducele. O să vorbesc cu el diseară despre ea. Nu-i vreme de pierdut. Ai şi tu planuri de căsătorie?

– Mă întrebam dacă te-ai gândit tu la ceva pentru mine, unchiule, a spus Alfonso. N-aş vrea să închei o căsătorie fără consimţământul tău.

– Foarte bine, foarte bine, a spus ducele, mintea lui începând să lucreze în acest sens. Ce-ai zice de fiica mai mică a bătrânului Jacopo, Bianca? Mă gândeam că cea mare – cum o cheamă? Lucia? – mă gândeam că ea ar putea să se mărite cu Carlo. Vreau ca Gaetano să obţină principatul Fortezza când moare Jacopo şi fetele acelea au nevoie de soţi buni.

Alfonso a încuviinţat din cap. Nu ştia ce ar fi zis Bianca – pe care o văzuse cu sora ei la cină cu o zi înainte – de o propunere aşa de neaşteptată, dar se părea că aveau să fie mai multe nunţi între verii din familia lor în acel an. El avea douăzeci şi şase de ani şi era gata de însurătoare. Iar Bianca era cu siguranţă o fată atrăgătoare. Toate cele din familia lor erau astfel. Doar câte unul dintre băieţi, ca Gaetano ori Rinaldo, era mai puţin arătos. Şi chiar şi Gaetano o atrăsese pe frumoasa Francesca în acea neaşteptată loterie a căsătoriei.

– Dar tu, Rinaldo? a întrebat ducele, mulţumit de felul în care fuseseră primite noile sale planuri.

– Eu nu-mi doresc să mă căsătoresc, unchiule, a zis Rinaldo stânjenit. Te rog să faci abstracţie de mine în planurile astea. Voi face orice altceva pentru a te sluji, desigur.

– Hmm? a murmurat ducele. Eşti vreun pic religios?

După discuţia cu Rodolfo, Georgia se simţea mizerabil. Cine era ea să-l înfrunte pe cel mai mare *stravagante* din Talia? Slabă consolare că Luciano era de partea ei, când ştia că Paolo şi Dethridge şovăiau. S-a dus afară spre grajduri, fără niciun

scop acum, după ce cursa se încheiase şi sarcinile ei în Remora păreau să se fi terminat. Cesare i-a făcut cu mâna din uşa grajdului. Ţinea pisica cenuşie în braţe.

– Pari a avea nevoie de ceva să te înveselească, a spus el. Ce zici de o plimbare cu Merla?

Georgiei nu-i venea să creadă. Să călărească un cal înaripat? Făcea suportabilă orice pedeapsă pe care trebuia s-o înfrunte în lumea ei.

– E în regulă? a întrebat ea. Mă refer la Paolo.

– El a sugerat asta, a liniştit-o Cesare. Acum a plecat să-şi regleze toate conturile legate de Stellata, dar a zis că ai nevoie de ceva care să-ţi ridice moralul după ce ai vorbit cu Rodolfo.

Georgia n-a aşteptat să i se spună de două ori. Cesare a scos iapa neagră din grajd şi au mânat-o amândoi în curte. Pe lângă pieptănarea obişnuită a coamei şi cozii şi perierea pielii ei lucioase, au trebuit să se îngrijească şi de pene. Merla şi-a întins cuminte aripile rând pe rând, lăsându-i să-i netezească penele şi să-i cureţe orice urmă de praf.

Nici nu se punea problema să o înşeueze şi Georgia s-a hotărât s-o călărească şi fără frâu. La urma urmei, Luciano se descurcase fără aşa ceva. Georgia a scos-o afară din curte şi a dus-o departe de străzi, până ce au găsit un teren deschis, suficient de întins pentru ca Merla să-şi poată lua zborul. Cesare i-a însoţit şi a ajutat-o pe Georgia să încalece. S-a uitat de sus, din spatele calului înaripat, la chipul lui vesel şi a realizat cât de tare se ataşase de el. Era un prieten adevărat, ca şi Alice. Cineva pe care se putea baza pe deplin.

– Mulţumesc, Cesare, a spus ea.

– Cu plăcere, a răspuns el. E greu s-o încaleci, când aripile ei te împiedică.

– Eu ţi-am mulţumit pentru că ai fost aşa de drăguţ în toate privinţele, şi cu cursa, şi cu toate.

Cesare a dat din umeri.

– Or să mai fie şi alte curse, a spus el. Şi tu mi-ai dat argintul de la ducesă. Acum ia-ţi zborul. A bătut-o uşor pe Merla peste crupă.

Mânza neagră şi-a înălţat capul şi a nechezat, apoi şi-a întins gâtul şi a început să alerge. A prins viteză şi Georgia s-a ţinut strâns de coama ei. Era ca o decolare cu avionul, doar că erai în contact mult mai strâns cu ceea ce se întâmpla. După o ultimă ridicare de la pământ, picioarele au încetat să se mai mişte şi aripile Merlei au preluat funcţia de transportare a calului şi călăreţului. Ascensiunea a fost rapidă şi imediat ce Merla a ajuns la o distanţă confortabilă pentru ea, bătăile din aripi s-au domolit – atât cât s-o ducă mai departe pe cerul albastru de deasupra Remorei.

Zburau spre nord, departe de oraş, dar, imediat ce Georgia s-a aşezat bine, a înghiontit-o pe Merla cu genunchiul drept şi a tras-o blând de coamă, ca să-i dea de înţeles că voia să schimbe direcţia. Calul zburător era ascultător. Nu voia să se întoarcă în locul în care fusese ţinut captiv. Îi plăcea să zboare în timpul zilei, folosindu-se de aripile dezmierdate de soare.

Sub ele se afla Remora, numeroasele sale subdiviziuni abia distingându-se de la distanţă şi fiind contopite într-un tot fremătând de viaţă. Oamenii minusculi stăteau în pieţe umbrindu-şi ochii cu mâinile şi privind în sus. Merla nu mai era un secret. Era mândria şi bucuria oraşului, deşi o mare parte din gloria ei revenea Berbecului. Dar chiar şi inimile Gemenilor şi Peştilor se bucurau la vederea ei. La urma urmei, erau remorani, şi niciun alt oraş din Talia nu se mai putea mândri cu un cal zburător ca ei.

Au zburat spre Belle Vigne, unde Georgia fusese cu trăsura fraţilor di Chimici în ziua în care se împrieteniseră cu tinerii prinţi. Asta fusese cu o lună şi ceva în urmă, şi acum Falco trăia în altă lume, iar Gaetano urma să se însoare. Georgia, Cesare şi Luciano zburaseră toţi trei cu calul înaripat, iar Berbecul câştigase Stellata. Dar ce urma să se întâmple cu ei toţi acum?

Georgia simţea că aventurile ei în Remora se apropiau de sfârşit. Avea să plece în Franţa într-o săptămână, dacă părinţii ei mai voiau s-o ia cu ei. Iar bellezzanii urmau să plece probabil mai curând. Era greu să te gândeşti la aşa ceva.

Tot ce dorea în acele clipe era să zboare la infinit, cu faţa lipită de gâtul cald al Merlei, în zgomotul făcut de aripile ei negre ce băteau încet, regulat, prin văzduhul limpede.

Falco stătea treaz în vechea cameră a lui Luciano. Scena de acasă de la Georgia fusese teribilă, dar cel puţin revenise în trup în siguranţă. Îi simţea totuşi lipsa din camera lui şi nu putea dormi pentru că se tot întreba ce i se întâmplase ei în Talia. Spusese că ea câştigase Stellata, dar asta părea imposibil. Falco ştia totul despre sumele de bani pe care tatăl şi unchiul lui erau dispuşi să le cheltuiască pentru a asigura o victorie a Gemenilor ori a Fecioarei.

Se întreba dacă Georgia se întorsese iar acolo şi se simţea cu totul rupt de vechea sa viaţă. Cum mergeau oare lucrurile în ce privea curtea pe care i-o făcea Gaetano ducesei? Ce făcea tatăl lui? N-avea să obţină niciun răspuns la aceste întrebări până nu era în stare să vorbească iar cu Georgia. Şi până ce nu afla răspunsurile, nu era în stare să doarmă.

Georgia s-a întors înapoi spre oraş când a început să se însereze. În timp ce Merla zbura încet spre casă, ei îi veni în minte un vers care-i plăcea Maurei: *Nu poţi închide clipa în plasele ei de aur.* E adevărat, se gândi ea. Şi totuşi, dacă ar fi avut o plasă de aur, aceea era clipa pe care şi-ar fi dorit s-o păstreze pe vecie.

Merla a început să coboare domol şi minunatul zbor a luat sfârşit. Dar după aceea, de fiecare dată când viaţa avea să fie

dificilă pentru Georgia, ea n-avea de făcut altceva decât să închidă ochii şi se trezea iar sus pe calul înaripat, zburând deasupra Oraşului Stelelor, înconjurat de câmpurile sale purpuriu-aurii de şofran.

După ce Georgia a descălecat, Merla şi-a scuturat aripile şi o pană neagră a căzut pe pavaj.

Ea a ridicat-o şi a pus-o în buzunar, lângă calul ei etrusc. Poate era o greşeală, dar nu voia s-o lase în Remora. Când a dus-o pe Merla înapoi la grajduri, Luciano o aştepta. A stat până ce calul înaripat a fost ţesălat şi hrănit, apoi a rugat-o să vină la o plimbare cu el.

– Bine, a zis ea, dar nu pot să întârzii. Azi trebuie să ajung înapoi la vreme.

S-au dus ca şi-n atâtea alte dăţi în Campo. Eşarfa în roşu şi galben a lui Cesare încă flutura agăţată de coloana din centru, dar acum localnicii şi turiştii se plimbau prin locul unde se ţinuse cursa cu mai puţin de o zi în urmă. Mulţi au recunoscut-o pe Georgia şi au salutat-o ovaţionând-o şi aplaudând-o.

– Eşti un erou al locului, a spus Luciano zâmbindu-i.

– S-ar putea să mi se urce la cap, a zâmbit ea. Mă aştept să fiu tratată la fel şi când o să trec iar porţile şcolii, în trimestrul următor.

– Şi eu o să mă întorc în Bellezza să învăţ să fiu un *stravagante* mai bun, a spus Luciano.

– E mai greu decât GCSE, a zis Georgia.

– O să-mi fie dor de tine, a spus Luciano pe neaşteptate.

– Într-adevăr? s-a mirat Georgia, gândindu-se: „Doamne, ajută-mă să nu mă înroşesc şi să nu plâng."

– Mi-a prins bine să întâlnesc iar pe cineva din vechea mea lume. La început a fost cam dureros, dar acum vreau să ştiu tot ce o să se întâmple cu Falco şi părinţii mei.

– Ai spus că ai mai fost acolo de câteva ori. Nu poţi să vii să vezi şi singur?

– Ba da, dar e foarte greu, a spus Luciano încet. Nu simt că aş conta cu adevărat acolo, şi e aşa de ciudat să-i pot vedea pe părinţii mei, dar să nu pot trăi alături de ei. Să ştiu că mă pot vedea, dar că nu am cum să le explic ce mi s-a întâmplat în realitate.

– Poate că va deveni cu atât mai uşor cu cât o vei face mai des, a sugerat Georgia. Şi poate că am să te pot vedea şi eu acolo?

– Asta mi-ar plăcea, a spus Luciano luând-o de mână. Nu pot explica foarte bine ce vreau să spun, dar simt că eşti foarte specială pentru mine, o legătură cu viaţa mea de dinainte, cineva cum nimeni de aici nu poate fi vreodată, nici măcar doctorul Dethridge. Lumea pe care a părăsit-o el pentru a veni aici nu seamănă cu nimic faţă de cea din care am fost eu luat.

„E bine să fii bun la ceva", s-a gândit Georgia, „chiar dacă nu e tocmai cel mai dorit lucru."

– Trebuie să mă întorc acasă, a spus ea. Trebuie să mă *stravagantizez*.

– Atunci o să-mi iau aici rămas-bun, dacă nu te deranjează, a spus Luciano. Cred că o să mă duc la palat s-o văd pe Arianna.

– Nu e periculos? a întrebat Georgia îngrijorată. Dacă e ducele acolo?

– Nu pot să trăiesc toată viaţa temându-mă de duce, a răspuns Luciano, şi s-a aplecat s-o îmbrăţişeze, sărutând-o uşor pe obraz.

Apoi a plecat, îndreptându-se încet dincolo de Campo.

Capitolul 25

Se aşterne umbra

Niccolò stătea într-un fotoliu, cu Falco în braţe, o biată umbră a ceea ce fusese. Erau singuri. Toţi ceilalţi membri ai familiei se întorseseră la palat să vorbească cu papa despre căsătorii. Pe fereastră intrau ultimele raze ale amurgului.

– E timpul, a spus ducele.

Şi foarte uşor, a acoperit faţa băiatului cu mantia sa şi a apăsat.

Falco a simţit un şoc brusc prin tot corpul. Era ca şi cum fusese lovit de un fulger ce-l făcuse să se ridice în picioare. Îşi simţea corpul puternic, solid, într-un chip nou. Nu se simţise niciodată extrem de uşor în lumea Georgiei, dar acum ştia că până atunci nu fusese prezent pe de-a-ntregul acolo.

– S-a întâmplat, a spus el, minunându-se. Vechiul meu trup a dispărut.

S-a dus şchiopătând la fereastră şi a tras draperia deoparte. Deasupra Islingtonului răsărise soarele şi primele lui raze au pătruns în încăpere. Falco stătea cu spatele la el şi şi-a văzut umbra întinzându-se de-a curmezişul patului.

– Acum mă aflu aici pentru totdeauna, a spus el.

Şi s-a simţit mai singur ca niciodată.

Georgia s-a trezit devreme, pregătită să accepte orice i-ar fi adus acea zi. Şi, înainte de toate, i l-a adus pe Russell. A dat

buzna în camera ei, împingând comoda deoparte, de parcă ar fi fost o căsuţă pentru păpuşi.

– Oh, cu asta credeai tu c-o să mă ţii pe mine la distanţă? a spus el.

– Ce vrei, Russell? a întrebat Georgia obosită.

– Vreau să ştiu unde ai fost noaptea trecută, a spus el cu chef de vorbă, aşezându-se pe patul ei. Şi să nu-mi vinzi mie gogoşile alea despre promisiuni. Pariez că ai fost pe undeva cu şontorogul ăla mic.

– N-am fost, a spus Georgia cu sinceritate.

Se simţea ciudat de calmă, deşi călăul ei îi invadase spaţiul intim. Pe Russell calmul ei l-a stârnit şi mai rău. Trebuia să încerce şi mai tare să-i smulgă un răspuns.

– Păi, ai fost tu cu un tip, pun pariu. Şi pariez că era tot un ciudat.

– Da, a spus Georgia. Mă aştept să gândeşti aşa. De fapt am fost cu doi, amândoi fiind consideraţi nişte tipi mişto, dacă ţin cont de numărul de fete din jurul lor.

Russell a făcut ochii cât cepele.

– Şi am băut o groază de vin roşu şi am dansat pe rupte, a continuat ea, gândindu-se la noaptea petrecută în Remora. Şi toată lumea a făcut toasturi în cinstea mea. Şi am primit o răsplată în arginţi.

– Oh, înţeleg, a spus Russell. Este o închipuire de-a ta, ca aia că ai fi populară la şcoală sau că ai avea un prieten. Ridicase glasul, enervat la culme de tonul ei calm. Dar asta o să rămână doar o închipuire de-a ta, nu? Eşti patetică şi urâtă. Nimeni nu te place şi nici n-o să te placă vreodată, cu excepţia unor rataţi ca Alice sau a unor paralitici ciudaţi ca Nichel-arsu!

– Russell! au strigat Maura şi Ralph în cor din uşă.

Georgia n-a mai trebuit să spună nimic. Russell ridicase glasul aşa de mult în cursul a ceea ce era de fapt doar o dovadă obişnuită a agresării Georgiei, stârnit de lipsa ei de reacţie, încât părinţii lor auziseră ultima parte a discursului său. Păreau aşa

de şocaţi, tot uitându-se prin cameră dincolo de comodă, încât Georgia mai-mai că îi compătimi. Ea tot încercase să le spună cum se purta Russell cu ea, dar acum că auziseră, ei chiar că nu-i mai păsa.

A dat din umeri, ridicând mâinile în sus. Russell s-a întors spre ea, cu faţa roşie de furie.

– Am să ţi-o plătesc eu, a şoptit el.

– Ce să-mi plăteşti? a spus Georgia tare. Tu ai stârnit totul. Eu eram aici, aşa cum am fost întotdeauna.

Niccolò a tras mantia de pe chipul lui Falco. Lunga şi agonizanta aşteptare a sfârşitului său se încheiase. Fiul lui se odihnea acum în pace, iar el îi putea organiza nişte funeralii grandioase. Avea să-i ducă trupul înapoi în Giglia şi să-l pună în cripta familiei şi urma să-i comande femeii aceleia – cum o chema oare? Miele? – să-i sculpteze un monument comemorativ. Sau poate că avea să-i construiască o capelă nouă, în mod special?

Astfel de gânduri erau mai uşor de suportat decât lunga agonie a lui Falco. Se uită în jos, la fiul lui preaiubit, şi apoi îşi dădu capul pe spate, în hohote de plâns. Plânsetele lui au făcut-o pe Beatrice să vină în goana mare. Se întorsese să-şi scape tatăl de îndelungata lui veghe. Sunetele sfâşietoare ale jelaniei lui i-au dat de înţeles ce se întâmplase.

Dar când a intrat în cameră a rămas cu gura căscată din pricina şocului. Primul lucru pe care l-a observat a fost părul ducelui. Doar cu o zi înainte fusese încă aproape negru tot şi doar pe alocuri grizonant. Dar acum era alb cu totul. Îmbătrânise cu zece ani într-o singură zi. Şi după acel şoc a văzut ceva ce a determinat-o să-şi facă în mod repetat semnul crucii.

Umbra ducelui se proiecta în lumina serii pe dalele podelei. Trupul lui Falco zăcea la el în poală, ca Iisus în catedrala din Giglia... dar nici urmă de vreo umbră de-a lui.

Când Ducele a văzut la ce se uita ea, a rămas mut. Stătea ținând trupul fragil al lui Falco în brațe. S-a îndreptat încet spre pat, să-l întindă. Dar în brațele fantomaticului duce nu se afla nimic și ceea ce a pus jos a fost tot nimic.

Ochii săi i-au întâlnit pe cei ai Beatricei și ea atunci și-a făcut și semnul norocului, și semnul crucii.

Luciano se afla în camera lui Rodolfo de la palat, cu el și cu Arianna. Erau toți trei nervoși. El și Rodolfo au simțit cum se mișcă pământul sub picioarele lor, de parcă orașul ar fi fost zguduit de un cutremur.

– Ce este? a întrebat Arianna, care nu simțise nimic.

Rodolfo s-a dus la oglinzile lui și le-a focalizat asupra mai multor locuri. Luciano s-a dus să se așeze lângă Arianna. Și-a petrecut brațul în jurul ei.

– Va fi bine, a încurajat-o el, oferindu-i o asigurare în care nu credea nici el. Ea s-a sprijinit de el, brusc obosită.

– Vreau să merg acasă, a spus ea încet. Hai să ne întoarcem în Bellezza.

– Cred că ar fi o idee bună, a admis Rodolfo.

Și apoi un străin posedat a dat buzna în cameră neanunțat. Le-a luat ceva timp să-și dea seama că era ducele. Părul îi albise complet și ochii îi erau roșii de nesomn.

– Mi-au spus că te voi găsi aici, i-a zis el lui Luciano. Tu, care cândva n-aveai umbră! Acum spune-mi ce i-ai făcut băiatului meu!

– Se simte mai rău, Alteță? a întrebat Arianna șocată.

– S-a stins, a răspuns ducele. S-a stins și totuși trupul lui mort nu are umbră. Cine are de gând să-mi explice asta? Vrăjitorul ăsta bătrân sau discipolul său în ale răului?

Niccolò a zărit brusc ceva în una dintre oglinzile lui Rodolfo. Spre groaza sa, Luciano și-a revăzut vechiul său dormitor, unde

Falco şedea pe pat cu capul în mâini. Soarele dimineţii contura o umbră clară pe cuvertura de pat din spatele lui.

Pentru duce această imagine a fost mult prea mult. Raţiunea şi sănătatea lui erau prea zdruncinate pentru a suporta aşa ceva. A leşinat, căzând jos. Rodolfo s-a dus la el şi i-a apăsat ochii cu degetele, murmurând ceva în şoaptă.

– Va dormi câteva ore bune acum şi nu-şi va mai aminti de asta. Totuşi ar trebui să plecăm înainte să se trezească.

A demontat oglinzile şi le-a aşezat în valiza sa, în vreme ce Arianna a chemat servitorii. Le-a explicat că ducele fusese copleşit de durere în timp ce-i anunţa de dispariţia fiului său şi leşinase. Servitorii l-au cărat în camera lui şi s-au dus să-i dea de ştire şi papei.

În câteva clipe a început să bată clopotul paraclisului de la palat şi oraşul a intrat în doliu.

De îndată ce Falco a ajuns la Georgia acasă, ea şi-a dat seama ce se întâmplase. Soţii Mulholland îl aduseseră astfel încât să poată sta de vorbă imediat, dar ea i-a văzut umbra la picioare şi lumina din privire.

– Ce mai faci? a fost tot ce a putut ea să spună prin acel salut formal, dar dând sens întrebării cât de mult a putut.

– Foarte bine, a răspuns el. Şi chiar aşa şi era.

Cei mari discutau în şoaptă, înghesuiţi unul în altul. Russell ieşise să se întâlnească cu prietenii lui. Pleca în Grecia în ziua următoare, şi atât Ralph, cât şi Maura voiau să-l ştie dus de acolo. Atmosfera se schimbase complet faţă de seara precedentă, când aceleaşi persoane se adunaseră s-o judece pe Georgia. Acum obiectul preocupărilor lor era Russell şi abaterile Georgiei trecuseră pe planul doi.

– Georgia, a spus Ralph brusc. Te-ar deranja să faci nişte cafea pentru toată lumea?

Georgia înţelese că voiau să discute singuri.

– Nicholas îţi poate ţine companie, a spus Vicky.

Aşa că cei doi au obţinut ceea ce-şi doriseră – să fie singuri, doar ei doi. Niciodată n-a mai durat atâta prepararea unei cafele. Georgia a trebuit să-i povestească lui Falco totul despre cursă, Cesare şi Merla şi despre petrecerea din cartierul Berbecului. Şi apoi şi despre Gaetano şi Francesca. După aceea, Falco a ţinut să-i povestească despre momentul în care a simţit că-şi recăpătase umbra.

– Mă întreb ce-o însemna asta pentru Luciano, a spus Georgia. Tatăl tău ne-a ameninţat pe el şi pe mine în caz că ţi se întâmplă ceva.

– Acum nu mă mai pot întoarce înapoi niciodată, nu? a întrebat Falco.

– Nu, fără un talisman din Talia, l-a lămurit Georgia.

Falco părea aşa de trist, încât ea a scos pana neagră din buzunar şi i-a dat-o.

– Uite, a spus ea. Eu sunt o *stravagante* şi îţi dau acest talisman. Sunt sigură că te va duce înapoi într-o bună zi.

În cartierul Berbecului câteva trăsuri erau trase la scară în vreme ce ocupanţii lor îşi luau rămas-bun. Rodolfo urma să se întoarcă în Bellezza cu Silvia, cedându-i lui Luciano locul său din trăsura Ariannei. Dar Dethridge nu avea să fie nici el singur în trăsura lui. Francesca se întorcea la Bellezza cu el, să-şi ia lucrurile din casa bătrânului Albani. Gaetano venise până acolo să-şi ia rămas-bun de la ea.

Şi a fost însărcinat să transmită tatălui său mesaje legate de plecarea grăbită a bellezzanilor. Urma să facă tot ce putea pentru a domoli suspiciunea şi furia lui faţă de *stravaganti*, dar un nor negru plana asupra viitorului lor.

Paolo şi Teresa şi-au luat rămas-bun de la oaspeţii lor. Luciano, Cesare şi Gaetano, singurii rămaşi dintre cei cinci care făcuseră pactul pe drumul spre Belle Vigne, s-au îmbrăţişat. Puteau auzi în continuare clopotul ce bătea în memoria lui Falco. Luciano se întreba dacă avea să mai fie în stare să-şi scoată acel sunet din urechi.

– Spune-i la revedere din partea mea jocheului meu de rezervă când se va întoarce, i-a spus ducesa lui Cesare. Dar sper să te văd concurând pentru Berbec la anul.

– Cu siguranţă, Alteţă, a promis Cesare, care nu încetase să se minuneze de acea nobilă frumoasă.

– Şi să nu uiţi să-i spui să aibă grijă de fratele meu, a adăugat Gaetano în şoaptă. Apoi, cu voce tare, grupului din Bellezza: Şi să aveţi grijă de Francesca pentru mine în Oraşul Măştilor. O să număr orele până ne vom revedea în Giglia.

– Aşa, a spus Arianna. Vezi că poţi să fii romantic dacă încerci? Bineînţeles că o să am grijă de ea.

Cei trei s*travaganti* care plecau l-au îmbrăţişat pe Paolo. Fiecare a primit putere de la ceilalţi şi a şi dăruit înapoi în egală măsură. Apoi trăsurile s-au îndreptat spre Poarta Soarelui. Şi pe drum au trecut pe lângă un grup de oameni îmbrăcaţi în culori vii şi cu multe zorzoane, care cărau instrumente muzicale.

– Opreşte, i-a strigat Arianna vizitiului său. Nu vreţi să mergeţi cu noi? a întrebat-o ea pe Raffaella. Mai e loc pe capră şi în a patra trăsură, dacă nu vă deranjează să mergeţi cu cuferele mele.

– Vă mulţumim, Alteţă, a spus Aurelio, răspunzând pentru amândoi. Dar noi avem cale lungă de străbătut pe jos. Sunt sigur că ne vom reîntâlni, în Oraşul Florilor dacă nu în ducatul vostru.

– Sper să fie aşa, a spus Arianna. Mi-ar plăcea să ascult din nou muzica voastră.

Pedeapsa Georgiei era să nu mai poată lua lecţii de călărie timp de un trimestru. Era greu, dar credea că era în stare să suporte. Călărise aşa de mult în vara aceea şi era puţin probabil să uite tot ce învăţase în Remora. Şi, într-un fel, orice cal ar fi fost aşa o dezamăgire după Merla, aşa că n-o deranja să mai amâne momentul când va trebui să facă acea comparaţie.

Existau şi compensaţii. Avea să plece oricum în Franţa, iar Russell pleca în Grecia a doua zi de dimineaţă, după cum era stabilit. Ralph şi Maura luaseră în sfârşit în serios problemele dintre ei.

– Acum înţeleg de ce voiai să ai zăvor la uşă, i-a spus Maura mâhnită în timp ce Ralph îi punea altul nou. Şi-mi pare rău că nu te-am ascultat până acum când ai tot încercat să-mi spui de Russell.

– Sunt aşa de afectat că o progenitură de-a mea poate să se poarte astfel, a spus Ralph.

– Nu m-a putut suferi niciodată, a spus Georgia. Cred că se răzbuna pur şi simplu pe mine pentru că îl deranja nespus că te-ai căsătorit cu mama.

– Ei bine, asta o să înceteze acum, a hotărât Ralph. Eu şi Maura credem că are nevoie de consiliere psihologică.

– A fost de acord cu asta? a întrebat Georgia.

Ralph şi Maura s-au uitat unul la altul.

– Nu tocmai, a răspuns Ralph. Dar l-am lăsat în vacanţa asta doar cu condiţia de a merge să-l vadă cineva după ce se întoarce.

Era aşa o uşurare să poată vorbi despre asta, dar Georgia ştia că Russell îşi pierduse deja puterea asupra ei. Şi-a adus aminte cuvintele lui Paolo: „El n-o să fie acolo mereu. Nu uita că nimic nu durează o veşnicie, nici lucrurile rele, nici cele bune."

N-a mai vorbit cu Russell până să plece el. Se hotărâse să nu se mai *stravagantizeze* în acea noapte. „Poate că sunt laşă", s-a gândit ea, „dar nu vreau să dau ochii cu ducele până nu recuperez somnul pierdut."

În noaptea următoare era deja prea târziu. Russell plecase, şi, odată cu el, şi calul etrusc. Şi de această dată s-a gândit că pentru totdeauna.

Unul dintre primii care şi-au prezentat omagiile la palatul papal după familie a fost Enrico, spionul. Purta o banderolă neagră.

I s-a spus că ducele dormea, dar papa urma să-l primească. Enrico şi-a netezit părul şi a intrat să-l vadă pe prelat.

– Sanctitate, a spus el, plecându-se înaintea lui Ferdinando di Chimici şi sărutându-i inelul.

– Ah, a spus papa, făcându-i semn să se ridice. Ai aflat de marea noastră durere?

– Bineînţeles, a răspuns Enrico. Îngrozitor, îngrozitor. Şi era chiar sincer în ce spunea.

– Este o pierdere neînsemnată dacă e s-o compar cu dispariţia celui mai mic prinţ al nostru, a adăugat papa, dar am fost dezamăgit că niciunul dintre concurenţii noştri n-a câştigat Stellata. A fost nespus de stânjenitor pentru fratele meu şi pentru mine.

– Regret asta, Sanctitate, a spus Enrico. Dar ce poate face un om împotriva forţei destinului? Trebuie să fiţi de acord că zeiţa n-a ţinut cu noi.

– N-am să fiu de acord cu ceva atât de lipsit de pietate, neruşinatule! a replicat papa îmbujorat. Ca lider al bisericii, nu cred în nicio zeiţă!

– Doar o simplă figură de stil, Sanctitate, a dres-o frumuşel Enrico, făcându-şi semnul norocului şi mascând asta printr-o scărpinătură şi o tuse.

Papa a tresărit.

– Ce vreau eu să spun este că anumite lucruri pur şi simplu nu ne sunt menite – de pildă, ca tânărul prinţ să fi supravieţuit. Am făcut tot ce am putut să aranjez cursa, dar remoranii sunt superstiţioşi şi imediat ce-au văzut minunea înaripată, toţi jocheii s-au prăbuşit – exceptându-l pe cel al Berbecului.

– Ştiu cine a câştigat, a spus papa acru. Dar sunt de acord că şansele ne-au fost cu totul potrivnice din momentul în care s-a născut calul acela în Remora. Dar întrebarea care se pune acum este ce să fac eu cu tine când cursa s-a încheiat. Îţi sugerez să-l însoţeşti pe fratele meu, ducele, înapoi în Giglia, de îndată ce va fi în stare să plece cu trupul fiului său. Sunt convins c-o să găsească el ceva de făcut pentru tine.

Falco avea o programare pentru operaţie şi abia aştepta să-i spună Georgiei. A sunat-o, dar ea era disperată.

– Cum adică, dispărut? a întrebat el.

– Russell s-a dus în Grecia până la sfârşitul vacanţei şi cred că a luat talismanul cu el – ori l-a stricat ca să nu mai poată fi reparat. A spus c-o să mi-o plătească el şi s-a răzbunat în felul ăsta.

– Îmi pare tare rău, a spus Falco. Crezi că ai putea folosi pana mea? Ţi-o dau dacă vrei.

La celălalt capăt al telefonului s-a lăsat o tăcere lungă.

– Nu, nu cred, a răspuns Georgia în cele din urmă. N-a fost adusă pentru mine. Probabil că n-ar funcţiona.

Ducele Niccolò a dormit timp de douăsprezece ore şi s-a trezit cu forţe proaspete. A trimis după servitorul său să-l bărbierească şi să-i tundă părul recent albit şi apoi a mâncat un

mic dejun copios, spre uşurarea copiilor săi. Ducele voia să lase durerea la o parte şi să treacă la maşinaţiile lui obişnuite. Amintirile sale legate de ziua de dinainte erau vagi. Undeva, în străfundurile minţii lui, ştia că povestea cu moartea lui Falco nu era chiar aşa cum o spusese el, dar a îngropat acel gând tot atât de adânc pe cât avea să-şi îngroape şi fiul.

Dar nu putea uita pe deplin ce se întâmplase după aceea. Era ceva ciudat în ce priveşte plecarea lui Falco din această lume şi avea legătură cu *stravaganti*, deşi Niccolò nu-şi mai putea aminti ce văzuse în oglinzile lui Rodolfo. Era hotărât să-şi înteţească eforturile îndreptate împotriva lor şi să afle cu exactitate ce erau ei în stare să facă.

În acest scop, a trimis după fiii săi rămaşi în viaţă, pentru un consiliu de familie. Gaetano a sosit primul, şi veştile pe care i le-a adus tatălui său au picat cum nu se poate mai prost.

– Au plecat? Bellezzanii au plecat? a spus Niccolò neînţelegând. Fără să fie măcar politicoşi de formă şi să aştepte funeraliile fiului meu?

– Ducesa a insistat ca eu să-ţi transmit regretele sale cele mai profunde, tată, a spus Gaetano. Şi n-am vrut să te trezim când dormeai aşa de bine pentru prima oară după atâtea zile. Dar ziua fixată pentru plecarea ei era oricum cea de ieri şi era neliniştită că lăsase baltă afacerile oraşului său atâta vreme. Ea şi regentul au lipsit timp de două săptămâni şi ştii şi tu cât de vulnerabil poate fi un ducat atunci când conducătorul său este plecat.

– Eu însumi sunt plecat din Giglia de mult mai mult timp decât atât, a replicat ducele cu dispreţ.

– Dar nimeni n-ar îndrăzni să se ridice împotriva ta, tată, a spus Gaetano. Ducesa nu are acest titlu decât de un an. E normal să se simtă ameninţată.

– E vremea să ne întoarcem cu toţii în oraşele noastre, a hotărât Niccolò. Avem lucruri importante de pus la cale –

o înmormântare, nişte nunţi şi un război total împotriva *stravagantilor.*

– De ce? a întrebat Gaetano curajos. Pentru că l-am pierdut pe Falco? Dar asta n-a fost nici pe departe din vina lor.

Niccolò s-a uitat la el neînţelegându-l.

– Te rog, tată, a spus el blând. Falco se odihneşte acum. Nu putem oare să uităm de vendete şi să-l plângem în linişte?

– Nu înţelegi, a spus Niccolò. *Stravaganti* se află în spatele acestui lucru, cel puţin Rodolfo este. Am văzut ceva... ceva neobişnuit. E vorba de magie aici, şi am de gând să-i dau de capăt.

Domnul Goldsmith îşi lua o mică vacanţă. Pusese plăcuţa cu ÎNCHIS la magazin şi s-a dus să-i facă Georgiei o vizită la ea acasă. Maura era şi ea acolo şi a fost surprinsă să-l vadă la uşă. Dar a făcut ceai pentru toţi şi a şi stat să bea împreună cu ei.

– Plec pentru câteva săptămâni, a spus el. Am vrut doar să trec pe aici şi să te anunţ. M-a sunat nepotul meu aseară şi m-a invitat să merg în vacanţă cu el şi cu familia lui în Norfolk Broads.

Georgia s-a bucurat. Domnul Goldsmith nu mai vorbise niciodată despre familia sa şi ea îşi închipuise că era singur.

– N-aş vrea ca tu ori Nicholas să veniţi la mine la magazin şi să-l găsiţi închis, a continuat el. Nu-l închid prea des vara, dar aceasta este o ocazie mult prea bună pentru a o rata.

– Nepotul dumneavoastră locuieşte în Norfolk? l-a întrebat Maura.

– Nu, locuieşte în Cambridge, a precizat domnul Goldsmith. De acolo e familia mea. Şi soţia la fel.

– Nu ştiam că aţi fost căsătorit, a spus Georgia.

– Am pierdut-o cu ani în urmă, a spus domnul Goldsmith. Înainte să avem copii. Dar am trei strănepoţi şi mă bucur să navighez împreună cu ei.

După plecarea lui, Maura i-a cerut scuze Georgiei.

– M-am înşelat în privinţa domnului Goldsmith, a spus ea. Pare un bătrânel tare de treabă. Russell era cel pervers.

Georgia a îmbrăţişat-o.

– Acum nu mai contează, a spus ea.

Enrico era la palatul din Santa Fina să-şi ia banii, când l-a văzut pe duce. Niccolò di Chimici se plimba prin camerele somptuoasei reşedinţe de parcă ar fi căutat ceva.

– Stăpâne, l-a strigat Enrico şovăielnic.

Ducele s-a întors, a tresărit, apoi s-a destins.

– Ah, spionul, a spus el. Aici nu-i nimic de spionat – doar un palat pustiu şi un om bătrân.

– Pot face ceva pentru Înălţimea Voastră? a întrebat Enrico. Mi-a părut rău să aflu despre prinţ.

Niccolò s-a gândit câteva clipe.

– Spune-mi, dacă ţi-ai fi îngropat fiul preferat, ce ai fi pus în sicriul său alături de el?

Enrico nu avea copii şi nici vreo perspectivă conturată, acum că Giuliana lui dispăruse. Dar avea o imaginaţie bogată.

– O amintire din copilărie, stăpâne? O jucărie preferată? Vreo podoabă ori un tablou?

– Un tablou? Da, ai dreptate.

Ducele a scos din cămaşă o miniatură.

- Port asta la mine de când a murit soţia mea, Benedetta. Ar trebui să se ducă şi să aibă grijă de fiul nostru în mormânt. Pentru mine totul a luat sfârşit acum.

Georgia se afla la soţii Mulholland să-şi ia rămas-bun înainte de a pleca în Franţa.

– Crezi că ai să te mai întorci vreodată în Remora? a întrebat-o Falco.

– Sper, a răspuns Georgia, oftând adânc. E un loc atât de fantastic şi o să-mi fie dor de Cesare şi de familia lui.

– Totuşi, cred că persoana de care o să-ţi fie cel mai mult dor nu se află în oraşul acela, i-a şoptit Falco.

Georgia n-a spus nimic. Se părea că nu reuşise să-şi ascundă sentimentele aşa de bine în Talia pe cât o făcuse în lumea ei.

– Ai fost surprinsă că ducesa l-a refuzat pe fratele meu? a insistat el.

– Nu tocmai, a recunoscut Georgia. Era un di Chimici, la urma urmei, chiar dacă unul foarte drăguţ.

– Dar de mine ce spui? a întrebat Falco. Eu sunt drăguţ?

– Tu nu mai eşti un di Chimici deloc, ai uitat? a spus Georgia. Acum eşti un Duke şi poate într-o zi un Mulholland.

– Dar crezi că sunt drăguţ?

– Nu fi zănatic! a spus Georgia. Ce se întâmplase cu toată lumea peste noapte? Se părea că de când câştigase Stellata avea un succes nebun în ambele lumi. Bineînţeles că aşa cred, a adăugat ea, văzând că Falco părea abătut.

– Nu pot explica exact ce vreau să spun, a afirmat ea, aducându-şi brusc aminte. Dar vei fi întotdeauna special pentru mine, pentru că reprezinţi o legătură cu viaţa mea din altă lume pe care nimeni altcineva nu o mai cunoaşte.

Apoi s-a aplecat să-l îmbrăţişeze şi l-a sărutat în treacăt pe obraz.

Epilog

Al treisprezecelea călăreț

Remora, septembrie 1578

Campo delle Stelle a fost transformat pentru a doua oară în pistă de curse în acea vară. Uneori se întâmpla să mai existe o cursă – Stellata Straordinaria – pentru a comemora vreo importantă ocazie publică. Ultima fusese cu douăzeci de ani în urmă, când Ferdinando di Chimici devenise papă și primise titlul reintrat în uz de prinț de Remora.

Acum, fratele său, Niccolò, hotărâse că trebuia să aibă loc o cursă extraordinară pentru a celebra scurta viață a mezinului său. În oraș era mare agitație pentru pregătirea acestei noi curse, așa de curând după ultima. Era necesar să fie amenajată o nouă pistă, să fie numiți oficialii, să fie curățate hainele de paradă și să fie făcute mai multe exerciții de mânuire a steagurilor. Tobele de la ultima cursă nici nu încetaseră bine că au și început a răsuna din nou și Remora își trăia iarăși viața pe fundalul bătăilor lor permanente.

Și mai important era ca Fecioara sau cel puțin Gemenii să câștige acea cursă – Stellata lui Falco – iar jocheului câștigător i se acorda un premiu mai mare decât cel obișnuit.

Lui Cesare nici nu-i venea să creadă ce noroc avea – urma să aibă șansa de a participa la cursă cu Arcangelo, fără a fi nevoit să mai aștepte încă un an. Și de această dată n-avea de gând să se mai lase răpit. Viața devenise un pic cam monotonă în acea lună, de vreme ce bellezzanii plecaseră și di Chimici se

întorseseră în Giglia. Pe Cesare îl mâhnise dispariţia lui Falco, deşi ştia că el trăia într-o altă lume, una pe care el nu se aştepta s-o vadă nicicând, aşa că se îndoia că avea să-l mai revadă. Se ataşase de tânărul prinţ. În ce o privea pe Georgia, ea nu se mai întorsese să-i viziteze din ziua de după cursă.

Cesare se întreba dacă ea avea să vină pentru Straordinaria. Trebuia să se fi întors acasă din vacanţă la data aceea.

Londra, septembrie 2004

De fapt, Georgia se întorsese acasă de un an. Se întâmplaseră atâtea în acel timp, dar nu mai întreprinsese nicio călătorie în Talia, pentru că talismanul dispăruse. Când Russell se reîntorsese din Grecia, fusese întrebat despre calul înaripat, dar de această dată a negat că l-ar fi luat el.

S-a dus la şedinţele lui de terapie, spre marea surprindere a Georgiei, şi viaţa ei acasă s-a ameliorat simţitor, deşi nu era perfectă. Ralph şi Maura, care se duceau cu Russell la unele din sesiunile de terapie de familie, erau vizibil şocaţi de cât de grave erau problemele lui.

N-avea s-o placă niciodată pe Georgia şi nici ea pe el, dar a încetat s-o mai persecute. Continuau un soi de război rece, dar Ralph şi Maura erau acum aşa de vigilenţi, încât acesta nu escalada niciodată.

Era de-a dreptul ironic. Acum că Russell îşi pierduse complet puterea de a o răni sau speria, nu mai avea cu ce agresiune să se confrunte. Şi avea o viaţă teribil de ocupată. Era anul examenului GCSE şi avea de făcut o groază de teme şi de cursuri.

Se împrietenise şi mai mult cu Alice; s-a dus cu ea la Devon în câteva weekenduri, ceea ce era cum nu se poate mai binevenit în acel prim trimestru, când ducea dorul Remorei şi îi era interzis să se ducă la baza de echitaţie a lui Jean.

În trimestrul din primăvară, Georgia şi-a făcut primul prieten, pe Dan, cu un an mai mare. Relaţia lor a durat opt săptămâni, sfârşindu-se taman la timp pentru ca Georgia să se poată concentra asupra examenelor ei. Rezultatele se afişaseră cu trei săptămâni în urmă şi se descurcase îndeajuns de mulţumitor încât să fie scoasă la restaurant de Ralph şi Maura şi să i se cumpere şi un aparat foto digital.

Dar cel mai bun cadou a fost să afle că Russell se muta de acolo. Mediile lui fuseseră suficient de bune încât să-i asigure un loc la Computer Sciences în Sussex. N-a vrut să sărbătorească împreună cu familia, dar a tras o beţie pe cinste cu cei mai buni amici ai lui şi a fost mahmur vreme de două zile. Răsplata lui a fost să-i fie plătit depozitul pe o casă închiriată în Brighton şi urma să se mute din Islington înainte de începutul trimestrului. „Nimic nu durează o veşnicie", şi-a zis Georgia încântată.

Ea îşi petrecuse o mare parte a verii în Devon, cu Alice, călărind şi întâlnindu-se cu nişte prieteni noi din zonă. Unul dintre ei era un băiat brunet pe nume Adam şi ea spera ca în weekendurile următoare să ajungă să-l cunoască mai bine.

Georgia şi-a făcut prieteni noi şi la şcoală acum. Câştigarea Stellatei o schimbase mai mult decât ar fi bănuit ea vreodată. Avea mai multă încredere în sine, ce provenea dintr-o profundă satisfacţie personală că fusese bună la ceva, ceea ce-i schimbase atitudinea şi înfăţişarea. A încetat să-i mai respingă pe cei care încercau să se împrietenească cu ea şi a realizat că mai mulţi decât şi-ar fi închipuit ea păreau să o placă. Şi, odată ce Russell a încetat s-o mai asedieze acasă, a simţit cum personalitatea ei se dezvoltă în spaţiul pe care el i-l lăsase liber în jurul său.

Nu şi-a mai înlocuit cercelul din sprânceană, dar acum avea un tatuaj pe umăr cu un cal înaripat şi îşi lăsase părul lung, pe care-l vopsise roşu închis cu şuviţe albe şi negre în faţă.

Şi ajunsese să aibă şi sâni, nu unii de pagina a cincea de ziar, dar unii atrăgători şi se obişnuise să poarte tricouri scurte şi mulate în locul celor lăbărţate. Acum nimeni n-ar mai fi luat-o drept băiat în nicio lume.

Dar, dacă viaţa ei se schimbase după ultima sa escapadă în Remora, cea a lui Falco se transformase cu totul. Ajunsese printre primii pe lista de aşteptare pentru operaţie din pricina vârstei sale şi a gravităţii stării lui şi suferise o înlocuire totală de şold înainte de primul Crăciun petrecut în noua sa lume.

Au urmat luni de tratament, fizioterapie şi deprindere cu mersul fără cârje. Prin februarie putea merge fără ajutor, dar mai şchiopăta încă. În mai, după luni de antrenament la sală şi lecţii de înot, şchiopătatul dispăruse şi crescuse cu cinci centimetri faţă de cât avea când se *stravagantizase*, cu nouă luni înainte.

Falco era acum elev în clasa a IX-a la Barnsbury Comprehensive şi era neaşteptat de popular. Fetele îl admirau pentru înfăţişarea sa plăcută şi exotică şi băieţii pentru regimul lui intens de antrenament. Şi nu-i afecta imaginea cu nimic că cea mai bună prietenă a lui era o fată din clasa a XI-a, privită în general ca o tipă dură.

Era noaptea de dinaintea Stellatei lui Falco şi cartierele din Remora erau iarăşi iluminate din plin. Oraşul reuşise întotdeauna să-şi revină după o cursă şi să se pregătească pentru următoarea – exista şi un proverb local: „Stellata se ţine tot anul" – dar în acel an se bucurau de o a doua şansă de a câştiga. Fusese comandat un nou drapel al Stellatei în Giglia şi executat în grabă, cu un mic portret al lui Falco călare în colţul din dreapta-jos.

Cesare nu se aştepta deloc ca Berbecul să fie lăsat să câştige, dar se bucurase să fie oaspete de onoare la ospăţul din cartierul

lui cu o noapte înainte, fiindu-i înmânat coiful de către preot şi ţinând şi primul său discurs.

– Berbeci! a spus el, adresându-li-se mesenilor într-o mare de feţe de masă şi bannere în roşu şi galben. Sunt onorat să fiu jocheul ales pentru voi. La Stellata trecută am fost în mod inevitabil împiedicat să particip, dar ne amintim cu toţii ce s-a întâmplat atunci, nu?

Un val de aprobare a răsunat din partea Berbecilor.

– Aşa că, deşi nu poate fi alături de noi în această seară, haideţi să bem în sănătatea ultimului campion al Berbecului – Giorgio Gredi!

Şi în toată piaţa a răsunat numele său.

Georgia se simţise ciudat toată ziua. Nu se obişnuise încă bine cu noul său program de elevă în clasa a XI-a. Avea o nouă dirigintă şi doar cinci materii de studiu, ceea ce era un lux. Putea folosi sala comună – un spaţiu cu fotolii de obicei folosite de cei mai mari şi o bucătărie pentru făcut cafea instant – şi existau perioade libere când putea să stea şi să studieze în laboratorul de resurse sau, atunci când era vreme frumoasă, şi pe iarba de afară.

Era o zi frumoasă, ca în toiul verii, deşi seara era rece. Georgia avea o pauză chiar înainte de prânz şi stătea afară cu Alice, citind *Povestea slujnicei*, care era una dintre cărţile din bibliografia pentru literatură engleză.

– Imaginează-ţi o lume în care oamenii obişnuiţi nu ar putea avea copii, a spus Alice.

– Ar fi un lucru bun dacă ei ar semăna cu Russell, a comentat Georgia.

– Oh, da, se mută azi, nu-i aşa? a întrebat Alice. V-aţi luat rămas-bun?

Georgia a pufnit.

– Călătorie sprâncenată! a spus ea, şi s-a întrebat dacă de-asta se simţea ciudat. E cea mai fericită zi din viaţa mea.

Dar nu era. Cea mai fericită zi din viaţa ei fusese atunci când câştigase Stellata şi o sărutase Luciano, dar nu-i putea spune Alicei sau oricui altcuiva despre asta, lucru care o întrista. Şi mai era şi neliniştită. Când venise iar 15 august în acel an fusese chinuitor să-şi imagineze ce se petrecea în Remora. Ea şi Falco – Nicholas, aşa cum trebuia să-i spună acum – îşi petrecuseră ziua împreună, discutând despre cursă şi întrebându-se ce cai şi ce jochei aveau să participe şi dacă di Chimici aveau să câştige în acel an.

Apoi fusese aniversarea translatării lui Nicholas, şi el fusese deprimat şi stăpânit de dorul de casă. Discutaseră deseori despre încercarea lui de a folosi pana primită drept talisman pentru a vedea dacă putea să se ducă înapoi în Talia într-o vizită, aşa cum făcuse Luciano în lumea lor, dar Falco nu voia să se ducă fără Georgia, iar talismanul ei dispăruse.

Georgia oftă. Ea tot sperase, pe tot parcursul acelui an, că l-ar putea revedea pe Luciano, că poate se întorcea el la Londra, într-una dintre dificilele lui escapade, pentru a-şi revedea familia. Îşi continuase lecţiile de vioară – de fapt era pe cale să obţină şi un calificativ superior – şi bineînţeles că se ducea deseori la soţii Mulholland acasă, să-l vadă pe Nicholas. Dar Luciano nu s-a arătat deloc.

Dan fusese un tip foarte de treabă şi Adam era drăguţ, dar ea încă îşi mai dorea să-l vadă pe Luciano.

– Spune-mi la ce te gândeşti, i-a cerut Alice. Ăsta a fost un oftat adânc.

– Ai auzit vreodată de băiatul care era cu un an mai mare ca noi şi care a murit acum doi ani? a întrebat Georgia brusc. Nu mai vorbise niciodată despre el cu Alice.

– Te referi la tipul cu păr negru, ondulat, care părea frumuşel foc? Majoritatea fetelor din anul nostru erau îndrăgostite de el, nu-i aşa? Ce-i cu el?

– Nimic, a spus Georgia. Obişnuiam să-l văd în orchestră. Îmi plăcea mult.

– Oh, a exclamat Alice surprinsă. N-ai spus niciodată.

– Nici nu prea avea sens, a zis Georgia. Nu mai e nimic de făcut. N-am să-l mai văd niciodată.

Şi şi-a dat seama că aşa şi era. Trebuia să-l plângă iar.

Alice părea chiar interesată. Dar în acel moment a sunat clopoţelul pentru prânz şi şansa lor de a vorbi se dusese. Elevi din toţi anii ieşeau în lumina soarelui, bucuroşi să mai prindă o ultimă rămăşiţă a verii.

– Nicholas, prietenul tău, seamănă vreun pic cu el la înfăţişare? întrebă Alice pe neaşteptate.

Un grup de elevi de clasa a IX-a se împrăştiau prin curte. Un tip zvelt, cu păr buclat, se detaşă de grup şi se îndreptă spre locul unde stăteau ele, pe banca năpădită de iarbă.

Georgia îşi acoperi ochii ferindu-se de soare şi se uită în sus la Nicholas. Era plăcut să-i vadă umbra întinzându-se în spatele lui, pe asfalt.

Luciano lucra împreună cu Rodolfo şi Dethridge în laboratorul maestrului său din Bellezza. De când se întorseseră din Remora îşi tot făcuseră griji din pricina consecinţelor dispariţiei lui Falco. În primul rând, de teama unor represalii din partea ducelui. Dar şi pentru că Rodolfo era convins că se petrecuse o schimbare a portalului ce le permisese accesul în cealaltă lume.

După translatarea lui William Dethridge, lumea din care venise şi Luciano avansase mult în timp faţă de Talia secolului al XVI-lea, dar diferenţa se micşorase la vremea primei călătorii a lui Luciano. Portalul rămăsese stabil luni de zile şi apoi timpul încetinise iar când Luciano ajunsese naufragiat în Talia. Diferenţa era de doar câteva săptămâni şi eforturile celor trei *stravaganti* care lucraseră împreună îl stabilizaseră iar,

reducând acele săptămâni la o singură zi, până când datele din cele două lumi au ajuns să coincidă iarăşi, deşi erau despărţite de patru secole.

Dar acum, odată cu dispariţia lui Falco, se petrecuse încă un dezechilibru în timp în lumea cealaltă. Şi acum ei încercau să-şi dea seama cu cât o luase înainte. Rodolfo avea o oglindă focalizată asupra fostului dormitor al lui Luciano, aşa cum se întâmplase şi în ziua dispariţiei lui Falco, când ducele păruse să-şi fi ieşit din minţi. Dar nu l-a lăsat pe Luciano să se uite în ea.

El şi Dethridge au observat că Falco trăia o viaţă în continuă schimbare. Dacă ar fi văzut vreodată un film în care timpul să treacă cu repeziciune sau ar fi urmărit un video derulat rapid înainte, ar fi putut compara ce văzuseră cu asta. Dar aşa cum stăteau lucrurile, au remarcat absenţa lui Falco şi revenirea lui cu piciorul pus în ghips. L-au văzut devenind treptat din ce în ce mai puternic şi făcând exerciţii şi într-o zi ghipsul a dispărut, iar el mergea doar cu o cârjă. Au încercat să-şi dea seama de trecerea anotimpurilor după calitatea luminii de pe fereastră, dar uneori aveau nevoie de Luciano pentru a le explica tot ce vedeau.

– Ce este acel ciorap stacojiu, încărcat cu pachete de dau pe dinafară? l-a întrebat Dethridge într-o zi.

– Un ciorap de Crăciun, a explicat Luciano, făcându-i-se dor de casă.

În Talia nu aveau aşa ceva şi era abia sfârşitul lui august.

L-au urmărit pe Falco în timpul lunilor lui de convalescenţă şi recuperare, băiatul neştiind că era privit de prieteni vechi. Au observat cum s-a înzdrăvenit şi a crescut în înălţime şi uneori o vedeau şi pe Georgia stând pe pat lângă el. Întotdeauna când se întâmpla asta îl chemau pe Luciano şi el se bucura s-o vadă. Nu se auzeau niciun fel de sunete din oglinda ce lega Talia de cealaltă lume, dar lui îi plăcea să creadă că uneori Georgia şi Falco vorbeau despre el.

La data la care Rodolfo a aflat de Stellata Straordinaria datorită oglinzii focalizate asupra Remorei, timpul din lumea cealaltă părea să fi încetinit iar. A estimat după schimbările fizice suferite de Georgia şi Falco că trecuse un an.

– O să ne întoarcem în Remora pentru cursa dedicată lui Falco? a întrebat Luciano.

- Nu, a spus Rodolfo. Nu e necesar. Arianna n-o să meargă şi tu nu e nevoie să te expui întâlnirii cu ducele. Di Chimici vor fi toţi acolo, fără îndoială.

Întreg clanul di Chimici se strânsese în piaţa din faţa catedralei, luând parte la ospăţul Gemenilor de dinaintea cursei. Neglijaseră cartierele vasale propriilor lor oraşe în favoarea unităţii de familie. Ducele Niccolò, care stătea lângă fratele lui, papa, îşi privea toţi fiii şi fiicele şi numeroşii nepoţi.

Planurile lui legate de căsătorii interfamiliale fuseseră bine primite şi aştepta cu nerăbdare o nouă generaţie de di Chimici, un nou viitor, când descendenţii lui ar fi condus toate oraşele din Talia, ca prinţi ori duci. Nu s-a mai gândit la tânăra şi enervanta ducesă a Bellezzei. Avea să găsească el o cale de a negocia cu ea. Era doar o chestiune de timp.

– Pot trece pe la tine să te văd, după şcoală? a întrebat Nicholas. Vreau să-ţi vorbesc despre ceva.

– Bine, a spus Georgia. Ne vedem atunci.

Ea n-a fost în apele ei toată ziua şi a fost o uşurare să se ducă acasă. Casa era pustie, dar pustietatea parcă era alta, strigând ABSENŢA LUI RUSSELL. Georgia s-a dus sus spre camera ei şi a văzut că uşa camerei lui Russell era deschisă. N-o mai văzuse niciodată aşa, decât atunci când el stătea în prag şi-şi bătea joc de ea.

A deschis-o mai larg şi a intrat. Patul, comoda şi biroul lui se aflau încă acolo. Dar stereo-ul, computerul şi televizorul apucaseră acelaşi drum cu el spre Sussex, iar patul era gol. Şi acolo, în mijlocul saltelei cu buline, se afla căluţul înaripat.

Niciun mesaj, niciun bilet, doar calul, şi era intact. Russell trebuie să fi ştiut că ea avea să se ducă în camera lui, să se bucure de absenţa lui, şi probabil că s-a întors acolo după ce Ralph şi Maura ieşiseră cu cutii de tot felul pentru ultima oară.

Georgia l-a luat de jos cu grijă. Îl simţea ca întotdeauna neted şi cald, cu aripile delicate, liniile fine unde fusese lipit înainte abia distingându-se la bază. A sunat soneria.

În prag era Nicholas, şi Georgia a realizat şocată că era acum la fel de înalt ca ea.

– Ce mai faci? a întrebat-o el. M-am simţit aşa de ciudat toată ziua. Cred că e ceva ce are legătură cu Remora, aşa că m-am întrebat dacă ai simţit şi tu asta. Şi atunci a văzut ce ţinea ea în mână.

Zorii Stellatei lui Falco au răsărit frumos şi limpede. Cesare a participat la toate ritualurile pe care le ratase cu o lună înainte: slujba pentru jochei de la catedrală, ultimul antrenament de dimineaţă, înregistrarea – şi apoi s-a întors acasă pentru un prânz frugal înainte de îndatoririle de după-amiază.

S-a dus afară la grajduri să se calmeze şi inima i-a tresăltat de bucurie. Acolo, în semiîntuneric, se afla o fată zveltă, cu părul tigrat, ce purta un tricou scurt şi nişte pantaloni largi, care-i trezeau vag amintiri.

– Georgia? a întrebat el uimit.

– Cesare! a strigat ea, îmbrăţişându-l cu drag. Mirosea minunat. Mai bine mi-ai găsi ceva de purtat – vechile mele haine băieţeşti nu mai sunt aici.

– Nu cred că ţi s-ar mai potrivi acum hainele băieţeşti, a spus Cesare, admirând noua ei înfăţişare.

Georgia s-a înroşit un pic, dar l-a ciupit de braţ.

– Aşteaptă să vezi cine a venit cu mine, a spus ea râzând. Era minunat să fie iar în Remora. Ne-a luat o groază de timp să adormim – eram aşa de incitaţi de întoarcerea aici.

Din spatele ei, un băiat înalt, cu păr negru, buclat, îmbrăcat în hainele largi, ciudate, din cealaltă lume, a păşit înainte, în lumină. Cesare nu l-a recunoscut până când Falco nu l-a salutat spunându-i pe nume.

Şi atunci Cesare şi-a făcut semnul norocului. Pentru că acesta era Falco, un Falco mai mare, mai înalt, care mergea normal, fără cârje. Lumea cealaltă trebuie să fi fost magică într-adevăr.

– M-am întors, a spus el. Spune-mi ce s-a întâmplat în tot acest an ce-a trecut.

– An? a întrebat Cesare. E doar o lună de când aţi plecat. Nici nu-mi vine să cred cât v-aţi schimbat! Şi că dintre toate zilele voi aţi venit tocmai azi.

– De ce? s-a mirat Georgia. Ce e aşa special în privinţa zilei de azi?

– O să fie o Stellata specială, a explicat Cesare. Şi eu concurez pentru Berbec cu Arcangelo. Este în onoarea lui Falco.

– Extraordinar! a exclamat Falco.

– O să venim să te vedem, a spus Georgia. Doar că avem nevoie de haine.

Cesare a fugit spre casă, să le dea vestea lui Paolo şi Teresei.

În onoarea răposatului Falco, carul alegoric al Fecioarei era drapat în negru şi în purpuriul şi verdele specifice. Era tras de cai negri, cu harnaşamente de argint şi panaşuri negre. Transporta un sicriu gol, cu blazonul giglian al familiei di Chimici – crinul şi sticla de parfum – şi un portret pictat de un maestru giglian. O mică orchestră aflată în car a cântat un imn funebru.

Stegarii aveau panglici negre legate la capătul flamurilor şi toţi participanţii la paradă din partea Fecioarei purtau eşarfe negre, pe sub cele în culorile lor specifice. În timp ce procesiunea celor din Fecioară trecea pe lângă fiecare tribună, spectatorii îşi scoteau pălăriile şi îşi făceau semnul crucii. Se auzeau plânsete chiar şi la Balanţă. Era o poveste tristă, chiar dacă i se întâmplase unui adversar.

Clopotul cel mare al palatului papal, care bătea întotdeauna încontinuu în după-amiaza Stellatei, acum rememora ziua în care bătuse pentru Falco, cu o lună înainte. Dar oricât de cernită era parada, exista totuşi şi emoţia legată de cursa ce avea să înceapă.

Georgia stătea în tribuna Berbecului împreună cu Teresa şi cu copiii. Purta o rochie roşie de-a Teresei şi o eşarfă în roşul şi galbenul distinctive pentru cartierul lor. Rochia şi părul ei atrăgeau priviri admirative în jurul ei şi se simţea cu totul altfel decât jocheul care câştigase Stellata cu un an înainte.

Numai că acolo nu trecuse un an. Îi era greu să se gândească la faptul că fusese plecată doar atât cât să nu i se simtă nici lipsa măcar. Timp de o săptămână Montalbanii îşi închipuiseră că era plecată în Franţa, şi, cu toate că se miraseră ei un pic de absenţa ei prelungită, nu apucaseră încă să-şi facă griji.

În Remora nu se schimbase mare lucru de când fusese ea acolo ultima oară. Se părea că oraşul era într-o permanentă dispoziţie de sărbătoare. Şi totuşi, acea Stellata nu prea era o sărbătoare. A scrutat mulţimile, uitându-se după Falco. El zăbovise mai mult ca ea la Paolo acasă. Fuseseră amândoi să vadă toţi caii şi petrecuseră multă vreme cu Merla, dar Falco nu se dădea dus de lângă ea deloc.

Georgia spera ca el să nu rişte să stea în tribuna Fecioarei sau să dea buzna în cea a Gemenilor. Putea fi el cu un an mai mare şi mai puternic, înzdrăvenit trupeşte, dar se vedea că era tot Falco. Spera că se simţea bine. Era o primă revenire

impresionantă în vechea sa lume. Georgia şi-a amintit de Luciano, care spunea cât de greu îi fusese lui, dar Falco părea plin de viaţă şi de energie.

Parada se încheiase şi clopotul încetase să mai bată, dar Falco tot nu-şi făcuse apariţia. Georgia s-a hotărât să nu-şi mai facă griji în privinţa lui şi să se bucure pur şi simplu de cursă. Cei doisprezece cai au început să-şi facă intrarea în Campo şi în scurt timp l-a văzut pe Cesare călare pe roibul înalt. Arăta fercheş şi părea încrezător. Calul ce câştigase ultima Stellata era înconjurat întotdeauna de o aură de respect şi nu conta că jocheul care-l călărea era altul.

Le-au fost înmânate cravaşele şi caii s-au îndreptat spre linia de start. Însuşi ducele Niccolò a extras mingile din săculeţ şi a fost stabilită ordinea. Era o învălmăşeală obişnuită şi atenţia mulţimii era îndreptată asupra liniei de start.

Apoi, chiar atunci când Rincorsa (de această dată Vărsătorul) ţâşnise în cursă, din văzduh a coborât calul înaripat. De această dată n-a mai existat niciun strigăt de avertisment din partea vreunui *manoush*. Merla şi-a strâns aripile negre şi a aterizat elegant, în plin galop, în vreme ce al treisprezecelea călăreţ intra în cursă.

Mulţimea s-a dezlănţuit. Cine era acel jocheu, în costumul lui ciudat? El nu purta nişte însemne anume, ci avea legate de hainele sale grosolane, de grăjdar, eşarfe în toate culorile participanţilor. Nu avea nici cască şi buclele-i negre îi fluturau în spate. Era chipeş şi fetele remorane au început să strige „Bellerofonte! Bellerofonte!", dându-i instantaneu străinului numele unui călăreţ zburător legendar.

Merla şi călăreţul ei au trecut de primul tur la mare distanţă de ceilalţi doisprezece cai şi apoi în tribuna Gemenilor a izbucnit zvonul ce a făcut ocolul Campo-ului mai iute ca orice armăsar. Strigătul s-a transformat în „Falco! Falco!", şi în scurt timp spectatorii din centru au început să cadă în genunchi şi să-şi facă cruce.

– O fantomă! s-a zvonit. Prinţul Falco s-a întors la propria sa comemorare!

Gaetano stătea de parcă era de piatră, abia putând să respire şi strângând-o pe Francesca de mână. Nu l-a auzit nimeni şoptind: „A mers!"

Ducele singur era în picioare, cu chipul alb de spaimă – sau poate de furie.

Spaima a pus stăpânire pe toţi jocheii, cu excepţia lui Cesare, dar Falco ar fi câştigat uşor oricum. Nu a zburat pe Merla, dar ea era mai rapidă decât orice cal obişnuit. El se îndrepta spre linia de finish, cu mult înaintea Berbecului şi a Fecioarei.

Imediat ce a ajuns acolo, i-a şoptit ceva Merlei la ureche şi a îndemnat-o să-şi ia zborul. Şi în timp ce calul înaripat se înălţa în lumina asfinţitului, umbra ei uriaşă a adumbrit chipurile ridicate spre cer ale mulţimii de dedesubt. Şi apoi oamenii au rămas cu gurile căscate, strigând: „Uau!" Călăreţul Merlei nu avea umbră.

Trecând pe deasupra tribunei Fecioarei, o eşarfă purpuriu-verzuie a căzut fluturând şi a fost prinsă de duce în pumnul strâns.

Oamenii au avut nevoie de câteva clipe să-şi dea seama că se încheiase cursa. Cesare se trăsese înapoi în ultimul moment şi jocheul Fecioarei a profitat de ocazie. Cherubino a mânat-o pe Zarina spre linia de finish şi şi-a fluturat cravaşa în sus, victorios. Suporterii Fecioarei au dat năvală pe pistă să-şi îmbrăţişeze jocheul şi să mângâie calul. Georgia a părăsit tribuna Berbecului şi şi-a croit drum spre Cesare prin grămada frenetică de suporteri ai Fecioarei, care voiau să smulgă bannerul Stellatei de la tribuna juriului.

– De ce ai făcut-o? i-a şoptit ea lui Cesare, care stătea transpirat lângă Arcangelo.

– Uită-te la duce, a spus Cesare. Nu se cade să tot supărăm Fecioara.

– Dar Falco ar fi fost descalificat şi tu ai fi câştigat cu uşurinţă pentru Berbec, a protestat Georgia. Imaginează-ţi, două Stellate câştigate într-un singur an! Arianna ar fi fost încântată.

– Indiferent de reguli, Falco a fost adevăratul câştigător, a spus Cesare.

S-au uitat la duce, care era condus în afara tribunei pentru a-l felicita pe Cherubino. Avea ochii sticloşi şi strângea eşarfa verde-purpurie, ce încă păstra căldura trupului fiului său. În ciuda zarvei spectatorilor, el nu credea că văzuse o fantomă. În timp ce cobora în Campo, a zărit fata cu părul ca focul şi roibul şi şi-a adus aminte de jocheul misterios al Berbecului, care îi răpise victoria familiei lui cu o lună înainte.

Ducele Niccolò ştia exact ce văzuse, chiar dacă nu înţelegea: fiul lui, schimbat, înzdrăvenit de-a binelea, se reîntorsese să le arate lui şi familiei sale că el încă trăia, într-o altă lume. Şi *stravaganti* deţineau secretul. De acum încolo avea să mute cerul şi pământul din loc pentru a afla ce era asta.

Montemurato
Padavia
Bellezza
Volana
Fortezza
Bellona
Classe
Giglia
Moresco
Remora
ITALIA
Romula
Cittanuova

O notă explicativă referitoare la Stellata şi Palio

Aşa cum îşi dă seama Georgia, cursa de cai anuală din Remora nu seamănă întru totul cu cea din Siena. Unele diferenţe decurg din deosebirile dintre oraşul real şi cel imaginar. Remora este împărţită în douăsprezece cartiere, în vreme ce Siena este împărţită în şaptesprezece *contrade*.

Cartierele din Remora sunt denumite după versiunea italiană a zodiacului, pe când numele *contradelor* provin de la mai multe feluri de animale, chiar şi de la unele lente precum *Bruco* (omida) şi *Chiocciola* (melcul) şi câteva obiecte – *Nicchio* (cochilie), *Torre* (turn), *Onda* (undă) şi *Selva* (pădure).

Există un singur cartier care se găseşte în ambele oraşe – Berbecul în Remora şi Valdimontone în Siena. Culorile reprezentative pentru Valdimontone sunt tot roşu şi galben şi simbolul lui reprezentând un berbec cu coroană poate fi văzut pretutindeni în zona de sud-est a oraşului Siena, în San Martino.

Palio se ţine de două ori pe an, în fiecare vară – pe 2 iulie şi pe 16 august – în vreme ce Stellata are loc doar o singură dată pe an, pe 15 august. În ambele oraşe pot exista nişte curse în plus, pentru a comemora ocazii speciale. Doar zece *contrade* participă la un Palio – şapte de drept, pentru că nu au participat în cursa echivalentă cu un an înainte, şi trei trase la sorţi. Este deci posibil ca o *contrada* să câştige de două ori într-un an, dar asta se întâmplă rar.

Marele Campo din Siena nu este circular, ci sub formă de scoică. Cu toate acestea şi Palio, precedat de o procesiune de două ore, *Corteo Storico*, este tot o cursă de aproape un minut şi jumătate. (Poate dura însă un ceas ori chiar şi mai mult pentru se lua un start corect!)

La Palio se obişnuia să se alerge în linie dreaptă încă din secolul al XIV-lea, dar a fost transferat în Campo în 1650. În Remora, Stellata se ţinea deja în Campo în 1578 de cel puţin un secol.

Există trei aspecte ale Stellatei pe care am crezut că le-am inventat eu, dar am aflat că ele avuseseră într-adevăr loc la Palio, în Siena. Cu sute de ani în urmă, jocheii din Siena erau preferabil băieți tineri, sub douăzeci de ani, și a existat și o fată care a participat la un Palio special în 1581. Se numea Virginia și a concurat pentru *Drago* (Dragon), dar nu a câștigat.

Și am mai aflat că exista o tradiție străveche ce presupunea o loialitate aparte a *contradelor* față de alte orașe, la mult timp după ce eu mă hotărâsem în privința obiceiului reman ce lega Berbecul de Bellezza, Fecioara de Giglia și așa mai departe. Așa cum spun Alan Dundes și Alessandro Falassi în cartea lor *La Terra in Piazza* (University of California Press): „Nu trebuie să uităm că fiecare *contrada* se consideră o mică republică ori stat... Multe *contrade* au stabilit acorduri de înfrățire cu alte orașe italiene, ca și cum ar fi fost niște entități politice complet separate de orașul Siena."

Mary Hoffman

Mary Hoffman a scris peste nouăzeci de cărți pentru copii și tineri. În același timp, semnează regulat recenzii în *The Guardian* și alte ziare și reviste. Este totodată și autoarea unui blog săptămânal la www.maryhoffman.co.uk, unde puteți găsi sfaturi despre scris.

Pasiunea autoarei pentru Italia este bine cunoscută, ea studiind italiana o dată pe săptămână la Oxford. Are trei fete mari și locuiește cu soțul ei și trei pisici birmaneze într-un hambar transformat din Cotswolds. Și, da, are un aragaz Aga.

www.stravaganza.co.uk.
www.maryhoffman.co.uk
www.bloomsbury.com

Prologul volumului 3

CĂLĂTORIE MAGICĂ ÎN ORAŞUL FLORILOR

(...) Traversă laboratorul, unde doi tineri ucenici în robe de novici erau aplecaţi deasupra instalaţiei de distilare. După ce-i salută în mare grabă, intră în camera sa, puţin mai mare decât o celulă, şi se aşeză la birou. Întocmea o listă a reţetelor pentru toate parfumurile, cremele, loţiunile şi leacurile ce se preparau în acel loc din mănăstire. Fără a omite faimosul său lichior şi secretul producerii argintului potabil.

Acum dădu pergamentul deoparte şi rămase uitându-se la o sticluţă albastră, cu un dop de argint, pe care o luase de pe un raft. Puse lângă ea şi o cruce de argint, pe care de obicei o ţinea încuiaţă într-o cutie de lemn sculptată. Le privi gânditor pe amândouă. Apoi spuse: „E timpul. O să mă duc acolo diseară."

Georgia O'Grady este o adolescentă rebelă, băiețoasă și introvertită, îndrăgostită de echitație, muzee și natură.

Fiind de-a dreptul terorizată de fratele său vitreg, care se leagă de ea din orice fleac, colindă mereu prin oraș până la întoarcerea părinților săi acasă, pentru a nu rămâne singură cu acesta. Într-una dintre peregrinările sale zilnice descoperă într-un magazin de antichități un minunat căluț etrusc înaripat, pe care-și dă toate economiile strânse la pușculiță.

Odată ce Georgia adoarme acasă, în patul său, cu acest căluț în mână, dorindu-și din tot sufletul o evadare din lumea de coșmar în care trăia, el o poartă departe, până în *Orașul Stelelor*, Remora, unde nimerește tocmai în toiul pregătirilor pentru faimoasa cursă de cai Stellata.

În palpitanta acțiune ce se desfășoară în frumosul oraș talian reapar și figuri cunoscute deja din *Călătorie magică în Orașul Măștilor*, precum Lucien, devenit între timp Luciano, regentul Rodolfo, fiica lui, ducesa Arianna, fosta ducesă a Bellezzei, Silvia, ori atât de temutul duce Niccolò di Chimici.

În Remora viața Georgiei capătă cu totul alt curs, ea devine pe neașteptate eroina momentului, este încununată de glorie și înconjurată de prieteni și asta îi dă curajul necesar pentru a înfrunta cu capul sus problemele ei de acasă și a se bucura din plin de anii de liceu.

CALATORIE MAGICA IN "ORASUL STELELOR"
9786069100424
"28 LEI/BUC"
ISBN: 978-606-910-042-4
9 786069 100424

Distribuție la:
tel. 021.222.83.80
e-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro